

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

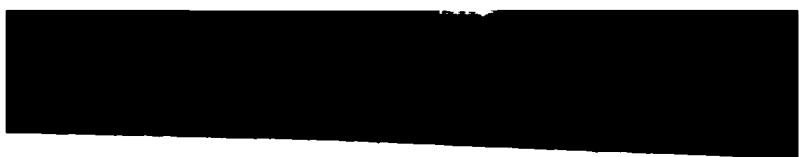
Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på <http://books.google.com>

Evangelist-kriftelig

af Almebog,

etl Brug

...

Kirke- og Huse-Andagt.

Kjøbenhavn, 1819.

Trykt udi det Kongl. Vaisenhusets Bogtrykkerie
og paa det Forlag,
af Carl Edm. Gubben.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

875393A

ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS

R

1937

L

Bed Kongens allernaadigst Resolution
13de April 1798 er Baisenhuset ene og alene
forundt Forlags-Rettighed paa denne Evangel
gelig-fristelige Psalmebog.

Forerindring.

At samle, vælge og gien-
see disse Psalmer, have de
nd, til hvilke Arbeidet har
et anbetroet, havt forDine,
at holde sig paa det nøie-
il de Forestillinger og Ud-
te, som indbefattes i Skriv-
selv, paa hvilken Kristelig
er befæstet, deels at siem-
det hele Foredrag til Op-
gelse; saa at Kierlighed og
lid til Gud og Christum,
net med virksom Broder-
lighed til alle Mennesker,
it Glid og Lyst ved Pligter-
Udøvelse, saavel i det al-
ndelige Liv, som i Kald og
nd, maatte indaandes,

foreges og gøres takkelige
enhver, som elsker Religi-
øse har man bestræbt
for at udbrede Lethed og Li-
lighed over det Hele.

Naar gode Mennesker m-
finde Trost og Glæde i de
Andagt ved Psalmerne, og i
KristendomsAand under G-
Belsignelse maa derved
plantes alt mere og mere
menige Mand, er Hensig-
opnaaet, i hvilken Arbe-
blev foretaget og fuldført. I-
ren give, at Fædrener
maa høste Frugt deraf til G-
deligheds, til Ordens, til ge-
lig Virksomheds og uskrøn-
Mennesketierligheds Bes-
ning og Forfremmelse ig-
nem flere Slægtsfølger,

Indhold.

Lob og Takkepsalmer.

	No.	Side
1. Guds Bøsen og Egenflaber	1, 40.	9:45
den Uforandrelige	16, 20.	23:26
den Alvidende	22:24.	28:30
den Alstedsnærværende	25, 26.	31, 32
den Alvide	27.	33
den Algode	29, 39.	34:45
den Alretfærdige	40.	45
2. Stabelsen	41, 54.	46:58
3. Forsynet	55, 111.	59:110
4. Freløsn. ved Jesum	112, 135.	110:128
5. Jesu Fødsel	136, 143.	129:134
6. Jesu Lidelser og Død	144, 164.	134:147
Jesu Død paa Korset	157, 164.	144:147
7. Jesu Opstandelse	165, 179.	149:159
8. Jesu Himmelfart	180, 186.	160:164
9. Jesu Regiering over hans Kirke	187, 193.	164:169
10. Guds Aand og Død	194, 201.	169:173
11. Lykkelig. eft. Døden	202, 226.	174:191

Bedepsalmer.

1. Sand Kristendom	227, 259.	193:217
2. Omvendelse, Tro og Syndsfrelbelse	260, 284.	218:229

3. Kierl. og Tillid til Gud	285:324. 2
4. Kierl. til os selv og vor Næste	325:352. 2
Virksomhed	325.
Aarvaagenhed	226.
Ydmyghed	327:330. 2
Glid	331.
Nøisomhed	332:334. 2
Broderkierlighed	335:341. 2
Fredelighed	342:348. 2
Borgerfind.	349.
Samvittighed	350:352. 2
5. Jesu Efterfølgelse	353:363. 2
6. Ordet og Bønnen	364:387. 3
7. Daaben og Nadveren	388:399. 3
Daabens Pagt	388, 389.
for Daaben	390, 391. 3
efter Daaben	392.
for Altergangen	393.
ved Nadveren	394:397. 3
efter Nadveren	398, 399. 3
8. Døden, Opstand. og Dommen	400:430. 3
Døden	400:421. 3
Graven	422, 423. 3
Opstandelsen	424.
Dommen	425:427. 3
Saligheden	428:430. 3

	No.	Side
n	431, 443.	352, 363
delige	431, 434.	352, 354.
brenselanbet	435.	355
ingen	436, 437.	357
stid	438, 441.	358, 360
som Egge	442.	361
sende	443.	363

Eldespsalmer.

liste	444, 452.	365, 373
g Høstpsalmer	453, 467.	375, 387
n	453, 456.	375, 378
den	457.	379
etter Torke	458.	380
teren	459, 460.	381, 382
ig Høst	461, 465.	382, 385
nap Høst	466.	386
ens Komme	467.	387
mpsalmer	468, 492.	388, 410
psalmer	493, 512.	411, 430
jens Ende	511, 512.	429, 430
psalmer	513, 519.	431, 435
aaltidet	514, 515.	432, 433
Naaltidet	516, 518.	433, 435
ryllup	519.	435
ipspalmer	520, 524.	436, 438
adevielsen	520, 522.	436, 437
udevielsen	523, 524.	438

Op.

7. Katechisationspsalmer 525-531. 43.

for Katechisationen 525-528.

efter Katechisationen 529-531.

8. Konfirmationsps. 532-537. 44

for Konfirmations-

Handlingen 532-535. 44

efter Konfirmations-

Handlingen 536-537.

9. Reformationspsalmer 538-542. 44

10. Kirkevielsespsalme 543.

11. Gæstpsalmer 544-553. 44

almindelige 544-545.

ved Udreisen 546.

ved Hiemkomst 547.

efter Uveir 548.

efter Lobenveir 549.

til Orlogs 550.

Morgensang 551.

Aftensang 552.

Ligsang 553.

12. Stedpsalme 554.

13. Efter Sygdom 555.

14. For en Moder efter

Wærnesødsel 556-557.

15. Ved en Huusfaders Udreise 558.

16. Ved en Huusfaders

Hiemkomst 559.

17. Hævnpsalme 560.

og Løfte-Psalmer.

Guds Bæsen og Egenstaber.

1. Vi troe allesammen paa en Gud.

1. Vi troe, vi Alle troe paa Gud :
Himlen skabte han og Jorden. En Fier:
Fader er vor Gud; Menneſtet hans
Elagt er vorden. Daglig Brød han os
vil give, Og forſørge vel i Live; Altid
han i Nød og Fare Siel og Legem vil
bevare. Vi troe paa ham med Haab og
Tro; Thi han er mægtig, viis og god.

2. Vi troe paa Sønnen Jesum Christ,
Guds eenbaarne Søn, vor Herre, Paa
Verdens Frelser, Jesum Christ, Herren
til Gud Faders Ære. Han et Menneſte
er vorden, Korsfæst, død, og lagt i Jor:
den; Men han lever vor Forſoner; Hos
Guds høire Haand han troner. Derfra
han kommer vældelig, Naar han ſkal
komme Jorderig.

7. Katechisationspsalmer 525. 531. 439.
for Katechisationen 525. 528.
efter Katechisationen 529. 531.

8. Konfirmationsps. 532. 537. 440.
for Konfirmations.

Handlingen 532. 535. 440.
efter Konfirmations.

Handlingen 536. 537.

9. Reformationspsalmer 538. 542. 444

10. Kirkevielsespsalme 543.

11. Gøpsalmer 544. 553. 449

almindelige 544. 545.

ved Udreisen 546.

ved Hiemkomst 547.

efter Uveir 548.

efter Lodensveir 549.

til Orlogs 550.

Morgensang 551.

Aftensang 552.

Ligsang 553.

12. Stedspsalme 554.

13. Efter Sygdom 555.

14. For en Moder efter

Barnefødsel 556. 557.

15. Ved en Huusfaders Udreise 558.

16. Ved en Huusfaders

Hiemkomst 559.

17. Dødspsalme 560.

lv og Laffe-Psalmer.

Guds Væsen og Egenstaber.

Ref. Vi troe allesammen paa en Gud.

Vi troe, vi Alle troe paa Gud: mlen skabte han og Jorden. En tier: Fader er vor Gud; Menneſtet hans xgt er vorden. Daglig Brød han os give, Dagsforſørge vel i Live; Altid i Nød og Fare Siel og Legem vil vare. Vi troe paa ham med Haab og Od; Thi han er mægtig, diis og god.

2. Vi troe paa Sønnen Jesum Christ, idis eenbaarne Søn, vor Herre, Vaarbens Frelser, Jesum Christ, Herren Gud Faders Vre. Han et Menneſte vorden, Korsfæst, død, og lagt i Jor: ; Men han lever vor Forsoner; Hos dis høire Haand han troner. Derfra kommer vældelig, Naar han skal me Jorderig.

10 Lov og Takke-Psalmer:

3. Vi troe og paa den Hellig A-
Sendt fra Faderen og Sønnen.
Sandheds, Kraftens, Trøstens Aand
ver os til Gud i Bønnen. Christi
han udbreder, Os til Bød og Bed-
leder, Os i Troen han bekræfter,
i Haab om Liv herester: At vi
ind til Fryd og Fred, Som evig,
varer ved.

Mel. Jeg ved et evigt Himmerig.

2. Almægtige, algode Gud! Du va-
er og bliver! Alt skabtes ved dit Alm-
Bud, Din Aande alt opliver.

2. For hver din Skabning sø-
du, Og ingen du forlader; Mer
især du kom ihu: Miskundelige Sal-

3. Din elskelige Søn kom ned
Himlens Herligheder. For Syn-
Skyld han Døden leed Korsfæstet
Misdæder.

4. Han har os Livets Vej bet
Den Hellige, den Rene: Vor Be-
Liv og Salighed Er Jesus, Jesus en

5. Og end engang fra Himl
Skal Jesus Christ nedstige, Fremk-
os af Gravene, Og domme Jorder

6. Vort Haab, vor Kierlighed,
Tro Er Aandens Naadegabe. Vi
Rød og Sindets Røe Fra ham alene!

Guds Væsen og Egenstaber. II

7. Vi enes her ved Troens Baand, Alt
i Jesu Lære, Og synge: Fader, Søn
og Helligånd Glee Priis og Tak og Ærel

ng. Mel. Aleneste Gud i Himmerig.

Alene Gud i Himmerig, Skal Lov
og Priis tilhøre. Han skabte Alt saa vis
og Til Held han Alt vil føre. Til syns
i Jord han sendte Fred, Med Velbes
og han stuer ned Til hver, som ham vil
lyste.

2. Gud! du gav selv dig Faders Navn:
Kom Børn vi dig tilbede; Vi finde Tryg
hed i din Gavn; Du hører naar vi bede.
Din Vælde uindskrænket er, Alt hvad du
lyder, see! det skeet! Vel os for saadan
Herre!

3. O Jesu! Guds eenbaarne Søn,
Til Held for os udkaaet, Du kom til
Adams faldne Rign, Blevst hadet, spots
et, saaret. O! vor Forsøner, sendt fra
Gud, Annam vor Bøn, og fri os ud
fra hvad os kan fordærve!

4. O Hellig Aand! det er dit Værk,
At Sandheds Lys vi finde. I Kamp i
gør den Svage stærk, At han kan Seier
vinde. Gør os ved Troe og Kierlighed Til
Maalet frem, til Salighed, Bønlyst,
lyst os. Amen!

Mel. Vi takke dig, o Gud vor Fader fi

4. Vi takke dig, o Gud! vor fiere
der! Som os saa meget Godt tilflynde
der; Alt hvad du gior, er os til G
og Naade. Tak stee din Naade.

2. Vi takke ogsaa dig, Guds S
vor Herre! Alt du os stienkede din bl
Lære; Saa tierlig du udslattede
Brøde, For os du døde!

3. O! Guds og Jesu Mand
Tak vi sige, Alt du ledsager os til Sa
heds Rige, Og trøster os, og gior
altid rede, Alt troe og bede!

4. Dig Fader, Søn og Mand al P
tilhører, Du skabte Alt, og Alt til H
du fører! Thi synge vi med Glæde a
sammen: Lov stee dig! Amen.

Mel. O store Gud! din Kierlighed.

5. O store Gud! vi love dig, All
Gud! vi takke dig.

2. Hvo er som du i Herlighed
Hvo er som du fra Evighed?

3. Dit Navn lovsynge Cherubi
Dit Navn lovsynge Seraphim!

4. Og saliggjorte Mennesker Istem
med din Engle-Hær: Hellig est du
Gud! Hellig est du vor Gud! He
Du est vor Gud! Jehova, Zebaoth

5. Din Præst fra Himlens høie
Hør Gienlyder paa den hele Jord.

6. Profheterne kundgiorde dig, Apostole
forkyndte dig, Og Martyrskaren
riste dig I Dødens Stund høitidelig.

7. Gaa priser dig din Kristenhed,
I End! i Tid og Evighed.

8. Dig Fader, dig, den sande
Gud, Og Sønnen, som fra dig gik ud.

9. Og din den gode Hellig Aand,
som samler os ved Troens Baand.

10. Du Guds Eenbaarne Jesu
Christ! Al Sandheds Lærer var du vist.

11. Du bragte Jorden Frys og Fred,
Og gav os Haab om Salighed.

12. Nu løst fra Dødeligheds Baand,
Du sidder hos Guds høire Haand.

13. Men atter skal vi skue dig, En
Dommer over Jorderig.

14. O hielp os! hielp os! vær vor
Trøst, Os som du selv har dyrt forløst!

15. Frys for os ved dit Sandheds
Ord! Og led os frem i dine Spor!

16. Velsign os her til Liv og Siel,
Giv os i Himlen Arv og Deel!

17. Velsign din ganste Kristenhed,
Og alle Jordens Slægter med!

18. At Sandhed, Fred og Ret og Trøst
Paa boe, saavidt som Slægter boe.

19. Og alle, alle tiene dig, Forstaa
dig og eendrægtelig.

20. O! store Gud! vi love dig! Vi
gode Gud! vi takke dig!

21. Hvo er som du i Herlighed? Hvo
er som du fra Evighed?

22. Til dig, til dig staaer al vor Lid
Fra nu og indtil evig Tid.

23. O! hør vor Sang! bøn hør vor
Naab! Og styrk vor Siel i Troe i Haab

Mel. Af Høiheden oprunden er.

6. Guds Priis forkynde Himlene, Hvo
Stiernehæres Tusinde Hans Almagt
Noes udbrede. Hans Tempel er det vid
Rum, Naturen er hans Helligdom, Vi
Verden ham tilbede! Kommer, kommer
hver sig bøie For den Høie, Og befænde
Herrens Magt er uden Ende.

2. En Dag den andens Budskab bær
Høiprifelig Alherren er I alle Verdner
Riger. Den samme store Tidende Om
Gud, vor Gud, den Herlige En Nat de
anden siger. Alting, Alting, os kan la
re: Gud er Herre! Gud er Fader! Alle
Herre, Alles Fader.

3. End lod du ved dit Ord og Bud
Taf være dig, al Naadens Gud! Et stort
Eys oprinde. Hvad i din skønne Vert

her Vort svage Øie dunkelt seer Vi der
opklaret finde. Herre! Fader! lad
din Ære Altid være Os for Øie, Til
vi see dig i det Høie.

Mel Af Høiheden oprunden er.

7. Gud! Herre! hvo kan fatte dig?
Ålherlige! hvo ligner dig? I Anders
store Rige! Den hele Verden raaber ud,
At du er Herren, ene Gud, Guldkom-
men uden Lige. Ewig, mægtig, stor
og herlig, Vilis og kierlig; Dig bør
Ære, Æne Lov og Priis og Ære.

2. Du er, du var af Evighed; Og
hider evig, evig ved Allvældig at regiere.
Du byder: Verdener fremstaae! Du by-
der: Verdener forgaae; Thi du, kun du,
er Herre. Jorden, Himlen, alt dig
viser, Og os viser, Gud! din Styrke.
Dybt i Støvet vi dig dyrke.

3. Din Storhed er ufattelig, Et Guds-
doms Lys omgiver dig, Det intet Øie
maaler. Dog er du virksom allesteds, Og
hører Verdens vide Kreds, Som Læng-
den selv ei maaler. Skaber! Herre!
hvo udgrunder Dine Under? Dem vi
høre I det Smaa, som i det Store.

4. Haad vare vi foruden dig? Din
Gloria aabenbarer sig I Himlen og paa
Jor-

Jorden; Og stedse skal du blive ved, At
 styrer til dit Diemed, Den hele Skabnings
 Orden. Medgang, Modgang, al
 du sender; Thi du fiender, Alting næie,
 Nat er Middag for dit Die.

5. O Gud! du er Algodheds Gud,
 Du stedse deler Glæde ud Med runde Fa-
 derhænder. I Morgenrødens blide Smil,
 I Natens Dug, i Solens Ild, Du Liv
 og Fryd nedsender. Enge, Skove, Bieri-
 ge, Dale, Vndig male Godheds Under.
 Alt dit Værk er Godheds Under.

6. Saa prise hver med hellig Fryd,
 Med Høitids Sang og Jubellyd, Ham,
 alle Herrers Herre! Seer Jordens Skian-
 hed, Himlens Pragt! Seer her hans Viis-
 dom, Godhed, Magt! O! seer hans
 Guddoms Ære! Skuer! føler! fryder
 eder! Og tilbeder Ham vor Fader!
 Ham ved Jesum Christ vor Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

8. Guds Soel oprinder! hvilken Pragt!
 Paa nye Naturen lever: Til dig, hvis
 Haand har alt frembragt, Min hele Siel
 sig hæver. Og Hiertet henrykt brøder
 ud: Er Skabningen saa Fisk, o Gud!
 Hvad maa du selv da være?

2. Jeg i Naturen stor dig seer, Og

i Raadens Rige. Alt finder Sielen
 kun og meer Hvad Ord ei kan udstige.
 Uudløse Døb af Rierlighed! Com
 Engle selv maa svimle ved, Dig i
 en Ekabning fatter.

3. Usættelige Gud! til dig Sig Siel
 og Hierte hæver, Hvert Kne i Andagt
 bier sig! Dig prise Alt hvad lever! Hales
 hja! vor Gud er stor! Bryd ud i Lov,
 frelste Jord! Tilbed vor fælleds Fader.

Hel. Nu kom her Gud fra Engle-Chor.

9. Halleluja! vor Gud er stor, Hans
 Magt er uden Ende! I alt, hvad sine
 paa vor Jord, Hans Virk, hans Kraft
 ukiende! Og Firmamentets Stiernehær
 os Bidue bær: Guds Magt er uden Ende.

2. Til dig, o Gud! os Himlens
 Dragt Og Jordens Ekionhed leder;
 Din Milddom og din Ekabermagt Til
 Alting sig udbreder. Paa Alt din
 Raddoms Præg er sat, Ved Dag, ved
 Nat Min Siel dit Navn tilbeder.

3. Kun lidt af hvad din Haand har
 gjort, Mit svage Syn erkender; Men
 dette lidt, o hvor stort! Hvor det min
 Andagt tænder! Jeg studser — raaber
 henrykt ud: "Dig seer jeg, Gud!
 vorhen jeg Diet vender."

4. Og som du Vældens Herre er,
Saa er du Naadens Fader; Thi lad en
Trængsel møde her, Paa dig jeg mig for-
lader. For Vold og List ei frygter jeg
Vil du det ei, Da intet Ondt mig skader.

5. Halleluja! vor Gud er stor
Hans Navn vil vi bekiende. Han
skabte Himlen og vor Jord, Vi kun ti-
ham os vende. Om Jord og Himme-
end forgaaer, Hans Rige staaer, Hans
Magt er uden Ende.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

10. Kristne! synger høit i Chør: Gud,
vor Gud er evig stor, Hellig, mægtig,
god og viis, Ham tilhører Lov og Priis.
Vi med Fryd istemme da: Han er stor
Halleluja! Alle Himle svare: Ja!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

11. Lovsynger Gud den Herlige, Som
Verdners Hær fremvinkede: De vidne om
hans Ære! Stor er den Herres Majes-
stæt! I Ydmøghed bør Mennesket Ham
daglig Priis frembære. Alle, Alle, vær-
rer rede At tilbede Gud den Høie, Alles
Kne for ham sig bøie!

2. Høit over Himles Himle staae
Din Trone, Gud! og ei forgaaer, D

Alt det Skabte falder. Alt, Alt dit Scepter
Du maae, Og fødes, leve, døe, opstaae,
Du alsmægtig kalder: Godt er,
Herre! hvad du byder. Skionhed
Du over Himlen, Jorden. Alt er Viis-
dom, Pragt og Orden.

3. Du var og er, og bliver ved. Dit
Væsen ikke Tid og Sted, Og ingen
kendte Kiender. Dog er du alle lige
er; Ved dig jeg lever, røres, er, Hver
Kiebne du mig sender. Lad mig stedse
sige, Alt dit Die Seer mit Hierte,
Kiender al min Fryd og Smerte.

4. Allgødheds Gud! din Kierlighed
il alt det Skabte strømmer ned, Og Liv
Held udbreder. Den standser intet Dies
ik, Alt hvad som Livet af dig fik, Sig
it Væsen glæder. Aldrig, Fader! vi
t glemme, Men vor Stemme høit
il klinge, Dig, Allgode! Lov at bringe.

5. Lovsyng din Skaber, o Natur! Lovs-
yg, lovsyng hver Kreatur! Hvert Knæ
ham sig bøie. I hvert af Skabnings-
dens Led Jehovas Magt og Kierlighed
miskinner for vort Die. Kommer, kom-
me, bøier eder Og tilbeder! Evig være
m, vor Gud, Lov, Priis og Ære!

*Lover den Herre, den mægtige Konge.
Lovsynger Herren, den Stærke, de*

Gode, den Vise! Kommer Forløst
og lad os med Psalmer ham prise! Hvi
er en Gud, Hellig og stor som vi
Gud? Alt hvad har Mande ham pris

2. Lovsnger Herren, som unde
fuldt vilde os smykke: Sundhed han
ver, og Balmagt, og Glæder og Lyf
Truer end Nød, Truer end Fare
Død: Dog vil os Herren betrygge.

4. Lovsnger Herren! Velsigne
kom fra det Høie, Kom til vort Arbej
og styrkede os i vor Nøie. . Synlig
kan Spores i Stad og i Land Forsyne
vaagende Die.

4. Lovsnger Herren, som styrer
ordner og leder, Som os det Gode en
og af det Onde bereder! Himmel
Jord Raaber: "Vor Skaber er stor
Alting hans Ære udbreder.

5. Lovsnger Herren, I Mennesk
alle tilsammen! Himle ham prise; m
ogsaa ham tæfkes vor Stammen. H
ren er Gud! Edig vi prise vor Gu
Alt hvad har Liv, svare: Amen!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

I 3. Ufattelig for Mennesker Er du I
urens Herre! Ufattelig for Engles H
Er, Jehova! din Ære! Du bød og V

tilbed' ud, Og Mander bleve paa
 Gud, Og blive ved at være.

2. Dybt knier Engelen sig ned, Og
 dig tilbeder; Al Verden fuld af
 Herlighed, Din Majestæt udbreder;
 Ingen, ingen fatter dig; Thi du
 Gud, dig selv kua lig I alle Evigheder.

3. Dybt, dybt i Støvet ogsaa vi
 bævende nedbøje; I Jesu Navn til-
 be vi Dig, evig, evig Høie.~ O!
 din Himmels Herlighed See altid til
 Svage ned, Med naadigt Fader:Die.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

14. Vor Gud er evig, viis og stor,
 Ismægtig uden Lige! Saa vidner Him-
 mel, Hav og Jord, Og al Naturens
 Rige! Ja! hver en Røst i Mark og
 Skov, I Hav og Luft, hans Stors-
 eds Lov Høitidelig bebuder.

2. Hift Dagens Soel saa varm og
 lid Fra Øst til Vest sig skynder. Den
 ordner stadig Aarets Tid, Og Frugts-
 rikhed forkynder. Den klæder skøn vor
 nøgne Jord, Og fryder hver som paa den
 oer. O! stor er Solens Skaber!

3. Ja Natten selv, den stille Nat, Om
 herrens Almagt minder; Da Maanen
 sin Bane sat, Mandts Stjerners Hæ-

oprinder. Hvo saae din Pragt, o Gud
hvo saae Det stiernefulde Himmelblaa
Og sølte ei din Storhed?

4 Til hvilket majestætist Syn Grens
kalder os din Torden, Naar rædsomskior
ne Lyn paa Lyn, Forkynde dig for Tor
den? Da tænker Støvet's ædle Søn: Din
Røst, o store Gud! er skion, Selv naa
den Skræk udbreder!

5. Dig, Herre! priser Ildens Magt,
Og Stormens hrie Susen, Og Jordens
yndefulde Pragt, Og Volgens hule Brus
sen. Ja hele Verden stemmer i Den
samme Høitidsang som vi: "Stor er
Naturens Herre!"

Mel. Hvo ikkun laber Herren raade.

I 5. Skion er den Jord som vi betræde,
Og skion er Himlen, den vi see, Dog
skal den ældes, som et Klæde, Og alting
ældes skal som de. Kun Himlens, Jor
dens Skaber, Gud, Han ældes ei; thi
han er Gud.

2. See! Solen stiger frem og daler,
See! Dage komme, Dage gaae. De
skionne Blomster Baaren mæler, De fals
me, visne hen, forgaae. Alt hvirvles i
Omvekslinger; Men evig Gud den sam
me er.

3. Ja Gud! du var, du er den sam

Du bliver uforanderlig; Thi skal dog
ei staae til Skamme, Som jeg
fæstet har paa dig. Du signe kan,
e vil, Har evig Magt og Lyst dertil.
Saa soinde kun al jordist Glæde!
vige kun hvert jordist Held! Naar
ods Taarer Diet væde, Da trøster
Haab min Siel. Paa Gud jeg
forlader mig, Og han er uforan-

Æne til dig, Herre Jesu Christ.

Naar Stjerners Hær udbreder sig
it henrykte Dæ, Da hæves Læng
Gud til dig, Som troner i det
Din den uendelige Magt har dette
Alt frembragt; Og naar du vil, o
Gud! Du ved dit Bud fra Intet
Livet ud.

O Herre! du Almægtige! Du Lis
julde Fader! Du signer Alt det Læ
, Paa dig jeg mig forlader; Thi
t første Dreblif, Da jeg til Liv, til
fremgik, Hver Time som jeg lever
Betegnet er Med idel nye Belgiers
r.

Og naar jeg seer Hav og Jord,
himlens hvalte Bue, Da seer jeg at
agt er stor, Alt aldrig jeg bør grue.

Mig

Mig ingen Fare kommer paa, Som ved
dit Blik jo standse maa; Og naar det
med dit Raad bestaaer, Din Haand for-
maaer, At skabe Vinter om til Vaar.

4. Hvad Nød mig da kan komme
til, Til dig vil jeg mig vende. Jeg
bed du baade kan og vil Mig Hielp og
Redning sende. Hvad du ei bygger det
forgaaer; Hvad du velsigner, det bestaaer.
O! skienk os din Velsignelse, Almægtige!
Du som behersker Himlene.

Mel. Kom Gud Staber, o Hellig Aand.

17. Hvor est du, Gud, forfærdelig!
Hvo kan, hvo kan bestaae for dig? Din
Lyn, din Torden i sin Pragt, Din
Storm forkynder os din Magt.

2. Naar du din Vælde lader see,
Da bæve Jordens Mægtige; Saa snart
du vinker kastes om Al Ondskab's Magt
og Herredom.

3. Ustyldigheden staaer du bi, Og
gør den fra sin Trængsel fri. Den
skælver ei for Vold og Svig, Som
troer og haaber fast paa dig.

4. Thi vil vi have vel i Agt, O
store Gud! din Enemagt! Og lyde hvad
dit Ord os bød, Og troe paa dig i Liv
og Død.

1. Vor Gud han er saa fast en Borg.

2. Alt skeer, o Gud! som du det vil,
Gud maa alting lyde, Hvor er den
lyt, det Væsen til, Der kan din Vælde
de? Du ryster ned som Løv, Du veis
bort som Støv, Enhver som Mobs
ad givr, Og sig formaste tør, At trodse
sin Styrke.

3. J Mægtige! vor Gud ernær, Den
Overherre! O! vidner det i Mens
ker, Og giver Herren Ære! Han hør
Alles Raab, Han er Fortrængtes
aab; O Gud! min Gud! paa dig Vil jeg
lade mig, J alt hvad mig skal hændes.

4. Du kiender hvad som gavner mig,
Det du vist mig giver; Thi frygter jeg
Buld, ei Evig, Men fast i Haabet
stær; Gud du er Magtens Gud, Af
du redder ud. Tryk er jeg i din
hånd, Lov skee dit store Navn! Lov, Pries
Ære, Amen!

5. Jeg leder dig, min Herre og Gud.

6. O Gud! dit Væsens Majestæt Er
en Raal og Ende, Hvo kan din Stors
ed fatte ret? Hvo ret din Vælde kiende?
er og var af Evighed, Og evig skal
blive; Og ingen, ingen Skabning
kan, Dit Væsen at beskrive.

26 Lov og Takke Psalmer.

2. Ja, ingen, ingen Skabte
Som fatter dig, o Herre! Men de
Sierninger Forkynde høit din
Hvorhen, til Himmels eller Jord
Syn og Tanke vende, Din Gu-
tydelige Spor Vi allebegne fiend

3. Den vidtudsstrakte Himmels
Din Herlighed afmaler. Den om
Skabers Magt Høitideligen tale-
kaldte Soel og Maane frem, &
Stjernebære; Din Kraft endnu op
dem: Almægtig maa du være.

4. Vor Jord er af din Godhed
Din Soel Naturen frydet; Din
Regn i døde Vild Sin Frugtbar-
gyder. Med Korn vor Mark velsig
Og Træer Frugter bærer, Og Tyr
og Fuglehær &c. glæder, gavner, i

5. Ja du er viis og god og stor
evig, evig Høie! Saa vidner Hi
saa din Jord For vort henrykte Die-
skal vort Hierte idelig Dig elske, &
bede, I alt vi fiende, søle dig, Vor
vort Haab, vor Glæde!

Mel. Den prægtig Soel som hele V

20. Stor er du Gud! utalte G-
Hære Forkynde høit din Gudsdoms
og Ære. O! du, som over J

Døsen og Egenstaber. 27

der! See Tordners Brag, og
blide Ynde, Og Mattens Kulm
ns Glands forkynde, At du er

hed er du, Gud! og hine Engle
og vi som Præg af dig i Støvet
Ormen skabtes til Lyksalighed;
kommer, Høst, for os din Guds
Sels Winter-Frost og Hvirvel
maa prise Din Kierlighed.

Naar du til Doms vil hele Slægter
og Jorden skælver, stolte Stær
e, Jeg seer din Magt og bæver
den! Du byder Fred! og Skab
sig fryder, At du, hvis Magt al
ngen adlyder, Er Støvets Ben.

Hvi skulde da mit svage Hierte
og overalt jo kan din Godhed stue,
rig, aldrig den skal slettes ud.
og Vand al Jordens Kreds oms
, Med Haab og Troe jeg dog
vendte Til dig, min Gud!

Ei Dødens Skræk, ei Gravens
Skygger forfærde mig: din Guds
betrygger; Jeg vandrer glad mod
den hen. Grimodig seer jeg Dø
naar den kommer, Grimodig jeg
rer for dig, min Dommer! Min
na Ben!

28 Lov og Talle-Psalmer.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mel.

21. Ewig priset og ophøiet Værren Jehova! Englestæren, dybt ned Synger-ham: Halleluja! Og saa vi Menneskerprise ham i Støbet her, E ham, vor gode Fader, Ham som os forlader.

2. Han, som har grundfæstet Jorden, Han, som bredte Himlen ud; Han i en evig Orden Holder Alt ved Alts Bud. Han, som var fra Ewighed; som bliver evig ved: Kun paa han Haab vi bygge; Kun ved ham vi ere ti

3. See, den Hungrige han giver, en Fader, dagligt Brød; Den Ufrø udriver Han fra Trængsel, Vold og Høs vor Gud er Ret og Dom, Ond Anlæg styrtes om. Intet, intet fælde: Hvo kan staae mod Herrens T

4. Gud, vor Gud os ei forlade drig, aldrig svigter han. Han vor Her han vor Fader, Hvo er stor og god som Herlig er hans Baretægt, Ege slægt til Slægt. Priser ham med Jover, Han som var, og er, og k

Mel. Brede din aften, Herre Gud af s

22. Alvidende! dit Ord mig ran Hver lønlig Drikt, hver Lante di

mer.

Guds Døsen og Egenstaber.

til Mode. Ei noget Lulle i mit Bryst sig
t Berre her, for du det horer.

2. Du følger mig paa alle mine T
 du er hos mig ved mit stille T
 over min Daad, som lidt er o
 Seer du, o Herre!

3. Gud! hvor kan jeg mig for dit
et Jorden dølge? Hvor står jeg hen, hvor

Kan, for en Nat følge? Soer jeg til Himl
 d'Ulmag, er du tilstæde, Der er dit Sød
 hed; Ha 4. Og Str jeg ned til Havets b
 ham vort, Da er du der; forgieves jeg
 ere trygg. End gif jeg did, hvor Morg
 er, Sol oprinder, Du der mig finder.

1875
I Skyldig 5. Og funde jeg mig ind i Maffen
og Rødt. Den skulde mig som Middagsk
indstade: Thi Værker selv for dig, Natur
t kan skaber! Ein Mærthed taber.

8 Vers 6. Lad denne Tanke mig til Brisd
ader, Gæste, Lad den fra syndig Id og De
Herst og Stræffe, Mit hele Liv, ethvert i
som han stude lad være Dig, Gud! til 20

For 7. Og glider jeg, lad mig dog i
heltale: Du hører dem, som dig om Hi
blive maa; Og strider jeg, er du i Ra
dens Hede Med Kraft tilstræde.

9200

1500 Mel. Fader vor udi Himmerig.

23. Moibende' du Puer alt, Di

30 Lov og Talle-Psalmer.

Støb, hver Stierne du har talt; I Viden intet foregaaer, Du seer jo, hvad og hvor? og naar? Et Skjul før dig Mørket har, For dig er Nat som Dag klar.

2. Nu Riger reiser sig og staae, I Riger røffes og forgaae, Nu Døgne Orme visne hen, Og nu de myldre freigien: Saa stort, saa lidet Intet er, I jo dit Die Alting seer.

3. Saa seer du og, o Gud! til mig Ethvert mit Skridt er kiendt af dig Den skjulte Tanke i min Siel, Den se du grant, og seer den heel. Du mærk hver min Sorg, min Fryd, Du ve hver min Feil, min Dyd.

4. O' den Forvisning i mit Siel Skal dybt og dybt sig prente ind, Den skal minde kraftelig, Naar Tant Lyster friste mig. Min Gud, min Dømer er mig nær; Og han, han al m Wandel seer.

Hel. Den prægtig' Soel som hele Verd

24. For dig, o Gud! ei Skjulested finder. Du Tanken seer, før den i n oprinder, Du stuer klart alt ondt og godt; Men og du seer hvert Uheld, I mig hænder, Og hører grant hvert S som jeg opsender Til Himmelen.

O Herre! giv jeg meer og mere
At alt hvad Sielen tænker og ber
Hvert Ord, hver Daad, du alting,
veed. O! aldrig skal mig Synden
hædre, Og stadig jeg mig selv
bedre, Og derved
Om jeg mig seer forladt, i Vildt
Ja gaaer jeg ned i Dødens mørke
Mit Hjerte da skal føle denne Trøst:
mig seer, og at, naar intet Dre
mmer mig, da kan, da vil du høre
Hjertes Røst.

Enhver som troer og bliver døbt.

I Himles Himle troner Gud, Al
ns Gud og Herre! Der lyde Eng
els Bud, Og vidne om hans Ære;
ogsaa stuer Herren ned Til os med
sin Miskunhed, Han er hos os tilstæde.

O Takke! du er trøstelig I Livets
Dage: Jeg veed, min Gud er nær
mig; Thi vil jeg ei forsage. Hvor
in Nød og Kummer er, Jeg æng
st, thi Gud er nær; Han kan, han
g hjælpe.

Min Tillid ei forgieves er, Gud
naar jeg beder, Han styrker mig i
ser, Han mig til Dyden leder.
Jeg det Gode gierne vil, Og jeg

22 Lov- og Takte-Psalmer!

afmægtig er dertil, Da' giver han os
Kræfter.

4. Her er min Gud, og huld han ser
Naar jeg det Gode fremmer; Og glem
mes det af Mennesker, Min Gud det ik
glemmer. Gaaer det end ikke frem m
Held, Saa finder Tanken i min Si
Dog Raade for hans Vie.

5. O Gud! din lyse Herlighed Du
fyldor Himlens Riger; Men og din Kraf
din Mistunhed Til Jordens Børn nel
figer. Du Herre! du Retfærdige, D
Allestedsnærværende, Du er mit Haal
mit Tillid.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Vor

26. Du Allestedsnærværende! D
Haand i Alt vi kiende; I Stort og Sma
vi grant dig tee! Hvorhen vi Vied vend
Du styrrer alting vel For Legem og fi
Siel: Du er i Fryd og Rod, Du er
Liv og Død, Hos hver med Kraft tilstæd

2. O Held! som Tanken overgaaer
Alt du er med os, Herke! Alt haarde
at blide Raar, Din Viisdoms Gaver er
Du til vort fonde Gavn; Thi prise
dit Navn. Hist skal vi klarlig see, S
hver din Sympelse Var Mistunhed i
Viisdom.

3. Giv at paa hver min Gd og Daad,
 Hædse agter næie; Thi og mit Hiert
 skulde Raad Stader aabent for dit
 Øie. Den Tanke lede mig, Til ret at lyde
 Dig! Jeg her da vandrer saa, At hist jeg
 kan bestaae, Naar jeg skal see dit Afsyn!

Ad. Vor Gud han er saa fast en Borg.

27. Gud, Herre! dig tilbeder jeg,
 Og din Alviisdoms Under. Usporlig er
 for mig din Vej, Jo meer jeg den begrun-
 der. Du er uendelig: Hvo kan begribe
 dig? Hvor er en Ledetraad Til dit det
 skulte Raad? Som Engle selv ei fatte.

2. Forunderlig du hvælvede Din store
 Himmelbue; Bort Die med Henrykkelse
 Der Solens Lys kan skue. I Orden
 spres der Utalte Stjerners Hær. Du
 ufattelig! Gud! jeg tilbeder dig! Jeg
 priser og tilbeder.

3. Forunderlig i Livets Gang De
 Bandrende du leder, Tidt Veien er saa
 mørk og trang for den, som dig tilbe-
 der; Og Held og Overflod Eas tidt er
 Dødsfalds Lod. Du er ufattelig! Gud
 og tilbedet dig, Jeg tier og tilbeder!

4. Men hist, naar med forklarers Sandt,
 I see du mig tilstæder! Naar Mørket
 over Himmelglands, O! hvor jeg da

mig glæder! Hvor jeg lovsynger da,
Herre Jehova! Din Viisdoms Vej er sand.
Du gjorde alting vel Dig, dig alene!

Mel. Mit Barn frøgt den sande Gud.

28. Gud! i alt hvad er og seer,
roft jeg din Viisdom seer. Førend
den blev bereed, Saae du den fra
begynd. Saae den Gang, som Alt
gaae, Og hvad Udsald Alt skal faae.
Hver Tanke grant du saae.

2. Alt forkynder til din Priis, I
overbættets viis. Hele Verden, stik
for Bærer idel Viisdoms Spor! Hver
Straae, hvert Hovedhaar, Hver
Støvgran overgaaer Alt hvad Jorden
Kunst formaaer.

3. Alting, Alting raader ud: Hvem
er al Viisdoms Gud! Skulle vi
paa dig, Fader! lide tryggelig? I
bedste altid seer, Og saa bist tildele
Hvad du veed, ham gavnligt et.

4. Herre! lad din Viisdom
Erøste, styrke idelig! O! jeg d
Livets Vej, Ei forsager, knurrer ei
kan ikke oversee, Hvad som bør,
bør stee, Fader! stee din Villie

Mel. Min Siel nu lover Herren

29. Min Siel skal Herren priis

Guds Væsen og Egenskab. 35

**1. Tanke og Begier, Den Stærke,
Vise; Væ mig, om jeg ham
fante her! Han vil, han vil tilgive
mig al min Syndedaad, Vil mig med
Næst opløbe Alt ved sit Naades Raad.
Sorg og Rød han fryder Mit Hjerte
med sin Fred, Og hist hos ham jeg ny
er hans Himmels Salighed.**

**2. Alherren lod forkynde Den Grelse,
Om han os tilbød: Han faderlig vil
høde Enhver, som ikke Pagten brød.
Hos Gud er ikke Harmen, Han tugter
ham en Ven; Gud vil sig helst forbars
ke, Han reiser os igien. Hvo paa
Guds Veie bliver Med ham er Herrens
fred, Ham trindt omkring omgiver
Guds Herrens Miskundhed.**

**3. Com mod sit Barn en Fader Er
herlig, overbærende, Saaledes Herren
lader Nød os sin fromme Ekaansel see.
Han veed vi ere faldne, Han veed vi ere
Etos, Til Dødens Magt hiemsaldne:
Et synkesfærdigt Løb. Com Løb for Hvirs
velvinde, Hensfarer Livet bradt; Vi Mens
nester bortsvinde I Gravens tavse Nat.**

**4. Guds Herrens Naade ene Uroffet
staer i Evighed; Løp I! som Herren
siene, I Hjertets sande Trofasthed!
Om ved Vindens Styrke, Gaae fre**

36 Lov og Takke-Psalmer.

fra Dyb til Dyb, O kommer! Gud
 dyrke Med Tak og hellig Fryd! Han og
 med Naade hører Den, som i Støvte
 boer, Engang han os henfører Blandt
 Engles høie Chor.

5. Tilbedelse og Være Dig Fader, Es:
 og Mand, bør stee, Dit Navn høilovet
 være Paa Jorden som i Himlene. Tilbe-
 delse og Være Dig Gud, som var og er.
 Lad takkes dig, o Herre! Den Tak of-
 fre her. Engang hist i det høie Vo-
 sang er Engles lig, Naar med forklæ-
 ret Vi evig stue dig.

Mel. Op alle, som paa Jorden boer.

30. Op hver, som Jordens Kreds be-
 boer, Lovsyrger Gud med Fryd! Vor
 Lovsang lyde fra vor Jord Blandt Engles
 Jubellyd:;

2. Os alle Liv, og Kraft og Brød Han
 giver ufortient, I al vor Kummer, al
 vor Nød Har han os Redning sendt:;

3. Ak! vi saa megen Synd begaae! Dog
 Gud langmodig er: I Straffens Sted
 saa tidt vi faae Endog Velgierninger:;

4. Han være os fremdeles blid, Og
 frelse os af Nød, Han signe faderlig vor
 Flid, Og give dagligt Brød:;

5. Hans Naade staae os kraftig bi
 Imen

1. Mens vi vandre her; Alt vi fra Synden
fri i Gierning og Begier ::

6. Han styrke os i virksom Troe, Paa
Herren Jesum Christ, Alt stadig ham vi
se fro, Trods Verdens Magt og List ::

7. Da, mens vi giennem Livet gaae,
Er Gud os Lys og Kraft, Og naar vi
Livets Ende naae, Er Gud os Lys og
Kraft ::

8. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

31. Jeg af din Godhed Livet fik, O
fore Gud og Fader! Og intet, intet Dier
bitt Din Godhed mig forlader. Du styr
ker og opholder mig, I Livet mig ledsager;
Jeg Glæde, Sundhed, Alt af dig, O
gode Gud! modtager.

2. O! skulde jeg da nogen Stund Din
fader; Godhed glemme? Og ikke af mit
hertes Grund Dig Tak og Priis istem
le? Trindt om i Lust og Mark og Skov,
ra glade Millioner, Den eviggode Eka
rs Lov høitideligen toner.

3. Jeg ingen din Velgierning vil, O
bud! ufsionsom nyde; Din Lov skal me
ens jeg er til, Fra mine Læber lyde. Ja,
Herre! du er Kierlighed! Din egen Egn
sendre: Vor Frelse var dit Diemed;
Frelse han fuldendte.

4. Din Hand ved Ordets Bynd,
 Gud! Mig Lyft og Kraft indgyde
 Sand Lyft at kiende dine Bud, O
 Kraft, til dem at at lyde; Ja jeg o
 flamme tillidsfuld, Naar Verden je
 forlader: Du var mig stedse blid o
 huld, Du var, du er min Fader!

Mel. Naar vi i første Neden-aae.

32. Hvor meget Godt, o Godhet
 Gud, Vil du dog fierlig dele ud, I
 dem især, som søge dig, Og paa d
 Ord forlade sig!

2. Du styrker, qvæger, glæder den
 De ledes til din Sandhed frem. I
 gior dem Medgangs Timen blid, I
 trøster dem i Nødens Tid.

3. Min Siel skal aldrig trætt
 ved, At vidne om din Ristunhed; I
 uforstyldt saa tidt du mig Belsignede s
 rundelig.

4. Og gif end Verden mig imod, V
 du dog nær, var du dog god; Til t
 jeg raabte, og mit Raab Det hørte d
 gav Kraft og Haab.

5. O, priser Herren, han er ge
 Han aldrig, aldrig os forlod. Forsa
 Kristne! fatter Nød! Og priser Herr
 han er god!

1. Kommer til mig, sagde Guds Son.

2. Vor Gud er idel Kierlighed! Fra
Ægt til Ælægt han bliver ved Hver
Åbnings Vel at fremme; Han signer
Alig alt hvad er, Han signer sine Mens
ker, Han ingen vil forglemme!

3. Du Fader! Skabte os til Held, Du
Her af din Raades-Væld Alt Gode til
os nedflyde; Vi af din milde Godhed fik
Her nærsom Frugt, hver Læbsedrik,
Som Land og Vand os byde.

4. Du stedsse kommer os ihu! Vor hele
Sliebne styrer du i Sorger og i Glæder.
Du er hos os i al vor Nød, Ja, gode Gud!
Ind i vor Død Din Faders Haand os leder.

5. Du minder os saa faderlig, At
hade Synd og lyde dig, Com evig Dyr
ken kroner. End synde vi mod dine
Bud, O! da forbarmer du dig, Gud!
Bed Jesum, vor Forsoner.

6. Ja! du er idel Kierlighed, Du blis
ber evig, evig ved, Vor sande Vel at
fremme. Her stamme vi vor Tak, vor
Fryd; Men hiffet vi med Jubellyd Din
Godheds Lov istemme!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

34. O Gud! din Miskunhed mod mig,
hvor kan jeg den beskrive! Skal værd!

gen jeg takke dig, Maa mig din Naade
oplive; Mod mig du gjør saa vel
Legem og til Siel. Alt Godt er fra din
Haand, O lær mig ved din Aand,
jeg det ket erkiender!

2. Hvorhen mit glade Nie seer, Hvorhen
sig Tanken vender, Al gode Gud jeg
meer og meer Din Miskunhed erkiende,
O! naar jeg seer fra dig, Gud Herra
ned til mig, Gud Jehova! hvad er Jeg
den du har saa tier, Jeg, den du sa
velsigner?

3. Hvor trygt at sætte Lid til dig,
Din Haand du aldrig lukker, I Mod du
vederqvæger mig, Forgieves ei jeg sul
ker. Selv den mig skjulte Trang Di
saae saa mangen Gang, Før jeg end
bad derom, Du mig i Møde kom Mel
Miskunhed og Raade.

4. O Gud din Fader: Kierlighed, Hvor
er den overvættes! Den uforandret vare
ved, Din Godhed kan ei trættes. Du
seer mit sande Gavn, Giv det i Jesu
Navn! Og Herre! snubler jeg Paa Dy
dens trange Vel, O da vær da min
Etsyke!

Mel. Hvo ifkun lader Herren raade.

35. Stor er din Miskunhed, o Ste
er! Den uden Maal og Grændse er.

Guds Væsen og Egenstaber. 41

1. Andagt jeg mig taber, Naar jeg din
Ghedes Under seer. Jeg raaber da med
lyst Siel: Alt hvad du gior er saare

2. Du bød, og see: Naturen smilte
af sin Pragt, som smykket Brud, Du
bød: og Livets Brimmelse af dine
lystige Hænder ud! Du bød: og Jord og
Hav til alt, hvad lever, Næring

3. Mig gav du og Forstand at kiende,
Og til mig du skuer ned. Og giv, min
Siel maa brænde for dig i Tak og
Aerlighed: Giv, at jeg daglig priser dig,
Som daglig er saa god mod mig.

4. Engang dit Fadervind mig bød,
At andre bort fra denne Jord: Da hjerte
min Lobsang lyder Blandt de Forløstes
glade Chor; Med Engle jeg isstemmer da,
Alode Gud! Haleluja!

Mel. Hvo ikkun lodet Herren raade.

36. Gud! du est god, hvor herlig lyde
Din Gødheds Pries fra Elægt til
Elægt; Se alt, hvad Vande har sig
fyldt ved dig og ved din Varetægt.
Alt stædes, lever, glædes ved Din under
lige Aierlighed.

37. I Prægt du Egen klæder

Du bød, og Grøde spirer frem. Du
Jord opfyldte du med Glæder, Og gav
os Kraft at nyde dem. Du giver Hel-
bred, Lykke, Fred: Ja! du, vor Gud,
er Kierlighed.

3. Fra spæde Har du os ledsager Med
Faderhaand paa Banen frem, I Rød du
hører vore Klager, Og naadelig du ender
dem; Ja end vi fælte, mens vi leed, At
du, vor Gud! er Kierlighed.

4. Du gav os Kræfter at fremdrage
Vor Baaring her paa Livets Vej, At
tidt vi snublede, vi Svage, Men du vor
Gud forstod os ei. Du ledte vore matte
Fied Igien til dig ved Kierlighed.

5. O! lad os stedse, gode Fader! Gaae
frem, veilede ved din Haand! Vor Rod
din Stie da ei forlader, Vi lyde dig med
villig Aand; Thi grant vi see, og glædes
ved, At hvert dit Bud er Kierlighed.

6. Saa skal vor Tid i Fred bortile,
Du fører os saa tryggelig, Og efter Gras-
vens korte Hvile, Du samler os, vor
Gud! til dig. Og da i vig Fryd og
Fred Lovsynge vi din Kierlighed.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

37. Lovsynger Gud, I Skabninger!
I hans det store Rige! Hans Gudhed uden
Ende

Alt er, Som den er uden Lige. Saa
som Himlens Bue gaaer, Er alt af
ham, og Alt bestaaer Ved ham, den evig
Lede.

2. Du hød, o Gud! det rige Hav
omkring vor Jord at flyde, Og Jordens
Blod du Kræfter gav Sin Frugtbarhed
at yde. Og Mark, og Skov, og Bierg
og Dal Frembyde Glæder uden Tal, Din
Gødhed Alt forkynder.

3. Ja, gode Gud! din Kierlighed I
Alt, i Alt os fryder, Fra dunstig Skye
den regner ned, Af Kilden den udflyder.
Ved Solens Straaler varmer den, I Torst
den selv velsigner den, Tak være dig, o
Fader!

4. Algode Fader! kun ved dig Alle
leves, er og røres; Alt ordner du saa
viselig, Og alt til Held udføres. Dig
prise al din Skabnings Hær! Din Gøds-
hed uden Ende er, Som den er uden Lige.

Ref. Hvo som vil salig udi Verden leve.

38. Hvad Lov skal vi dig Gud, vor
Fader, bringe? Al Tak er for din Mis-
kunhed for ringe.

2. Ved dig er alt, hvad er, af intet
vorden; Du hød, og da blev Himmelen
og Jorden.

3. Din Gudhed har os Legemer og Lævet, Og Sans og Siel og Sielens Kræfter givet.

4. End giver du os Føde, Huus og Klæder, Og Førlighed og Helbred, Fred og Glæder.

5. Og nærmer sig et Uheld, os at fælde, Da kan vi trygt os paa dit Værn forlade.

6. Al Sorg og Nødgang, som os kan bedrøve, Et Faders Tugtelse og Faders Prøve.

7. Og al vor Nød og Sorg omsider endes, Og ved din Raade os til Fryd omvendes.

8. Du lærer os ved Ordet kraftig lære, I Tanke og i Daad dig ret at ære.

9. Du vilde selv ei din Eenbaarne sparre, At reise os igien, som faldne vare.

10. Din gode Aand os giver Kraft og Styrke, Naar vi ved helligt Levnet dig vil dyrke.

11. O Gud! din Miskunhed er uden Ende; Med Fryd og Tak, vi det for dig bekiende.

12. Dig prise vi i alle vore Dage, Vor Lov og Tak, o! lad den dig besage!

1. **O Gud!** som lever og trives i det
1. **O Gud!** som lever og trives i det
1. **O Gud!** som lever og trives i det
1. **O Gud!** som lever og trives i det
1. **O Gud!** som lever og trives i det
1. **O Gud!** som lever og trives i det
1. **O Gud!** som lever og trives i det
1. **O Gud!** som lever og trives i det
1. **O Gud!** som lever og trives i det
1. **O Gud!** som lever og trives i det

2. Men Straffen, o! den kommer
2. Men Straffen, o! den kommer
2. Men Straffen, o! den kommer
2. Men Straffen, o! den kommer
2. Men Straffen, o! den kommer
2. Men Straffen, o! den kommer
2. Men Straffen, o! den kommer
2. Men Straffen, o! den kommer
2. Men Straffen, o! den kommer
2. Men Straffen, o! den kommer

3. Jeg vender til dig, o Herre Christ.
3. Jeg vender til dig, o Herre Christ.
3. Jeg vender til dig, o Herre Christ.
3. Jeg vender til dig, o Herre Christ.
3. Jeg vender til dig, o Herre Christ.
3. Jeg vender til dig, o Herre Christ.
3. Jeg vender til dig, o Herre Christ.
3. Jeg vender til dig, o Herre Christ.
3. Jeg vender til dig, o Herre Christ.
3. Jeg vender til dig, o Herre Christ.

4. Men kletligt er dit Røsyn oendigt Til
4. Men kletligt er dit Røsyn oendigt Til
4. Men kletligt er dit Røsyn oendigt Til
4. Men kletligt er dit Røsyn oendigt Til
4. Men kletligt er dit Røsyn oendigt Til
4. Men kletligt er dit Røsyn oendigt Til
4. Men kletligt er dit Røsyn oendigt Til
4. Men kletligt er dit Røsyn oendigt Til
4. Men kletligt er dit Røsyn oendigt Til
4. Men kletligt er dit Røsyn oendigt Til

5. Her mig at elsk dig, o Gud! Og
5. Her mig at elsk dig, o Gud! Og
5. Her mig at elsk dig, o Gud! Og
5. Her mig at elsk dig, o Gud! Og
5. Her mig at elsk dig, o Gud! Og
5. Her mig at elsk dig, o Gud! Og
5. Her mig at elsk dig, o Gud! Og
5. Her mig at elsk dig, o Gud! Og
5. Her mig at elsk dig, o Gud! Og
5. Her mig at elsk dig, o Gud! Og

Dyden

Dydens Vel betræde. Ethvert dit Bud,
er Viisdoms Bud, Alt lyde dig er Glæde
O Herre! din Retfærdighed Mit Hjerte
da ei skrækker, Fryd den vækker, Vel
Banens Maat jeg veed Du Seiren,
Krandt mig rækker.

2. Skabelsen.

Mel. Fra Himlen kom den Englekar.

41. Alt hvad som lever, prise Gud!
Alt hvad som tænker, takke Gud! Ham
love Himmel, Hav og Jord; Thi han
er mægtig, viis, og stor.

2. Hvo kan hans store Rige see, Og
seer ei den Almægtige? Ved hvem er Alt?
hvo er ham lig? O Gud! i Alt vi finde
dig.

3. Enhver din Gierning priser dig, Og
alt hvad er, det er fra dig. Du er, og
var, og bliver ved At være Gud i Evighed.

4. Du er vor Skaber, Gudheds Væld,
Du skaber Orden, Fryd og Held. Vi
lide paa din Miskundhed, O Gud i Tid
og Evighed.

Mel. Gud fader udi Himmerig.

42. Op al den Ting, som Gud har
gjort, Op Skaberen at prise! Det mindste,
han

er stabt, er stort, Og kan hans Almægt vise.

2. Og kom end alle Kongerne I deres
Magt og Bælde, Ei mindste Straae frem:
Mægte de, Et Vink dem selv kan fælde.

3. Selv Engle: Skaren føler her Ein
Himmel: Kraft saa ringe, Et Etov: Gran
at ei mægtig er Af Tøt at frembringe.

4. Nei, idel klare Almagts Spor I
Stabningen sig vise, O Gud! hvor skal
jeg finde Ord, Dig værdigen at prise?

5. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer
De Blomster, Jorden pryde? Og al den
Grøde fiern og nær, Som Eng og Aker
vise!

6. Hvad skal jeg sige, naar jeg sang
Af Fugle: Hæren hører? O! meer end
usind Harpers Klang Den Sind og Hier:
er rører.

7. Hvad skal jeg sige, naar om mig
Jeg seer den Livets Trimmel? Og hvad?
naar Solen reiser sig, Og straalers fra
Guds Himmel.

8. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer
hvor Stierne: Hæren blinker, Hvor mildt
enhver inod mig leer, Og op til Himlen
sinker?

9. Hvad om jeg hørte Aanders Chor,
om synge Gud til Ære: Halleluja!
Gud er stor Hans Navn velsignet være!

10. Istem hver Slægt paa der
Med hine Vanders Hære: Haleh
Gud er stor! Hans Navn velsign

Egen Melodie.

43. Gud! du skabte Jordens
Skabte Himlens hvalte Bue. (dig jeg allesteds Kan i hver din O
stue. Alt, ja Alt saa lydelig,
forkynder dig: Dig, ved hvem fi
rører, Dig, som Alt saa vel

2. Hift fra Himlens fierne Bl
findviis de Stierne straale: Alle
Vane gaae: Hvo kan dem, hvo
maale? Du, o Gud! fremfald
Du dem bød at straale frem; D!
met, hvor de glimte Verdners
vi skimte.

3. Heren Jord saa rig og stior
ket ud med Pragt og Grøde,
Glid den yder Løn, Smiler D
Nøde. Mark og Eng og Skov
Bierg og Dal og Gruben selv, I
Rigdom, hver har Vnde, Gud! d
de høit forkynde.

4. Saa det Hav, som stoltelig
Strandene sig bugter; Saa den
altid rig Jordens Skib med I
fr ugter. Havet med sin Fiskebo

i Fuglehær, Begge prise dig, o
Begge vidne dig til Ære!

Dogsaa mig din Almagts Haand
Skabnings Kredsene satte, Gav
dem, gav mig Vland, Til at vira
at satte. Dog til meer end fors
eld Skabte du, o Gud! mig
Gav den Haab om Himmelglæde
i hos dig i Evigheden.

Skaber! Gud! jeg sinder ei Al
viddom, al din Raade; Men jeg
at hver din Vej leder frem til idel.

O! min Siel skal hæve sig,
min Fader! op til dig, Prise dig for
Glæde, Dig beundre, dig tilbede:

. Hvo ikkun lader Herren raade.

Naar jeg dig tænker, store Skæl
hvis Magt af ingen Grændser
I dyb Forundring jeg mig taber,
ende jeg falder ned. Mit rorte
priser dig, Som skabte Himmel,
og mig.

Du talede, og see det ske, Du
Gud! saa stod det der. Din Al
i Vink vor Jord beredde, Beredde
med Stjernehær. Dit Ord dem
n kaldte frem, Din Kraft endnu
er dem.

3. Du, Herre! fæste Grændser for Havets Vold og Stormens Mo Og Frugtbarheds de rige Skatte Jødens Skid har du nedlagt. Alt h jeg skuer rundt om mig, Er, lever, vir Gud! ved dig.

4. Lovsynaer da vor Skabers Tilbeder ham I Mennesker! Gud! si du vort Haab skal være! Gud skedse vor Tilflugt er! Vi synge dig Hallelu Hvo er som du? Gud! Jehova!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Man

45. Den hvalte Himmel, store Gæ Din Ære breder herlig ud; Og Jord Hav høitidelig For Mennesket forkyr dig.

2. Hvo skabte Himlens Stier, hær? Hvo satte Soel og Maane de, Og hvo betegnede den Vei For dem, de forvildes ei?

3. Hvo har det stolte Hav fre bragt? Hvo klæder Mark og Skov Pragt? Hvo foldte ved almægtigt Blø, Luft, Hav og Jord og Alt med Liv?

4. Du, Herre! ved din Guddor Magt, Har alle, alle Ting frembragt Din Godheds Under lyse frem: I Alt i Alt vi finde dem.

5. O Gud! du ene færdig og nær,
 Hvor stor og god og vild du er. Dybt
 kan vi ære dig, vor Gud! Og lyde dine
 vilde Bud.

6. En hyder høit Naturens Røst,
 Du vil vil høre den med Lyst; Og du
 kan fader, giv os Held At følge den
 med villig Siel!

7. Du Baag og Løse saa dine Strænge.

8. Uimægtige! din Gudheds Ære
 fremkinner, hvor jeg stuer hen: Dig Mæ-
 kts Skaber, Altings Herre! Fortønder
 alle Skabningen. Høit vidner Himmelen,
 Hav og Jord, At du er vild, og god og stor.

9. Det vidner Solen saa din Himmel;
 Det vidner Nattens Stjernehaar; Det vidner
 om alt det Skabtes Brimmelse, Saa ved
 sig lever, røres, er. Mit Hjerte vidner
 om i mig: Dybt Herrel jeg tilbeder dig.

10. Men og jeg seer du er min Fader.
 Det lærte os din elskte Søn. Ved
 ham du os vor Synd forlader, Og hører
 om Hjertets Bøn. Han Himlen os
 berøttede, Hvor mere klart vi dig skal see.

11. Guds Gødded vil vi prise.

12. Gud, Herrel, jeg vil prise Din
 i Skabelsens Rymd om kan Alt mig
 og At du har Alt frembragt. Giv jeg

52 Lov og Takke-Psalmer.

i Vanden stærk Og andagtsfuld, mig se-
der, Og Lov og Tak dig yder, Saa ti
jeg seer dit Værk.

2. Din Kraft har danner Jorden, O,
Himlens hvalte Blaae; Og Alt i herli-
Orden Maa uforstyrret gaae. Jeg kan
Stort og Smaat Den samme Kraft for-
nemme, Jeg henrykt maae islemme: Alt
Alt er saare godt.

3. Hvor majestætisk træder Din Sol
hver Morgen frem, Dølyser, varmer
glæder Bort mørke, folde Hiem! Hvi
Haand bestrev dens Vej Paa Himlen
store Bue? Hvo gjorde, at dens Lue
sluktes, mindstes ei?

4. Os Lusten Liv indgyder, Og Kraf-
og Munterhed; Og fra dens Væld ned-
flyder I Regnen Frugtbarhed! Der bru-
ser Stormens Hær, Der maa, o Gud,
din Torden, Som skrækker, gavner Tor-
den, Udraabe hvo du er.

5. Hvo standser Havets Vælde? Hvo
faldte Rilder frem? Ved Gloderne at hæl-
de Mod Havet deres Hiem? Hvo styrer
Jldens Magt I Jordens hule Struber?
Hvo har i Biergets Gruber Den rige
Malm henlagt?

6. Hvis er den Haand, som klædet
Saa yndig Bierg og Dal? Hvor Dyr og

Al! I glæder I tusind, tusind Tal?
 Du har befielet mig, Som kan alt dette
 gøre, Og mig i Tanken vende, Almægtig
 og! til dig?

7. Du Fader, Skaber, Herre! Det
 har du frembragt: Min Siel skal
 sige Din Wiisdom, Godhed, Magt.
 Og love Himmel, Jord, Luft, Ild og
 Vand tilsammen, Al Verden sige: Amen!
 For Gud, vor Gud er stor!

Mel. Er lidet Barn saa lysteligt.

8. Lyd høit, min Sang! den hele
 Jord I Lov med mig udbryder: "Al Ewig
 er vor Gud er stor!" Fra Himles Himle
 her: Ja over Alting stor er Gud! Han
 skabte, og ved hans Guddoms Bud Al In-
 det alt er worden; Og Stjerners Hære
 træde han Tælle ud, som Havets
 Sand, I majestættigt Orden.

2. Lyd høit, min glade Sang! lyd med
 Måndt Engles Jubelsange! "Gud Skas-
 kren er Kierlighed!" Gienlyder tusind
 sange: Gud, Skaberen er Kierlighed!
 Han bød, og Liv og Kraft kom ned Til
 os hvad leve kunde. Ja! Kierlighed
 i Gud, vor Gud. Den Lovsang bryr
 sig vældig ud Fra Millioner Munde.

3. Lyd høiere, min Sang! og stig Til

Evhighedens Egne! Gud Skaberen, hvor ham lig? Han troner alle vegne! Se synge Himle, saa vor Jord: Gul Skaberen, viis, god og stor, Alt, V han bød at være. Og godt og stis stod Alting da! Den Evige, Gud, Jehova, Tilhører Pris og Ære!

Mel. Fader vor udi Himmerig.

49. Gud Jehova! min Siel til d Med hellig Lovsang hæver sig; Du bød og ved dit Almogts Ord, Blev Stiern Hæren, Hav og Jord; Og Jorden, Hvet, Himlene Dpfyldte du med Levend

2. Og alle, som fik Liv og Aand Du møtter ved din runde Haand: D Haand, som altid aabnet er, Uddel Glæde til enhver. O store Gud! hv tog du den, Evandt Alting i sit Intet he

3. For dig, du ene Vældige! I bede Over:Englene; Og Adams Børn Jubel:Chor, Med dem istemme: G er stor! Og evig, evig varer ved Gu Herrens Magt og Miskunhed!

4. Og jeg, imedens jeg er i Din Magt, din Godhed prise vil: M Lovsang her jeg stammer kun, I strømme Jubler fra min Mund; I Dret til mit Fryde:Raab! Min Fr Gød! min Trøst! mit Haab!

Ma. 3 Jesu Navn.

Pris Gud med Sang, Pris
 den Bedrøffte! Den høvede dig høit til
 det Rang: Den, som skabte Dødel-
 s'en, hvad hans Vilje har fremvini-
 get, Udbøte Herrens Pris, Døer
 sinng paa sin Viis! I et samlet Jor-
 der Syng, o Himmel, syng, o
 til den gode Skabers Pris!
 2. Hvo er som du? O Gud! hvo sig-
 ner saa blid du kommer Skabnin-
 gen, Signer Alt saa faderlig. Der
 du seer, Og Seraphen du seer. Din
 i Kierlighed har begges Lod bereed.
 O mig, jeg, det Menneske, Skabtes
 i Billede, Skabtes til en Evighed.
 3. Gud! hvilken Fryd I denne store
 is! I Lust, paa Jord, i Hav er Liv
 og; Thi du elsker allestedes. Forber
 i Brag, Og de lytende Slag: Alt,
 forkynder mig, At du est naaderig;
 da og med hentykt Siel Priser dig,
 obheds Væld! Evig skal jeg prise dig.

. Waag op og staae paa dine Strænge.

. Din Lov, o Skaber! vil jeg slunke,
 løb mig sorde ved dit Bliv. Høit
 Blæden fra min Tunge; At ogsaa

mig du skienste Liv! Dig takker jeg evig
delig For Livet, som gif ud fra dig.

2. Din skienne Soel mit Liv fryder
Da fro jeg hører Fuglene; Hvor meg
Liflighed tilbyder Mig Smag, og Lu
og Kælelse! Glad jeg fornemmer Hier
flaee, Og Tanken i min Siel opstaar

3. Hvad værdig Tak kan jeg frembæ
For al den Fryd jeg føler her? At lei
Herre! dig til Ære, Den Tak, den
dig evig tier. O! lad mit Liv da ler
dig, Og lad mig bære dig takkelig!

4. For Døden kan jeg ikke bære: I
Liv af Graven spirer frem. Til Eng
Klang du mig vil bære, Der seer og
fer jeg med dem. Og da mit Liv s
vare ved Fra Evighed til Evighed.

5. Priis være dig, o Herre, Her
Dig Livets Kilde, gode Gud! Tall
Millioner ere Til Livet kaldte ved
Dud. Og hver, som lever, er ved d
O Gud! vor Gud! saa lykkelig.

Met. Fader vor udi Himmerig.

52. Hvo har mig givet Legemet,
Kraften, som opliver det? Hvo gav r
hvert mit Ledemed, Og qvægsom Bar
i mit Blod? O Gud! min Gud!
Almagts Bliv Gav mig mit Legem,
mig Liv.

2. Hvo har mig givet virksom Siel,
 Som søler Haab om evigt Held? Og
 Du med Frihed og Forstand Det Gode
 Og vælge kan? O Gud! min Gud!
 Du Fader i Haand Den gav mig Legem,
 Og Aand.

3. Du byder Solen mildt opgaae,
 Samfælder Markens Græs og Straae.
 Du virker kraftig med min Glib, At Frugt
 Kommer i sin Tid. O Gud! min
 Gud! din Godhed kun Opholder mig
 For Levestund.

4. Før jeg blev til, du saae mig alt,
 Og mine Dage har du talt. Du styre,
 Ordre mine Kaar, Og Sorg og Fryd
 Du dig udgaer. O Gud! min Gud!
 Du viselig Du giennem Livet leder mig.

5. Al! uden dig jeg intet var; Af
 Dig, af dig jeg alting har! Velsign frem-
 Med hver min Id, Hielp, at jeg bruger
 Og min Tid! O Gud! min Gud! mod:
 Og min Bøn Ved Herren, Jesum Christ,
 Du Søn.

Vel. Enhver som troer og bliver døbt.

33. Alt hvad du skabte ved dit Ord Er
 Fort og skönt, o Herre! Skion er din
 Himmel, skion din Jord. Alt vidner
 Om din Gode. Men meer end hvad vi

skue der Gav du dog dine Menneſter
Du gav dem Anders Eder.

2. Ved dem vi kunne kiende dig, Og
hvad din Haand frembragte. Ved den
enhver kan kiende ſig, Og efter Dyde
tragte. Ved dem vi kunne ſtige frem Og
naae tilſidſt vort rette Hiem Høſ dig
Ewigheden.

3. Høipriſet være du vor Gud! D
alle Anders Fader! Giv, at vi følg
dine Bud, Og hade det, du hader! D
ſkal vort Liv, vor Fryd beſtaaе, Na
Jord og Himmel undergaaе, Og Tidel
er forſvunden.

Mel. Enhver ſom troer og bliver døbt.

54. Din Godhed, Gud! ſaa ſynlig
er Paa denne ſkionne Klode; Men aller
meest os Menneſter Velfigner du, Al gode!
Dø du begavede ſaa vel, Du gav os en
fornuſtig Siel. Dig ſkee Lov, Priis og
Ære!

2. Ja, Tak, o Gud! at du min Vant
Din Kraft har villet ſkienke. Den hæve
mig fra Støvet Baand, Dig, Gud! dig
kan jeg tænke: Dig, Herre, over alting
ſtor! Dig, Herre, ſom i Lyſet boer, I
Lyſ, ſom ei kan ſkueſ.

3. Ved Sielens Kraft fornyer jeg I
ſvund

Andne Dages Minde. Ved den jeg
 sid paa tornet Bei Kan Blædens Roser
 lade. I Trængsel seer jeg Hielp og
 Trøst, Paa nøgen Jord den guldne Høst,
 Og Liv i Gravens Mørke.

4. Ja, Fader! Haabet fører mig
 Gjennem Dødens Dale. Med Kris-
 ten; Haab jeg tryggelig Kan dig min
 And befale. End ei mit Legem skal
 forgaae. I Herlighed det skal opstaae:
 Gaa sagde din Eenbaarne.

5. O! du som gav mig i min Siel
 Dit Præg, du Evighæie! Lad Evighedens
 Vee og Vel Mig altid staae for Die! Lad
 aldrig nogen syndig Lyst Rodfæste sig i
 dette Bryst, Og Sielens Værd fornedre!

3. Sorfynt.

Mel. Min Siel nu lover Herren.

55. Vor Gud er i det Hæie, Og i det
 Dybe er vor Gud; Hvad skiules for hans
 Die? Hvad styrer han ei ved sit Bud?
 Gud overalt tilstede Du virker kraftelig.
 Hvor Engle dig tilbede, Hvor Støvet
 priser dig. Du Mennesket regierer. Du
 væger Markens Straae. Du Jord og
 Himmel bærer. Du vinker: de forgaae.
 2. Ved Solen du udbreder Det skinn-

Lyk paa Hav og Land: Dens milde Strøm-
le glæder, Og qvæger Alt hvad sole
Den hele vide Himmel Og Jordens
nings-Hær, Og Havets rige Trimm-
Det Alt din Gierning er. Og naadig-
tillige Opholder Alt; o Gud! Alt i
store Rige Kun ved dit Almagts Bud.

3. Den stienne Morgens Ynde
din Algodhed Vidne bær, Og Bjerg
Dal forkynde, At du er allebegne
Hver Blomst din Godhed maler Med
de Træ for mig, Og Markens Rigdom
taler, Og Skovens Pragt om dig.
tusind glade Stemmer Lyndt om
lære kan, At du, vor Gud, ei glemmer
End ei det mindste Bran.

4. Men, og dit Ord følger Og ned
gjennemstuer mig. Selv Mattens Rude
ei dølger Min Tanke og min Daad for
dig. Lad det fra Synd mig strække,
Og redde mig fra Fald! Lad det til Dyd
mig vække Til Troestab i mit Fald! Du
vil min Fader blive, Rig dogte Nat og
Dag. Det skal min Lyst oplive, At
naae dit Velbehag.

5. O! det er Trost og Glæde, Og tryk
og himmelft Gielesfred, At du er og til-
bede, Naar Modgang er for mig bered.
Mit stille Suf du hører, Din Bistand-
lyster ei; Din Faderhaand mig fører

høgt paa Livets Vel. I Bøhede,
og Rindes Jeg seer din Vidsdoms
I Dødens sidste Stammer Er
du Kraft, o Gud!

Stort Gud, som dig til Al.

Skulde jeg min Gud ei prise Evig
herrens Naad? Alle, alle Ting mig
At han vil mit sande Gavn. Et
et vel Raade, At hans Haand op-
mig, Og forsørger faderlig, Og
der mig fra Raade? Alting endes
rgaer; Kun Guds Kierlighed ber

Han fra Evighed Alt kiendte, Haand
ener til mit Vel, Og hans Guds-
ig tilbendte Liv og Lyd, og Kraft
id. For jeg første Tanke tænkte
Alt Omfarg for mig bar, Og hvad
rnsdend var, Han paa Livets Wei-
ienkte. Alting endes og forgaaer;
Guds Kierlighed bestaaer.

Mod sit elskte Barn forandrer Sig-
lig. Fader ei, Skiondt selvræadigt
et vandrer Ikke paa den rette Wei-
i Alt jeg seer en Fader, Eviggode
i dig: Du mig revser faderlig, Men
es, men ei haver. Alting endes og
r; Kun Guds Kierlighed bestaaer.
ed da hede Taarer rinde; R

mig Korset bærer ned; Snart jeg til
 Trøst skal finde, At din Tugt er Kier-
 hed. Du med Smerte mig vil dr
 Ud fra Syndens Slaverie, Som
 fandt min Vellyst i, Til din Kierlig
 tilbage. Alting endes og forgaa
 Kun Guds Kierlighed bestaaer.

5. Evig varer ei vor Smerte: I
 dist Modgang har sit Maal. Det
 veed, og tidt mit Hierte Deraf hen
 Mod og Tal. Naar den kolde Vin
 endes, Følger milde Sommer paa: E
 til Glæde Korset maa For den Gudh
 givne vendes. Alting endes og
 gaaer; Kun Guds Kierlighed bestaa

6. Sorg og Glæde du mig giv
 Gud, af idel Kierlighed. Du, s
 var og er og bliver, See! jeg kna
 for dig ned. Fader! du din A
 mig sende, At jeg stræber idelig,
 at kunne tænkes dig, Indtil Prøvens
 har Ende. Da naar Jord og Alt
 gaaer, Gud jeg for dit Ansigt staae

Egen Melodie.

57. Nu takker alle Gud og priser
 hans Naade! Han styrer Alt, hvad sk
 til Gavn og evig Naade. Han fra
 Fødsels Stund har ført os faderlig

der Træng og Læng tildeelt saa viselig.

2. Den eviggode Gud, han give os
Krafter Til Legem og til Siel, Fred,
Sundhed, Held og Kræfter; Men frem
i dette Alt; han give at vi maae Ved
komme og kristen Dyd i Raade hos ham
faae.

3. Dig Fader! evig stee Lod, Tak og
Ære og Æref Din Søn, din Hellig
Land hviiløvet evig være, Du Kraftens,
Raadens Gud som altid var og er, Vel
syn af Jordens Slægt, og hver af os hær.

Vel. Du vel an! var frik til Rode.

18. Alting tiener dem til Bedste,
Som i Sandhed elste Gud. Jeg til
ham min Lid vil fæste, Af al Nød han
fær ud. Gatter Riad og Blod end ei
pang den underfulde Ve; Tryg-jeg mig
og overlader Til min vise, gode Fader.

2. Om han vil, da Lykken smiler,
bier mig mægtig, stor og rig: Om han
vil, da Rodgang hviler, Med sin hele
Bægt paa mig; Tryffende og blide Aar
begge fra min Gud jeg faaer; Begge tiene
mig til gode; Thi er jeg saa vel tilmode.

3. Alt, ja Alt, min Gud mig sender,
han, hvis Foræt er mit Held: Sund
d, Evigdom, Venner, Fiender, Av
d, Rigdom, Ære og Vel. Han vi

Eorgen drager mig Bort fra Verden
til sig; Utræ han mig Fryd tilmaaler
Naar han seer, at Fryd jeg taaler.

4. Døden selv mig da ei skrækker, Er
ter Dyd er Liv for mig. Jesus mig a
Graven vækker, Og mig giver Eted ho
sig. Hvad jeg troer og haaber her, De
skal jeg erkiende der. Alting tjener den
til Bedste, Som til Herren Tillid fæste.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

59. Min Gud dit Navn jeg prise vil:
Din Lov jeg vil udbrede! Din Godhet
medens jeg er til, Med Tak vil jeg til
bede. Alt hvad jeg føler, hører, seer,
Belgierning, kun Belgierning, er, Kun
Mistunhed og Naade.

2. Til Livet du fremkaldte mig, Al
jeg skal Held modtage: Og ufortient jeg
faaer af dig Saa mange glade Dage! Og
i en salig Ewigbed' Er mig et bedre Liv
bered, Som Christus mig tilsiger.

3. Ja uden Maal og Grændse er Det
Gode, du mig skænker; Du end i Livets
Lidelser Min sande Tarv betænker. Tak
Fader! for hvert Dieblif, Som under
Eorg og Glæde gif! Din Godhed begge
sende.

4. Mild du oplod din runde Haar

gav mig, hvad jeg haver: O! giv
 og en nsisom Vands Ved dine gode
 ber. Lær du mig dem at bruge ret,
 a'tid at betænke det: At jeg skal
 gnskab gjøre.

5. Lad saa din Naade blive ved, Til
 skal heden fare. Giv, jeg en god
 Samvittighed Til Enden maa bevare!
 I jeg i Uheld, som i Held Hengiver dig
 en ganske Siel, Dig milde Gud og
 ber!

Egen Melodie.

60. Min Vands ved dig, Allgode Gud
 jeg fryder. I Lov og Tak den glædesfuld
 berbrøder; Jeg usforfaldt til dette Dieblif
 af dig Velgierning paa Velgierning fik.

2. Vort Liv og alt dets Held er jo
 din Naade. Du frelser os af Siels og
 Legems Vaade. Din Kraft fra Slægt
 til Slægt er nær hos dem, Som barns
 lig for dit Vans vandre frem.

3. Den stolte Hersker for din Vælde
 haver; Din Arm den Tjinge tidt af Stær
 berhæver. Den Hungrige du mætter riger
 sig, Og tugter den, som ei forbarmer sig.

4. Naar Faren til din Kirke sig vi: nær
 me, Du lovet har den vældig at bestiers
 ge. Dit Løfte, Gud! slæder fast til evig
 tid; Thi sætte vi til dig vor hele Lid

66 Lov og Takke-Psalmer.

Mel. Nu vel an! vær fæst til Nåde.

61. Lov og Pries dig evig være, Verdens Styrer! Blisdoms Gud! Altting vidner om din Ære: Altting skabes ved dit Bud; Og det Skabte ordner sig, Erves, frydes kun ved dig. Du opholder du opliver, Du alt Held, al Glæde giver.

2. Ogsaa jeg dig Gader nævner, Ogsaa jeg er tier for dig. Du mig skienke Sielens Evner. Du velsigner, styrk mig. Tung er skundom Livets Bei; Mer du mig forlader ei. Og din Blisdom mig bereder Her til Evighedens Glæder.

3. Du er nær hvor jeg end vanter, Hvor jeg stuer hen er du. Ja min Siel de skjulte Tanker For de tænkes, fiender du. Og dit Die idelig Allevegne stuer mig, Naar jeg glemmer, naar jeg lyder. Hvad din vise Lov mig byder.

4. Ene du mit Haab da bliver, Verdens Styrer, Blisdoms Gud! Giv mig Styrke, giv mig Iver-Til at følge dine Bud! Tryg og rolig kan jeg da Vandre frem og gaae herfra. Efter Livets korte Dage Gaaer jeg til min Gud tilbage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

62. O Gud! du overstuer Alt I hver en Verdens Alder; Seer Spurven, som

erden faldt, Seer Riget, naar det

For dig er Alting lige nær, Det
og det Høie; En Verdens Kreds,
bl kun er Et Støvgran for dit Die.

Saa stor, saa herlig er du; Gud!
Du bør ene raade! Thi Blisdom er
Et dit Bud, Og hvert dit Bud er

Med andagtsfuld, med hens
Siel Jeg priser dig, o Herre! Du
styrer Alt til Held. Dit Navn
er det rare!

Derved jeg holder først og sidst.
Troet jeg ei forlader. Jeg seer det
Jeg ved det vist, At du er os en
Saa trøstlig alle mine Aar Jeg
dig i hænde, Og evigt Held mig
naer Engang ved Vanens Ende.

Sæl. Jesu Sielens løse Dag.

Sving dig op, forsagte Siel,
din Gorrigs Vord; Alt hvad
du gjør er vel: Han, den gode
el! Om end Bristelsen er soar Og
rosten svække, Jesus Trosten giver
Hvad kan da mig strække?

Tidt desbærre jeg min Hu lod
inden daare; Derfor Lovens Trus
v Engstle mig saa saare. Men
vil jeg ei I min Sieledaade; Jesus
hst mig Vel Til at finde Raade

3. Jesu, Herre, du har sagt, I
Unger takkes. Ved din Naade Giv
Magt I mit Hierte svækkes. Og du
din gode Hånd Lære mig at bede, I
selv med kjerlig Haand Vil mig stikke

4. Verdens Daarer sig vel: G
Etøvet agter! Jeg med Noe og L
Siel Verdens Spot foragter! G
Gud ei agte mig? Hvi fik jeg da
Hvi har han saa rundelig, Idel
mig givet?

5. Hvad er vel i Lustens Rum,
i Havets Grunde, Hvad paa I
rundten om, Han mig jo vil unde
og Sundhed, Lyst og Held Komn
hans Hænder: Er det kun mit
Vel, Han til mig det sender.

6. End ved Kors jeg ikke de
mistrøste lader; Thi hvem komn
set fra? Fra en kjerlig Fader.
i daarlig Synds Begier Jeg min
finder. Da ved milde Tugtelse
mit Hierte minder.

7. Ogsaa de Retsfærdige Tid
hiemsøges; Dyden da ved Lidelse
til Gavn forøges. Flyder Taar
saa strid, Mens de udstrøe Cæde
den rige Høstens Tid Bringer L
glæden.

8. Alting, alting skeer til

63. O gode Hørde. Op da hver beango
 i Hiel, Kæst paa ham din Byrde!
 Sam istemmes Lob og Pries Af os alles
 Sammen! Han er stærk og god og viis.
 Han vil hielpel Amen!

Mel. Alt Barn frøgt den sande Gud.

64. Gud! hvor er din Godhed stor;
 Den Himmel, paa din Jord! Intet
 menneskes Forstand Nofsom den ophøie
 kan. Gode Gud din Mistunhed
 fremmer daglig til os ned, Bliver
 vi, edig ved:

2. Tak for Alt, hvad godt vi nød!
 Fader! Tak for dagligt Bred! Tak for
 Jordens Frugtbarhed! Tak for Landes
 Ro og Fred! Milde Gud! vi prise dig,
 Jord og Himmel prise dig: Du velsigt
 er faderslig.

Mel. Min Hiel nu lover Herren.

65. O Herre! hvor begynder, Hvor
 lader sig din Mistunhed! Hvad er sou
 forkynnder Dit Forsøns vise Diermed?
 Som du dødt at leve, Du kommer
 ihu; Alt hvad hans Tars kan træ
 Det seer, det giver du. Du Tars
 i det Høiel! Kun dig vi lide paa;
 For et dit vægne Die, Hvad kunde da
 naae?

Tiden svinder, Verden falder, Sieler
er udsødelig; Du, algode Gud, mi
falder Til et evigt Liv hos dig.

4. Dybt mig trykte Synden ned; Hel
lig du min Jammer endte: Du din egen
Søn udsendte, Frelse bragte han og Fred.
Haabet stiger, Sorgen svinder; Thi vel
ham er jeg forløst. Jeg i hans Forso
ning finder Kraft til Dyd og salig Trøst.

5. O min Fader! o min Gud! Dig
min rørte Siel tilbeder. Viselig du Al
ting leder, Herlig fører du det ud.
Du hvis Rige, Magt og Ære Varig
staae i Ewigbed! Du vil selv min Fader
være; Rok for mig til Sielesfred.

Egen Melodie.

69. Din Wiisdom os, o Herre! les
der Til hine Himles Saligheder Igiens
nem Livets Møisomhed: Og naabelig du
os betænker, Og os saa megen Lindring
skienker, Og styrker vore matte Fied.

2. Henlægges jeg paa Smertens
Leie, Saa tidt du sender Trøst og Pleie,
Og paa min Sygdom raader Rod.
End skal jeg møisom Brødet sanke,
Eskal jeg forladt, forskudt omvante,
Din Hand mig giver Laal og Mod.

3. Naar Alvindsmanden mig bagtale

Den bedste Gierning sort afmaler, Dit
Behag da styrker mig; Og glemmer
anden Venstabs Pligter, Jeg har en
en, som aldrig svigter, Jeg har en
fast Ven i dig.

4. O store Trøst! med Faders Vilde
til os ned fra det Høie; Dit Barn
ei forlade kan. Om end i Rød mit

sig ender, Jeg veed at du med Faders
under Vil føre mig til Fredens Land.

5. Gud! lad mig for dit Vagn valse
til Held for mig, til Gavn for and-
re, Da mindstes Veiens Møisomhed.
Naar jeg saa mit Lob fuldender, Og
mig Tødens Budskab sender, Da far
jeg herfra i Fred.

6. Naar du se Raar paa dine Strænge.

7. O End! min Stemme ingenlunde
kan verdigen opbale dig; Med tusind
stemmer jeg ei kunde forklunde hvad du
sker mig; Thi alt, hvad du mod mig
et stort Et herligt, underfuldt og stort!

8. Og kunde end min Stemme klinge,
na vidt, som Firmamentet gaar. Og
vide sig min Lovsang svinge Did op hvor
attens Throne Raar, Hvad var den
Stemmes Klang, Hvor Engler selv
sangs!

3. Men jeg kan neppe Fader stann
 O Gud! min bedste Tak er svag. I
 du mit Offer vil annamme, Og lø
 med dit Velbehag. Du veed min Ei
 liden er, Paa Villien du ene seer.

4. Du mig med Fader Omhu favn
 Og giver Tryghed i dit Skød. Ei Kr
 til Virksomhed jeg savner, Og savner
 nødtørstigt Brød. O Fader! al u
 Fryd, mit Held Udflyder fra dit G
 heds Væld.

5. Fra spæde Ungdoms første Da
 Dit blide Forsyn ledte mig; Din Haa
 saa tidt mig drog tilbage Fra Udyds B
 til Dyd og dig. Og vaklede min sva
 Fod, Saa gav din Aand mig Kraft
 Mod.

6. Ja! dig min svage Sang skal æl
 Saalænge Tungen rører sig. Takoffer t
 jeg dig frembære, Saalænge Hjer
 slaaer i mig. Og gaaer jeg ned i Døder
 Dal, Mit sidste Suf dig prise skal.

7. Naar da min glade Aand sig svi
 ger Til Himlen fri udødelig: Naar d
 min Stemme bedre flinger, Og jeg
 vorden Engle lig; Blandt deres Ch
 jeg synger da Det høiere Haleluja!

Mel. Jesu! din søde Forening at smag
 l. Evige Fader! som tierlig regi

Himmel og Jord, ved dit vældige Bud!
 At hvad du skabte, oplysier og ærer, Los
 og priser dit Forsyn, o Gud! Skulde
 jeg ene ufsionsom forglemme, Hvad du
 for faderlig gjorde for mig? Nei! jeg vil
 løfte min takkende Stemme, Hæve min
 Hand og mit Hjerter til dig.

2. Du har beviist mig din Godhed
 og Naade, Selv før jeg lærte at stamme
 fra Ravn. Tidt har du frelst mig fra
 Fjere og Vaade. Trofast du stedse har
 beskyttet mit Gavn. Kiendte jeg Svage
 og ikke saa nøie, Hvad mig var tiens-
 ligt til Legem og Siel, Stedse mig fulgte
 dit vaagende Øie, Stedse din Haand
 mig veiledte saa vel.

3. Ja din Velsignelse, kjerligste
 Fader, Saae jeg fornøyet imod mig hver
 Dag! Og du mig viiste, at du ei fors-
 lader Den, som til dig overgiver sin
 Sag. Sundhed og Munterhed, Føde
 og Klæder, Venner, som redelig elskede
 mig, Ofte endogsaa uskyldige Glæder
 har jeg annammet, Aligobe! af dig.

4. Ei er det Brede om end du tillader,
 Smaheld og Trængsel at friste vort Mod;
 Thi du er stedse den kjerlige Fader, Og
 ved din Bliisdom gjør Udgangen god.
 Alse, naar Kummer laae tungt paa mit
 Herte, Da mig husvalte din trøstend

Land! Du mig ved Ordet Taalmodighed
lærte. Styrkede Haabet om Hielp fra
din Haand.

5. Ja! naar paa Livets den slibrig
Bane Verdens Forsørelse loffede mig;
Naar jeg, henrevet af Syndernes Van,
Glemte mig selv og din Himmel, og dig,
Gud! du dog mig ikke vilde forglemme,
Dyrebart var dig mit evige Vel! I mit
Samvittighed talte din Stemme, Hørte,
oplyste og frelste min Siel.

6. Derfor jeg hæver min takkende
Stemme, Hæver min Land og mit Hiera-
te til dig. Aldrig, af! aldrig uskionksom
jeg glemme, Hvad du saa faderlig gjorde
for mig! Dig jeg ophøier, dig ydmyg jeg
ærer, Lover og priser dit Forsyn, o Gud!
Himmel og Jord, som du herlig regierer,
Synge dig Lovsang, vor Fader, vor Gud!

Mel. Hvo istsun lader Herren raade.

72. Min Gud! din Priis jeg vil istem-
me For al din Fader, Mistunhed. Og
vee mig, om jeg kunde glemme, At du
har styret mine Fied: Du var hos mig
da Liv jeg fik, Og indtil dette Dieblif.

2. Du gav mig mange sunde Dage,
Og mangel Fryd for Sands og Siel. Du
lindrede min Nød og Plage, Og end
It saa saare vel. Laae skulte Fæter p

in Bei, Da holdt du mig, jeg snubled' ei.

3. Med Tak jeg falder dig tilføde, O
Fader! lad den tæfkes dig! For hvert et
Siels og Legems Gode I Nymphed jeg
tatter dig, Indtil jeg følger Dødens
Kalb, Min rørte Siel dig prise skal.

4. Du her mig idel Godt har givet;
Dig al min Lid jeg fæster til. Du og i
Døden, som i Livet, Min Trøst, min
Bistand blive vil. Da priser jeg i Evis
hed, O Gud! din Fader, Ristunhed.

Mel. Bredeu din afpend.

73. Til dig, o Gud! min Takkesang
jeg hæver: Priis være dig! thi see! jeg
er og lever; Og idel Godt af fulde Sas
ker, Hænder Du mig tilsender.

2. Jeg Legem fik, og Siel og herlig
Evne. O! meer jeg fik, end jeg fors
laaer at nævne: Og ved dit Sandheds
Ord blev jeg forviffet Om Livet hiffet.

3. Din Ristunhed hver Dag mig
brødet giver. Af Farer mig din stærke
Arm udriver. Dit vaagne Nie varer
aa min Bolig; Thi er jeg rolig.

4. O Gud! paa dig jeg stadig troer og
raaber! O Gud! til dig i al min Rod
i raaber! Dig vil jeg evig, evig lydig
ere: Dig vil jeg ære!

D 3

Mel.

78 Lov og Takke: Psalmer.

Mel. Op hver, som her paa Jorden b

74. Hvorledes skal jeg prise dig, O
gudheds rige Væld! Som altid har v
signet mig Til Legem og til Siel.

2. Fra første Grund, jeg Lyset saa
Jeg var dig dyrebare. Du daglig ge
mig Prøver paa, At du min Fader va

3. Du fikrede saa smuelig Mi
Barndoms svage Gied. Du revsede se
faderlig Min Ungdoms Daarlighed.

4. Og idelia paa Livets Sti Din hull
Hielp jeg fandt: Saa mangel Fare dri
forbi, Saa mangel Sorg forsvandt.

5. Jeg ledes ved dit Ord, din Aa
Til Troe, og Haab, og Bøn. Du frell
mig af Syndens Vaand Ved Jesu
Christ, din Søn.

6. Nu seer jeg rolig Død og Gra
De ei forfærde mig; Thi han Forja
telsen mig gav Om bedre Liv hos dig.

7. Evag lyder her min Takke: Can
Jeg stammer den kun ud; Hift priser j
med Jubel: Sang Dig, vise, gode Gu

Mel. Vreden din afvend.

75. Fra første Dieblif da jeg fik Liv
Ulmægtige, dit Værn mig har omgive
Du fra min spæde Barndoms første D
ge Opholdt mig Evage.

2. Jeg spurgte ikke: hvo skal mig
bære? Min Mund ei kunde Hielp af
begjære. Dog sendte du mig paa
Børne: Leie Fornøden Pleie.

3. Jeg sørged' ei for Hvilested og Bo:
Du sørgede, og jeg sov tryg og rø:
De Fører, som min Siel endnu
tilkendte, Din Haand afvendte.

4. Hvad er vort Liv i al sin Kraft
og Styrke? Ut! let udslukkes det i Dø:
dens Mørke; Dog stedse du blandt tus:
hædhaande Fører Mig tryg bevarer.

5. Du var og er og bliver, Gud! den
samme; Naar skulde vel mit Haab da
faae til Skamme? I Liv og Død, jeg
altid mig forlader Paa dig, min Fader!

Vel. Naar vi i største Nøden staae.

6. Til dig, o Herre! staaer mit
haab, Du hørte tidt mit Angest: Raab;
og qualte Smerten end min Røst, Du
ørte Sukket i mit Bryst.

2. Du skuer med Barmhiertighed
il al min tabse Smerte ned; Og ude:
iver Hielpens Stund, Saa veed jeg,
n forhales kun.

3. Du seer det, naar for haardelig
e Byrder vil nedtrykke mig, Du giver
ast at bære dem, Til Hielpens Time
r frem.

4. I Frelsens Time føler jeg, At min
Lidid stufed' ei; Og priser dig, O
gudheds Gud! Som førte mig af Ma-
den ud.

5. Jeg bærer mig i Støvet ned: Priis
være, Gud! din Ristunhed! Du tog mi
i din Baretægt. Priis være dig fr
Slægt til Slægt!

Mel. Hoo istun lader Herren raade.

77. Med Vilddom du, o Gud! re-
gierer Den hele Verdens vide Kredss.
Dig jeg mit Hjertes Lat frembærer, Og
er med mine Kaar tilfreds; Thi du vor
milde Fader er, Og hver din Skabning
er dig tier.

2. Med nydig Pragt du aarlig fløder
De Blomster, som paa Marken staae.
Med frugtbar Regn du Jorden væder, Og
glemmer ei det mindste Straae. O! skul-
de du da glemme mig, Naar jeg oprigs-
tig elsker dig!

13. Nei for skal Moderen forglemme
De Barn, hun fosterer ved sit Bryst, For
du ei skul' e blid fornemme, O Gud!
min tilidsfulde Røst. Jeg vandrer tryk
paa Livets Vei; Du leder mig: jeg fryg-
ter ei.

4. Jeg frygter ei, om Rød og Smerte
End møder mig paa Banen her. Om Rød

saarer dybt mit Hierte, Jeg dog i
 kommer trøstlig er; Thi Nød og Smerte
 fra dig, Min Fader, for at bedre mig,
 5. Og du vil selv mit Nød oplive, At
 dødsfuld jeg vandrer frem. Min Frels-
 es Ord mig Styrke give; De vise mig
 til rette Hiem. Hos dig, o Gud!
 himmerig, Jeg bliver evig lykkelig.

6. Styrk mig, min Gud og milde Far-
 der! I dette faste Haab til dig; At al-
 lig det min Siel forlader, Hvad end i
 Verden møder mig; Thi giber eller tager
 du; Mit Gavn du kommer dog ihu.

Mel. Brist op, min Siel! forsage ei.

78. Mit Sind og Hierte jeg til Gud,
 Og i hans Haand har givet; Til Gode
 og Onde falder ud, Af Døden fremgaaer
 livet. At det er sandt, Det veed jeg
 vant; Thi Herren er min Fader! At
 hvad mig steer, Til Held det er; Der-
 naa jeg mig forlader.

2. Saa giber jeg mig ganske da, Min
 Fader! dig ihænde. Du lægge til, du
 tage fra: I Alt jeg dig skal kiende. Skee,
 hvad der vil; Det steer dog til Mit Gavn,
 dig til Være! I Væe og Vel skal
 min Siel Med Taal hengivet være.

3. Allgode Gud! din Villie skee; Den

82 Lovs og Løfte Psalmer.

altid er den Bedste. Jeg levende i
døende Vil dertil Haabet fæste. Di
naar dit Bud Mig frier ud, Og Gu
ven sig oplader; Jeg hæver mig Til di
til dig, Min eviggode Fader!

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg

79. Din Viltsdoms og din Raad
Bei, Min Gud! lad mig erkiende; I
aldrig da forsager jeg, I hvad mig end st
hænde. Jeg rolig venter til Guds Tir
komme vil; Saa kommer Frelsen med, I
hist i Evighed Jeg skal dit Forsyn pri

Mel. Gud Hellig Vandr i Troe og Lær.

80. Gud er min Hielp! og stæde
Paa ham mit Haab jeg bygger. Na
jeg til ham fortroster mig, Hans Alma
mig betrygger. Mit Suk fra Hiertet bi
der ud I Lov og Priis til Gud, min Gu
Han er min Hielp, min Styrke!

Mel. Paa Gud alene.

81. Min Bøn jeg sender, O Fader
op til dig. Min Lørd du fiender; I
du, du skabte mig. O Livets Fader
Du Alting nøie seer, Seer hvad mig st
ber, Og hvad mig gavnligt er. Hv
du tillader, Alt til mit Bedste Reer.

1. Dig bær at raade For Legem og
Siel; Al Sorg og Vaade Du vens
mig til Held. Jeg knurrer Hfe,
Naar Trang mig bøier ned; Jeg beder
Om Overflodighed; Hvad du vil
Hfe, Det vil jeg nøies med.

3. Ei vil jeg spørge Om mine Dars
is Tal; Ei vil jeg sørge, Naar jeg bort
andre Skal. Min Tid og Alder Saa vil
umaalet du. Naar du mig kalder, Jeg
naar med freidigt Hu: Naar Hjertet
gleder; Mit Haab, min Trøst er du.

Ref. Gud Hellig Hand i Kroe os lær.

2. Din Kierlighed, al gode Gud;
hold mig i stadigt Minde! Kan i at
hde dine Bud Lad mig min Glæde finde.
Da gaaer jeg tryk paa Livets Vej, Mig
vedsaae Jordens Sorger ei; Thi,
Gud! du er min Fader.

2. Du ledte mig i Barndoms Aar, Og
for jeg kunde bede; I blide og ublide Naar
Jeg altid dog fandt Glæde. Den Faders
haand jeg kiendte ei, Som stræbe Kos
for paa min Vel, I hne sorgfri Dage.

3. Nu føler jeg og kiender det, Du
var min Ungdoms Leder. Hver Livets
Borde gior du let, Og om mit Held du
fredet. Alt hvad mig tiener, bedst v

84 Lov og Takke-Psalmer.

veed. Ja Fader! du er Kierlighed! Dig jeg Altid haaber.

4. Saa komme Sygdom, Corrigt Nød! Du, Gud! er ved min Side. Al endes ved en salig Død. Du hielp selv at stride. Vel ham, som her har dig til Ven! Vel ham! thi du ham leder hen Til evig Glædes Bolig.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

83. Lær mig, gode Gud! at være Fast i Troe og Haab til dig! Alt jeg dine Raad maa ære, Hvad du end tilstifter mig. Du alvise, gode Gud, Alt saa vel du foresud. Altid tjener mig til Bedste; Det til jeg min Lid vil faste.

2. Trøst jeg heraf mig vil sanke Gode min kummerfulde Siel. O! hvor styrker mig den Sanfte: Herren vaager for mit Vel! O! hvor fro, hvor tryggelig, Alt jeg overgiver sig! Oh i Alt hvad du mig sender, Jeg din vilse Gudhed tjender.

3. Vel jeg finder Vædgangs Dage Tunge for mit Ried og Blod; Aldrig vil jeg dog forsage; Thi jeg veed, min Gud er god. Han, hvis Bud er Kierlighed, Et af Hævn og Harm veed; Han kun minder mig, som Fader, Naar jeg Dødens Vel forlader.

4. Og i hvilken Livets Alder, End mit
 Die Inttes til, Fader! det er dig, som
 Alder, Trøstlig jeg dig følge vil. Jeg da
 Ikke sørger meer: Hift din Riidsdoms Wei-
 g seer, Seer, hvor herlig du os leder,
 Og for Alt jeg dig tilbeder.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

14 Gud kan paa Altting raade Bod;
 Thi bør han ene raade. Han er saa mægs-
 tig, vliis og god, Og hvad han vil er
 Raade. O! naar jeg estertænker det,
 O! da mit Hierte søler ret, At han mig
 Alt bør være.

2. Han vogter hver mit Fodestied, Og
 tier mig fra Farer. Hos ham er bedste
 Tilflugtssted, Saa vel han mig bevarer.
 Naar Herrens Die følger os, Naar
 Herrens Haand bestiermer os, O! da vi
 re trygge.

3. Saa gaaer jeg frem ad Livets Wei,
 Saa Gud jeg mig forlader; Og Modgang
 mig nedtrykker ei, Ei Avindsmand mig
 lader. Engang, alt efter dit Behag
 Den kommer vift, den glade Dag, Gud!
 a jeg seer din Frelse.

Mel. Jeg traader fast, o Herre.

5. O Gud! paa dig jeg bygger Al

min Forhaabning her; Naar du mig
 betrygger, Spildt al min Omsorg er.
 Vor Lod, som dig behager, Du deles
 til os ud: Du giver og du tager; Thi
 ene du est Gud.

2. Ei skal mit Haab bestiummes,
 Naar det er bygt paa dig; Min Jo skal
 heldig fremmes, Naar du velsigner mig.
 Om Modgangsstorme true, Om Farer
 komme nær, Saa vil jeg dog ei grue;
 Du min Fortrøstning er.

3. Ja, om end Alting skulde Mig
 Svage gaae imod, Saa veed jeg dog
 tilfulde, At du, o Gud! est god. Du
 giennem Modgang leder Mig frem til
 Troe og Dyd. Du her min Siel beres
 der Til rene Wanders Fryd.

4. Thi bør du ene raade For alle
 mine Raar. Min Siels, mit Legems
 Baade Du ene bedst forstaaer. Giv
 kun, jeg vel anvender Hver Dag du
 skienker mig; Naar da jeg Banen end
 der, Jeg gaar til Held hos dig.

Egen Melodie.

86. Frygt ei, min Siel! frygt aldrig
 meer, Om end jeg venneløs mig seer; Om
 Sygdoms Dage komme, Om Armod vil
 hiemsøge mig, Paa Gud jeg haaber stades
 lig

1. Had hvad der vil kun komme; Snart
Trængsels Tid er omme.

2. Jeg gruer ei, om jeg end saae, Al
Verden vilde undergaae, Og Rædsler sig
udbrede: Om end Fordærvelse og Død Af-
løst og Jord og Hav udbrød, Min Gud
mig trygt vil lede, Og Redning mig be-
rede.

3. Han skabte mig med Almagts-
haand! Han skienkte mig sit Ord, sin
Naad; Han frelste mig i Noade. Han
eldrig mig forglemme vil, Saa trygt jeg
saaer min Tid ber til; Han ene for mig
raade I Velstand og i Vaade!

4. Her er jeg kun i Prævestand, End
Himmel er mit Fædreland, Did hen mit
Hierte stunder: Der efter forte Rød og
Strid, Gud glæder mig til evig Tid.
Paa dette Gødheds Under Mit Haab og
Rød sig grunder.

5. Hvad Noie, Trængsel mig har
mødt, Fra første Dag, da jeg blev født,
For evig glemt skal være. Thi hisset jeg
indtræde skal Iblandt de Herliggiortes
Tal, Og Seirens Krone bære Til min
Forlovers Vrel

6. For denne store Salighed, Som
med Guds Son mig er bered, Skal Tal
af Gud opflige; Blandt Engle:Chorel
Jus

Jubelklang I stemmer jeg min høie Sang
Min Fryd i Himlens Rige Alt Sand-
skal overflige.

7. Min Siel, imens jeg lever her,
Alt længselfuld i Nøde seer, O Jesu
denne Glæde. At see dig i din Herlighed,
Den Glæde varer evig ved. Naar vil du
mig tilstæde For Tronen frem at træde?

8. Hos dig af jordist Nød og Qual
Til Glæde sig forandre skal; Ei meer
den mig omspænder. Men al min Graad
skal tørres af; Thi gaaer jeg trøstig til
min Grav. Til dig jeg Diet vender, Og
fro jeg Banen ender.

Mel. Mit Haab og Trøst og al Tilid.

87. Bort! af den Trøst, som ei be-
staer, Naar Dødens Stemme falder!
Naar Mæle, Syn og Sands forgaaer, Al
jordist Trøst henfalder. Ved Brudden
Stav Jeg til min Grav Ei som en Daare
vandrer; Mit bange Brøst Behøver
Trøst, Som Døden ei forandrer.

2. Hos dig, o Gud! af Naade boer,
Did jeg min Hu vil vende; Jeg af dit
trøsterige Ord Kan dig som Fader kiende.
I Fryd og Nød, I Liv og Død, En
Ven i dig jeg finder. Naar Jordens
Tant, Som Røg forsvandt, Din Gud-
ed ei forsvinder.

3. I Fristelsen jeg kunde let Et Daar
 Ord udsige, Og spørge: hvad er
 Anseet For den Uendelige? Dog nei?
 Da seer, O Gud! hvor tier Dig Adams
 Tugt maa være. Af Kierlighed Du
 sendte ned Til os din Søn, vor Herre.

4. Ja Jesus kom herved fra dig, Og
 lede, led og døde; Du, som ved ham
 klostte mig, Vil mig ei fra dig sløde. Om
 Sorg og Mod Ind paa mig brød, Som
 Selgen paa en Klippe; Da seer jeg kon-
 stant Frelseren, Saa kan mit Mod ei glippe.

5. Alvidende! du seer jo til Med vaar
 et Forsyns Die. Din Almagt kan, din
 Godhed vil, Alt til det Bedste foie. Din
 Ristumhed Skal være ved, Min Fars du
 de fiender; Og altid god Er hver en
 Tid, Jeg faaer af dine Hænder.

6. Jeg ved, at jeg i Himmelen har
 den, jeg tør anraabe: Min Gud, min
 faderlige Ven, Paa ham jeg trygt kan baas-
 ke. Og naar-jeg, ja Skal-gaae herfra,
 Og Sted til Sted henfalde, Gud dog min
 Siel Til evigt Held Ristumdelig vil kalde.

Met. Guds Godhed vilke vi prise.

88. Fra Gud vil jeg ei vige, Han vil
 mig ei fra mig. Hans Løfter aldrig svige,
 Han troer ham fladelig. Hvert Dag, hvert
 Die

Dieblig Jeg af hans hulde Naade,
Siels og Legems Naade, Saa man
Prøver fik.

2. Som Vind og Storm sig vende
Forandrer Beiden sig. Min Gud! i din
Hænder Jeg overgiver mig; Thi du for-
andres ei. Du altid er vor Fader. Du
aldrig os forlader Paa Livets trang
Bei.

3. Paa dig jeg stadig lider, Din Hiel
jeg bygger paa; Og kommer Nødens T-
der, Min Hu til dig skal staae. Hvad ti-
mit Bedste er, Du ene veed og kiender
Du Sorg til Fryd ombender, Maa
Fryd du tienligt seer.

4. Er end min Lød ei Glæde Del
Etund, jeg vandrer her; Maa jeg end tid
begræde Selvvoldte Lidelser; Hvad er a-
Lidelse, Mod hine høie Glæder, Som
Jesús mig bereder Hos sig i Himlene!

5. Lad Jorden og dens Riger, Og
Herlighed forgaae! Det Held mig Gud
tilsiger, Dog evig skal bestaae. Mi-
Legem smulrer hen I Gravens stumle
Giemme; Min Gud mig ei skal glem-
me, Han vækker mig igien.

6. Gud Fader priset være Han fierlig
til os faae. Ved Jesum Christ, vor Her-
re, Vi faldne Naade faae. Ein Vant

du sender ud, O S Evige at veilede Til
 summeriges Glæde; Hvilket være Gud!

Sæl. Hvad kan os komme til for Nød.

19. Naa dig, min Gud! jeg lide vil,
 Du min og Alles Fader! For Alt, hvad
 lever og er til, Din Haand du mild op-
 lader. Du faderlig tildeler hver, Hvad
 gædeligt og gavnligt er: Hvi skulde jeg
 da sørge?

2. De Markens skønne Lillier, Hvor
 de forlyste Diet! Og Skovens muntre
 Suglehær, Hvor qvidrer den fornøjet; O
 Gud! du klæder Blomsterne, Og reder
 Bord for mindste Ræ; Hvi skulde jeg
 da sørge?

3. Rei i syndig Sorg skal ei min Siel
 til Jordens Stov nedtrykke. Jeg under
 Røsten storre Held, Skönt jeg har min
 Le Lykke. Hvad du, min Fader! skien-
 de mig, Kun Raadegave er af dig: Jeg
 kan jo intet fræve.

4. Min Andagt skal til Himlene Paa
 Troens Ringer, sige; Thi, Fader! din
 forjættelse Kan ingenlunde svige. Hvad
 skulde da nedtrykke mig? Jeg fry vil sæ-
 le Lid til dig, Og ingenlunde sørge.

Sæl. O siere Siel, frøgt aldrig meer.

Min Gud! naar jeg kun troer paa

dig, O! da skal intet strække mig, Hva-
end mig vederfarer. Paa dig jeg har mit
Tillid sat; Thi du i Sorgens skumle Ma-
sig tryggelig bevarer, Mig vogter og
forsvarer.

2. Her veed jeg, intet møder mig, Al-
det jo kommer, Gud! fra dig. Du al-
ting regierer. Jeg da ei blot i Lyffens
Skib, Men selv i Modgang og i Nød,
Din Styrelse vil ære, Og taalig Korsen
bære.

3. Ved Korset prøver du min Siel;
Det er jo da mit sande Vel, Og mig til
Dyden leder. Og naar jeg Seiervundet
faaer, Og hisset for din Trone staaer, Din
Wiisdom jeg tilbeder I alle Egheder.

4. O! lad mig da med Haab og Taak
Bestandig see til dette Maal! Det Syn
mit Nød opliver. Da har jeg Trøst i
Modgangs Stund, Da har jeg Kraft i
Dødens Blund; Hvo i din Haand sig
giver, Han uforfærdet bliver.

Mel. Herren han er min Hørde god.

91. Hvi spørger jeg saa ængstelig: Hvo
sørger for mig Arme? Hvo er den Haand,
som giver mig Brød, Klæder, Huusly,
Varme? Som var alene jeg udsat For
Mangel, og af Gud forladt, Som var
Gud min Fader!

2. See Markens stionne Viller! Ei vær
 kede, ei spinde, Og dog maa Kongers
 Indelfer Mod deres Pragt forblinde.
 Men, som har smykket Blomsten saa, Hvor
 aget mere. Omhu maae For Menneſket
 kan bære?

3. Min Vand er ſkabt til edle Bryd I
 herlighedens Rige; Did ſtal og ved Vas
 anens Syd Mit Stov engang opſtige. O!
 vil han ei heller her Mig nægte, hvad
 nødvend er Til Siels og Legems Vaade.

4. Saa ſtal da Frygt og Miſhaab ei
 Mit Sind og Hierte krænke; Gud vil paa
 helig Næringsvei Beſignelſe mig ſtænke.
 Bedſt veed han hvad jeg trænger til;
 han ene kan, og ene vil, Min ſande
 Belfærd fremme.

5. O Fader! kom vor Færd ihu! For:
 varm dig, Jeſu Fader! Vor Angſt, vor
 Miſhaab kiender du, Naar Verden os
 forlader. Giv Stelen Lyd og Troe at
 ſee Dig Gode, dig den Mægtige, Som
 Alt med Wiſdom ſtyrer.

Mel. Mit Hierte hot græmmer du dig.

92. Min Siel! hvi vil du græmme
 dig? Hvi frygter du ſaa ængſtelig For
 Mangel og for Trang? O! ſæt dit Laab
 i Godheds Gud, Og mærk hans Veie,
 i hans Bud!

2. Han er jo evig viis og stor.
 Skabte Altting ved sit Ord. Han veed
 Løb og Trang. Han kan velsigne
 delig; Han vil velsigne faderlig:

3. Hvo bad til ham, og blev ei h.
 Hvo blev ei af den Gode ført, Som B
 ved Faders Haand? Een gav han
 en anden meer, Hvad tienligst var,
 sit Enhver.

4. O Gud! du est endnu saa rig,
 mægtig, saa miskundelig, Som du
 altid var. Din Naade og din Barm-
 Er stedse ny fra Slægt til Slægt.

5. En Daare stoler paa sit Gods: .
 hyder dog ei Døden Trods, Og fi
 Himlen ei. Vær du, o Fader! vær
 huld; Da savner jeg ei Jordens G

6. Thi den, du ynder, han har i
 End Gods og Guld: han er dig kær,
 du velsigner ham. Hans Rigdom er h
 Nøisomhed; Hans Haab er Haab
 Salighed.

7. Tak stee dig, Jesu! for dit L
 Dit høie, vise Guddoms Ord! Det
 mig denne Trøst. O! lad det og
 fæste mig i Troe til Faderen og dig

/Met. Jeg beder dig, min Herre og G

93. Jeg haaber, og jeg stadig i

98
Gud! du mig ei glemmer. Hver
ings Lød paa denne Jord Du vis
stemmer. Ja! din al gode Vis
Er stor i mangen Nøds; Ah,
i leve, signes ved, Gæst du af
ade.

Din Forraad aldrig tømmed ud,
og kan velsigne. O! hvor er
om dig, vor Gud! I Naad, t-
kan ligne? Du til det Store, til
aa, Din Fæderhaand udstrækker.
ngt som Verdens Grændser naae,
istunhed sig strækker.

Hvi skulde jeg mistvible da? For
jeg ei frygter; Jeg veed, hvem
kommer fra, Naar troe mit Kald
er. Thi see! han klæder Lilien,
rkerne han pryder; Saa faaer og
signelsen, Naar jeg hans Bud

O Gud! til dig jeg sætter Lid, Jeg
e Hønder. Du var mig god i al
, Saa fro jeg det erkiender. Du
is mig rundelig, Hvad noisom jeg
. O du kan aldrig glemme mig,
er glad mit Hierte.

Vel. Jesu! du min Glæde.

min Nød og Smerte, O! hvem
hierte Sig henvende til? Kai

en Jordens Borger lette alle Sorger, Og
 endog han vil. Gud! til dig Jeg vend
 mig, Naar jeg dig om Hielp anraab
 Jeg da trostlig haaber.

2. Skulde du tillade, Hvad mig er
 Skade, Du som skabte mig? Skulde
 ei troste Den, som han forløste, Der ble
 sendt af dig? Neil o neil! Du svigter
 Jeg mig trygt paa dig forlader, Evige
 de Fader!

3. Bitter Beemods Klage J de tung
 Dage letter Byrden ei. Naar mit Me
 forsvinder, Flere Torne finder Jeg da paa
 min Vej! Hielpens Stund forhaales kun
 Jeg den rolig oppebier, Og taalmodig tie

4. Du, som bedst mig kiender, Jeg
 dine Hænder Mig saa sifter veed. Eræn
 sel her i Tiden, O! hvor er den liden
 Mod en Evighed! Der jeg faaer Hoo
 jeg attraaer. Og fra Jorden til det Høi
 Bender jeg mit Die.

Hel. Adi min Angest og Rod.

95. Naar, Rod omspender mig, In
 flyer jeg, Gud! til dig; Du kan mig bed
 undsætte, Og al min Kummer lette. M
 Vel du ene kiender, Det staaer i di
 Hænder.

2. Naar Synden frister mig, Da t

at jeg paa dig. Din Kraft er hos den
 Enge, Hvi skulde jeg forsage? Vel! mor
 sig vil jeg stride, Og paa din Bistand lide.

3. End truer Modgang mig, Da
 jeg tryk ved dig; Da sender Trang
 og Smerte Til Gavn for Siel og Hierte.
 Selv Graven badst du være En Vej til
 Liv og Væge.

4. Ja! du er Kierlighed, Det giver
 Sielen Fred. Hvad Ondt tør sig vel
 lægne Til den, du vil beskieme? Thi
 vil vi allesammen Dig evig prise, Amen!

Vel. Nu vel an! var fæst til Nøde.

16. Aldrig skal vor Siel forsage:
 Du, vor Gud! os glemmer ei, End i
 nummerfulde Dage, End paa tornefulde
 vil Dig stee-rod fra Slægt til Slægt,
 lader! for din Varetægt! Tak al Jors
 med Kreds dig yde! Himlene vor Sang
 ienlyde!

Vel. O tiere Siel! frøgt aldrig meer.

17. Om jeg end seer mig stædt i Nød,
 jeg taallig lider; thi du fød Den kom
 re, gode Fader! Og godt og kiertigt er
 ik Bnd, Og alt du fører herligt ud.
 du aldrig mig forlader, I Liv, i Død,
 i Fader!

2. Naar Modgangs Bægt nedbøler mig,
 Og Mennesker bortsende sig fra mig
 og mine Klager; O Gud! jeg er
 dog ei forladt; Du skaber Liv i Døds-
 flers Nat; Og tryk du mig ledsager
 Og ender mine Plager.

3. For Døden selv jeg gruer ei: Til
 Bedre Liv er den en Vel, Derom mig
 Alting minder. Ja du endog en elsker,
 Men fra mig ved Døden rides hen:
 Min Graad ei længe rinder: Jeg hist
 igien ham finder.

4. Saa lad mit Støv kun smulre
 hen! Jeg engang glad opstaar igien,
 Til Fryd blandt Himlens Hære. Jeg
 det i Evighedens Fred skal glemme, at
 jeg engang led; Og al min Tid skal være
 Algodheds Pris og Lære.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

98. Naar Sorgen mig omspænder,
 Og Farer true mig, O Gud! jeg Diet-
 sender Saa længselfuld til dig; Naar i
 min Sieslesmerte Jeg seer kun Død og
 Grav, O Herre! styrk mit Hjerte Med
 Kræften, som du gav.

2. Du er hos mig tilstede, Du seer
 min Trang og Nød. Du aabner Vel til
 Bløde Igiennew Grav og Død., Du er
 en fulds Gæder, Det lærte Brøderen.

Din Hjælp mig ei forlader; Thi lider
 jeg paa den.

3. Ja! med dit Sorsyns Dine Du
 paager over mig. Du byder i det Høj;
 Og Alting lyder dig. Naar du mig
 ummer sender, Du sender Trosten
 med. O! Gudheds Gud, jeg kiender
 Din Kraft, din Trofasthed.

Vel. Guds Godhed vilte vi prise.

99. Høi skulde du dig klage, Og
 smerte dig, min Siel? Vort al Belysn-
 ings Plage! Gud Herren vil mit Vel.
 Jeg er i Haabet fro: Gud veed min
 Sag at vende Til god og herlig Ende;
 Det kan jeg stadig troe.

2. O Gud! du ei forlader Dine
 Børn i Livens Tid. Paa dig, al gode
 lader! Jeg fæster al min Tid. Seer
 et end rædsomt ud, Jeg tør dog aldrig
 sne; Min Frelse skal jeg stue Fra Mis-
 lighedens Gud.

3. Du kan jo aldrig glemme, Hvad
 Rod jeg frister her; Thi vil jeg mig ei
 nærme, Din Bistand er mig nær. Naar
 prøven er forbi, Og du vil Hielp tilstikke,
 Da kan al Verden ikke Forhindre dig deri.

4. Om Sjenders Hær end sørmer,
 Et Sorsyn er min Berg. Du altid
 hjælper, Og lindrer al mit

Sorg. Lad Jordens Vældige Sig end
imod mig sætte, De intet dog udrette,
Guds Villie maa dog stee.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

100. Til Himlen er mit Hierte
vendt, Naat jeg af Angest er omspendt.
Naar Verden ei kan hielpe meer, Jeg
op til dig, min Fader! seer; Til dig,
hvis Trofasthed bestaaer, Om Jord og
Himmel end forgaaer.

2. Lad Verden kun fortrøste sig Paa
Lant, som stuffer idelig, Paa egen
Klogskab, Magt og Mod, Paa Veirer,
Byrd og Overflod; I Nødens Tid hvad
var det Alt? Et Huus paa Sand, som
hastig faldt.

3. Jeg kun paa Gud fortrøster mig;
Han er saa mild og hielperig. Jeg veed,
at han min Fader er, Og Faders Hierte
til mig bær. Det giber Sielen salig
Fred, End midt i Nød og Bitterhed.

4. Trygt giennem Livet vandrer
den, Der Himlens Herre har til Ven.
Gaaer han end frem paa tornet Bei,
Han sukker, men forsager ei. Hans
Prøvetid er snart forbi, Og han fra al
sin Kummer fri.

5. Styrk ogsaa mig, o gode Gud! V
leg min Prøve holder ud, Og troer p

og bløder ved J Lids og Dønglens;
Indtil du kærtlig fører mig Til
Fred i Himmerig.

. Fortæller da beundrer jeg Dit
fulde Gudsens Vel; Du vendte
min Siel til Gavn. Jeg evig
da dit Navn, Og synger med i
et Khor: Vor Gud er viid, og god
er!

. Alt Dødens Rød raaber jeg til dig.

. Lungt slaaer mit Hjerte bange
og hebe Laarer rinde: Jeg ang-
satter Nat og Dag, Som var ei
at finde. Rundt om jeg seer kun
n og Nat, Og raaber: Har mig
forladt? Er han ei meer min Fader?

. For Alt han sørger faderlig, Og
il Held han fører. Han hører unge
tes Strig, Og Ormens Suf han
; Og skalbe han mig glemme nu?
Gud! min Gud! mit Haab er du;
er og nu min Fader.

. Du skabte mig, og Jesus kom,
else mig fra Døden; Du hører i din
gdom Da viist mit Suf i Nøden.
Verden blev, dit Væ saae Den Vel,
ulde vandre paa, Blandt Blomster
vdt Torne.

sin Evighed mig lære skal, Du

disse Tornegrøede. Endog hvad her mig synes Qual, Det sender du, Allgode! Dit Raad er uransageligt, Dog veed jeg det er faderligt, Hvi skulde jeg forsage?

5. Ja, Herre! du er viis og god, Du saarer og du læger. Det troer jeg vist, og freidigt Mød Mit Hjerte vedersvæger; Ei meer det slaer saa bange Slag; Af Natens Mium fremlyser Dag! Høst dig, min Gud er Frelse.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

102. Du er min Gud, jeg frygter ei; Ei skal min Klage høres, Om jeg end skal paa tornet Rei Gjennem Livet føres. Jeg veed, du viselig I Alt behandler mig. Jeg trøstes altid ved Din hulde Miskundhed, Den jeg saa tidt har prøvet.

2. Jeg overgiver mig og Mit Til dig og til din Raade! Alt hvad jeg eier, er jo dit, Du derfor og bør raade. Din Styrelse er Held, Du vil mig altid vel; Thi du er Godheds Gud, Som fører Alting ud, Dit Barn til Gavn og Gode.

3. Den Trøste-Tanke væger mig, At du ei Dine glemmer; At deres faste Haab til dig Dem ingen Tid bestæmmer; Bort da hver Frygt og Sorg: Gud er min trygge Borg! Alt hvad han giver er vel;

Legem og min Siel kan faderlig
bermer.

Egen Melodie

3. Hvorfor skulde jeg mig græmme
Herren er Steds nær: Mig kan ei
slamme. Godt er Alt, hvad han
byder; Uforsagt til hans Ragt Jeg
Die vender.

2. Vil min Gud et Kors tilfikke,
de mig Haardelig, O! jeg knurrer
Han mig jo saa ofte fryder; Skuls
og Nu da ei Lide, naar han byder!

3. Sielen, Legemet og Livet Er ei;
Er jo dit, Gud! du har det givet.
il end mine Levedage Snarligen
inde hen, Jeg vil dog ei klage.

4. Døden kan os ikke døde; Ewig
Gaaer min Siel Giennem den i
de. Gro til Graven seer mit Die;
dens Bred Legges ned Jordens
og og Møie.

5. Og naar Tiden her er omme, Da
vist Jesus Christ i sin Vælde komme l
as Christus, min Forsoner, Mig saa
Fører did, Hvor han evig troner.

6. Skulde jeg da her forsage? Nei!
træer Jesu Ord, Det kan ei bedrage;
t jeg derom er forvisset, Du er vaint
din, Jesu! her og hifet.

Mel. Nu hører Mart og Enge.

104. Som Herren det vil være, Vil jeg mig lade være, I al min Id og Daad, Skal ei mit Anslag rykkes, Og skal min Idret lykkes, Steer det kun efter Herrens Raad.

2. Jeg intet kan udrette, Vil jeg endog daglig trætte Med modig Sorg min Siel, Til dig, alvise Fader! Jeg Alting overlader. Du gjør jo Alt saa faare vel.

3 Du, Herre! har i Livet Med Faderhaand mig give Alt, hvad jeg trænger til. Ei mere jeg begierer; Jeg det endog undværer, Naar du, alvise Gud! det vil.

4. Thi være overgivet I Døden, som i Livet, Dig høert af mine Raar! Du, Herre i det Høie! Veed Alting vel at være, Og herlig Ende Alting faaer.

Mel. O Gud! efter dig mig forlænger.

105: Alt, hvad du mig vil byde, Det bør jeg trolig lyde, Alvise, gode Gud! Ei skal jeg mig formaste, At monstre eller laste Din Styrelse og dine Bud.

2. Naar mig dit Raad ledsager, Saa bort med alle Klager! Mon du ei vil mit Vel? Selv, naar mig Modgang frænsker, Jeg til min Trøst betænker, At den er gavnlig for min Siel.

3. Gud

Gud sender, hvad mig møder, Og
 Trøst forsøder Al Kærligheds Bitter;
 Det kan mig Blisdom lære, Naar
 Kun vil være Ved tillidsfuld Pens-
 el.

For Gud jeg ydmyg tier, Hans
 jeg oppebier, Snart skal den vise
 ad Sorg og Kummer true; Gud
 min Formue; Han over den gi-
 mig.

Du vel an! var frif til Møde.

Alt, o Herre! alt mig minder
 a blide Mistunhed: Uden Eng
 jeg vinder Brødet i mit Ansigt

Giv! jeg derfor takker dig, Og
 misundelig; Stær jeg end mig
 haver Større Deel i dine Gaver.

Alt, hvad du mig lader nyde, Et
 lettighed jeg faaer; Du har ene
 at nyde Over Dødeliges Raar.

rdeler Alles Lod Efter dine vise

Alt er idel, idel Raade. Alt
 gte til min Baade.

Stee da kun, hvad dig behager!
 , kiender bedst mit Gavn. Om

r, om du tager, Jeg velsigne vil

n. Hvad der end skal møde mig,

dog min Siel paa dig. Dig,

106 Lovs og Takke-Psalmer.

min Fader! evig være Prik, Tilbedelse
og Ære.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

107. Gaa du os ei, hvo skulde da Det
al vor Nødsørst give? Dig, Fader!
kommer Alting fra. Du holder os
ved Live. Forgieves bliver al vor
Glid, Hvis ikke i beleiligt Tid Du selv
den Glid velsigner.

2. See! Guds Velsignelse gjør rig,
Foruden Sorg og Nøie; Thi vil jeg ro-
lig lade mig Med Herrens Gaver nøie.
Fortient dog ei det mindste er; Alt,
hvad han deler til enhver, Det er af
idelt Naade.

3. Med ydmyg Tak jeg nyder Alt,
Hvad du min Gud vil skienke; Om ikkun
lidet mig tilfaldt, Det skal min Ro ei
frænke. Jeg veed, at du min Tars ind-
seer, Og gav just det, og ikke meer; Thi
meer var ikke gavnligt.

4. O Fader! jeg har nok i det, Som
du vil mig forunde; Ved større Overflod
jeg let Paa Afvei føres kunde. Til Ver-
den jeg jo nogen kom, Og jeg skal ingen
Eiendom Med mig i Graven tage.

5. Jeg uden Længsel, Suk og Savn,
Her lader Alt tilbage. Kun giv, at jeg
ved ærligt Naad Naad ende mine Dage

Og, naar du talder, giv mig da, V
andre ved din Haand herfra Til evig
Glædes Tilgæ.

Mel. Gud Hellig Vand i Trøe og Iær.

108. Kan jeg fuldrække dig, o Gud!
Som saae til mig i Naade? Hoor ofte
hjælp din Arm mig ud Af al min Sorg
og Naade! Du lattede min tunge Gang;
Thi vil jeg gaae med Tal og Sang,
Dig, Frelsens Gud! i Møde.

2. Du lod min Modgangs haarde
Lid, De mørke Dage, endes; Du
lod den kummerfulde Strid Til Fryd
og Seier vendes. Igien randt Solen
op for mig: Mit hele Hierte priser dig,
Jehoval Gud! min Skaber!

3. Lidt maa jeg efter dine Raad
Mig under Korset bære; Men snart af-
værter du den Graad, Som rinder fra
mit Øie. Jeg lever op paa ny igien,
Og i den Trøe, Gud er min Ven! Har
Hiertet Trost og Hvile.

4. Gud være lovet, at jeg kan Den
Trøst og Hvile smage! Guds Fred
gaaer over al Forstand, Til Jubel blev
min Klage. For stilt jeg ved at
tænke Gud; Nu raaber jeg frimodig ud:

Gud du er bedste Gaver!

Mel. Brede din afvend.

109. Dig Herre, Herre, bør alle
Ære! Du vil min Hielp og Tilflu
stedse være; Naar Rød og Strøf sig
min Bolig nærmer, Du mig bestierm:

2. Usmægtig sank jeg ned i Si
doms Smerte; Af! Lindring, Lindri
jeg med Guf begierte. Du hørte mi
og snart var du tilrebe, Mig at helbre

3. Naar Livens Had mig fristede
Harme, Jeg søgte Redning kun i di
Arme; Da fik jeg Kraft mod Hævn
at kiempe, Og Nag at dempe.

4. Naar onde Lyster hos mig vi
raade, Da raabte jeg: Gud! staae n
bi i Raade! Og kraftig drev du Gris
sen tilbage, Og hialp mig Svage.

5. Du satte min Hengivenhed i
Prøve, Og vilde mig i Bøn og Ti
øve; Jeg i det Kors, din Vilddoms
tilsendte, Din Godhed kiendte.

6. Kort Prøven var. Om A
nen var Klage, Om Morgenens var i
Guf tilbage! I Alt, hvad du here
vil tilstifte, Jeg knurrer ikke.

7. Du elsker mig, og vil mit Be
fremme. Giv! at jeg aldrig maa
Omhu glemme, Og at min Vandel
gine Dage Maa dig behage.

2. Dig, Herre, Herre, her alene
 er Du stedse al min Trost, mit Haab
 og Læge! Og hiit jeg dig, Du Stærke,
 Du Blise, Skal evig prise.

Met. Alene Gud i himmerig.

1. Halleluja! Gud er min Deel i
 og Velskands Dage; Langt var
 Guf, træt var min Siel; Bemødig
 min Klage; Men Herren haver
 min Røst. Halleluja! Han er min
 St, Min trygge Værn, min Glæde.

2. I Kummer sender han min Haand
 i Grelse fra det Høie. Paa hans
 naaderige Haand Jeg fæstede mit
 ; Da fik jeg Mod og Haab og Troe;
 fik jeg Lyd og Sieleroe: Mit Guf i
 sang endte.

3. Halleluja! Gud Herren er Den, vi
 ene dyrke. Han er os alle, alle nær
 i Ristenhed og Styrke. Han slafs
 den Fortrængte Ret, Og til enhver ud
 er det, Som til hans Gavn behøves.

4. Velsign fremdeles os vor Gud i
 her os, naar vi bedel Og giv, at
 le vife Gud Til Dyd os stedse lede!
 a os din Fred da viger ei, Og hiffet
 vil Borsyns Vel Beundrende skal prise.

Mel. Gud kan os komme til for Nød.

III. For dig, o Gud! ei gielder Stånd,
Ei Rigdom eller Vælde: Den høie som
den ringe Mand, eens begge hos dig
gielde. Høiløbet, Fader! være du! Du
kommer lige mildt ihu Hvert Menneske
paa Jorden.

2. Din Soel oprinder for enhver,
Og Jorden giver Grøde; Een Trøst,
eet Haab for alle er, For alle Jesus
bøde. For hver, som vandrer her for
dig, Oplader du dit Himmerig, For
Kinge som for Høie.

3. Den Kinge til sin Trøst da veed,
At du er og hans Skaber, Og at du i
din Herlighed, Ham ei af Sigte taber.
Og alle see vi til din Præis, At du i Alt
er god og viis, Og Alles, Alles Fader.

4. Freløsningen ved Jesum.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

III2. Dø! stemmer i med Englers
Sang: Vor Gud bør Lov og Ære! Den
frelste Jord med Jubelklang Tak: Offer
ham frembære! Thi ved hans Søn, som
Døden led, Kom lys, og Liv, og Saligs-
hed Til Jordens faldne Slægter. Nu
ort al Evl og Sorg og Nag! Be

har Herren Velbehag Til Jordens
ne Slægter.

2. Held os! vor Dømmet blev vor
1. Vor Frygt blev Haab og Glæde;
2. os! at han i Himlen Skal fatte
Hjælp. O du! som fødtes til vor
1. O du! som bød til vor Gavn,
2. i Himlen troner, Der med din
er herret du, Kom os med Ristum
1. du, Ophævede Forsøker!

2. Kom Gud Glæde, og Døds Land.

3. Gud saae alt det, han hadde
1. Og see! det alt var godt og stort,
2. Alt forkjendte Herrens Vilje: At han
nægtig, god og mild.

2. Ved sit det almagtsfulde Vilje Gaa
den hele Skabning til, Og Fryd og
1. og Overflod; Thi han er nægtig,
og god.

3. Og giennem alle Himle stang De
1. Engles Jubelsang: "Jehovas Vilje
2. Gudhed, Magt, og Alting, Alt
vel fuldbragt!"

4. Dog frem for Alting Menneftet
1. og Alt forkjendte det; Guds eget
1. lede det var; Thi Sielen mild og hel
1. var.

1. Men see! den Skabning, som sit
1. Gode dybt, alt dybt nedfaldt

Blev Dødens Rød, thi Synden kom
 Alt! ind i Herrens Helligdom.

6. Da saae du, Gud, i Miskundhed,
 Halleluja! til Jorden ned, Til Jordens
 Jesus Christus kom, At rense Herrens
 Helligdom.

7. Han, Verdens Lys og Salighed,
 Forkyndte, bragte os Guds Fred; Bar
 Iydig under Spot og Rød, Ja! Iydig
 indtil Korsens Død.

8. Nu tabte Synd og Død sin Magt:
 Det er fuldbragt! det er fuldbragt! Det
 Ord han raabte i sin Død, Og Jord
 og Himmel det gienlød.

9. Gud saae, hvad Jesus havde gjort;
 Og see! det Alt var godt og stort. O!
 naadefulde andet Bliv, Som gav den
 faldne Skabning Liv!

10. Nu synge Engles glade Chor:
 Halleluja! vor Gud er stor! Og alle
 Frelste synge med: Dig, Jesu! Priis i
 Evighed!

11. Jeg af mit ganste Hierte troer
 Det dyrebare Afsted's Ord; Thi evig
 staaer hvad du har sagt: Det er fuld-
 bragt! det er fuldbragt!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand.

114. Guds Son! som ingen, ingen
 leer, Din Faders Billede du er; Fra ha-

**114. Til Jorden ned; Til ham du giv
Høvlighed.**

**1. I Santen alt jeg stuer dig, Men
Høvlheden ærværdig mig. Din Kamp
Din store Tan Ei fattes Tan af Guds
Søn.**

**2. Men hist blandt rene Manders
Høvlheden jeg dig stue skal; Alt
du er, og er for mig, Jeg stuer
og priser dig.**

**3. Der, mens jeg maa blandt Grave
Lig, Jeg holder fast ved Kristnes Troe:
Lid og Død, Liv og Død, Har
helt vor Slægt fra Sielens Rød.**

**4. Du stred og vandt, og gif da hen
Til Herlighed hos Faderen: Og til den
Hed, du nyder der, Du indbød dine
Mennesker.**

**5. Sid hver dig dyrke redbelig, Og
helliggøres hist med dig! O! du, som
hæder alles Gavn, Al Jorden prise høit
dit Naan.**

Mel. Dagen siger og gaaer bort.

**115. O! det var et Glædens Bud,
Det, som sendtes os af Gud: Det, at
vi hans Ristunhed Os en Frelse er bered.**

**1. Høi fra Synd omvender sig, Og
vi angreer redbelig, Og nu ikke syndes
vi. Dem den store Frelse stier.**

3. Gud! dit Ord saaledes løb: I vil ei en Synders Død; Men at ha omvender sig, Og da lever, Gud hos dig.

4. Atter lyder saa dit Ord: Hvo som bliver døbt og troer, Ikke han fortabe skal, Evtigt Liv han arve skal.

5. Herrens Ord staaer evig fast, Di end Jord og Himmel brast; Derfor lidt jeg derpaa, At og jeg skal Redning faa.

6. Jesus Christus han er den, Som os bragte Redningen; Han til Døden li dig var, Og vort Haab grundfæstet har.

7. O! det er et Glædens Bud, Som sendtes os fra Gud: Det, at ve hans Miskundhed Sligt et Held er os beret.

Mel. Jesu! din søde Foreening at smage.

116. Kierligste Jesu! min Aand si ophæver, Henrykt og fuld af Beundrin til dig! Hiertet af Bemød vel inderli bærer, Ved at erindre din Smerte fo mig; Men ved din Død fik jeg Udgan til Livet, Og naar jeg stræber at ligne di Dyd, Da er for din Skyld min Brød tilgivet, Da kan jeg vente mig Himm lens Fryd.

2. Tak for dit Ord, som os krafteli lærte Veien at finde til Dyd og til Fre tak for din Blidhed ved Haan og i Sv

Alt for din Død, du taalmodigen
 Alt for det Lys, som din Vandel
 berder Over din Læres helgisgende Bud!
 Hjælp min takfulde Siel dig tilbeder:
 Du min Frelser! du sendes fra Gud.
 2. Giv, min Forlæser! o giv du mig
 Hjælp! Hvad kan jeg Engang formaae
 af dig? Giv, at jeg stræber med Nid
 efter, Mere og mere at berde dig
 til. Da skal min Vandel forkynde din
 Gode Virke for Brødre til Høj og til
 Lavt. Da skal jeg hiffet blandt Englenes
 Ewig lovsunge dit herlige Navn!

Mel. Dvo istun lader Herren raade.

117. Min Jesu! aldrig skal jeg glemme
 af Din underfulde Kierlighed. O! vee
 mig, om jeg kunde glemme, Hvad du for
 mig, mig Synder, led. Hvilovet være
 Jesu Navn! Det dyrebare Jesu Navn!

2. O! jeg vil knæle og tilbede, Og
 prise, takke, elske dig; Giv, at min Fø
 og al min Glæde Maa være den, at tænke
 på dig! Mit Levnet prise Jesu Navn,
 Det dyrebare Jesu Navn!

3. Naar da min sidste Time kommer,
 saa vandrer jeg herfra i Fred. Du min
 forsoner og min Dommer! Du dømmet
 mig med Ristenhed. Hvilovet være Jesu
 Navn! Det dyrebare Jesu Navn!

116 Lov og Takke-Psalmer.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Eph
118. O Jesul du har elsket mig, I
Synder overmaade; Jeg aldrig
fuldtakke dig For al din hulde Na
Du viste mig paa Sandheds Vet.
for min Syndebrøde Led og døde, I
det jeg skulde ei Gaae Syndens S
imøde.

2. O du, min Lærer, Frelser, I
Du al min Trøst i Livet! Hielp, at
nytter troligen Det Haab, du mig
givet! Hielp, at i Troe og Hellighed
mig til dig henvender, Dig erkiender,
deri bliver ved, Til jeg mit Liv fuldend

3. Trygt gaaer jeg da al Kiødens Ga
Gaaer glennem Gravens Rørte. Da I
du min Sieletrang, Og i min Troe i
styrke! Da løse du for mine Gied I
være du tilstæde, Mig at lede Ind
din Salighed, Til evig Himmels gla

Mel. Jesul dine dybe Wunder.

119. Lov og Tak og evig Ære E
dig, Guds eenbaarne Søn! Du en G
fer vilde være For det faldne Adams Ki
Milde Jesu! lær du mig, At jeg vant
rettelig; Lad i dine Gied mig træde,
kun deri finde Glæde.

2. Aldrig skal jeg da forsage, Du
Forst trykker mig! Da skal jeg i

små Dage, Som i Medgang elste dig.
 Og dig elsker til min Død; Og da skins
 al min Død. Hvad du led og hvad
 du lærte Trøste, Sprøkke skal mit Hjerte.

Mel. Jesus han er Synders Ven.

1. Jesus Christus er vor Ven! Dette Ord kan Modet vække. Han os
 før Himmelen; Naar os Hjelpe vil
 træffe. Til da, Synder! til ham
 hen; Jesus Christus er vor Ven!

2. Jesus Christus er vor Ven! Der
 er kom han ned til Jorden. O den
 Bløde! Frelseren Selb et Menneſte er
 orden. Til da, Synder! til ham
 hen; Jesus Christus er vor Ven!

3. Guds Genbaarne er vor Ven! Det
 forandrer Frygt til Glæde. Dem
 Straf ei truer den, Som vil i hans
 fodspor træde. Til da, Synder! til
 ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

4. Jesus Christus er vor Ven! Kun
 ved ham vi vorde rene. Han vil os
 Gud igien, Gud igien med os fors
 ke. Til da, Synder! til ham hen;
 han er eet med Faderen!

5. Trofast Jesus er vor Ven. Altid
 hans Hjelp tilrede, Styrker os, naar
 Velsen Vil paa Paſters Vej os lede.

Til

Jil da, Synder! til ham hen; Jesus
Christus er vor Ven!

6. Jesus os forlader ei, Og har
Dine os ledsage. Snuble vi paa D
dens Vej, Holder, reiser han de Svage
Jil da, Synder! til ham hen: Jesus
Christus er vor Ven!

7. End er han de Faldnes Ven, Al
sid vil han sig forbarne; Strækker u
mod Synderen Broderlig de aabne Ar
me. Jil da, Synder! til ham hen
Jesus Christus er vor Ven!

8. Kierlig rækker han os Haand,
Naar vi kun vor Jammer kiende, Og
med angergiven Mand Kun til ham, til
ham os vende. Jil da, Synder! til
ham hen; Ewig bliver han vor Ven!

9. Tak, o Jesus! dig vor Ven! Da
en Frelser er du vorden; Og dig stienke
Gaderen Magt i Himlen og paa Jor
den. O' vi til dig hen! Dig vor
Frelser! dig vor Ven!

Egen Melodie.

121. Jeg ved Jesum fryder mig! Da
hvad er den Glæde lig? Den er Trost i
Modgangs Tid, Og giver Medgang do
best blid.

2. Jeg ved Jesum fryder mig. Se

1. Hengad han sig. Elsker, følger jeg
 Gud, Han da fører mig til Gud.

2. Jeg ved Jesum fryder mig! Han
 fører trøstelig. Bro jeg gaaer den
 Brei; Thi han mig forlader ei.

3. Jeg ved Jesum fryder mig! Gaa
 faaer; trods Verdens Svig, Og
 fast mod Verdens Røgt; Jesus
 mig uforlagt.

4. Jeg ved Jesum fryder mig! Der
 er ei Skuffelig; Thi den finder mig
 ned, Og jeg sover hen i Fred.

5. Jeg ved Jesum fryder mig! Han
 tager op til sig. Han mig har bes
 et Sted i sin Himmels Herlighed.

6. Jesu! ja jeg fryder mig, Allora
 atvende, ved dig! Evig jeg med Tus
 Myd Synger: Jesus er min Fryd!

Ad. Kommer til mig, sagde Guds Son.

122. Du, de Angergivnes Ven,
 kom kom til os fra Himmelen, Du
 hore Sielhyrde! Hvor trøsteligt dit
 HyrderNavn: Du aabner mig din hulde
 kavn, Og letter mig min Byrde.

2. Din Hyrdestemme, o hvor mild
 den kalder hver, som farer vild; Vel
 en, som Stemmen hører! Du kalder
 fra Mørket ud; Fra Syndens Mørk
 til End, Til Lyd og Liv os fører.

3. Fra Synden du og mig udr
 Grelst ved dit eget Blod jeg bled, I
 evig din at være; Thi vil jeg aldrig n
 igien Til Verdens Trældom vende f
 Fra dig, min-sande Herre!

Mel. Af Høiheden opranden er:

123. Med høi og festlig Jubeltla
 Skal de Gienløstes Krydesang Dig Jes
 Christus ære! Du steg fra Himlens H
 lighed Til Jordens faldne Slægter ne
 Dit Navn velsignet være! Du est ko
 men At udbrede Haab og Glæde, Og
 Svage At befrie fra Syndens Plage.

2. Nedsendt til os fra SandhedsGu
 Du spredte Kundskab's Straaler ud
 Mørkets stumle Rige! Du lærte os s
 blidelig At kiende ham, som sendte di
 Med ham os at forlige. Ved dine Læ
 Du os hyder Høie Dyrer; Priis d
 være For din dyrebare Lære!

3. Dit hele Liv var virksom Dy
 At gavne os var ene Fryd, O Jesu! f
 dit Hierte. Utroset ingen fra dig s
 Husværelse de alle fik, Som Hielp h
 dig begierte. I dit Godspor Held u
 bredtes, Flux adspredtes Sorgens R
 ge, Vantroes Mula og Sygdom
 Plage.

4. Din Faders store Wiemed G

tig du med Endighed Og villigen fulds-
te! Og nu det falske Adamske Gra-
nd, og Syndens bitre Løn Befrielse
vænte. Over Døden Vandt du
ier. Jeg nu eier Ved dig, Herre!
veret til Himlens Ære.

5. Med høi og festlig Jubelklang
al de Gienløstes Frydesang Dig, Jes-
Christus ære! Op til din Himmels-
rlighed Du gik herfra, men bliver ved
andt dit Folk at være. Christe Jesu!
er Forsoner. Du som troner I det
ie! Alles Kne for dig sig bøie!

Mel. Jesu du min Glæde.

4. Jesu! du os gide, Alt vi troe
blive; Vi da ere fri. Du os Fri-
stienker Fra de tunge Lænker, Syn-
holdt os i. Verdens Pragt Og
ers Magt Os ei skal i Trældom føre,
vi vil tilhøre.

Mel. Jesu søde Ihusommelse.

5. O Jesu! du saa mangelund Til-
st og Haab oplod din Mund: Endog
sidste Afskedsraab Gaa salig Trøst,
saligt Haab.

2. Da du den sidste Vaande leed, Du
de dit Hoved ned, Og raabte høit:

Angergjættets Ven, Og trøster æt
 Hierte. Saa føler da min Siel
 Trøst, At ogsaa mig du har forløst;
 onde Lysters Tryllerie Du gjør mig
 Og staaer i Fristelsen mig bi.

3. Giv mig af din Barmhiertig
 At leve dig til Ære; Og for din
 Kierlighed Taknemmelig at være; L
 ste Ræsten inderlig, Som du, o Je
 elste mig; Indtil jeg vandrer paa dit
 Af Verden ud Til evig Salighed høst

4. Gud Fader være Lov og P
 Som saae til os i Naade! Den Herr
 sa være Priis, Som frelst os af Da
 Priis være og den Hellig Aand, C
 løser os fra Mørkheds Baand, Og
 os til Dyd og Fred, Og Salighed!
 være Tak i Evighed!

Egen Melodie.

129. Til Jorden kom Du blid og f
 O Jesu Christ! vor Herre! Du o
 Guds Helligdom Bragte Sandheds!

2. Men Vold og Evig Forfulgte
 Saa stor var Jordens Brøde! Dr
 led taalmodelig, Bad, tilgav, og l

3. O Jesu! vær Mig altid næ
 dan du selv mit Hierte. Giv, jeg
 vandrer her, Som du selv mig

4. Thi se! jeg maa Saa varsom gaae,
 Men jeg skal ikke falde; Styrk mig, at jeg
 skal bestaae, Naar min Gud vil falde.

5. Da gaaer jeg hen Til Faderen,
 Din Skyld har han tilgivet. Jeg skal
 leve Himmelen; Jeg skal arve Livet!

Mel. Fra Himlen høit komme vi her.

130. Gud elskte saa det faldne Køn,
 At han gav sin eenbaarne Søn. Hvo
 maa ham troer, og bedrer sig, Han skal
 ei døe evindeligt.

2. Hvo er, som dette gransker ud? O
 Jesu Christ! du var hos Gud, Og fra
 din Himmels Herlighed For os du steg til
 Jorden ned.

3. Ja! du, som eengang holder
 Dom, At frelse mig fra Synd du kom!
 Priis være sagt i Evighed Din grændse-
 løse Kierlighed.

4. Var ikke din Forløsnings Trøst,
 Hvor var da No for dette Brøst? Lad
 din Begierning idelig Til Troe og Dyd
 fremskynde mig.

5. Jeg uden Redning tabte Alt, Hvis
 til forsættelig Synd jeg faldt; O! denne
 Tanke strække mig, Naar Synden lokker
 bort fra dig.

6. Da syder jeg dit Guddoms Ord:

126 Lov og Takke-Psalmer.

Jeg da af ganske Hjerter troer: Saa elskte Gud det faldne Køn, At han gav sin eenbaarne Søn.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

I 31. Min Gud! naar Verden styrte om, Naar Alt forkynder Skræk og Dom, Da frætte Ondskab bæver; Jeg, uforsagt, ved Verdens Fald, Min Frelser, Jesum, skue skal, Min Frelser, ham som lever. Naar jeg her kun Ham kan tænkes, Jeg ei skrækkes, Naar han kommer; Thi min Frelser er min Dommer.

Egen Melodie.

I 32. Jesu! Dydens milde Lærer! Du, hvis Vandel Ustyld var; Laalig Spot og Qual du har. Din forløste Slægt dig lærer! Ekue fra Himlen til os ned! Fyld hvert Hjerter med din Fred!

2. Lad ei Verdens Tant mig blinde, Jesu! saa jeg glemmer dig; At du led, og led for mig, Være mig i stadigt Minde: At jeg i min Prøvestand, Dine Fods spor følge kan.

3. Giv, jeg meer og meer erkender, Alt, hvad du er for min Siel! Du i Livet er mit Held, Og mit Haab, naar Livet ender. O! de mødefulde Fied Lønner ist med Ealighed.

Mel. Nu Jesus kan ei noget Herberg finde.

133. Jeg kender ham, som jeg har
 overgivet Min hele Siel til evig Eiens-
 dom. Han Veien er, han Sandhed er
 og Livet. Han ned til os med Naadens
 Spilde kom. O! vel mig, Jesu! dig jeg
 kender! Til dig, som Frelseren, min
 Tillid sig henvender.

2. Lyksalige de Dren, som dig hørte,
 Lyksalige de Pien, som dig saae, Da du
 dit Liv blandt Menneſkene førte, Du, som
 for os i Døden vilde gaae! Men jeg og
 skal engang med Glæde Dit Ansigt ſtaa
 hiſt i Herlighedens Sæde.

3. O søde Haab! o Trøst foruden Ei-
 ge! Din stærke Haand oplod mig Himmes-
 len. Og fra mit Bryst ridt Længſels
 Sukke ſtige, At komme did, hvor du
 for os gif hen. O! jeg hos dig ſkal have
 Livet, Og ſee den Herlighed, din Fader
 dig har givet.

4. O Jesu! lad mig altid dig tilhøre.
 Din Haand, din Kraft vejlede mine Gied,
 At ſikre Trin jeg maa paa Banen givre,
 Og naae mit Maal, en evig Salighed!
 Paa dig jeg troer, paa dig jeg haaber;
 Thi viſt du hører den, som dig med Tro
 anraaber.

Mel. Hvo istsen lader Herren raabe.

134. Det er min Trøst, mit Haab,
min Vre, Hvad jeg om dig, min Frel-
ser! veed. Jeg agter Alt for Tant at
bære Med denne Kundskabs Herlighed.
For mig du end i Døden gif, Og Haab
om evigt Liv jeg fik.

2. Lad aldrig Bantroe mig forblinde
Og røbe mig din høie Trøst! Galsk Lære
lad ei Ceier vinde Og døve Sandheds
milde Røst; Saa jeg forglemte, hvad
du er For dine frelstte Menneſter.

3. Din blide Lærdom os opliver, Naar
Brygt og Tvivl i Sielen er. Dit Ord
os Lyſt og Styrke giver, At vorde bedre
Menneſter; Og nærmer sig vor Afſkeds
Tid, Dit Livsens Ord gjør Døden blid.

4. O Jesu! lad mig dig bekiende Med
hver min Daad, i alt mit Liv. Og naar
min Prøvetid har Ende, O! du mig da
din Naade gif, At jeg dit Anſigt ſkue
maa, Og i din Herlighed indgaae.

Egen Melodie.

135. I Jesu Navn Vær al vor Giers-
ning ſtee. Om den ſkal vorde os til Held
og Gavn, Og ei til Fordervelfe. Al den
Jdræt, Som begyndes i det, Frem til
det Gode gaaer, Indtil den Naale naaer.

Alt for Legem og for Siel Derbed frem-
mes kan vort Vel, Og Gud deraf Vre
saer.

2. I Jesu Navn, Paa Jesu eget Bud,
Baatfalde vi med Tillid Herrens Navn,
Prise vi med Tak vor Gud! Mægtig han
er, Hvad han byder det steer. Al Kobs-
hed er hos Gud! Al Viisdom er hos Gud!
Etadig vi da haabe maa, Alt naar ham
vi lide paa, Alting heldigt falder ud.

3. I Jesu Navn Vi leve og vi døe.
I Livet han os holder i sin Favn; Han
os fævner, naar vi døe. Engang han
kal, Ved sit mægtige Kald Os vække
bældelig, Og føre os til sig. Jesu som
os har forløst, Lige vi da med Englerøst
Synge Priis evindelig.

5. Jesu Gødsel.

Beyelsang.

Mel. Jesu er vort Haab, vor Trost.

Chor.

136. See! han kommer, Jesus
Christ! Alles Knæ for ham sig bøie!
Sandheds Lærer, Jesus Christ, Sendt
fra den Evighøie. O tilbeder Men-
sker! Lyd og Liv hos Jesum er.

Menighed.

2. Til os kommer han, Guds Søn,
Syndestylben at udslutte; Og med Adams
faldne Rion Raadepagten at oprette. Os
til Held er Jesus fød, Os til Held er
Jesus død.

Chor og Menighed.

3. Kom du, Verens Konge! kom,
Sandheds Lærer, Saliggjører! Jorden
er din Eiendom: Dig vor Priis og Tak
tilhører. I dit Navn skal bøje sig Hvert
et Kne paa Jorderig!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

137. Tak, Jesu, Frelser, at du kom!
Vi møde i din Helligdom Med Andagt
og med Glæde. O! giv, at dig til Vel-
behag Vi helligholde denne Dag, Og
værdigen tilbede!

2. Ved dig kom Lyk og Salighed. Til
os Fortabte steg du ned, Med Gud os at
forsone. Ved dig os Himlen aabnet er.
O! eengang vi dig skue der Paa Herlig-
hedens Trone!

3. Da synge vi i Engle Chor: O Jes-
su, Frelser! du er stor! Du var, du er,
og bliver. Og Himles Himle svare da:
Halleluja! Halleluja! Han var, han er,
han bliver.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

138. O Jesu vor Forsoner! Du
kom til Jorderig, Med høie Jubeltor
Vi glade prise dig! O store Kierligh
Hvert Kne for dig sig bøie: Fra
nen i det Høie Stog du til Støvet!

2. Gaar ud i Verdens Riger
Fredens Sendebud! Til Alle,
siger: Hørd os er steet af Gud.
er en Frelser fød; Nu ingen bør for
Nu vender Fred tilbage, Guds F
liv og Død.

3. O Glæde uden Lige! O sto
dens Bud! I Herlighedens Rige!
ges Jordens Gud. Og Himlens
hed Udbredes over Jorden: Ja her
blev Jorden, Da Jesus kom h

4. O vær til os velkomm
Herrens Salvede! Du oplo
dommen, Da du blev Mennes
den oplod for hver, Som sig
omvender, Og rettelig befi
Navn for Mennesker.

5. Lov, Tak og Priis o
ste evindelig! Lad os din B
At vi maa takkes dig. I
dig hist I Herlighedens R
Tak dig sige: Dig, Herre!

32 Lov og Takke-Psalmer:

Mel. Store Gud og Støttermænd.

139. Seel din Ære bredes ud: Du vor Fader! du vor Gud! Jesus ned til Jorden kom, Og oplod din Helligdom; lærte os at kende dig, Som en Fader raaderig, Ledte os paa Wei til dig.

2. Freden, som i Himlen hæder, Bragte Jesus til vor Jord. Han hver angers given Siel har forhvervet Fredens Held. Fredens Fyrste, som er fød, Giver Fred i Angst og Rød, Giver Fred end i vor Død.

3. Velbehag hos Faderen Vi ved Jesum vandt igien; Hver, som følger Jesu Fred har nu Børnerettighed. Fader! la vi vide nu, At ved Jesum kommer du Os med Mistunhed ihu.

4. Priset være du vor Gud! At din Ære bredes ud. Priis og Tak i Evighed, Jesu Christe, for din Fred! Ved din Vland til dig os drag, At enhver vor Levedag Leves Gud til Velbehag.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

140. O Kristne! frem for alle Dage Er denne Dag os glæderig! Bort med hvert Angestsuf, hver Klage! Hvo Christum elsker, fryde sig! Til Verden fødtes en i Dag, Som herligt har udført vo' G.

2. Guds Søn vor Frelser vilde være.
Fra Himlen steg han til os ned; Dplyste
os ved Liv og Lære, Og Marter; Døden
for os led. Han opstod, gif til Faderen,
Og leder os til Himmelen.

3. O Frelser! vi med glade Læber For:
kynde, hvad vi skyldte dig; Men styrk og
hvor af os, som stræber, Ved Troe og
Dyd at prise dig! Vi da blandt frelstte
Skarers Tal Dig hiffet evig prise skal.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

141. Saa frelste vi fra Synd og
Død! Med Jubel vi istemme. Os er i
Dag en Frelser fød, Det vil vi aldrig
glemme. Nu kom til Jorden Himlens
Fred, Og Haab om salig Ewigbed; Det
Haab os Jesus bragte. Vort Liv er kun
en Prøvestand; Nu Himlen er vort Fæ:
dreland. O! didhen vil vi trage.

Mel. Jesu! Verdens Frelser.

142. Christe! vi tilbede dig, Som
i Himlen troner! Hvo er den, der fatter
dig, Herlige Forsoner! Gørend Verdens
Grund blev lagt, Var du i det Høie;
Guds Eenbaarne! for din Magt Skal
hvert Knæ sig bøie.

2. Men du kom, Hsilovede! Med

134 Lov og Takke; Psalmer.

os paa Jorden: Menneſte af Menneſte
Du for os er worden. Al! du lei
vor Broder! her, Brødre at forson
Og nu, som vor Broder der, Sidd
paa Guds Trone.

3. O! din Bølge lad mig da Faſt
Tro erkiende, Al ei Tvivl mig hold
fra Mig til dig at vende! Du som Me
neſte igien Mig for Diet være, Al j
tryg, som Ben af Ben, Lær din Hie
begiere.

4. Da mit Haab i Tvivl og Frygt
Med dit Ord opvæktes, Og mit Hier
vorder trygt, Naar af Rød jeg ſtrække
Jeg, naar Døden nærmere ſig, Trøſt
dig anraaber, Og i Himmelen hos di
Saligheden haaber.

Mel. Kommer til mig, ſagde Guds Sø

143. Kom, ſtore Livets Fyrſte! for
Vi være vil din Eiendom. Ee! vor
Knæ vi bøie. Tilbedet og velsignet va
Al alle Jordens Elægter her, Sol
hiſſet i det Høie!

6. Jeſu Lidelſe og Død.

Egen Melodie.

44. Paa ſit Kors i Dødsens Smerte
ligger med vanſmægtet Hierte, Si

th, Guds egen Søn. Selv den evige gode Fader ham til Døden overlader, hører ravs hans Angestbon.

2. Af, hvor ængstet, hvor bedrøvet, hver en Bennetrost berøvet, Er den omme Frelser's Siel! Lidelsernes Kalk uddrikke, Maa han, skal han, ellers ikke Raades hans Hensigt, og mit Vel.

3. Hvo kan tænke paa den Smerte, uden med et saaret Hierte, Om endog en Synder led? Men her lider han, den Høie; Smelt mit Hierte, græd mit Diel! Af! her lider Hellighed.

4. Han for Verdens Synd maa lide Al den Marter, al den Qvide, Taale Spot og Saar og Vaand. Af! han selv var Livets Kilde; Men han dør; og døde han vilde, Lydig han opgav sin Aand.

5. O! lad aldrig nogensinde Mig de Plager gaae af Minde, Frelser! dem for mig du bar; Men lad Kors og Død og Smerte Tale, raabe i mit Hierte, Hvad min Frelse kostet har.

6. Hielp! at jeg min Synd begræder, Og mig stedse varsom glæder Ved min Fred og Salighed. Kiøbt jeg blev, dit Navn stee Være! Dyrekøbt! af lad det være Børsel paa ethvert mit Fied.

7. Af din Raade giv mig Kræfter, A

36 Lov og Takke-Psalmer.

Og stedse dig herefter Maa bekiende reder
g; Du, som alter hød mig leve, Dig
i Trældom mig leve, Og i Døden prise dig!

8. Nu, Forbarmen! jeg det haaber,
jeg Forløste stadig haaber; Styrt du
i min svage Troe! Naar mit Legem
ødt henfalder, Da jeg veed, min Siel
u falder Hen til Paradisets Roe!

Mel. Jesu! dine dybe Bunder.

45. Jesu! du, den gode Hyrde!
I din Død er rædselsfuld! Ondskab
inde Trælle myrde Dig, som var saa
om og huld; Du fra Himlens Herlig-
ed Steg til Jordens Nøie ned. Høit
i rædsomt Korset taler, Jesu Christ!
i dine Qvaler.

2. O det Viisdoms store Under! O
en høie Kierlighed! Tanken svimler,
naar jeg grunder Paa de Lidelser, du led;
du, den Allerbhelligste! Du Guds Bæ-
ns Billede; Du, som alle Himle ære,
vilde saa fornedret være!

3. Du forsonede vor Brøde, Frelste
dams faldne Rion. Derfor du paa
orset døde: Spot og Marter blev din
m. Os at vinde Salighed, Var dit
re Diemed; I din Død du Alt fuld-
te, Ham til Priis, som dig udsendte.

4. Jesu

4. Jesu Christ! jeg dig tilbeder. Alt
 og Alt jeg har i dig. Frelse, Fred, og
 Salighed har din Død betrygget mig.
 Her jeg vil bekiende dig, Og at du er
 Alt for mig; Hisset jeg i Egheder Dig
 med Priis og Tak tilbeder.

Mel. Vreden din afvend.

146. Han dør, Guds Søn! o Syn,
 som ei har Ligel I Himle skælver!
 skælv, o Jorderige! Misdæders Strafer
 lagt paa Jordens Herre, Paa Himlens
 Herre!

2. Hvi straffes han? hvad var den
 Frommes Brøde? Den Hellige, hvi er
 han dømt til Døde? Al! kun for vore
 Synder maa han lide: Uskyldig lide.

3. Den Qual, du led, o Jesu Christ!
 os skrækker; Men og til hellig Bløde den
 opvækker. Fra Korset du hjer angers
 givne Synder Guds Fred forkynder.

4. O Fryd! o Held! ved Jesu Død
 jeg lever, Naar frø jeg over det, hans
 Bud udtræver. Ja, vel mig! at for min
 og Verdens Brøde Min Jesus døde.

5. Jeg frygter ingen jordist Rød og
 Plage, For mig har Døden nu ei Stræk-
 elbæge; Thi han, som døde, knuste Slans
 sand Døded! Gud være lovet!

5. End, naar Døden selv sig nærmer. O! jeg dog forsager ei; Du min Frelser, min Bestiermer! Du gik selv ad samme Wei. Du gik ind til Herlighed, Der har du beredt mig Sted. Klippesøst mit Haab er grundet; Døden har du overbundet.

Mel. Gut Hellig Land i Troe os lær.

150. O Held mig, at jeg kiender dig, Korsfæstede Forsoner! Som villig Døden led for mig, Og nu i Himlen tronner. Min Synd paadrog dig Smerterne. Du bar dem, du uskyldige! O! Synden vil jeg hade.

2. Og naar jeg lider, skal det ei Mit Mod, min Tillid frænke; I det jeg vandrer mødig Wei, Jeg paa din Død vil tænke. Den skal mig give herlig Trøst, Og Kraft til Dyd, og salig Lyst, Og Haab om evig Glæde.

Mel. I Jesu Navn.

151. I Jesu Død Og al den Qual han led Jeg finder Trøst i al min Sorg og Nød; Her jeg seer Guds Kierlighed; Seer den saa grant; Thi ved Jesum jeg fandt Mod Lovens Trusler Fred Og san

Græmmodighed. Freidig jeg i Døden
gaaer, Liv og Salighed jeg faaer, Som
ved ham os er bered.

2. I Jesu Grav Jeg seer hans Hvi-
lested; Min Siel sig henter Haab og Trost
deraf; Dødens Kalk bebuder Fred. Giv
kun, o Gud! At jeg følger dit Bud I
Lyndighed og Tro; Da seer jeg Døden
tro. Thi naar du da falder mig, Ved
jeg vist, jeg skal hos dig Og hos min
forløser boe.

Mel. Taa sit Kors i Dødsens Smerte,

152. Korsets Død min Jesus dødel
ham, hvis Liv var uden Brøde, Ham
forfulgte Vold og Ewig. See ham
dømt, forladt af Sine, See hans Qual,
og føl hans Pine: Alt, o Siel! han
led for dig.

2. Kierlig som det Bud, han lærte,
Var hans Wandel, samt hans Hjerter;
Gudhed fra hans Læbe flød Jordens
faldne Elægtter vare I hans Pine dybt
bare; Deres Frelse blev hans Død.

3. Vee mig! om jeg kunde glemme,
At hans Bud var Livets Stemme, At
hans Død var Kierlighed! Ham mit Liv
ofret være; Ved hans naadesfulde
Gæst jeg frem til Himlens Fred.

Egen Melodie.

153. Rind min Taare! Jesus døde
Han, som gjorde Alt saa vel, Hjalp
Nød, udbredte Held, Sandheds blid
Lærer døde. Underfuld er Herrens Vel
Vi — At! vi forstaae den ei.

2. Lyd min Lovsang! Jesus døde
Dødens skumle Rædsel svandt. Nu so
Adams Børn oprandt Livets skønne Mor
genrøde. Jordens Slægter! raabe
nu: Evig, evig god er Gud!

3. See! mit taareblendte Øie Tillibe
fuldt opløfter sig Op til Himlen, op ti
dig, Eviggode! Evighøie! Hvad er Kum
mer, Fare, Nød? O! for mig er Jesu
død.

Mel. Hielp Gud, at jeg nu kunde.

154. Naar Synden mig anklager
O Jesu! vær min Trøst! Min Siel d
ei forsager; Thi du har mig forløst. At
for at bringe Jorden Fred, Du Træng
sel, Haan og Marter Og Dødens Baan
de led.

2. Med rørt og trøstet Hierte Mi
Tak jeg yder dig; Thi al den Angst o
Smerte Du ogsaa led for mig. O! al
drig vil jeg glemme det, Hvad du ha
villet lide, At frelse Mennesket.

3. Rei! altid vil jeg mindes, Hvad
 her for mig du led; Jeg da et overvindes
 Af ond Begierlighed, Og Verdens Lyst
 mig trykker ei: Jeg i dit Godspor træder
 Paa Livets trange Vel.

4. Hielp mig med Taal at bære Mit
 Kors og al min Nød, Og lad mig stedse
 bære Dig tro indtil min Død. Opfyld
 mit Hierte med din Fred, At roligén' jeg
 ligger, Com du, o Jesu! led.

5. Du, som til alles Bedste Har selv
 opofret dig! Hielp mig, at jeg min Nær-
 ste Maa elste inderlig; Og møder mig
 Afslignsomhed, Lad mig dog aldrig trædes
 af Broderkierlighed.

6. Da, naar min Tid er omme, Jeg
 dør i Haab og Troe; Thi jeg til dig skal
 komme I Grød hos dig at boe. Korsfæ-
 lledet dig seer jeg da Paa Guds din Fæ-
 ders Trone: Priis dig! Halleluja!

Wel. Jesu! dine dybe Vunder.

155. Greiser! villig, ufortrøden, Gik
 du frem ad tornet Vej, Gik til Lidelsen,
 til Døden, Og den strækkede dig ei. Lyst
 at fremme Verdens Vel Brændte stadig
 i din Siel: Kun dit høie Kald du hørte,
 Og dit store Vælk fuldførte.

2. Jesu! Herre! ja du vilde Gaae for

144. Lov og Takte-Psalmer.

os i Graven ned. Giv, at aldrig
forspilde Frugten af din Kierlighed! Et
vi vandre Korsets Vej, Hielp, at vi fa
sage ei. Lad din Aand os Kræfter g
ve, Dig til Døden tro at blive.

Mel. Hvo ickun lader Herren møde.

156. Min Frelser! undrende ja
stuer Din Angest i Gethsemane! D
Haandhed, Qual og Død dig truer, D
raaber: Gud! din Villje stee! Jeg føle
at og her du led Af idel, idel Kierlighed

2. O Jesu! gierne vil jeg lide, Na
jeg kun fremmer Brødres Vel. Ved di
al Frygt jeg kan bestride, Med trøstig
Gud hengiven Siel. Og Faderen, som
hørte dig, Han skal og vist bønheøre mig

Christi første Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

157. Jesu! i din bitre Qvide Du se
dine Fiender bad: "Hvad de gjøre, l
ei vide; Hulde Fader! dem forlad!" Giv
at jeg min Fiende saa Kierligen tilgit
maa; At jeg dæmpe kan min Brede, O
for ham af Hiertet bede.

Christi andet Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

158. Dan, o Jesu Christ! mit Hjer

Dan det til din Billedel! Giv mig Vnk ved
andres Smerte, Vnd i egen Lidelse! Lad
den Gaderløses Elrig, Enkens Taare røre
mig! Giv, jeg i die Godspor træder,
Villig troster, hjælper, glæder!

Christi tredje Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

159. Engstet under Lovens Bredde
Seer jeg min fortiente Løn. Jesu! lær
du mig at bede Hiin Misbæders Tilids
Døn. Naar da Diet lukkes til, Og mis
Hierte briste vil, Raabefuld du mig til
sige: Hift at see dig i dit Rige.

Christi fjerde Ord paa Korset:

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

160. Evig. du velsignet være, Du;
som døde os til Held! Svare Lidelser,
o Herre! Martrede din skyldfri Siel.
Raandefuld du raaber ud: "Hvi fort
lodst du mig, min Gud!" Dog var
du den Guds Eenbaarne, Den fra
Evighed Udkaarne.

2. O! hvor maatte jeg da have For
Retfærdighedens Dom! Men du vil, jeg
hifl skal leve, Naar fra Spnd jeg vender
om. Naar min Grav da aabner sig

Den skal ei forfærde mig; Du vil mig
et Sted berede I dit Herligheds Sæde.

Christi femte Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

161. O! hvor maa min Siel bedrø-
vet Mindes Jesu! hvad du led. Hver en
Døggelse berøvet, Du med Dødens Ræd-
sel stred. Alt! din Kraft er borte nu, Og,
"jeg tørster," raaber du: Frelser for
de faldne Slægter! I din Dødsstund
du vansmægter.

2. Jesu Christ! forlad mig ikke,
Naar jeg Graven aabnet seer; Naar al
Verdens Læstebrikke Mig ei vederqvæge
meer. Vær da til min Hielp bered, Du,
som selv saa meget led, Hielp mig taaligen
at lide, Og min sidste Kamp at stride.

Christi siette Ord paa Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

162. Jesu Christ! vor Saliggjører!
Frelsen er ved dig fuldbragt. O! det
Trøstens Ord jeg hører: Alt er nu ved dig
fuldbragt! Tak, for du kom til os ned!
Tak, for Alt, hvad her du led. Tak! at
du dit Værk fuldbendte: Himlen har jeg
nu i Bente.

2. Hielp mig, Jesu! her ille Ex

at efterfølge dig: At dit Liv, din Død
maa blive Haab og Salighed for mig.
Da ved Livets endte Vel Glad udbryder
ogsaa jeg: Alting er fuldbragt, o Herrel
Dig stee evig Pris og Ære!

Christi syvende Ord paa Korset.

Met. Jesu! dine dybe Wunder.

163. Jesu! i din Død er Livet, Og
i Livet Salighed! Thi ved dig, ved dig
er givet Himlens Haab og Jordens Fred!
Brudt er Syndens Slaveri, Dødens
Rædsel er forbi: Jeg for Sinai ei gruer;
Dig paa Golgatha jeg stuer.

2. Engang Graven sig oplader, Og
mit Hoved bøier sig; Da jeg raaber til
din Fader, Med de Ord, du lærte mig:
Fader! Fader! i din Haand, Jeg besar
ler nu min Aand! Faderlig han mig hørs
hører, Og til ham min Siel du fører.

Met. Jesu søde Iphukommelse.

164. Du lader os til Korset gaae,
for Trost af Jesu Ord at faae; Hvert
Ord, han sagde, trænger ind, Med Lyd
og Kraft i helligt Sind.

2. For sine Mordere han bad: O fiere
Fader! dem forlad! Forlad dem af din
Ristunghed; Thi hvad de gjøre, de ei veed

3. O Jesu! bed du og for mig, Ne
jeg endog misstiender dig, Og da paa!
sters brede Bei Dit Raad, din Bar
agter ei.

4. Da du din kiere Moder sadte
Korsets Fod veemodig staae, Du i
Johannes hende gav, Til Ven,
Søn, til Støttestab.

5. O Frelser! bliver det min Fod,
staae, som hist Maria stod, Med Sc
og Veemod i mit Bryst: Send mig
Ven til Hielp og Trøst.

6. Misdæderen sin Synd fortræ
Med Haab om Frelse ved din Da
Og du hans angergivne Siel Tilsag
Paradisets Held.

7. Mig ogsaa i min sidste Stun
Giv Trøst, o Jesu! af din Mun
Giv! jeg itide bedrer mig, At hisset
faaer Sted hos dig.

8. Men rædsom var din Lidel
Dit Legems Qual, din Sielevee;
angestfuld du raabte ud: Hvi har
mig forladt, min Gud!

9. Dog Gud, din Gud, dig
forlod, Derpaa grundfæster jeg i
Mod: Ei heller jeg forlades skal, E
ei i Dødens skumle Dal.

10. Den sidste Stund sig nærm

Men endt var ei din Lidelſe: "Jeg trodſer," raabte du, men fik I Lærſten ei m Lædſtedrif.

11. Om jeg ſkal døe i Qval og Vee,
Og ſavne Hielp og Løgelfe; O! giø
mig da Standhaſtighed, Du ſom for
mig ſaa meget led.

12. Nu fyldte du med lydig Taal Din
Lidelſes beſtemte Maal, Mod Dødens
Komme uforſagt Du raabte høit: "det
er fuldbragt! x

13. O ſaligt Ord! det er fuldbragt!
Jeg trodſer Syndens, Dødens Magt!
Thi Faderen, ſom ſendte dig, Vil evlg
Seier ſkienke mig.

14. Dit ſidſte Suk var ſalig Fred:
Du hviſede dit Hoved ned. Og fuld
af Lidd du din Aand Befalede i Faders
haand.

15. O! giø mig, at jeg lever ſaa,
At jeg i Fred henſove maa, Og trøſtig
i min Faders Haand Befale kan min
frelſte Aand.

7. Jesu Opstandelse.

Begjærfang.

Mel. Dydle, ſom paa Jorden boer.

Chor.

165. Lobſonger Herrens Miſkunhel
høie glade Chor; Fra ham to

152 Lov og Takke-Psalmer.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

167. Jesu, Guds eenbaarne Søn;
Hør vor Lovsang, hør vor Bøn! O, hvi
lovet være du, Som var død, og lever
nu! Hør os til din Herlighed, Som du
har for os bered I din glade Ewighed.

Mel. Gode Jesu! vi er her.

168. Jesus lever. Graven brast.
Han stod op med Guddoms Vælde. Nu
mit Haab staaer evig fast; Tvivl og Frygt
skal det ei falde. Lynet blinker. For
den hæver. Graven brast, og Jesus lever.

2. Jeg har vundet; Jesus vandt.
Døden viger for hans Seier. Nu jeg
veed hans Ord er sandt: Haab om evigt
Liv jeg eier. Bei til Himlen har jeg fundet:
Jesus vandt, og jeg har vundet!

Mel. Et lidet Barn saa løstelig.

169. Fuldbendt er nu din store Daad:
Vi see vort Held i Møde! Opfyldt er nu
din Faders Naad. For os du led og døde!
Med Himmelaanders Jubelklang Sig
blander nu vor Frydesang, Dig, Jesu
Christ, til Ære; Mod dig forbandt sig
Ondskabets Magt; Men høvlig blev dit Vært
fuldbragt. Dit Navn hvi lovet være!

2. Ja, Herrel stadelig vi troe, V

du stod op fra Døde; Vi nu vor Død med
 Sieleroe, Med Haab kan gaae indde;
 Thi du, som har dit Værk fuldbragt, For
 os nu lever, og din Magt skal vælte os
 af Døde. Da faldet vi fra Graven ud,
 Da gaae vi frem til Livets Gud, Vor
 Salighed indde

3. Fortæret her jeg til dig, Min Frel-
 ser! i det Høie... O du, som døde her
 for mig, Dig stuer da mit Døie. Der,
 der min Lod er edig stign. Jeg ved din
 Lierlighed, Guds Son! Tilbedende mig
 fryder. Og da en bedre Jubelfang For
 dig, som Døden unpertvang, Vi Himlen
 giennemlyder.

Det Alene Gud i Himmerig.

170. Halleluja! Korsfæstede! Dig vil
 jeg edig dyrke. Halleluja! Guds Salves-
 de, Dig holdt et Gravens Mærke. O,
 herlig, herlig var din Løn, Du Faderens
 renbaarne Son, For Lydighed til Døden.

2. Til Graven de dig bare hen, Alt
 under Graad og Klage; Men gi du saae
 Fortrængelsen; Dit Liv togst du tilbage.
 Du Gravens Fængsel giennembrød, Vil
 seierlig af Klippens Skind, Til Liv for
 Edigheder.

3. Jeg og skal døe; den kolde Gra-

Skal og mit Grav modtage; Men ingen
Frygt for Død og Grav Skal mærke mine
Dage; Thi Menneske var Jesus Christ
Og han opstod; nu veed jeg vist; Jeg
vaagne kan af Døde.

4. Han elskte os; thi kom han ned;
Og lærte, led og døde. Han elsket
mig; thi kan med Fred Jeg Dødens
Rædsler møde. Han, som ei som
Fortrængelsen, Fremkalder og mit Søn-
niglen Til Liv for Evigheder.

Mel. Jesus, du er Guds Ven.

1. Jesus, du er Korsfæste; Den
Opstandne er tilde! Jeg da i mistrolovens
de Mig til Frygt vil overgive; Skönt jeg
stundom ængstelig Seer den Grav, som
denner mig.

2. Jal du leder, Jesus Christ! Du
er Dødens Overvinder! Og mit store Haab
er vist, At hos dig jeg Livet finder. Du
er Døden, Lemmer dig; Leder du, saa leve vi.

3. Jeg er Lisd, og Lisdet maa Grav
engang i Graven blive; Men jeg skert
lider paa, Jesus kalder mig til Liv. Ham
jeg da forklaret seer, Der, hvor Døden
er ei meer.

4. Jesus leder i nu mig ei Skækker
Død og Grav og Rarte. - Gid han ba-
nel

lede mig Vel, Op af Død og Grav og
Korfe. Han opstod; jeg skal opstaae,
Og til evigt Liv indgaae.

5. Jesu, Herrel hjælp mig nu,
Ret det glade Haab at agte; Hjælp! at
jeg af ganske Du Efter Kristendyd maa
trakte. Rolig sover jeg da hen, Waags-
ner salig op igien.

Mel. Hvo ikkun lader Verken raade.

172. O Kristne! føler hellig Glæde!
Og denne Dag er dyrebare. Fra Graven
see vi ham fremtræde, Den Jesus, som
forsæstet var. Ei skulde han forblive
der: Med Seier han opstanden er.

2. Sit Liv han for vor Syndesrøde,
Paa Korsets Træ saa villig lod; Han blev
Opstandnes Forsegrede. Vi skal opstaae;
thi han opstod. O Trøst, for hver bodsærs
dig Siel! At see hos Graven evigt Held.

3. Allgode Fader! vi dig bede: Din
Hånd lad i vort Pierte boel Lad den paa
Dydens Vel os lede, Og styrk os i Haab
og Trøst: At hist vi nyde kan den Løn,
Du os tilfagde ved din Søn.

Mel. Alene Gud i Himmerig.

173. I hellig Lovsang sig til Gud Mit
Glæde Pierte hørd. Af Gravens Stint

156 Lov og Takke-Psalmer.

gik Jesus ud. Jeg veed min Frelser lever.
Og han, som løste Dødens Baand, Han
sidder hos Guds høire Haand I Herlige
hedens Rige.

2. Mit Sted han ogsaa kalde skal En-
gang paa ny til Live, Og blandt de Heli-
liggiortes Tal Mig Sted i Himlen give.
Naar Tiden kommer, kan jeg da Med fuld
Fortrosthing gaae herfra; Nyt Liv jeg
gaaer i Møde.

Mel. Jeg beber dig, min Herre og Gud.

174. O Bryd! jeg nu kan træste mig
Med Jesus, Christ, min Herre; Jeg veed
han opstod seierrig. Hans Navn høilobet
være! Gaa skal da ei i Gravens Skid
Mit Legem fængslet blive; Nei frem det
gaaer fra Grav og Død; Han kalder
det til Live.

2. Og jeg engang skal see den Dag,
Da Frelseren vil komme; Da han sin Fars
ders Velbehag Forkynde vil de Fromme.
Og da jeg Over Englands Røst skal uden
Rædsel høre; Og Jesus, som mig har
forløst, Vil mig til Himlen føre.

3. Velan! den tornefulde Vej Med
Mod jeg vil betræde. Gud fører mig,
jeg frygter ei; Jeg gaaer til varig Glæde.
I Verdens korte Sorg og Råd Min lille

de skal krænte; Thi han, som Graven
sin embede, Mig evig Fred vil skienke.

4. O Jesus styrk du selv min Troe,
har Frygt min Siel omsvævet, Og lad
mig modstaa stude Rye. Ved Tanken: at du
died; Ha selv i Dødens bitre Bæer Mis-
ser, min Trøst det være: At jeg dig,
efter I hiit skal see I Herlighed og Ære.

Met. Nu vel an! vær frisk til Døde.

75. See den gyldne Soel frembryt
i Himmels Udværts mørke Skye; Hæle
ordens Kredss sig styder; Haabet straa-
er frem paa ny: Gaa gif Jesus af sin
krav, Og os Lyd og Glæde gav. Lod
og Præis og evig Ære Jesus, den Op-
standne være!

2. Tak du store Seirsvinder! At du
brødens Fængsel brød; Jeg hør dig min
Uflugt finder, Giver Trøst og Haab i
Lod. Intet, intet skrækter mig, Naar
du troer og lyder dig; Du som knuste Dø-
dens Lænker, Evig Salighed mig skienker.

3. Nu mig Døden ei forskrækter,
jeg frimodig hilser den. Jesus! du
nu Sten opbækker Af min Grav til Liv-
gien. Kun min Kummer og min Qual
der jeg efterlade skal; Jesus opstod
af de Døde: Idel Fryd jeg seer imøde.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

176. Du leb, o Jesu! Dødt og Død;
Men bradt du Dødens Lænker brød, Du
Herlighedens Herre! I Manden ved dit
Hvilested Jeg seer din Seiers Herlighed,
Jeg seer din Magt og Ære. Graven
aabnes; dig den kunde Ingenlunde Fænge-
slet holde, Liv og Død du har at volde.

2. Opstandne Jesus! jeg for dig Tilber-
dende nedkaster mig, Dig Lov og Pries
at yde: Du Faderens eenbaarne Søn, Du
led for Adams faldne Kis, At det skal
Brelse nyde. Miscolot, Ræfvel nu maa
frygte; Hov vil frygte? Selvs Herre! Ewig
du hellsødet være!

3. Ol' vilst og stort er Herrens Raad.
Hvor er, o Død! hvor er din Graad?
O Grav! hvor er din Seier? Dig, Jesu,
jeg paa Dommens Dag Kan møde
uden Frygt og Rag; Det Haab ved dig
jeg eler. Ewig, ewig, din jeg blise! Du
mig gide Trøe at være, Indtil Enden tro
at være!

Mel. Af Høiheden oprunden er.

177. Al Verdens Synd er sonet ud.
En tierlig Gader er vor Grd, Og kom-
me skal hans Rige. Vor Jesus har faldt
kommet Alt, Opreist enhver af os, som
alder, Raar vi fra Synden vige. Døden

Graven, lad dem true; Vi ei grue. Jesu lever! Vi skal leve; thi han lever.

Egen Melodie.

178. O glade Budskab for mit Hjerte:
Forsøseren opstanden er. O, hvor det lins
bret Dødens Smerte! Du strækker Gra-
ven mig ei meer. Jeg ei for Evigheden
bæder: Jeg veed, at han, min Frelser, lever.

2. Du lever, Jesus! edig Ære Og
Lof og Lobsang worde dig! Jeg veed, min
Arvedeel skal være Hvi, hvor du hengif
sierrig. O! snartlig Jordens Rummer
endes; Hos dig til evig Fryd den vendes.

3. Min Frelser! hen til dig jeg iler,
Endog af Rodgangs tunge Bei; Dit Ans-
syn mig i Næde smiler, Min Trøe, min
Tillid svæktes ei. Jeg veed, dit Ord kan
ei bedrage. Jeg veed, du styrker selv
de Svage.

4. Og snart min Ledetid er omme; Men
du af Døden vækkes mig. Frem af min
Grav jeg da skal komme, Fortæret, ufors-
krænkelig. Da Svagbed, Frygt og Sorg
forvinder. For mig en edig Dag oprinder.

Egen Melodie.

179. Jesus Christ! du overbandt
Dig ei mere Graven eier; Og vi alle ved
for Seier Liv og edig Stelse fandt.

Uel. Af Høiheden oprunden er.

176. Du led, o Jesu! Qual og Død;
Men bradt du Dødens Lænker brød, Du
Hørlighedens Herre! I Aanden ved dit
Hvilested Jeg seer din Seiers Hørlighed,
Jeg seer din Magt og Ære. Graven
aabnes; dig den kunde Ingenlunde Fæng-
slet holde, Liv og Død du har at holde.

2. Opstandne Jesus! Jeg for dig Tilbet-
tende nedkaster mig, Dig Lov og Pries
at nyde: Du Faderens eenbaarne Søn, Du
led for Adams faldne Rion, At det skal
Gjælse nyde. Mistrold, Rædsel nu maa
flygte; Hov vil flygte! Seiersherre! Edig
du hellsødet være!

3. O! viist og kort er Herrens Naad.
Hvor er, o Død! hvor er din Braad?
O Grav! hvor er din Seier? Dig, Jes-
su, jeg paa Dommens Dag Kan møde
uden Frygt og Nag; Det Haab ved dig
jeg eier. Edig, edig, din jeg blibe! Du
mig gide Trøe at være, Indtil Enden tro
at være!

Uel. Af Høiheden oprunden er.

177. Al Verdens Synd er sonet ud.
En kjerlig Fader er vor Gud, Og kom-
me skal hans Rige. Vor Jesus har faldt
kommet Alt, Opreist enhver af os, som
alds, Naar vi fra Synden vige. Døden

Graven, lad dem true; Vi ei grue. Jesu lever! Vi skal leve; thi han lever.

Egen Melodie.

178. O glade Budskab for mit Hierte:
Forsøseren opstanden er. O, hvor det lins
drer Dødens Smertel Du strækker Gra-
den mig ei meer. Jeg ei for Evigheden
bæver: Jeg veed, at han, min Frelser, lever.

2. Du lever, Jesus! evig Ære Og
Laf og Lobsang worde dig! Jeg veed, min
Arvedeel skal være Hist, hvor du hengil
sejerrig. O! snartlig Jordens Rummer
endes; Hos dig til evig Fryd den vendes.

3. Min Frelser! hen til dig jeg iler,
Endog ad Modgangs tunge Wei; Dit Ans-
syn mig i Røde smiler, Min Troe, min
Tillid svækkes ei. Jeg veed, dit Ord kan
ei bedrage. Jeg veed, du styrker selv
de Svage.

4. Og snart min Ledetid er omme; Men
du af Døden vækker mig. Frem af min
Grav jeg da skal komme, Forklaret, ufors-
krænkelig. Da Svagbed, Frygt og Sorg
forvinder. For mig en evig Dag oprinder.

Egen Melodie.

179. Jesus-Christ! du overvander
Os ei mere Graven eter; Og vi alle ved
i Seier lig og evig Stelse sandt.

2. Du opstod! o lad os ei Hiertet fast
til Jorden binde! Lad hos dig os Styrke
finde Til at gaae vor Himmeldien

3. Gib os Kraft at følge dig! Etyrkt
vor Gud, naar den vil glide. Staae os
bi, naar vi skal stride. Gior vor Vort-
gang seierrig!

8. Jesu Himmelfart.

Mel. Et høit Værk, som lovet sig.

180. Det er fuldbredt til Himlen
foer Min. Frelser og Forsøer, Og Him-
lens glade Englechor Istemte Jubeltoner.
O! syng med dem min frelste Mand, Han
sidder hos Guds høire Haand, Den Her-
lighedens Herre! Al Verden er ham un-
derlagt; Og hans er Riget, Prett og
Magt, Tilbedelse og Ære!

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gierping, For.

181. Til Faderen, Fra den forlæste
Jord, Foer Jesus op og sendte os igjen
Trøstens Mand, da han opfoer. Vei dig
da ned, Og i Sted ham tilbed, Du
Adams frelste Kion! Ved ham din Lod
blev stion. Bryd i helig Lovsang ud:
Vor Forsøer er hos Gud! Vor Forsøer
er Guds Son!

Vel. Et lidet Værn saa lysteligt.

182. O see med Fryd, du frelste Jord,
I Himlen Jesum stige! Forkyndt er hans
et milde Ord. Grundfæstet er hans
Rige. Det er fuldkommet! Englene,
I høie Himle jublende, Hans Ankomst
heimsøge. Det er fuldkommet! Himlens
Rødtage nu den Herlige, Som opstod
fra de Døde.

2. Nu veed jeg, hvor min Jesus er:
Han troner i det Høie. Utaalte Engles
stærker der Sig for hans Ansøn høie. Nu
veed jeg hvor min Jesus er: Han styrer
alle Himles Hær, Og Jordens Millioner;
Han sidder hos Guds høie Haand, Og
der skal du, min frelste Land, Glad
være din Forsoner.

Vel. Af Høiheden oprunden er.

183. Til, frelste Siel, til Bierget hen!
Der Jesus Christus, Frelseren, Staaer
til sin Opfart rede. Der lyder nu hans
sidste Bud: "Gaaer ud! gaaer i al Vær-
den ud, Min Tærdom at udbrede." Fryd-
fuld, henrykt seer mit Øie, I det Høie
Ham opfare, Synlig for den hele Skare.

2. Opsving du dig med Ham; min Siel!
Eftersom jeg skal tage Deel I Himlens
høie Glæde; Hos Faderen han tog sit
Ode; I Himlen, og for mig et St.

Han loved' at berede. Held mig! F
mig! Jordens Glæder, Rigdom, Hæd
Ei opreie Det, jeg skal i Himlen ei

3. O Frelser! som i Himlen boer,
blandt de Herliggjortes Chor Mig enge
vil optage. Lad mig i dine Godspor gaa
Gid, at dit Ord mig stedse maa Til-
og Himlen drage! Døden, Dommen, ei
ei skrække, Du vil vække Mig af Da-
Dg jeg gaaer dig glad imøde.

Mel. *Endnu som før og blivst borte*

184. Min Frelser opstod seferrig,
gik til Himlens Glæde. Han der hos
bered' for mig En Stolig vil berede. I
skal jeg stude ham igien, Min Frels-
Fæder, Broder, Ven; Og end hos h
blive.

2. Mig skrækker da ei Dødens Ra-
Et Gravens mørke Stygge; Hv har n
Jesu Ord tilfagt? Trygt kan jeg dets
bygge. Og tilidsfuld jeg vandrer fre
Til Herren mig vil kalde hjem Fra Hv
fætte Rejse.

Mel. *Min Siel nu lover Herren.*

185. Døriser, frelse Glæder, I
flere Frelser og hans Mægt! Han op
Himlen farer: See, Jordens Nedni

afbragt. I Herlighedens Rige Han
 præster vældelig; Sin Faders Elskelige
 Han kalder der til sig. Hans Ord os
 Sielen viser. Han styrer vore Gied. Fors
 øffel søler, priser Gaa stor en Mistunhed.

2. Vi slunbom Sorg og Nøst Paa
 vort Vandring prøve maa; Dog see vi
 det Høie Guds Himmels for os aaben
 saae. Forgiedes hvad vi lide, Vort Mod
 udrykke vil, Naar vi kun troe og vide,
 Vi høre Herren til. Hvad er den korte
 Slummer, Mod Glæden, vi skal faae,
 Naar efter Dødens Slummer Vi for
 Guds Trone saae?

3. For Graven vi ei grue, Med Trøst
 og Haab vi hilse den: Og se vi Døden
 hve, Som vor Befrier og vor Ven. Vort
 hgem kun adlyder Fortrængeligheds
 hve, Men Sielen hve sig fryder Blandt
 hve hos Gud. Og, naar hiin Time
 kommer, Da Støbet kaldes frem, Med
 hve, Christ, vor Dømmet, Vi gaae til
 hve, Hiem.

4. Gaa priser, freiste Slaver, Den
 ore Grelser og hans Magt! Han op til
 himlen fader: See, Jordens Regning er
 afbragt. Vi træder og tilhæder Hans
 stor Mistunhed! Han sk vort Sted be
 der I Himlens Herlighed. Der i hans
 Fader

Faders Rige Vi skal vor Frelser see.

Fryd, som ei har Lige! Vor Frelser skal
vi see.

Mel. Af Høiheden oprimden er:

186. Til Himlen, Frelser! du opfoer
Der troner du blandt Engles Chor, Du
Adams Slægt du signer. O styrk mig
du, som gif til Gud, At fro jeg lyde
dine Bud, Din Bandel efterligner. Held
mig! Held mig! hist jeg Svage Da skal
smage Himlens Glæder Giennem alle
Ewigheder!

9. Jesu Regjering over hans Kirke.

Mel. Vor Gud han er søn søn søn.

187. Vel os! at have grundfast Haab;
Med Herrens Ord vi holde, Og Spott
terens det frække Maab Ei skal os Frygt
forbolde. Vel er vort Dierre svagt, Og
vorder let forsagt; Men, Gud! din Mi
stunhed Os giver Trøst og Fred Og Kraft
og Mod i Sielden.

2. Vor Kristensang vi synges fro, Dig,
Jesu Christ! til Herre! Dit Ord staer
fast; vi stadig troe, At du er os en Herre.

Du

Du fra din fælske Jord Til Himmelen
af opfoer. Hos Gud du troner der; Men
og du er os nær, Og nær til Eldens
Ende.

3. End syng vi med freidig Mænd:
Ein Kirke Gud ei glemmer. Han holder
over den sin Haand, Og Trods og Spot
bestemmer; Thi staae vi uforsøgt Mod
Spot og Ist og Magt. Vor Guds det
Sandheds Ord, Det himmelsendte Ord,
Ei bort fra Jorden svinder.

Mel. Mit Barn sergt den sande Gud.

188. Jesu Christ! vi ofre dig Lob og
Pries evindelig. Kierlig kom du til os
ned, Troner nu i Herlighed. Stedse
du vor Tilflugt er, Trøster, styrker, leder
her Dine fælske Menneſter.

2. For dit Scepter bøier sig Hvert et
Knee ydmygelig. Verdens Riger skal for-
gaae, Men dit Rige skal bestaae. Thi
paa Sandhed er det byggt; O! vi lyde
dig saa trygt, Uden Mistvib, uden
Frygt.

3. Men vor Svaghed kiender du, Kom
da naadig os ihu! At ei Verden ved sin
Ewig, Herre! drager os fra dig. Styrk
vor Troe, giv os din Fred. Led os frem
paa dine Fied, For os til din Herlighed.

Mel. Loder den Herre, den mægtige. Ko
189. Gud har fra Evighed givet
Søn os til Herre. Stort er hans Na
og hoiløvet det evig skal være! Him
og Jord hyld ham, lyde hans D
Herren er han til Guds Ære.

2. Hvo vil da frygte? med Kraft!
beskytter sit Rige. Lad end al Ver
med Vold og med List det befriige; H
han har bygget, Staaer paa en Klippe, sta
trygt; Fienden med Stam maa horte

3. Ud over Jorden og indtil d
øverste Ende Vil han det Budskab,
Fred og om Raade udsende. Høle
høer, Jesus en Brelser os er; H
skal al Jorden bekiende.

4. Høit over Himlens Himle han
ner, den Herre! Alt, hvad har Man
udbrede med Lovsang hans Ære.
han er stor! Lad os ved Tante,
Ord, Lad os ved Jdræt hans ære!

Egen Melodie.

190. Vor Gud han er saa fast en Bo
han kan os bedst bevare. Han gav
Trøst i al vor Sorg, Og Værn mod al
fare. Vor Glæde, Syndens Lyst, E
reiser i vort Bryst. Den ved sin Na
og Solg Er saare, frygtelig; Tra
en kan os drage.

2. Her er vor egen Kraft for svag,
 let kan os Fienden fælde; Men Een an-
 tager sig vor Sag, Omgiordet med Guds
 Bælde; Det er den Herre Christ, Og
 Seier faaer han vist. Vor Frelse er hans
 Værk, Hans Arm, hans Arm er stærk:
 Hvo staaer mod Frelsens Fyrste?

3. Og stormede end Mørkets Hær, Vor
 Undergang hi volde; Vi frygte ei, vor
 Hjert er nær. Vi Seieren beholde. Al
 Verdens stolte Magt Er Jesum under-
 lagt. Hver den, som troer paa ham,
 Hver den, som følger ham, Kan aldrig
 faae til Skamme.

4. Ja! Trost og Bærn er Jesu Ord
 Mod Mørkets frække Skarer. Vi fryg-
 te ei for Vold og Mord, For Siels og
 Legems Farer; Thi miste vi end her, Alt
 hvad os kiereft er, Skal Livet mistes
 med; Vi tabe ei derved; Guds Himmel
 staaer os aaben.

Mel. Glæde jeg min Gud ei prise.

191. Jesu! vi os dybt nedbøje For
 din Herlighed og Magt. Dig har Gud,
 den Enhøie, Alting, Alting underlagt!
 Din Riddom, i det Raade var din
 Røddel, var dit Ord. Gud velsigner du
 os Jord, Trost og i Rod og Raade
 Jesu

Jesu! led os kraftelig Til at
lyde dig!

Mel. Enhver som troer og bliver i

192. Jeg frygter ei for Dødens
Og ei for Gravens Seier; Thi
har fuldbragt Guds Raad, Ved
Livet eier. Mit Haab er evig Gald
Naar jeg vil i min Frelser's Siel
virkelig Iver vandre.

2. Du herster, Jesus, evig
I Herlighed du troner. Du bren-
dit Sandheds Ord, Og din For-
troner. Du leder, trøster
Ven; Og drager alle til dig hen,
trofast Herren dyrke.

3. Du herster, Jesus, og jeg skal
dig i Døden leve. O! jeg for-
mærke Dal Vil nu ei frygtsom
Igiennem den jeg vandrer frem
og min Forløser's Hiem: Hvi skal
da grue?

4. Du herster, Jesus, himmels
Min Nand hos dig skal nyde. I
navnløs Salighed Skal jeg mig er-
de. Rald, naar du vil, min
dig, Forløser! du modtager mig
lighedens Rige.

Mel. - Nu vel an! var frigt, Al Mød.

193. Jesu, Herre! lad dit Rige
 Tid udbredest paa vor Jord! Mærthed,
 Tantro, Fæst vige For dit lyse Sandt
 og, Guds Ord! Kundskab, Troe og Kierlige
 fæst Her os give Fryd og Fred, Til vi
 jeg fæ dig, Forsøner! Hvor du hos din Fæ
 der tronet!

10. Guds Mand og Ord.

Mel. - Lykkes som troer og blivder dødt.

194. Ei frygte vi for Sorg og Mød
 I Guds vor Faders Rige; Kun, at vi
 fra det han bød Med Sind og Hierte
 sig. Hans Faderomhu er saa stor; Han
 gav os Lyset ved sit Ord, Hans hellig
 Mand os leder.

2. Det Ord, o Gud! som du os gav,
 lad det os Sandhed lære. Og lad os
 alle til vor Grav Det holde høit i Værel
 Siv og Frihedighed, at vi, Foruden Frygt
 og Hyllerie, Dit Sandheds Ord bekjende.

3. Vi ledes let fra Lydens Spor, Og
 Synder os behage; Men du advæter ved
 dit Ord, Og fører os tilbage. Og ligger
 tungt paa os din Haand, Da spørker Ordets
 trest vor Mand I Troe, i Haab og Tillid.

4. O Gud! dit Ord lad stedse
Vort svage Sind betrygge, Lad I
trost og Bidsfarelse forsvinde, som
Stygge! Din Aand os give stadigt M
Da gaae vi frem med sikker Fod,
Sandheds rette Veie.

5. Du, som os Christum sendte,
Din Raade du os give! At i hans
sten-Menighed Dit Ord, din Aand n
blive! Da er vort Haab til Himlen v
Dertil hielp os ved Jesum Christ! B
hør, bønør os, Amen!

Egen Melodie.

195. Frelser! Sandhed er din Lø
Sandhed os til Salighed. Den skal
et Vidne være Om Guds Magt og R
lighed. Tak, o Jesu! for dit Ord: I
velsignede vor Jord.

Mel. O store Gud din Kierlighed.

196. Min glade Tak til dig,
Gud! Jeg daglig vil opsende. Du f
mig af Mørket ud, At jeg dig kan erki
de. Den Kundskab er et Kierligt Vaar
Som holder mig tilbage, Naar Ri
vil min svage Aand Fra dig og Dy
drage.

2. Lad Ordets Lys veilede mig
Erin jeg har at gjøre! Lad det til D

1. Høi dig Dig steds frægtig føre! At
dig dig elste, frygte maa, Gyn det en
elstet sommer; Med Hæte skal jeg da
da gaae, Naar Jesus Verden dømmer.

Ref. Gud Fader udi Himmerig.

179. Vor Skaber og vor Gud! vi
dig Med hellig Andagt prise, At du os
vilde faderlig Til Sandhed Veien vise.

2. Ja, os til Held fra Himmelen Din
Elste Søn du sendte. Han blev vor Læ-
ter og vor Ven; Vor Lærd og Trang
han flendte.

3. Han saae, at svagt er Menneket I
Kundskab som i Kræfter, Og at vort Hierte
alt for let Til daarlig Tant sig hester.

4. Thi talte han det Sandheds Ord,
Som kræfter og velsigner. O, salig den,
som Ordet trøder, Og Jesum efterligner.

5. Den Vej han gif, og bød os
gaae, Til Dyd og Held os leder. Paa
den vort Maal vi sikkert naae I hine
Ewigheder.

6. O Gud! vor Gud! vi takke dig:
Din Søn du vilde sende. Du gavst ved
ham saa faderlig Din Villie tilkiende.

7. O! gif, at hans det Livsens Ord
Os Alle steds leder! Giv, at det til den
ganste Jord Sit Lys, At Held udbrede

Vel. O søde Gud! din Kierlighed.

198. Min Tro og alt mit Haab
Gud! Ham vil jeg trostlig byrde. Han
leder mig ved Faderbud. Han er min
Trost, min Erpke; Ega stræber jeg
skiont jeg er svag, At følge hvad han
byder, Og prise ham hver Levedag Med
Tro og Kristendyder.

2. Han giver mig sit Ord, sin Vland,
Hans Trost mit Euf besvarer. Han
rækker mig sin Faderhaand I Siels og
Legems Farer. Mig viser grant, hvor
god han er, Det Lave som det Høie;
Skiont her kun som i Speil jeg seer
Med uforklaret Die.

3. I Herlighed for mig, o Gud! Du
hif dig aabenbarer; Jeg for dit Nafn
byder ud Med Lov blandt Englefare,
Naar skal jeg slumre Dødens Vland, Og
vinde Himlens Glæde? Den kommer snart
den blide Stund, O Fader! jeg er rede.

Egen Melodie.

199. Jesu! ved dit Ord vi kiende
Dig og al din Kierlighed. Ved din
Vland til Livets Ende Skient os Haab
og Sielens Fred! Det er Viisdom, det er
Glæde! Det er Kristnes høie Glæde!
Giv, at vi til dinne Tryd Dannes mag
ved Tro og Dyd!

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

200. O hellig Aand, vor Bistand vær;
 Thi sæ, vi ere svage. Saa mange Farer
 true her, Saa mange mørke Dage. Du
 Lød og Blod Afsteide mod, Du Sorg
 og Rød og Smertet. I Prøvens Tid,
 I haarden Strid, Du styrke vore Hjærter!

2. I mangt et ængstigt Dieblit Saa
 let vi Veien tabte, Om du el ved vor
 Side gif, Og Lyd' Mærket skabte. En
 bældig Aand Vor svage Aand Mod Fri-
 selsler bekierner; Og giver Trost, Naar
 vi vort Drost Sig Tvil og Mishaab
 næfter.

3. Saa glennem Livet led os frem, Du
 himmelske Ledfager! For os til Fæligheds
 Stien, Der endes alle Plager. For-
 klarede, Vi der skal see, Hvad her laae
 skult i Mørke; Og Sielen der Blandt
 Englehær Sig fryder i sin Sejrke.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

201. Lat see dig, evig gode Gud!
 Du som vor Svaghed kender. Gra dig
 din Bliddoms Aand-gaaer ud, Og Lyd i
 Mærket tænder. Du Kraft indgyder i
 vor Siel, Og lader os saa tro og vel Paa
 Dyds og Kundskabss Bane.

2. Saa gaae vi frem ad Livets Wei-

Dg intet kan os strække. Af Markens
vi forvildes ei, I Strid vi standetieffe,
Dg din og Jesu Christi Vland Os tryg
forviiser at din Haand Os aldrig, aldrig
slipper.

II. Ulyfsallighed efter Døden.

Mel. Hvo ved, hvor nær mig er min Ende!

202. Hvor hastig svinde Livets Dage,
Som Gud mig her til Bedring gav! Hvor
mange har jeg vel tilbage, For jeg henbæ-
res til min Grav? Held den, som Naad
de fandt hos Gud! Han skielver ei ved
Dødens Bud.

2. Tidt seer jeg med et saaret Hierte
Hengangne Venners Hvilested; Den Tan-
ke lindrer da min Smerte: I Gode, slum-
re sødt i Fred. Held den, som Naade
fandt hos Gud! Han skielver ei ved
Dødens Bud.

3. Da seer jeg og, at Stand og
Ulder, Og Glands og Rigdom er kun
Støv; At feirest Ungdom ofte falder,
Dg Manddom visner hen som Løv.
Held den, som Naade fandt hos Gud!
Han skielver ei ved Dødens Bud.

4. Min Gud! o lad mig stedse lære At
bruge Tiden viselig! Da skal jeg leve di
il Ære, Da skal jeg døe i Troc til di

og skielver ei ved Dødens Bud! Thi jeg
søgte Raade hos min Gud.

5. O Frelser! og for mig du døbe,
brøst og gif til Faderen. Ved dig jeg
himlen seer i Næde, Og tryk ved dig jeg
aabner den. Nu glad jeg hører Dødens
bud; Ved dig jeg Raade fandt hos Gud.

Mel. Mit Haab og Trost og al Elsk.

103. Jeg frygter ei; thi Død og Grav
er ei min Dødes Ende; Mig Jesus Chris-
tus naadig gav Et bedre Liv at fiende. En
de Stund Mit Legem kun I Gravens
hemme hviler; Min frelste Siel Til evigt
hel, Og til sin Fader iler.

1. Om jeg af Vaande emottog endt I
livets sidste Dage, Den Vaande bliver
sælig endt, Og endt hør jordist Plage.
Jed Døden da Jeg fries fra Al Smerte,
Sorg og Næde. Din Braab, o Død!
bud sønderbrød, Da Jesus for os døde.

3. Skal Barn, skal Mage, eller Ven
ind her tilbageblive; Dog rolig til Fors-
rænkelsen Jeg kan mit Legem give. Jeg
sart skal see De Elskede, Hvor Sorg
i Fryd omdendes; Thi vi opstaae, Og
indgaae Til Liv, som aldrig endes.

4. Lær mig at bruge, gode Gud! Med
Lob om mine Dage, At jeg engang kan

Dødens Bud Med Haab og Tro modta-
ge. Gud i din Haand Jeg da min Aand
Frimodig overgider! Din Tristhed Jeg
trøstes ved: Du var, du er, og bliver.

Mel. Naar min Tid og Stand er forhaand.

204. O Gud! jeg oierne følger dig,
Naar du herfra mig kalder. Jeg veed, at
du har viselig Bestemt min Levealder.
Naar Døden løser Livets Bånd, Jeg i
din faderlige Haand Med fuld Fortrøst-
ning falder.

2. Os bragte Jesus Christus Fred Og
saligt Haab om Raade; Han borttog Dø-
dens Bitterhed; Ved ham den er min
Raade. Thi kalde du, o Herrel mig,
Naar, hvor, og som det synes dig! Du,
du har ene raade.

Mel. O, tiere Siel! frygt aldrig meer.

205. Vær trøstlig, Siel! og ængst dig
ei Ved Tanken om den mørke Vej, Jeg
skal engang betræde. Min Jesus selv
har vandret den; Den fører mig til
Himmelen, Til de Udvalgtes Sæde,
Til rene Aanders Glæde.

2. Naar Dødens Time dtager nær, Og
nu mit Dø brustet er, Ei Tungen meer
siger, Da skal min Jesus mildelig Med
Trøst

Trost og Lindring qvæge mig. Mit stille
Suf han hører, Og mig til Himlen fører.

3. Han til sin Faders Velbehag Har
tengang udført al vor Sag, Og Seier for
os vundet. Han Syndens hele Ragt nede
flog Og Gravens Skræk for os borttog.
Paa ham min Troe er grundet. Snart
har jeg overvundet.

4. O da blandt de Guldenbæres Tal Jeg
tro og salig leve skal I Herlighedens Ri-
ge. Da skal jeg mine meer og meer, Hvad
her kun Røggebæis jeg seer! Og der min
Dyd tillige Fra Kraft til Kraft skal stige.

5. Ja' høit min Aand sig hæver da,
Naar Støvet, som jeg iler fra, Er mig
ei meer til Hinder. Alt høiere jeg svin-
ger mig, O Gud! vor Gud! at seue dig;
Og saligt Held jeg finder, Som evig ei
forsvinder.

Egen Melodie.

205. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg
gaaer, I hver en Livets Alder. Vi veed
jeg hvor, hvorledes, naar Min Gud mig
herfra kalder. Stærk eller svag jeg skal
Dog ned i Dødens Dal. Uryggelig den
Sandhed staaer: Jeg gaaer til Døden,
hvor jeg gaaer.

2. Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer

Det Jesu Ord mig lærte. Ved Døden
 jeg et Fristed naaer for Synd og Sorg
 og Smerte. Til Himlen staaer mit
 Ugt: Thi er jeg uforfagt, Stigant Da-
 den daglig, for mig staaer: Jeg gaaer
 til Himlen, hvo'r jeg gaaer.

Mel. Jesu søde Iphukommelse.

207. Bestemt til Himlens Salig-
 hed staaer Sielen til sit Blevested: I
 Jorden giemmes Legemet, Og der i
 Etas henlumrer det.

2. Men Gud skal ved sit Almagts
 blib Gienkalde det til evigt Liv. For
 Klaret Legemet opstaaer, Naar alt, hvad
 jordist er, forgaaer.

3. En Vandring kun er Livet her;
 Vort rette Hjem i Himlen er. Did
 slunder hvert et modigt Gied; Thi Va-
 ren gaaer til Lyk og Fred.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

208. O Gud! min Gud! jeg ved
 dit Ord Blev til og er i Live: Dog her
 mit Legem, som er Jord, Til Jord
 igien skal blive. Men Sielen, som
 gik ud fra dig, Tak stee dig! er udsæd-
 sig; Jeg gruer ei for Døden.

2. Af dig fik min forløste Aand Trogt
 Haab

Saa om Saligheder; Hielp kun, at jeg
 i Jesu Haand Gaar frem, hvor han
 leder! I Lid og Død er Frelseren
 Saa trofast sine Frelstes Ven; Jeg gruer
 for Døden.

3. Thi tænker jeg ved hvert et Gied:
 snart endes mine Dage, Og Jesus skal
 i Gravens Bred Min frelste Siel mod-
 tage. Ja! han vil tage den til sig I sit,
 det skønne Himmerig. O! Døden er
 min Binding!

Mel. Waag op, og staa paa dine Strænge.

209. Lat stee dig, Gud! jeg rolig
 tænker, Ja tænker fro paa Død og Grav!
 Jeg veed, at Døden ei forkrænker Det
 Sielens Lid, som du mig gav! Jeg veed,
 jeg er udødelig, O! hvor den Tanke qvæ-
 ger mig!

2. Saa vift, som Jesus Christus lever,
 O Fader! i din Herlighed, Saa vift min
 Aand sig ogsaa hæver Fra Jordens Strid
 til Himlens Fred! Saa vift som Jesus
 frelste mig, Skal jeg med Glæde stue dig.

3. Lad Graven da sit Bytte kræve, Lad
 krifte disse Stovers Baand! Min bedste
 Deel skal evig leve, Min frie, uforkrænkte
 Aand. Den iler fra sin Bytte ud, Til
 dig, min Fader! dig min Gud!

Mel. Hvo iltan lader Herren raade.
 210. Jøf Du og Brød jeg ikke bød
 ver; Mig strækker ei forklædelsen; Jeg
 ved at Jesus Kristus lever, Han skal opstaa
 vække mig igien. Som han opstod, skal jeg
 opstaae, Og til Guds Herlighed indgaae. A

2. Ja, Jesu! ja, du Verdens Dømrer,
 Du skal af Graven falde mig. A
 forklaret da mit Stov fremkommer, Og
 hædt i Glands tilbeder dig. Bort
 Jord! bort hver en syndig Lyst! Jeg
 isler Himlen i mit Bryst.

Mel. Hvo iltan lader Herren raade.

211. I Gravens mørke, tavse Siems
 me Nedsynker alt, hvad aander Liv. Døe!
 sagde med almægtig Stemme Den samme
 Gud, som sagde: Bliv! Den hele Jord,
 det vide Hav for alt hvad lever, er en
 Grav.

2. Dog ei for Gravens Skræk vi
 grue, Ei bære for den visse Død! See
 Haabet byder os at skue Et Glimt af Dag
 i Nattens Skied. En lys, en herlig Mors
 genstund Skal ende Dødens korte Blund.

3. Da ved Guds Stemme Graven bæs
 ver; Han fra dens Mulm os folder ud. Til
 ig, til dig, vor Aand sig hæver, Du Livets
 erre, Fader! Gud! Fra Døden skal du
 nagsbliv Os atter falde frem til Liv

Wel. • O herte Siel! frøgt aldrig meer.

2. Min sidste Levedag mig'er Maaske nu allerede nær: O! tie min Klagesmel! Jeg prise vil Allgødheds Gud, som kalder mig fra Erriden ud, Han sin Himmelskrone Mig stienker Eis og Krone.

3. I Jesu Troe jeg doer med Fred; hi kan jeg ikke skrækkes ved I Graven i nedstige. Mit Haab om Liv, o Ind! hos dig Har Jesus selv forhverret mig. Hør! Tødt og Frøgt hør ige. Jeg gaaer til Himlens Rige.

4. Jeg rolig feer til Graven hen; min Legemet faaer Sted i den, Min Land sig fro opsvinger. Er Dødens løst end skrækkelig, Dog skal den ei erfærde mig, Mel! den mig listig klins er; Til Gud min Død mig bringer.

5. Fra Lidens Fare, Rød og Strid, Red saligt Haab jeg iler bid, Hvor en' Allgode troner. Jeg hæver mig a denne Jord Tidhen, hvor Engles die Chor Istemmer Jubeltoner Om Gudernes Forsoner.

6. O Gud! du styrer mine Gied, giennem Tid og Evighed: Jeg tier og lbeder. I Lydighed mod dine Bud g holder Proberiden ud, Indtil mi er Til hine Esaligheder.

6. Naar jeg, o Gud! kun tænkes dig,
 Skal intet, intet straffe mig; Jeg vinet
 Livsens Krone. Held mig' min sidste Dag
 nu er Naaste mig allerede nær. Blev da
 min Klage tone En Lovsang for Guds
 Trone.

Mel. Gud Fader udt Himmerig.

213. Hos dig du har et Himmerig
 Beredt for mig, o Fader! Naar troe jeg
 her adlyder dig, Og Synd alvorlig hader.

2. Hav Tak, o Gud' for denne Trøst,
 Som i dit Ord mig gives! Ved den mit
 sorgbeflemt Bryst Af salig Fryd oplives.

3. Lad da mit Stød kun smulre hen;
 Mig Graven ei forstrækker! Jeg veed, din
 Almagt mig igien Til hertigt Liv opvækker.

4. Da er jeg fri fra Sorg og Nød, Mig
 ingen Plage rører! Al Syndens Nag,
 al Frygt for Død Da fuldelig ophører.

5. Ja det, som her jeg stadig troer,
 Jeg hi'sset klart skal kiende: At, Gud' din
 Mistunhed er stor, Er stor foruden Ende.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

214. Al gode Fader, du os gav Et
 Haab, som ei skal svige. Det Haab, at
 gienkem Død og Grav Vi kaldes til dit
 Rige. Al! naar os ængster Sorg og Nød,
 Og naar vi see den visse Død, Hvor da
 det Haab opliver!

Det. Hvo illun lader Herren raade.

215. Jeg veed, at snart den Herte
falder, Hvor Sielen har sin Bolig her;
Min Gud til bedre Løb mig kalder, Dit,
hvor jeg ham, min Fader, seer; Og da,
o da, hvad skal mig stee, Naar jeg skal
Herrens Vason see!

2. Jeg, Støb af Støb, jeg kan ei
tænke Hiin Himlens høie Salighed;
Men det jeg veed: mig Gud vil stienke
En meer end jordist Fryd og Fred.
Det har min Frelser lovet mig: Hans
Ord staaer fast evindeligt.

3. Hielp mig, min Gud! at jeg maa
leve, Som den, der tænker paa sin Død;
At jeg til dig min Siel kan hæve I hver
min Fryd og hver min Nød. Og saa
gaae frem i Jesu Gied Til Himmelen,
til Salighed.

4. Ja, Jesus' han mig Alt skal væ-
re, Mig Alt i hver min Levestund; Hans
høie, vise, blide Lære, Skal trøste mig
i Dødens Stund. Er jeg, som mig hans
Lære hød, Kun din, o da den blide Død!

5. Tak være dig, Algodheds Fader!
For Lyk og Raad til Salighed; Nu
veed jeg, du mig ei forlader. O Trøst!
o Fryd! at jeg det veed. Forbarmet
Gud! jeg troer paa dig. Jeg lever
dig
it til dig.

B4 Lov og Takke-Psalmer.

Mel. Af Højeden oprunden er.

16. O Held mig, Held mig, naar
engang Jeg skal i stemme Engles Sang,
og Tak for Alting sige! Og sige: Jesus
løb mig Alt, Mit trygge Haab, da
herden falbt, Min Fryd i Verdens Rige.
Da var den Tid endnu forhaanden, Glad
Alanden Jeg da skulde prise Jesu Navn
ifulde.

Mel. Hvo istun lader Herren raade.

17. O! Himlens Haab mit Hierte
løder, Og skienker Sielen Trost og Fred!
Jeg til Fuldkommenhed fremtræder Fra
kraft til Kraft i Evighed. En Barndoms
Stand er Livet her; Det modne Liv i
Himlen er.

2. I Tidens korte Prøvedage, Min
Fad' du lærer, leder mig. Du mig,
dit Barn, vil her opdrage, Til hist at vore
e englesig. Jeg seer bag Dødens mørke
Sky Et skint, et evigt Lys fremgrye.

3. Høit Livsens Stemme for mig lyder,
Det er min Jesu egen Røst. Min Siel
Tro og Haab sig fryder, Hvad kan bes
øve mig min Trost? Guds Søn har talt,
ort Tvivl og Frygt! Paa Jesu Ord mit
aand er bygt.

4. I Tanken alt min Siel fremmer Ditt
hvor-edig Glæde boer. Guds Him

mel mig imøde falder. Jeg stemmer i
med Engles Chor. O Jesu! du mig
selv bered Til dinne høie Herlighed!

Ref. Na vel an! vort selsk til Dode.

218. Jeg dig priser, Livets Hertel
for mit Kald til Evighed; For din Søn
den høie Lære, Com veileder mine Gied.
Lys i Mørket, Trøst i Nød, Fred i Ans-
æst, Liv i Død; Alt jeg høs min Jesum
finder, Og al Frygt og Løvel forsvinder.

2. Tak, o himmelfendte Leder! Tak
for Lys og Raad og Trøst! Send fremdeles,
naar jeg beder, Nød og Lidd i mit Bryst.
lad mig her ved hvert mit Gied Tænke paa
min Evighed! Selv du da mit Haab vil
høne, Naar jeg stædes for din Trone!

Ref. Vaag op og staae paa dine Strænge.

219. Engang jeg vaagner og mig hæ-
der fra Gravens Mørke, Gravens Muld,
Og fri fra Støvet jeg fremsværer, Ved
nye Kræfter frydefuld. Jeg svinger mig
til Himmelen, Og seer al Jorden svin-
de hen.

2. Lad Jord og Himmel staae i Lue,
Og Alt nedstyrtes fra sit Sted; Ridmø-
dig jeg dog ei skal grue, Mig skabte Gud
til Evighed! Og han forlætter ved sit Ord
den bedre Himmel, bedre Jord.

3. Hans Ord er Stjernen, som mig leder Paa Livets stormefulde Daa; I Tro og Haab min Aand sig glæder Til Haabnen, til den stille Grav. Mit Legem holder der i Fred Til det opstaaer i Herlighed

Mel. Du veed, hvor nær mig er min Ende

220. O Gud! min Fader, og min Herre! Du her i Livet satte mig; Dig, mens jeg lever, vil jeg ære. Ved Livets Ende prise dig. Jeg tryk i Dødens Dalgaaer ned: Du er mit Lyk, min Salighed.

2. Hvi skulde jeg for Graven bære: I Døden hengav Jesus sig; Jeg veed, at ogsaa jeg skal leve, Thi ser I han opstod seierlig, Den Vei, han gik, jeg og tør gaae! Som han skal ogsaa jeg opstaae.

3. Ja! naar jeg her har overvundet, Jeg til et bedre Liv indgaaer; Og naar du mig har tro befundet, Jeg henrykt for din Trone staaer; Da synger jeg med Engle Røst: Gud være Priis! jeg er forløst!

Mel. Du skulde lade Herren raade.

221. Til edigt Liv har du, min Fader, Bestemt mig: det jeg sikkert veed; Og derfor jeg ei Modet taber, Naar jeg til Graven segner ned. For Liden her jeg lever ei; Til Evigheden gaaer min Vei.

2. Hvad er dog Jordens største Hæder,
 hvad Rigdoms Magt og Glands for mig?
 Jeg attraaer Ewighedens Glæder: O Gud!
 din Gud! at stue dig. Du kaldte disse
 Jæster frem; Du vil og selv opfylde dem.

3. Ei nogen jordist Rød og Jammer
 Ridsaab mig skal styrte ned! Jeg veed,
 at alt hvad her mig rammer, Skal lede
 mig til Salighed; Og hvad er det jeg li-
 ker her, Naar Gud mig vil belønne der.

4. O Død! jeg dig vil følge rolig. Du
 er min Skabers Sendebud. Du fører
 mig til Lysets Bolig, Der skal jeg evig
 lue Gud. Jeg naaer mit Væsens Pier-
 ned: En grændseløs Lyksalighed.

5. Det haaber jeg, og Jesu Lære Bes-
 kfter Haabet kraftelig. Hvad han har
 sagt maa Sandhed være; I Jesu Mund
 fandtes Evig. Han bragte Jorden
 himlens Fred. Han kaldte mig til
 Salighed.

6. End leder han. O! Jesus lever
 hos Guds, vor Faders høire Haand. O
 denne Tanke! hvor den hæder Fra Jor-
 dens Støv min frelst Aand. Som han,
 aa skal og jeg gaae hen Til Himlens
 fryd, til Faderen.

18. Vil Gud vor Herre et med os haare

Lid er Ubestandighed, S

ere mine Dage. Altidende! du ene veed,
 Den Tid, jeg har tilbage. Jeg trøst paa
 dig, og frygter ei: Min Siel ad Dødens
 skumle Veie Til dig, min Gud! opstiger.
 2. Da skal ei Svaghed angste mig, Ei
 Frygt og Sorg mig true: I hver din Daad
 grangibelig Skal jeg din Gødhed stue.
 Og jeg med større Virksomhed Da frem
 me skal dit Diemed, Og himmel: Wiis-
 dom lære.

3. Da skal jeg see med Tak og Fryd
 Paa forte Liv tilbage: Hvor tidt du ledte
 mig til Dyd Selv giennem Sorgens Dag-
 ge. Alt, hvad jeg seer, skal lære mig,
 Al gode Gud! at prise dig, Der saa min
 Veie beredte.

4. Da skal jeg mig i salig Røe Blandt
 de Udvalgte fryde, Og heliggjort ved
 Jesu Troe, Hans høje Samfund nyde.
 Min Aand i Dyd, i Dydens Fred, I him-
 melst nansløst Salighed, Skal evig, evig
 siige.

5. Hielp, Fader! at jeg stadelig Mig
 dertil her bereder, Eaa, naar jeg stillet
 frem for dig, Jeg vinder hine Glæder.
 Hielp mig saaledes her at saae, At Høsten
 rig og frødfuld maa I Evigheden blive.

Egen Melodie.

der Sig op til dig, hos Kraftens høire
Haand. I dig min Fjæde, min Tillid
lever; Men Ak! jeg følger Støvet's tunge
Laand. Styrk selv min Siel, naar
den vil tænke dig; Saa let min egen
Kraft forlader mig.

2. O! salige de Slægter være, Som
saae dig vandrende paa denne Jord.
O! salige de Slægter være, Som hørte
dig forkynde Livets Ord: Det Ord om
Frelse, og om Himlens Fred, Det
Ord, som gav os Haab om Salighed.

3. Men jeg kan dig ei see, ei høre!
Du Herliggiorte! du Forklarede! At
hvad jeg Stov formaaer at giøre, Er
at udslamme min Herkykkelse. Svag
er den Lov jeg dig frembære kan, Imens
jeg boer i Dødeligheds Land.

Engang den svage Hytte falder,
Og Sielen stiger til et bedre Liv, Og borte
af Gravens Skind udfalder Dit frelste
Folk ved et fornøjet Bliv. Da, da skal
jeg forenes nærmere Med dig, Forsoner!
dig Uspnlige!

5. Engang du kommer i det Høie, At
krone den, som tro og lydig var; Da skal
jeg med forklaret Sind Dig stue, dig, paa
hvem jeg troet har. O hvilket Haab! o
svolsten Salighed! Da er jeg din, og din
Elsked.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.
 224. Fra Evighed til Evighed Vor
 Sted er idel Missunhed. Han skabte for
 at giøre Vel. Hold fast, min Siel, Ved
 Troe til Gud, ved Haab om Held!

2. Hvad Eliebne mig end møder her,
 O Gud! ved dig den ordnet er; Den Tanke
 te mig indgyder Trost I ængstet Bryst,
 Og giver Haab om Held og Lyst.

3. Min Siel ei gjør unisomt Krav,
 Hvor meget du end Andre gav. Du min,
 som Alles Fader er. Du veed, du seer,
 Min Afstøje for al nidst Begier.

4. Gav du mig end den mindste Lob Af
 Held og Fryd; dog est du god! Jeg klas
 ger ei, thi vist jeg veed, Din Missunhed
 Fuldkommer Alt i Evighed.

5. O Gud! min Gud! ugranstelig
 Din Viisdom aabenbarer sig. Du gie
 ver, som du vil til hver; For dig dog
 er Hver den, du skabte, evig tier.

6. Engang vi for din Trone staae,
 Og Salighedens Gylde naae. Der i din
 Himmels Herlighed Mig og et Sted Ved
 Jesum Christum er bered.

7. Saa holder jeg af ganske Siel Ved
 Troe til Gud, ved Haab om Held. O
 Gud! min Gud! din Missunhed, Den
 varer ved Fra Evighed til Evighed.

Mel. Som den guldne Soel frembrøder.

225. Lad i Gravens mørke Glemme,
Lad mit Stød kun lægges hen; Jesus! du
med Almagtsstemme Skal fremkalde mig
igien. Hvo, som her har vandret vel,
Gaaer da frem til evigt Held, Ewig der
hos dig at være, Der hvor Døden er
i mere.

2. Led mig da paa Livets Bane Ved
din Aand, og ved dit Ord, At jeg flyr
al syndig Bane, Og gaaer frem i dine
Ejendomme. Er min Kamp mod Synden
foog, Mind mig om hiin store Dag, Chris-
te Jesu! da du kommer, Som al Jor-
des kriges Dommer.

3. Saa blande Livets korte Glæder
Ei min Siel forvilder sig. Saa ved Li-
vets Bitterhed er Ingen Mismod ængster
mig. Døden ender da saa blid Al min
Møie, al min Striid. Du mig Seiers-
frandsen rækker, Naar du mig til Livet
bækker.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

226. O Herre! skulde Død og Grav
Mig Skræk og Frygt indgive? Den Siel,
som du mit Legem gav, Ei Dødens Rod
kan blive. Om Jorden roktes af sit
Sted, Om Himlens Hvelving styrte
ned, Her ved, og lever.

2. Jeg bliver ved i disse Ord, Wi
 Siel til Undagt lade. Jeg bliver ved
 naar denne Jord, Naar Tiden selv faar
 Ende. O Lyk i O Bryd i O Salighed
 At være og at blive ved Igiennem Evi-
 gheder.

3. Dog stundom denne Tanke mig
 Rædsels Tanke bliver, Naar Tvivl og U-
 gest reiser sig, Og Mismod mig henriver
 Jeg gruer for at blive ved, Jeg stiel-
 for min Evighed: Thi at! jeg er en
 Synder.

4. Men du dig gav i Døden hen, I
 Jesu, Livsens Herre! Da aabnede du
 Himmelen: Dit Navn høilobet være! Du
 efterlod os Livets Ord: Giv, jeg det al-
 tid stadig troer, Og lydig efterfølger.

5. Da til min Evighed iglen Jeg ser
 med henrykt Die; Jeg faaer et Sted
 Himmelen hos dig, du Evighetsiel De
 skal jeg nyde af den Fred, Og af de
 Himmelsalighed, Com du mig har for-
 hverbet.

Bedes-Psalmer.

1. Sand Kristendom.

Hel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

227. Guds Herrens Vilde jeg veed:
Han vil kun min Lyksalighed. Han seer
mer den ved hvert sit Bud; Mig Herren
Gud, En Fader er ved hvert sit Bud.

2. Den Tanke, o! hvor fattelig,
hvor lys, hvor blid er den for mig! Han
Herren vil lyksalige Os alle see, Os
en og hver lyksalige.

3. Almiskunhedens Gud, vor Gud!
En Faders Bud er hvert dit Bud. O!
dette Bud jeg elste vil, Jeg lyde vil; Giv
Herre! Kraft og Mod dertil.

4. Lad mig ved din den milde Mand
Gaae frem med Brødre Haand i Haand,
Da gaae vi frem til fælles Held. Giv
du os vel, O Gud! til Legem og til Siel.

5. Hielp, at vi føle inderlig, Hvor
gødt det er at takke dig, Og giv, at sand
Erkendelighed Og Kjærlighed Os lede
frem til Lydighed.

Næ, i Godt kun søge Fryd; Og mig
den Glæde giv, at fremme Held og Lyd.

4. Og seer jeg Broderen i Modgang
eller Smerte, Giv, at jeg til hans
Hjælp da har et villigt Hjerte. End
om min Næste har imod mig fiendtlig
Hu, Algode! lær mig da, at være god
som du.

Mel. Hvo ved, hvor nær mig er min Ende.

231. Med barnlig Tillid jeg oplader
Min Mand, for at anraabe dig; Du
har jo lovet, gode Gaver! For Jesu
Eftyd at høre mig. Du hjælte kan, og
hjelpe vil; Thi fæster jeg min Lid dertil.

2. Af denne Jords de gode Gaver
Jeg beder ei om Overflod. Tak for
den Deel jeg deraf haver; Det er mig
nok om jeg er god, Og naar din Vland
veileder mig, At jeg det bruger vise ig.

3. Men det jeg beder om, o Herre!
Er Had mod Synd, er virksom Troe,
At Jesu hvide Sandheds Lære Maa staa
dig i mit Hjerte boe. Da helliges min
ganske Siel, Da gaar jeg frem mod
varigt Held.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

232. Min Gud! du kaldte mig til G.
i Christi Rige, Hvor jeg ved Sandhe

Kraft fra Dyd til Dyd kan stige. Vel
 min! jeg Kristen er. O Glæde, for min
 Siel! Hellig værg dig, min Gud! du
 giv mig dette Held.

2. Men vandrede jeg og, som det
 i Kristen sommer? Tilgiv al Naadens
 Gode! du hør min Jæret dummer. Jeg
 Naad af Kristen bær, men hvad er dette
 Naad, Naar det afviser sig i Sierning
 og til Naad?

3. Ved Daab, jeg kristnet blev, til
 min Samfund hestet. Den Daabens
 Naad jeg har med Haand og Mund be-
 hestet; Men, min Samvittighed, af,
 den bedrøder mig, At jeg forglemte tidt
 min Daab, min Pagt og dig.

4. I Templets Helligdom, dit Sands
 Ord jeg hørte: Dets Gudsdoms Kraft
 mig der til Troe og Andagt rørte; Men
 snart i Løstets Sværm, af Jordens Lant
 forført. Jeg agted ei min Vlist, ei Dr-
 let, som var hørt.

5. Tidt ved dit Naadebord min Siel
 Andagt brændte: Jeg knælede og bad,
 og Jesu Navn besigndte; Men til at
 øde ham, at følge ham i Alt, O! der
 il var, jeg svag, jeg vaklede, jeg faldt.

6. Min Gud, som faldte mig, giv du
 mig Rod og Røster, At jeg i Jesu Troe

gaaer stadig frem herefter, Og sv
hver en Pligt, som mig min Frelser bæl
Og trolig følger ham, kun ham i L
og Død.

~~En Melode.~~

233. Hoor godt, hoor fælt er d
dog, At elste Gud, og elste hver f
Ræste, Og høre Jesu Ord, og vorl
flog, Og følge ham den Helligste, be
Bedste. O! vel os, om vi altid tæn
paa, At vandre saa!

2. Da gaaer vort Liv saa rolig he
I Dødens Kamp vi skal bestaae og vi
de. Vi stundt daglig frem til Himm
len, Hoor evig Fryd hos Jesum vi st
finde. O! Held os, Held os, naar
komme der Guds Trone nær!

Mel. Hør vil mig anklage.

234. Her i Livets Riede Vexler Sol
og Glæde Stedse Led for Led. Lidt f
Storm og Torden, Saa bød Blisdom
Orden, Viger Jordens Fred. Sin,
Guds vil nytte ret, Uden modløs Klage
Livets bitre Dage.

2. Men din Blisdoms Orden ogsa
signer Jorden Lidt med Held og Fre
Da det glade Hjerte Glemmer med
Smerte Lidt sin Barsomhed. Si

1. At fridige Mod; Giv, at Klogskab
 os ledsage Livets blide Dage.

2. Alt, ja Alt i Livet, Gud! du os
 og giv os Tilværelse sande. Gid det
 ingenstunde os man gaar af Minde; Du
 og Alt i os. Da vi osre dig, vor
 Gud! Uden Ledsage, uden Klage, Alle
 os Dage.

Egen Melodie.

35. Dig bede vi, o hellig And! At
 sammenfætte os ved Troens Baand.
 Christi Navn vi bære, Derfor du os
 og, At vor kristne Lære Keen hos os
 maa blive. Herre! hør vor Bøn!

2. O Lyd fra Gud! opklar vor Siel,
 At den hos Jesum søger alt sit Held:
 At hans Bud vi lyde, I hans Godspor
 træde: Derved kan vi nyde Her og
 Jettet Glæde. Herre! hør vor Bøn!

3. Du Fredens And! giv at vi maa
 I usforstyrret Broderskabsfund staae! At
 Lyk og Smerte Haand i Haand vi bane,
 Og med vilkårlig Pierte Gaaene maa
 berendes. Herre! hør vor Bøn!

4. O Kraft fra Gud! opfyld vort
 Hjerte I Dødens Time med din høie
 og Lyk vi ringangte Verdens Lyk og
 over, Og kan eftertrægte Evigheds
 her. Herre! hør vor Bøn!

5. Vi Syndere, hvad bleve
 Etod Gud vor Fader os ei bi. Han
 os ei, naar Foden gled; Gaa
 ei Fred; Gaa han ei Haab om Salig

6. Til dig vi flye, Allgødheds Gud
 Du frier os fra Trængsel ud. Du
 der ingen bort fra dig, Som nær
 sig I Herrens Jesu Navn til dig.

7. Saa vandre vi den trange
 Men Haabet os forlader ei. De
 bringe os ere saa; Snart de for
 Og Salighed tilfødt os naa.

Mel. O Herrel frels mig, som min
 242. O Herrel frels min si
 Dyd, Naar den er stædt i Farer; I
 Byernes den falske Fryd Vil lokke
 i Enarer. Forstanden fiender Kal
 Pligt, Men Hjertet er saa skrøbel
 Saa let det kan forræbtes.

2. O Herrel giv mig Kraft
 Mod Hver Kristelse at dæmpe.
 mig gaae frem med sikker Gud, Og
 mod Synden kæmpe. Lad mig i R
 pen Hadig ses Til Kronen, som i
 leue Skal rættes den, der vinder.

3. Holt skal jeg da lovsynge dig
 le mine Dage, Dig Gud som er
 hjælperig, Saa mægtig i de Evige

til dit Alter gaar, Og Lid og Lys
og Glæde faae Alt her, og mere hiffet.

Mel. Doo seer, hvor nær mig er min Ende.

243. Bønher mig, gode, milde
Fader! Med Tillid jeg anraaber dig;
Du aldrig, aldrig den forlader, Som
din Hielp fortrøster sig. Af!
mækt og flidrig er min Sei; O! gode
Gud, faae du mig bi!

2. Tidt hildes jeg af Lystens Snare,
Naar jeg vil følge Dydens Bei; Tidt
vanter jeg blandt idel Fare, Naar tryg
jeg den formoder ei; Tidt fristedes min
svage Dyd, Eels naar jeg nød ustyrlig
dig Fryd.

3. Alvidendel du mig ransager,
Og al min Svaghed flender du! I Alt,
hvad jeg mig foretager, O! lad mig
komme dig ihu, Og agte med Aarsaa-
gelyb Paa hver min Tanke, hvert mit Fied!

4. Da skal min Gud ei nogensinde
forlade Veien, jeg bør gaar. Da skal
jeg holde fast i Minde, At Dom og
Regnskab forestaar; Da skal jeg takke dig,
min Gud! Og rolig følge Dødens Bud.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe og Iar.

244. Jeg trindt omkring omgivet
Af mange skjulte Snarer; Tidt Glæde

vorde Fristelser, Og lær mig i Færd.
Min Aand er svag, thi Rind og Blod;
Let svække kan min Tro, mit Mod;
Da valter jeg som Røret.

2. O lær mig, Herre! ved din
Aand Den rette Vej at flende, Og før
mig ved din Faderhaand Bælt frem til
Banens Ende. Jeg uden dig afmægtig
er, Støt du mig under Fristelser,
Saa skal jeg ikke falde.

3. Som Egen fast, saa skal jeg
staae, Og mig skal intet røkke; Thi
Kraft til Modstand skal jeg faae, Naar
Syndere mig lokke; Og naar din Him-
mel bliver min, Da skal min Tak for
Kraften din Til evig Tid dig prise.

Mel. Fader vor ndi Himmerig.

245. O Gud mit Hierte ænaster
sig, Naar Fristelser omringe mig; Saa
let sig sniger i mit Bryst En syndig
Frygt, en syndig Lyst; O vee mig!
om jeg lyder dem, Og gaaer ad Syns-
dens Veie frem!

2. Naar til det Gode staaer min
Agt, Mig strækker Verdens Spot og
Magt; Og i mit Hierte idelig De onde
Lyster reise sig: Saa let af dem er Syns-
den fød, Og Synden, at den fører Død.

3. Hol

3. Hold, Fader! hold mig ved din
 Haand, Og led mig ved din gode Vand.
 Ved den lad Sielen Kræfter faae. Giv
 mig bered i Kamp at gaae; Og naar
 til Kamp jeg kaldes frem, Da lad mig
 høre Seier hjem.

4. Og staaer jeg fast, og er jeg tro,
 Og hvor er da mit Hjerte fro; Jeg
 søger Herrens Velbehag, Og glæder mig
 ved Dommens Dag. Thi, at mig Jes
 us har forløst, Mig da er overvætted
 Løst.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

246. Hold Fader, hold mig fast ved
 dig I Sielens mange Farer. Saa let
 jeg kan forvilde mig, Du du mig ei ber
 vater. Blandt alle Skabte, hvo er
 den, Som torde trodse Fristelsen? Selv
 Engelen kan falde!

2. Hold Fader, hold mig fast ved dig,
 Naar Bantroe mig vil friste; Naar Vel
 løst vil saa Tvigelig Sin Snare mig paas
 liste; Og naar i Nød og Drøvelser Min
 Siel omspenndt af Mistrøiel er, Da hielp
 og styrk mig Svage.

3. Hold Fader, hold mig fast ved dig,
 Naar Dødens Rædsel truer, Naar Frygt
 for Graven ængster mig, Og jeg for Døm
 men græer. O! da, da hold mig ved d

vorde Gristelser, Og lad mig Gæter.
Min Mand er fag, thi Kæde og Blod
let skaftes kan min Trøst, mit Mod;
Da valler jeg som Ræst.

2. O lad mig, Herre! ved din
Mand Den rette Vej at kende, Og for
mig ved din Faderhaand Vei frem til
Bærens Ende. Jeg uden Dig afmægtig
er, Svær du mig under Gristelser,
Saa skal jeg ikke falde.

3. Som Egen fast, saa skal jeg
staae, Og mig skal intet røkke; Thi
Kraft til Modstand skal jeg staae, Naar
Syndere mig løkke; Og naar din Him-
mel bliver min, Da skal min Tak for
Kraften din Til evig Tid dig prise.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

245. O Gud mit Hierte ængster
sig, Naar Gristelser omringe mig; Saa
let sig sniger i mit Bøst En syndig
Frygt, en syndig Lust; O vee mig!
om jeg lyder dem, Og gaar ad Syns-
bens Vei frem!

2. Naar til det Gode staaer min
Agt, Mig skrækker Verdens Spot
Magt; Og i mit Hierte ibelig Den
Lyster reise sig: Saa let af-
den fød, Og Synden

3. Hold, Fader! hold mig ved din
 hånd, Og led mig ved din gode Vånd.
 Lad den lad Sielen Kræfter faae. Gjør
 mig bered i Kamp at gaae; Og naar
 i Kamp jeg kaldes frem, Da lad mig
 ere Seier hjem.

4. Og staaer jeg fast, og er jeg tro,
 Et høor er da mit Hjerte fro; Jeg
 ser Herrens Velbehag, Og glæder mig
 ved Dommens Dag. Thi, at mig Jes-
 us har forløst, Mig da er overbætt-
 est.

Rel. Hvad kan os komme til for Nød.

246. Hold Fader, hold mig fast ved
 mig i Sielens mange Farer. Saa let
 eg kan forvilde mig, Du du mig ei be-
 rører. Blandt alle Skabte, hvo er
 den, Som torde trodse Fristelsen? Selv
 Engelen kan falde!

2. Hold Fader, hold mig fast ved dig,
 Naar Bantroe mig vil friste; Naar Vel-
 det vil saa Tvigelig Sin Snare mig paa-
 se i Nød og Drøvelser Min
 af Mistvivel er, Da hielp

Hold mig fast ved dig,
 Fader, Naar Frygt
 Og Jeg for Dom
 Hold mig ved di

vorde Fristelser, Og lær mig i Fæder.
Min Mand, er svag, thi Rind og Blod:
Let svætte kan min Tror, mit Mod;
Da valler jeg som Raret.

2. O lær mig, Herre! ved din
Mand Den rette Vej at flende, Og for
mig ved din Faderhaand Vej frem til
Banens Ende. Jeg uden dig afmægtig
er, Støt du mig under Fristelser,
Saa skal jeg ikke falde.

3. Som Egen fast, saa skal jeg
staae, Og mig skal intet røkke; Thi
Kraft til Modstand skal jeg faae, Naar
Syndere mig lokke; Og naar din Him-
mel bliver min, Da skal min Tak for
Kraften din Til evig Tid dig prise.

Mel. Fader vor i di Himmerig.

245. O Gud mit Hierte ængster
sig, Naar Fristelser omringe mig; Saa
let sig sniger i mit Bryst En syndig
Frygt, en syndig Lyst; O vee mig!
om jeg lyder dem, Og gaaer ad Syns-
dens Veie frem!

2. Naar til det Gode staaer min
Ugt, Mig strækker Verdens Spot og
Magt; Og i mit Hierte idelig De onde
Lyster reise sig: Saa let af dem er Syns-
den fød, Og Synden, at den fører Død!

3. Hol

3. Hold, Fader! hold mig ved din
 hånd, Og led mig ved din gode Hand.
 Ved den lad Sielen Kræfter faae. Gjør
 mig bered i Kamp at gaae; Og naar
 til Kamp jeg kaldes frem, Da lad mig
 høre Seier hjem.

4. Og staaer jeg fast, og er jeg tro,
 Og høor er da mit Hjerte fro; Jeg
 søger Herrens Velbehag, Og glæder mig
 ved Dommens Dag. Thi, at mig Jes-
 us har forløst, Mig da er overbættets
 Lyk.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

246. Hold Fader, hold mig fast ved
 dig I Sielens mange Farer. Saa let
 jeg kan forvilde mig, Du du mig ei be-
 varer. Blandt alle Skabte, hvo er
 den, Som tørde trodse Fristelsen? Selv
 Engelen kan falde!

2. Hold Fader, hold mig fast ved dig,
 Naar Bantroe mig vil friste; Naar Vel-
 lyst vil saa Tvigelig Sin Snare mig paa-
 liste; Og naar i Nød og Drøvelser Min
 Siel omsperndt af Misrival er, Da hielp
 og styrk mig Svage.

3. Hold Fader, hold mig fast ved dig,
 Naar Dødens Rædsel truer, Naar Frygt
 for Graven ængster mig, Og jeg for Dom-
 men gruer. O! da, da hold mig ved d

Haand. Forvis mig ved din gode
 Vland, At Jesus mig forløse.

4. Jo, Fader! ja du holder mig,
 Og mig saa vel bevater; Dertil min Siel
 fortrøster sig I alle, alle Tider. Naar
 Alt da overvundet er, Og henrykt jeg
 tilbage feer, Hvor skal jeg da dig prise!

Egen Melodie.

247. Nu bor et Synden mere I
 Trældom holder mig. Gud! du skal
 mig regiere; Thi jeg tilherer dig. Ved
 Daaden jeg jo er I Pagt med dig opta-
 get, Og der har jeg fortaget De onde
 Sierninger.

2. Ja stedsse jeg herester Bl love dig,
 min Gud! Jeg vil af alle Kræfter Udlys-
 se dine Bud. Al! Villien du feer; Men
 Evnen er saa ringe, Jeg kan ei Synden
 dvinge, Hvis det ved dig ei skeer.

3. Thi vil jeg alle Dage Om Hielp
 anraabe dig. Selv styrker du den Evas-
 ge, Naar han er redelig. Ræk mig da
 og din Haand; Naar jeg mod Synden
 kæmper, At jeg dens Vælde dæmper
 Ved Naadens gode Vland!

4. Jeg da ei overvindes Af Verdens
 Fristelser; Og da mit Pierte bindes Til
 dig alt meer og meer.. Da skal jeg stærk
 ved dig, Erøoe fast og Synden hade,

Os siden aldrig lade Dens Glæder løfte mig.

Mel. Nu vel an! var fæst til Mode.

248. Stadig Kamp. Vort Liv maa
være; Værsomt her vi vandre maa;
Da, kun da med Seiers Væge Vi vort
Maal i Himlen naae. Agt, o Kristen!
det, og vis, Livet her er Prøvens Tid.
Kæret hver paa Banen finder; Salig
den, som overvinder!

2. O, min Gud! Algodheds Fader!
Sætt da mig i Fristelser! Egen Kraft
mig tidt forlader, Og da er jeg Faldet
nær. Sæden til den onde Lyst ligger stedse
i mit Bryst. O! hvor let den Sæd frem-
flyder, Og da snart i Synd udbrøder.

3. Synden bør jeg, skal jeg dæmpe;
Men saa vældig er dens Magt. Jeg
mod Lysterne skal kæmpe, Men mit Hjer-
te er saa svagt. Uden Hielp i denne
Striid Er forgieves al min Fod. Hvo
vil mig den Hielper være, Saa jeg stride
kan med Væge?

4. Jesus Christus vil det være. O
den Trøst, hvor den er stor! Jesus Chri-
stus, han min Herre, Han mig gav det
Livsens Ord, Han mig rekker Broder-
haand. Han vil give mig sin Aand.
O! jeg mig til ham hengiver, Hans
jeg er, og hans jeg bliver.

Egen Melodie.

249. O Gud! dit Navn er stort i alle Evigheder: De vise Aanders Ebor dig priser og tilbeder. Dog fra din Himmels Herlighed Du seer til Jordens Skæpter ned.

2. Du ved dit Almagtsbud fremfoldt Lys af Mørke. Dit Ord oplyser hver, som dig vil troelig dyrke. O! lad det ogsaa lære mig, At dyrke og adlyde dig.

3. Nu ved din Kraft bestaaer dit store Skabningsrige; Og du er hellig, viis, fuldkommen uden Lige. O! styrk mig, at til Hellighed Jeg vandrer frem i Jesu Gled.

4. O Gud! jeg værdig da dit Billede skal bære; Mit Liv paa Jorden skal din Godheds Rosang være: Og høftet i dit Himmerig, Der skal jeg evig prise dig.

Mel. Nu Jesus kan ei noget Herberg finde.

250. Til dig, min Gud! vil jeg mig overgive, Men af! du seer min Almagt er saa stor. O! hielp du mig, og lad mig luteret blive Fra syndig Id, som i mit Hjerter boer! Saa svagt jeg Syndens Lyst bekrieger; Den ofte vinder Sejr, og Hjertets Fred bortviger.

3. O Jesu Christ! du lærte, led og døde

bede; For Syndere, for os du Døden led.
 Lad altid det advare mig med Brøde! Paa
 Syndens Vej det styrke mine Kied! Da
 skal jeg seer mit Løb fuldende, Og hist ved
 Raadet faae Menadiet i Hænde.

3. O du, hvor ingen Lærer Diet
 ved, Du vender sig mit Hjertes Attraa
 hen. At der er Fred og uforstyrret Glæde
 vel! Der seer jeg dig, min Frelser og min
 Ven. O! vel mig, naar den Dag op-
 rinder, Da Egnhedens Tvivl og Sorg i
 mig Bred forsvinder.

Mel. Jesu søde Jhusommelse!

251. Min Gud! du i det Skulte seer.
 Du er mig nu, og altid nær. O! lær
 du mig at lede saa, At for din Dom jeg
 kan bestaae.

2. Giv mig et barnligt Sindelag, Og
 styrk min Siel naar den er svag. Naar
 onde Tanter spire frem, Hielp, at jeg
 flux udrydder dem.

3. Du hellig er, og ynder ei Den,
 som gaaer frem paa Syndens Vej. Kun
 Hellighed for dig bestaaer, Og Lon hos
 dig i Himlen faaer.

4. Hielp, at jeg elsker, lyder dig,
 At ved dit Ord jeg glæder mig. Det
 alt i Prøvetiden her Paa Himlens Brø-
 en Forsmaaer.

Jeg troer og haaber kun paa dig. I min Sorg, i al min Noed, Til dig jeg raaber, som du bod.

2. Min Sielerør, o glem den ei Men før mig paa den rette Vel. Din Sandhed lyse vel for mig, Da vandrer jeg saa trygkelig.

3. I Haab og Troe lad mig bestaae I Kierlighed lad mig fremgaae; I Hietet giv Oprigtighed; Sid under Korsets Taalighed!

4. Velsign enhver, som ærlig troer Og lyder dit det Bliksdoms Ord. Løf mig med dem eendragtellig Fremstund til dit Himmerig!

Mel. Naar min Tid og Stund er forbaand

256 Min Gud! hvor er din Godhed stor! O, den er uden Ende. V alle vegne Gødheds Spor I Stort og Smaat kan fiende. Din Godhed og saa naaer til mig: Jeg veed du ihukommer mig, Mig, som din Haand ha danner.

2. Du ved dit klare Sandheds Ord Har mig mit Held forviffet; Naar jeg adlyder dig og troer, Da faaer jeg Kro nen hiffet. Den Herlighed langt overgaaer Alt det, som Jorden her faaer, Mig nogetid at glæde.

3. Hielp, Herrel at jeg vandrer
 saa, Som du har foreskrevet; Thi fra
 den Vel, du bad mig gaae, Jeg vorder
 let henrevet. Men jeg mig trygt for-
 lader til, At du mig elsker, at du vil
 i Kamp mod Sønd mig styrke.

4 Naar Syndelysten pletter sig, Giv
 jeg den stor maa dræbel Ved Aandens
 Kraft, du skænker mig, Lad mig til
 Dyd fremstræbe. Hver hellig Jd lad
 Fremgang faae, At jeg fra Dyd til Dyd
 kan gaae Mit store Maal imøde.

5. Naastee jeg efter dit Behag
 Staaer snart ved Gravens Bredde.
 O Herrel paa min Afsteddag Vær du
 med Trost tilstæde! Da vorder Døden
 mig en Ven, Som fører mig til Himm-
 melen, Til Salighedens Fige.

Egen Melodie.

257. Til dig jeg raader, Jesu Christ!
 Jeg beder dig om Hjælp. Du hie'per
 mig, det veed jeg vist, Naar troe jeg
 dig vil byrke. O Frelser! Naade du
 mig giv, At selvst jeg adlyder hvad
 du byder, Saa i mit Hæle Lige Jeg over
 Kristendyder.

2. Lad mig gaae frem i dine Fied,
 Din Sandheds Stemme høre; Lad mig
 i den Fællesskabsfællesskab, Du badst mig

eftertragte. Giv jeg som du af Hiert
tet maa Dem elske, som mig hade, Og
ei lade Et Onske Fremgang faae, Som
er til Næstens Skade.

3. Giv, at hvad Verden kalder Godt,
Mig ei fra dig afvender; At jeg ei agter
Had og Spot, Men høit dit Navn bes
tiender; Thi Salighed er i dit Navn.
Min Troe skal da, o Herre! Frugter
bære, Til mit og Næstens Gavn, Og
til min Frelses Ære.

4. Saa vil jeg da i Troe og Haab,
Staae fast og mandig stibe: Jeg veed
du hører mine Naab; Paa dig kun vil
jeg lide. Saa skal jeg, skont i Svag
heds Stand, Ei synke meer, men stige
Til dit Rige; Thi vist jeg veed, du kan,
Du vil ei fra mig vige.

Met Hiertelig mig nu længes.

258. **D**hielp mig, gode Fader! At
jég kan takkes dig! Hielp, at jeg stedse
hader, Hvad du forbyder mig. Giv
du mig Lyst og Styrke, At fremme Ret
og Skiel! Giv Naade dig at bryde
Med tro, hengiven Siel.

2. Giv selv mig Kraft at kæmpe Mod
Hiertets onde Lyst, Og Syndens Drive
at dæmpe, Som ulmer i mit Bryst. O
Verden mig forføre Ved Græthed ei

højt Et Brødt, ei Spot mig røre,
Paa jeg forsøger dig!

3. Dit vise Bud mig lede, At jeg
troldres et, Men gaaer med Haab og
Hæder Glem ad den trange Vel. Giv,
og mit Kald forretter Med Trostab og
med Fryd, Og al min Væse sætter I
gud og virksom Dyd.

4. Giv mig et kjerligt Hjerte, Som
søfter Alles Vel, Som saler Ræstens
Lænder, Og frydes ved hans Held.
Da skal jeg Jesum sige I Broderfæls-
ighed; Og du vil da velsigne Min Siel
med Dydens Fred.

5. Giv, at jeg ret erkender, Hvor
du er vis og god! Mit Held i dine
hænder Betrygget altid stod. Du er
min hulde Fader I Modgang og i Nød.
Min Gud! jeg mig forlader Paa dig i
liv og Død.

Eger Metodie.

259. O Gud! Allvissdoms Gud!
du var og er og bliver, Du ordner,
lyrer Alt, du alt det Gode giver. Giv
Fader! giv du mig sundt Begreb, op-
lyst Siel, Og Troe og Lyf til Dyd;
det er det største Held.

2. Hjelp, jeg kun taler saa, som je
R

det kan forsoare: Mig fra hver sondig
Ord din gode Vand bevare. Og giv, je
gior min Pligt i Tide og med Skiel; O
naar jeg handler saa, da giv, det lykke
vell

3. Giv, at jeg med enhver i Kierlig
hed mig glæder, Saavidt det tælkes dig
saavidt min Pligt tilføder. Men at v
i mit Kald mig Gienstand skrækker ei, A
jo jeg uforsagt gaaer ad den rette Wei

4. Seer jeg mig stærkt i Nød, lad mig
dog ei forsage: Giv mig et sindigt Mod,
og Haab i Nødgangsdage. End faaer
jeg Guds og Guld, giv det ei blinder mig,
Og ikke vorder brugt til Uret eller Svig.

5. Naar Døden da engang nedbrøder
Stelens Bolig, Min sidste Afstedstund,
o! gior den blid og rolig. I Jesu Navn
min Vand da fare hen i Fred, Og ile
op til dig, tilevig Salighed!

2. Omvendelse, Troe og Synds Forladelse.

Mel: Hvad kan os komme til for Nød.

260. Al! set til mig i Raade ned;
Barmhertighedens Gader! Og kom ihu
din Mistand, O du, som Synd for
lade

lader! Jeg handlede mod dine Bud.
O! lad min Brøde stettes ud! End
værlig mig Synder naadig!

2. See! jeg har brudt min Pagt
med dig, Væd dig, du evig Høie! Den
Lanke nu forføder mig, Klart staaer
den for mit Øie! Samvittigheden i
mit Bryst Opklæfter lydelig sin Røst, Og
minder mig om Dømmen.

3. Hvor skal jeg finde Skjul og Lye?
Hvor skal jeg finde Hvile? Min Gud!
Jeg vil fra Synden flye, Og til dit Sam-
fund ile. Jeg høre vil dit Sandheds
Ord: Hver den, som lyder det, og troer,
Gaaer frem alt til det Bedre.

4. See naadig til min Anger ned! Nie
forsæt Kraft du giv; Lad Jesu Christi
høie Fred Min Siel med Trost oplive.
Ved ham, din elskelige Søn, Hør, Naas
dens Fader! Hør min Bøn Ved Jesum
Christum, Amen!

Met. Af dybeste Mod raaber jeg til dig.

261. Min Gud! o hvor vil det mig
gaae, Naar Regnskabsstimen kommer?
Hvorledes kan jeg da bestaae For dig, als-
tids Dommere! Da skal min hemmeligste
Daad, Ja, selv mit Hiertes Klage-
Draad, Ved dig til Lyset føres.

2. Al! jeg med dyb Bemodighed Min
 Banart maa bekiende; De onde Lyster
 bliver ved I denne Varm at brænde. Saa
 tidt, saa tidt de bryde ud I Synder mod
 dit vise Bud, Som os til Hæd blev givet.

3. O gode Gud! hvor faar jeg dog
 Til Dyden Mod og Styrke? Hvor læres
 mig at worde klog, Al! jeg dig ret kan dyrke?
 Hvad giver mig den sande Trost? Hvad
 dæmper Mismod i mit Bryst, Naar Død
 og Dom mig kræfter.

4. Til dig, o Jesu! i min Nød Vil
 jeg min Tilflugt tage, Og Tanken om din
 Lid, din Død Skal lindre al min Plage.
 Dit Ord skal lede, trøste mig; Der ligger
 jeg, at Gud ved dig Er mig saa huld
 en Fader.

5. Ja, jeg forsonet er med Gud; Min
 Brøde han forlader. Kun at jeg lyder
 dine Bud, Og Synd alvorlig hader. O
 høje Trost! o Salighed! En sikker Frelse
 jeg mig veed; Og Himlen kan jeg haabe.

Egen Melodie.

262. I dybest Nød vil jeg til Gud Af
 ganste Pierte raabe. Mig, skiont jeg ikke
 holdt hans Bud, Tilspæder han at haabe,
 Og al! hvad højt mig syndigt er I Tan-
 ker, Ord og Gjerninger, Det vil han mig
 forlade.

2. Al! meget, meget jeg forbrød, I
de fremfarne Dage; Og naar jeg stuns-
dom det fortrød, Saa faldt jeg dog ells-
bage. — Jeg Bristelsen lod Magten saae;
Vil Gud med mig i Rette gaae, Saa er
for mig ei Redning.

3. Thi kaster jeg mig angerfuld, O
Gud, i dine Arme! Du som en Fader
edig huld, Dig over mig forbarmel! Lad
det paa mig opfyldes nu, Dit store Ord,
kom det ihu! At Synderen skal frelses.

4. Dit Ord, du Sandheds Gud! er
vi. Thi tvivler ei mit Hierte. Vor Frels-
ser, Herren Jesu Christ! Den samme
Trøst os lærte. Al! han den Guds eens-
kaarne Søn, Han døde for det faldne
Klan, At det opreises skulde.

5. Endskönt han Stavets Børde
bar, Hans Id og Daad var dydig; I
Alt og Alt han lydig var, Al! indtil Kors-
set lydig. For mig, for mig han ogsaa
led; Thi kan jeg sikkert trostes ved Den
Frelse, han os bragte.

Met. Jesu søde Indkommele.

263. Gud! i mit unge Sind og Blod
Sig stinler onde, kyske Mod; Og ofte,
naar de spire frem, Jeg stræber ei at
gæle dem.

2. Du kaldte mig ved hellig Daab;
Til Kristnes Troe og Dyd og Haab;
Elsk jeg igientog Daabens Pagt, Og
svor at holde den i Agt.

3. Min Gud! du trofast viste dig;
Men al! jeg maa anklage mig! Mod
dig jeg ofte trolosk var. Min Pagtes
Ed jeg krænket har.

4. O Fader! med Bemoedighed Jeg
seer min Skyld og Troloskhed; Jeg veeg
saa tidt fra Mig og Ret. O Gud!
du seer, jeg angret det.

5. Med Tillid jeg anraader dig;
Tilgiv, o milde Fader! mig. Du, som
oå gav din elskte Søn, O! hør min an-
gerfulde Bøn.

6. Jeg lober det, o Gud! paa ny,
At jeg al sondig Lyst vil styre; At dig,
kun dig jeg tiene vil: Giv du mig selv
din Kraft dertil!

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

264. Mit Legem visner hen som Løv;
Det er fra Støv, og vorder Støv. Men
ikke under Dødens Magt Blev Sielen
lagt; Til Evighed den blev frembragt.

2. Min Glemning følger mig, o Gud!
Den følger over Graven ud; Og hifset
himlens blide Fred Kun er bered For
n, som tro mod Synden fred.

3. O Vee mig! at jeg syndede! Med
 koster jeg maa til Himlen see. Hart trues
 af Stræf og Qual, Naar jeg nu
 fal Gaae heden gienem Dødens Dal.

4. Hvad var saa tidt mit Hjertes
 Raad? Hvad mine Ord? og hvad min
 Haad? O vee mig, at jeg syndede! Fors
 ærmelse! O Gud! min Gud! Forbare
 lse!

5. Du, Herre! hør mit Bøllstrin
 aae, See ogsaa nu min Siels Attraae!
 Dieb, at jeg stedse redelig Forbedrer
 mig; Og aldrig mere glemmer dig!

Mel. O Gud i du fromme Gud.

165. Ved dig, o Jesu Christ! kom
 kelse ned til Jorden. Ved dig blev Adams
 Blægt opreist til Liv og Orden. Ja, Krels
 er! Salighed var i hvert Bud, du bød:
 Og tro udførte du dit Kald i Liv og Død.

2. O Held mig! at og jeg blev kaldet
 il dit Rige; At jeg, veiledt af dig, fra
 Synd og Last kan vige, Og i dit høie
 Ravn faae Synds Tilgivelse, Og Kraft
 il Dyd, og Haab om Fryd i Himlene.

3. Men af! har jeg dit Ord, dig selv,
 in Bærdspild agtet? Har jeg i dine Fied
 Dyd og Himmel tragtet? O nei! mit
 ertes Kæst her høit anflager mig: D
 æst var, men jeg, jeg glemte Pligt og di

4. Trofaste Frelser! jeg til dig paa mig
 mig sender. Min Synd, min Daarligh-
 hed jeg anseende befiender. At følge din
 Gud min hele Siel attraaer. O! styr
 mit Forsæt du, at det urokket staaer.

5. Giv, at dit Bidsdoms Ord mig dybt
 i Minde bliver, Lær mig at vandre frem
 i Troe og Dybd med Iver, Og saa bered
 mig til Død og Evighed, At jeg hos dig
 hos dig tar haabe Salighed.

Egen Melodie.

266. Herre! jeg har handlet ikke
 Tidt, at i tidt jeg syndede; Tidt min Aand
 sig lod forvilde Bort fra dig, du Hellig-
 ste! Angerfuld jeg seer tilbage Paa mi-
 Livs henfandne Dage.

2. Gud! du fiender Alting noie, Rod
 fiender du og mig; Hver min Synd staaer
 for dit Die Udson Skul grangivelig. Ti
 mig selv jeg seer med Blusel, Høret
 ængstet Lovens Trusel.

3. O! hvad kan den Byrde lette, Som
 saa dybt mig trykker ned? Bemods Graat
 kan ei udplette Syndernes Mangfoldighed
 Trøst og Haab og Mod forsvinde, Hvor?
 At hvor er Hielp at finde?

4. Jesu ene du mig Svage Trasse for
 denne Rød! Hvo vil mig det Haab b-
 tag

Omvendelse, Troe og

tage, Da mig gav i Liv og Død? Værlig den, som Synd fortryder, Og din Oprødsstemme lyder!

5. Lad din gode Vånd mig lede, Af for Synd jeg vogter mig; Giv at jeg er altid rede Til at trøste og lyde dig! Da bortvige Sindets Plager; Aldrig, aldrig jeg forsager.

Uel. Du ved, hvor nær mig er min Ende

267. Gud! vi med angergivne Hiert
er for dig i Stødet faldet ned: Vi føle
Syndens bitre Smærter, Og skue din Retts
færdighed. Vor Synd er stor mod dine
Bud; Gorbarm dig og tilgiv os, Gud!

2. Du ved dit Ord saa kjerlig talte
Til os om Sandhed, Migt og Dyd. Fra
Lustens Veie du os kaldte Til Dydens Løn,
til Fred og Fred. Men lidt vi glemte
dine Bud; Gorbarm dig og tilgiv os, Gud!

3. Hvad vi din Fadergodhed skyldte,
Det tidt af os ei agtet blev; Tidt syndig
Ist vor Siel opfyldte, Tidt Verdens
Daarskab os heured. O Gud! vi føle
inderlig, Hvor lidt vi syndede mod dig.

4. End ikke een iblandt os findes, Som
væd sig fri for Synd. I Uel. Gelo Dyr
dens Ven med Blisfel mindes, At han af
Svaghed ofte faldt. Han kræber frem

med villig Vland, Men hildes dog af
Etsvets Baand.

5. O Herre! for dit Guddoms Vle-
te Riues kan vor mindste Taad: Du
kender vore Tanker nøie, Du skuer vore
Hjerters Raad. Hvor tædselsfuld var
her vor Vei Om vi din Naade kiendte eel

6. Men kiertlig lyder Jesu Tale Til
hver, som føler Syndens Rød; Han vil
den hange Siel hufvade, Hufvade og i Liv
og Død: Ja i hans Ord er Fryd og
Fred Og Haab om himmelsk Salighed.

7. Opvæk og styrk det Haab, den
Slægt I vore Hjertter, gode Gud! Hjelp
os i Jesu Spor at træde, Og følge tro
hans vise Bud! Da skal vi føle, vide,
see; Du er den Allforbarmende!

Met Af dybeste Rød raaber jeg til dig.

268. Bee mig! at jeg saa mangelund
I Daarskabs Id har levet; At jeg saa
mangen Raadens Grund letfindig har
hendrevet. Gud viste mig sin Raadeveil
Han talte mig, jeg hørte ei; Saa daars-
ligt var mit Hjerte.

2. Bee mig, at jeg min Daabes
Dagt Saa tide har turdet glemme; Og
at jeg gav saa fældn Agt Paadødens Vær-
selstemme. Bee mig, at jeg el havde No-

Bønnebelle, Lære og Synde.

**1. Guds Bredde med Råd og Mød, Og
Dydenes Råd at følge.**

**2. Gud vilde ved Begjæringer Mit
Hjerte til sig drage; Men alle hans Bels
Jæveler, Dem glemte jeg saa lige. O:
Gud, du er mistandelig: Men kan mig
Lige hjælpe mig? Kan du mig end til
støtte.**

**3. Seer! jeg, som den forlorne Son,
Hvis Felo har vist runde; Jeg agted' ei
min Stro saa stien Mod syndes Lyst og
Bonde. O Gud! jeg syntes har mod
dig: O! tør jeg dog fordrifte mig, At kalde
dig min Fader?**

**4. Ja, Fader! du forskyder ei Den,
som bodsærdig beder, Til Sandheds Lys
paa Dydens Vej Din Mand igien ham
leder. Min Gud! jeg vil forbedre mig
Og alt mit Haab staaer nu til dig, Og
ham, som du udsendte.**

**5. O! lad min Synd, min Daars
lighed, Mig fuld tilgivet være! Og
led mig ved din Kierlighed, At vandre
dig til Her! Din Trøst, din Fred paa
mig giv, Og hiffet lad et evigt Liv
Dit Raadsværelse fuldende!**

Mel. Gud Fader vel Dummerig.

269. Du seer, o Gud! min Syn

er stor; Jeg veed mig ei at raade. Let
findig Daarskab i mig høer: O! see til
mig i Naade!

2. Jeg har ei kommet dig ihu, Og ei
din Billie fremmet, I al min Brode slæer
jeg nu Bemodig og bestiemmet.

3. Gud! jeg vil vende om til dig, Og
ingen Tid forhale. Tak see din Ånd,
som dakte mig Af Syndens tunge Doale.

4. Bær over med min Daarlighed;
Jeg solet den med Smerte; Men til min
Trøst jeg ogsaa veed, Du har en Faders
Pierte.

5. Din Son ved Færdom, Gød og Død,
Lk dig os vilde føde: Glad i hans Navn,
som han det bod, Vil jeg om Naade bede.

6. Ved hans jeg har det faste Haab,
At du mig ei forskyder, Men høre vil
mit Sæl og Raab; Naar jeg hans Bud
adlyder.

7. Min Jesus ene Veien er, Han
Sandhed er og Livet; Hans høie Naad
hles Menneſter Til Gød og Frelse giøet.

Mel. Hø-veed, hvor nær mig er min Ende.

270. O! høer mit Røds fremfarne Dø
g Medhøle mig til Elamsuldhed. Ja,
alt for tidt jeg lod mig drage Ved Ufor
sand fræ. Dydens Sjæl. Da glemte jeg
200

Uvventelse, Troe og Syndsf. 271

Min Fod og Hænder. O Gud! min Gud
tilgiv da mig!

2. Jeg trostes ved din Faderstemme;
Du vil ei nogen Synders Død. Du naar
dig vil min Brødt glemme, Naar jeg vil
følge hoad du bod. Thi vil jeg Syn-
dens Daareskab flye, Og vandre Dyr-
dens Vej paa ny.

4. Sige du min Daad, og dan mig
Hierte Ved Sandheds Kraft til Hellig-
hed; Giv mig at troe, hoad Jesus lærte;
Giv mig at vandre i hans Fod: Da skal
jeg nyde varig Fred, Og haabe trygt paa
Salighed.

Met. Jesu! dine dybe Vunder.

271. Ingen er saa stor en Synder, At
han jo kan Redning see; Jesus Christus
det forkynder: O det Haab for Synderel
Haab for hver, som redelig Angør Synd
og bedrør sig. Gud sig over ham forbar-
mer, Sig som Fader vist forbarmer.

2. Tak, o Jesu, for din Lære! Guds
fens Bud var i dit Ord. Helligt, saligt
skal det være for enhver, som Ordet troer.
Hoit velsgnet være du! Himmelen er
aaabnet nu; Aabnet, naar vi Synd bry-
kende, Og i Trøst til Gud os vende.

Met. Bø mig, at jeg kan mangelund.

272. Min Fader! Gud! at, for

dig Endnu velkalde Fader? Jea ofte har
forbildet mig, Og prøvet det, du hader.
Uf! jeg har brudt min Pagtes Ed, ¹ lemt
Plikt og barnlig Lydighed, Og Veien,
som du viste.

2. Dit Bud er Viltsdoms, Godheds
Bud, Og gik det mig af Munde; Da
veeg jeg af fra dig, min Gud! Lod mig
af Daarskab blinde. Og skönt mit eget
Hjertes Mest Fordømte tidt saa mangen
Lyft, Saa vandt jeg Løften Gier.

3. Jeg nægter et min Daarlighed For
dig, som Alting kienber: Du høer min
Daad, min Tanke veed; Til dig min Bøn
jeg sender. Uf, Herre, Fader! hør du
mig! Jeg om din Naade beder dig: Den
lad mig vedersfares!

4. Du vil jo ingen Synders Død,
Men at han Bød skal giøre; Og Jesus
Dødens Vælde brød For os til Liv at
føre; Og nu forkynder mig dit Ord,
At naar jeg lyder dig og troer, Da vil
du dig forbarme.

5. Forbarmende, o hjælp du mig
Det Onde at forsage; Og at jeg tro
maae tiene dig I alle mine Dage. Lad
Jesu Christi blide Fred Og Lydens høie
Salighed Mig førte i det Gode!

Mel. Hader vor udi Himmerig.

73. Gud! min Dømmet tør jeg
 lade frem for dig i Bod og Bøn? & vis
 demte mig i Brede, Blev Fordærvelse
 la. En. Jeg har glemt, hvad du mig
 der, Har et vogtet mig for Løder.

2. Men du est langmodig, Herre!
 vil ingen Synders Død; Har skal
 od og Bedring lære, Og du reddes af
 a Bod. O! til dig min Siel sig bender,
 og min Skyld og Skam bekiender.

3. See jeg skaer nu dybt nedbøiet,
 abder! for dit Ansigt her; Bemod's Taar
 e værder Diet, Plertet ængster sig end
 leer. O, min Gud! jeg var selvræddig;
 Hjem min Brødes vær mig naadig.

4. Jeg vil stræbe at forandre Mine
 tanker og min Daad. Jeg vil lyde dig
 g vandre Trolig efter Jesu Raad. Jeg
 vil dine Bele ynde, Aldrig meer med
 forfæet synde.

5. Kraftens Gud! og Naadens Gæ-
 er! Etpr du selv min Bod, min Troe,
 st jeg altid Synden hader; Jeg da faer
 Plertet Roe. O hvor saligt at for-
 ryde Al sin Synd, og dig at lyde.

Mel. Herre! jeg har handlet Mæ.

74. O Gud, hvor er din Godhe-
 ste

stor! høyt faderligt dit Naadeord! "Sag sandt jeg lever, siger du; Til Synders Død staaer ei mig Hu." Du vil, at hver ombender sig, O evig lever da med dig.

2. Hvor trostefuld for Syndere, O Gud! er din Forjættelse! Du Hielp og Frelse lover mig, Naar kun min Bod er hiertelig. Min Gud! jeg mig ombende vil; Giv du mig Aand og Kraft dertil!

4. End er det Tid, jeg lever end; Hvad veed om jeg seer Morgenens? Tidt hvo i Dag er karst og rød, I Morgen ligger syg, ja død. Og gif jeg uden Bod herfra, Hvad Eliehu forestod mig da?

4. O milde Jesu! Hielp du mig, At jeg maae holde fast ved dig; Og følgedig i dirlig Troe, Da faaer mit Hjerte Trøst og Ro. Og Død og Grav jeg frygter ei; Jeg veed til Himlen gaar min Vej.

Ref. Mit Barn frygt den sande Gud.

275. Gode Gud! hvad er min Dyd? Lovet den mig Himlens Fryd? Tidt Samvittighedens Røst Minder mig om lønlig Brøst. Vilde du i Dette gaar; Du som høet en Tanke saae, At! hvor kunde jeg bestaae?

2. Men som Fader kommer du? Veed at jeg er Støv endnu; Du mig hielp!

saadelig, Naar jeg stræber frem til dig.
O! det skal mig troste her, Medens jeg
paa Banen er: Dist er ingen Svagbed
meer.

Met. O Gud! du fromme Gud.

276. Du seer hvor svag jeg, O Gud!
du dig forbarme! Og lad dit Sandheds
Ord mit kolde Hierte varme; At jeg als
meer og meer den Banars kan modstaae.
Som hindrer mig saa tidt i Dyden frem
at gaae.

2. Om Manden vilig er, Dog Risdet
ikke lyder; Da tidt jeg agter ei, hvad mig
din Blissdom byder. Mig, bled, Lat væ
re dig! anvijs den rette Vej; Jeg seer
og kiender den, men af, jeg gaaer den ei.

3. Dit himmelfendte Ord jeg i dit
Tempel hører, Og Sandheds stærke Røst
mit svage Hierte rører: Da er jeg redet
bon, at gjøre hvad du boder. Ja holde
fast ved dig, ved dig i Liv og Død.

4. Men af! den Eyrighed, som Hierte
tet da fornemmer, Det høftig slukkes ud,
mit Forsæt jeg forglemmer. Jeg gaaer
seendragtig frem paa Dydens strange
Sti; Forbarm, forbarm dig; Gud! og
lat mig Svage bli.

5. For Jesu Christi Skyld send Hierte

pen

in fra det Høie, Og lad min Evighed
 ig stedse staae for Die. At jeg fra Kraft
 i Kraft i Troe og Dyd fremgaaer, Ind
 i jeg Salighed hos dig af Raade faaer.

Ref. Naar min Tid og Stund er forhaand,

77. Afseendel jeg skamfuld maa
 sin Skyld for dig bekiende: Jeg føler
 andefuld Attraae i Hiertet tidt at brænde
 i; Jeg elsker Verdens usle Tant, Saa
 dt, saa tidt endog jeg fandt, At den mit
 raab har stuffet.

2. De fremme ei mit sande Vel,
 de Jordens Derligheder; Men ridt be-
 ve de min Siel Hvil hedre Verdens
 klæder. Hvi elsker jeg da Jordens
 ryd, Og glemmer at kun Troe og Dyd
 an mig lykkelig gjøre?

3. O gode Fader! hjælp du mig At
 odstaae Verdens Smiger. Giv, at
 g stedse følger dig, Og haab dit Ord
 ig siger. At elske dig af ganske Siel,
 og lyde dig, det er mit Vel, Min
 ligt, min sande Fæder.

Ref. Gode Jesu! vi er her.

78. Jeg er svag, men Gud er god;
 daghed vil han mig tilgive. Vil den
 ske kan mit Nød, Mit nedtrykte Nød
 opliv

blive. Hvo er den, som vil forfage?
Gud er naadig mod den Svage.

2. Sandheds Lyset i hans Ord, Of
det mørknes ingenfinde. Salig den, som
Ordet troer, Kraft til Dyden skal han
finde. Hvo er den, som vil forfage?
Gud er mægtig i den Svage.

3. Naadens Fader! Kraftens Gud!
Synden skal min Afslæppe være; Jeg vil
høre Jesu Bud; Jeg vil følge Jesu Lære.
Herre! led og styrk mig Svage! Aldrig
skal jeg da forfage.

Met. Jeg beder dig, min Herre og Gud:

279. **D!** gif det os til Liv og Siel,
Som Gud vor Fader vilde, Da blev vor
Veie en Veie til Helv., Da gif det ingen
Hve. Jo, Fader! til Lyksalighed Os,
Dine Børn, du skabte, Og Jesus kom til
Jorden ned, Af frelse de Fortable.

2. Men al! hvor tidt miskiendte
vi Din vise Fadersstemme. I Lysters
vilke Sværmerie Vi dig og Jesum glemme.
Tilgiv os, Herre! naadelig; Vor
Daarskab vi bekiende, Og angergibne
vi til dig I Bøn og Troe os vende.

3. Prent os i Hjertet dybt dit Ord:
Dit Ord er Blissdoms Lære. Lad det
være Lyd paa denne Jord, Lad det vo

Tilflugt være! Vejled os frem til kristen
Død, At vi fra dig ei vige. Bered os
til him høie Bryd I dit og Jesu Riget!

Mel. Vreden din afvend.

280. Til dig, min Gud! vil jeg af
Hiertet bede. Fra Dyd og Migt lod
jeg mig tidt forlede; Vil ikke du dig over
mig forbarne, Forgaar jeg Arme.

2. Omfpendt af Vengstelse mit Hierte
te gruer: Retfærdighed med Fjend og
Straf mig truer. O vær mig! om jeg
skal tilfulde bøde For al min Brøde!

3. Det Onde jeg letfindig har bedret
vet, Det er mig til saa tung en Byrde
blevet. Al! jeg nedtrykkes, sunker hen
i Støvet, Alt Mod berøvet.

4. Forgives hos mig selv jeg Trøst
vil herte, Forgives jeg af Verden Hielp
vil vente. Har jeg ei, anden Trøst og
Hielp tilbage, Maa jeg forsage.

5. Til dig, min Gud! til dig vil jeg
mig vende; For dig jeg vil min store
Skyld betiende. Min egen Synd jeg ang-
rer nu saa saare, Med Enk og Taare.

6. Forfød mig ikke, o min Gud
og Herre! Ved Jesum lad min Synd
tilgivet være. Og led mig ved din Haand
paa bedre Veie, Paa dine Veie.

Her. Af dybest Mod lader os til Gud.

81. Alt, Gud og Herrel! har jeg frl
for Synd, som mig vanærer! Alt gik
gennem paa Dydens Sti, Alt som dit
Ord mig lærer! Da kunde jeg med Glæde
se Til dig, min Gud i Himlene; Men
jeg staaer netbalet.

2. Jeg skamfuld slaaer mit Die ned,
Angest mig betager; Thi, Herrel!
i Alvidenhed, Mit Indersle ransager.
Du seer saa grant den Syndelyst, Som
limer i mit svage Tryst, Og mig saa tidt
svaerer.

3. Hvad er det Forsæt i mit Sind,
Saa ofte mig opliver? Det viser bort,
om Vind for Vind, Og Lysten mig bens
iver. Hæd, milde Fader i mig din Haand,
Hjælp mig at dyppe Syndens Baand, Og
Syden tro at dyppe.

4. Al! da lød jeg tillegne mig Den
Læst, dit Ord tilbyder. Naar jeg oprigt
ig tjener dig, Ved dig min Stel sig fryd
et. Jeg straffes ei for Død og Dom;
Rig Jesus ned til Jorden kom, At frelse
og Bortadte.

5. Din Haand, o Fader! gør mig fri
fra Synd, som mig vanærer. Den fører
ig paa Dydens Sti, Alt som dit Ord
mig

mig lærer. Med Trost og Haab jeg da
kan see Til dig, min Gud, i Himlens
Forvisset om din Naade.

Egen Melodie.

282. Med Bemod's Graad jeg falder
ned for dig, al gode Fader! Jeg veed,
du elsker Hellighed; Jeg veed, du Syn-
den hader. Al! Syndeløst forvilder mig,
Ved den jeg drages lidt fra dig, Og fre-
de høie Dyrer, Du til mit Held mig byder.

2. Saa mangen hellig Pligt mod dig,
O Gud! jeg efterlader; Jeg stræber al-
for svagelig At tælle dig, min Fader!
Jeg ofte misforstået er, Med dine vise
Tugtelse; Jeg under Tidens Glæder,
Og glemmer Evigheder.

3. Nu seer jeg min Elendighed, Og
for min Fare gruer. Afseende! du alting
veed! Du hver min Tante stær, Skien!
mig din Naades Kraft igien, At jeg kan
staae mod Fristelsen, Og mandig og kold
Min Syndeløst bestride.

4. Vær mig at bruge viselig Hver Dag
du end mig giver! Hielp, at min Troe,
mit Haab til dig Krokter stedse bliver. De
nyder jeg din høie Fred, og modnes til
min Evighed, Hvor jeg i salig Glæde Dig,
Fader! skal tilbede.

Vel Herre! jeg har handlet ilde.

283. Gud! den Sandhed, du mig lærte, Psalmer kiertlig for min Siel, Dog til mit det svage Hjerte Vige af fra Dyd og Held. Al! det Godes Værd jeg kienner, Dog til Synd jeg lidt mig vender.

2. Gud! jeg beder du Regnskab kræver For min Gang paa Banen her; Dog da lidt min Tanke svæver Mellem Dyd og Syndsbegier. For mit Die Dyd forbinde, Naar mig Syndens Daarstab linder.

3. Gud, min Gud! til dig jeg raader, Dig, du Alforsbarmende! Og fra dig, fra dig jeg haaber Raade og Tilgivelse. Lad min Anger dig behage! Led mig til din Vel tilbage.

4. Lær mig trofast dig at dyrke. Vagt min Siel for syndig Id. Giv, at jeg hos Rob og Stryke Strider Troens gode Bred. Trost jeg da hos Jesum finder, Og al Fare overvinder.

Vel. Ladet vor udi Dummeris.

284. Gud! naar jeg seer mig, som jeg er, Da føler jeg kun Engstelser; Om du med mig til Døms vil gaae, Ei kan jeg da for dig bestaae. Jeg biter mig i Etær og ned, Og beder om Barmhertighed.

2. D

2. Du Helligste! hvad er for dig D
Dyd, som findes kan hos mig? Mit Si-
sæt og mit Hjerte, Alt er kun Uful-
kommenhed. Saa tidt med Feil det bla-
det er, At Sierningen har lidet Vær-

3. O Jesu Christ! forbarm du di
Og lad din Aand vejlede mig. Giv
mig dømpe meer og meer Den Syn-
lyst, jeg hos mig seer. Led du mig frø
i dine Gied Til Viltsdom og til Hellighe-

4. O! din Forløbning's høie Værd
Da til Trost og Frelse er; Og Døder
naar den nærmer sig, Da skal den ei so-
færde mig. Hos Gud! er mig ved d
bered En salig Herlig Ewigbed.

3. Kierlighed og Tillid til Gu

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud

285. Gud! hvo har elstes høit, so
du? O! du er idel Raade; Du, fra vi
første Grund til nu, Har styret Alt i
Raade. Naturen er saa rig og rind
Til Held du Alting skabte; Og din bi-
elskelige Søn, Han frelste det Fortabt

2. Lad Kierlighed i hvert et Bryst
Og, o Gud! antændes, Og giv, at du
bed, Gavnelyst I; al vor Jæret kiend

Reiled, o Fader! hver en Siel Til Ret
og Dyd og Orden; Da skal dit Himmels-
riges Held udbrede sig paa Jorden.

Mel: Høi skøn lader Herren raade.

286. At elste dig, min Gud og Hers-
ker! O, det er Pligt og Gavn for mig.
Hvad er al Verdens Glands og Væ-
mod det, at jeg tør elste dig? O Gud!
du Kierlighedens Gud! Ekhøert dit Bud
er Faderbud!

2. Dog tidt min Lysterne besnære, Og
Daarskab blinder min Forstand, At verds-
lig Lyst og verdslig Væie Mig fast til Stær-
ket binde kan. O! hvor jeg da, du Høi-
liget Dybt føler min Fornedrelse.

3. Dog, Fader! jeg vil ei forsage!
Jeg vil saa gjerne elste dig. Til ham
vil jeg min Tilflugt tage, Til ham, som
bedst det lærte mig. Min Jesus mig
forvissat har, At jeg for dig er dyrebær.

4. Ja, Jesus! med et villigt Hierte
Du kom, da Gud, din Fader bod; For
mig du taalte Haand og Smerte, For
mig du taalte Korsets Død. Og mig
du leder ved dit Bud Til høi og Kiers-
lighed mod Gud.

5. Jeg føler nu: Gud tør jeg elste
Som mig sin Søn til Grelse gav. W

gode Fader vil jeg elske, Af gauste Siel
indtil min Grav. Og hid jeg blandt de
Frelstes Tal Hver evig, evig elske skal.

Mel. Af Høheden oprunden er.

287. O Gud! hvor lyffelig er den,
Som føler, at du er hans Ven, I dig han
alting eier. Al Verdens Magt og Her-
lighed Imod hans stille Sielesfred Dog ins-
tæt, intet veier. Lykke, Vanheld, Alt
du sender, Og han tiender Dig, som
Fader; Tryk paa dig han sig forlader.

2. O Held mig! Held mig, at du er
Min Hielp i Livets Brister, Jeg skæ-
Banen vander. Thi du er mægtig,
vliis og god; Og aldrig du dit Værn
forlod; Dit Sind du ei forandrer. Der-
den, Gaden mig ei brækker, Thi du
dækker Mig til Vde; Evig du mig huld
vil blibe!

3. Gid, at ved Sandhed Du jeg maae
Dit Velbehag, o Fader! naae I Trods
og Corrigs Dage. Da, naar herfra jeg
vander skal, Du mig blandt de Udsalgtes
Tal I Himlen vil optage. O Gud! min
Gud! hvilken Fæder! Hvilke Slæder! Naar
mig hiffet Raadens Bolde er forviffet.

Mel. Du vel an! det vil vi maae.

28. Bort med Verdens regnne Slæ

er! Jeg har Verden ikke tier. Varig
 øst og Noe og Hæder Gaudes ingenlunde
 er. Himlen staaer min Uttraae til, Did
 din Aand sig hæve vil. Mod det Gode,
 himlen vier, Jordist Lykke intet veier.

2. Alt, o Gud! jeg vil forsage, Alt,
 hvad er forsængeligt; Intet skal mit Hierte
 drage Bort fra dig, fra Dyb og Pligt.
 Røde mig paa Banen her Glæder eller
 Kædser: O! jeg vee, din Viisdom lea-
 der Frem til Himlens Saligheder.

3. Salig den, som til det Høie Strun-
 der frem, i hvor han gaaer! Salig den,
 som hester Die Paa det Lid, som forestaaer.
 Der er evig Herlighed Ved Guds Søn
 for os bered! Der hos ham vor Fryd,
 vor Være Uforkrænkelig skal være.

Mel. O kiære Siel! frøgt aldrig meer.

289. Vor Gud alene Herren er,
 Han styrer alle Himles Hær, Han Stø-
 bet ei forglemmer, Hvad er den Døs-
 deliges Raad? Hvad er hans Id? hvad
 er hans Doad? Guds Viisdom Alt bes-
 stemmer, Og til det Bedste fremmer.

2. Alwise Fader! lad os ret Med Yds-
 myghed erkiende det, Og dig hengivne
 være. Du fiender alles Vel, o Gud!
 Og Godhed er ethvert dit Bud.

meer og meer og lære Dit Forsyns Naad
 at ære!

Viel. Hvo ikkun lader Herren vaade.

290. Almægtige og gode Fader! Paa
 dig fortrøster sig min Siel; Og i din
 Haand jeg overlader Mit ganste Liv og
 alt mit Vel. Du vise Gud alene seer,
 Hvad til mit Bedste tjenligt er.

2. Kun libet overseer mit Niel! Saa
 et mit Mod, min Kraft forgaaer.
 Men du, du troner i det Høje; Ved dig-
 es Mod og Styrke faaer. Du stuer,
 Alle, og styrer det Til deres Vel, som
 andle ret.

3. I Dødens Time rids mit Hjerte
 Af Frygt og Kummer ængstet har; Du,
 gode Gud! mit Sul, min Smerte Til
 Luf og Fred forandret har. Og, lige
 ød og viis endnu, Du altid kommer
 mig ihu.

4. Saa vil jeg steds overgive Min
 hele Belsard, Gud! til dig; Og Jesus
 skal mit Haab oplive; Hans Ord, hans
 ib vejlede mig. Han lærte mig, i det
 han led, At live med Taalmodighed.

5. Naar engang Dødens Time kom-
 er, Jeg mat og Bleg skal sege hen;
 men ei jeg frygter: Han min Dømmen,
 n er min Frelser og min Ven. For

Han, befaler jeg min Aand, O gode Fader! i din Haand.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

291. Gud, Herre! du er nær hos mig! Du styrer Alting viselig, Og styrer til det Bedste. Vel mig! jeg tra kan rolig gaar Den Vej, du bød mig vandre paa, Og Haabet til dig fæste.

2. Ei denne Vej end mørk og trang, Og er min Strid end haard og lang, Til dig min Lid jeg sætter. Jeg veed, at du er evig god! Den Tanke mit forsatte Mod Saa kraftelig opretter.

3. I Brede du ei straffer mig; Kun at jeg søres maa til dig, Du Prøvelsen tillader. Og til mit Held den falder ud: Den kom fra dig, o Raadens Gud! Fra Jesu Christi Fader.

4. Naar du vil styre mine Gied, Jeg da med sand Frimodighed Tør alle Færter møde. Og kom de end i Tusindtal, Ve mig dog ei forfarde skal: Ved dig tør jeg dem møde.

5. Nei, dig betroer jeg al min Sag: Afvise Gud! din Frelses Dag Jeg rolig oppebter. Den Dag frembryder dog engang, Da du fra Sorg og Nød os Frang Og dine Børn befrier.

6. Ja! om ei for, den kommer da,
Naar salig Død mig falder fra. Al Jor-
dens Strid og Noie. Da løses alle
Sorgers Haand; Til dig opsvinger sig
min Aand, O Fader! i det Øie.

Mel. Jesu dine dybe Wunder.

292. Herret stor i Magt og Raade,
Al min Tillid slaar til dig. Du er viis,
thi skal du raade, Styre og regere mig.
Vil du prøve mig, min Gud! Jeg vil hols-
de Proven ud. Jeg i Sorg til dig vil
raabe, Stadig troe paa dig og haabe.

2. Dine skjulte Raad, min Fader! Dem
vi ei udgranske kan; Der, som i et Svælg,
sig taber Al vor Viisdom, vor Forstand.
Gud, jeg holder mig for dig; Som du
vil, saa sees det mig! Glad og rolig vil
jeg være; Giv dig for Alting Ære.

Mel. I Kristus! hvor I ere.

293. O Gud! dit Forsyns Ole Rede
fluer fra det Øie Til dine Menneſter;
Dg ingen du forladet; Thi du er Alles
Fader; Hver dig er lige Ære.

2. Naar Sorg mit Hjerte krænker,
I Troe til dig jeg tænker, At den er mig
til Held. Du styrter selv mit Hjerte,
Du lindrer selv min Smerte; Dg end
At saa vel.

3. Om Medgang til mig smiler, Til
 mig med Lat jeg iler; Du skenter Lyst og
 Tryd. Dig beder jeg bevare Min Siel
 fra hver en Fare, Som frister Troe og Dyd.

4. Lad meer og meer mig lære De blide
 Raar at bære, Og bære deres Gavn!
 Jeg da ved Værens Ende Skal trydesuld
 erlende, At Alt var mig til Gavn.

Mel. Du skulde lade Herren raade.

294. O Gud! med lille Sind jeg
 giver Dig ganste i din Faderhaand! Dit
 Raad mig viist og helligt bliver, Naar
 mig veileder Sandheds Land. Thi gaaer
 jeg tillidsfuld den Vej, Og troer paa dig
 og frygter ei.

2. Jeg veed, du altid er den samme
 I Gødhed, Trofasthed og Magt; Og al-
 drig den skal staae til Skamme, Som li-
 der paa hvad du har sagt. Alwise, eviggo-
 de Gud! Til Held du fører Alting ud.

Mel. Hvad min Gud vil, det altid stee.

295. Gud! hvad du vil det altid stee!
 Din Villie er den bedste. Du hjælper alle
 Liden, Som Haabet til dig fæste. Du
 giver Hver hvad tienligt er! O vise gode
 Fader! Hoo paa dit Ord Kun stadigt troer
 Sam aldrig du forlader.

2. Mit Hierte slundom frilles her Til
 Banghed, Tvivl og Klage. O du, som
 veed, hvor svag jeg er, Lad mig dog et
 forsage! Gyd i mit Bryst Den søde Trøst,
 Alt du mit Bedste kiender: Alt hvor jeg
 gaaer, Og hvor jeg staaer, Jeg er i dine
 Hænder.

3. For Døden selv jeg gruer ei; Du er
 mit Lyk, min Styrke. Din egen Son
 har banet Vej igjennem Gravens Mors-
 ke. Endogfaa det Er da mig nær, Og
 mig ved Haanden leder; Og fører mig
 Saa trygkelig Til Evighedens Glæder.

Vel. Nu vel ant det skift til Nøde.

296. Gyd, o Naadens milde Fader!
 Troe og Tillid i min Stal, Alt jeg rolig
 overlader Til din Omhu, alt mit Vel.
 Som et Barn fortroligen Iler til sin Far
 der hen; Saa lad mig, hvad kan hænde,
 Alt min Du til dig henvende.

2. Lær mig, at jeg ret betænker Alt
 det Gode, du mig gav, Og hvad du end
 nu mig skienker, Til jeg lægges i min
 Grav! Gid mig og standhaftigt Mod Til
 at skionne du est god! God endog, naar
 Sorg og Møie Presser Taarer af mit Nie.

3. Endig skal jeg da modtage, Hvad du
 vil tilstille mig; Prise dig i blide Dage

Og i Modgang prise dig. Ja i Glæde
og i Nød, I mit Liv og i min Død,
Skal min Lid til dig, o Herre! Trøst
og urokket være.

Egen Melodie.

297. Paa Gud alene Jeg sætter
Haab og Lid! Gud vil jeg tjene Min
hele Levetid. Han ei aflader At sørge
for min Siel; Alt hvad mig skader,
Bortvender han saa vel, Den gode Fæ-
der, Den Gud Immanuel.

2. Har jeg end Brøde, Er Gud min
Troe kun svag, Guds Søn, som døde,
Opreise vil min Sag. Han vil udribe
Min Siel af Syndens Baand; Han
vil oplive Min sønderfaldne Aand; Thi
vil jeg give Mig ganske i hans Haand.

3. Hielp mig at dyrke Dig, kære
Herre Gud! Giv Lyst og Styrke, At
lyde dine Bud! Mig ei forføre Den
onde Verdens Svig! Mig kraftig røre
Det Ord, som kom fra dig! Reddet
dit Dre, Naar jeg anraader dig!

4. Du kan mig trøste I alstens
Sorg og Nød. Din Søn forløste Mig
med sit Liv, sin Død. O! hvad opveier
Nød denne Salighed? Jeg Alting eier
Naar jeg har Himlens Fred. Din G-
vands Seier, Og jeg vandt Seier.

5. O Jesu fromme! O du, ynd
hvem jeg troer! Did lad mig komme
Hvor du i Ere boer! Jeg ikke gruer
Min Død er ei mit Døem. Ei, Dødel-
truer, Til Ede den jeder frem. Og hi
jeg stuer Dig og Jerusaleem.

6. Bryd uden Hægl! Der kommer
jeg til dig. Og seer du Næge, Hørd
du kalder mig. Der skal jeg være hos
dig i Evighed; Der Himlens Ere O
Bryd er mig bered. O Jesu kiære! O
hvilken Salighed!

Mel. Jeg har min Sag til Gud pændt

298. Jeg seer mig intet bedre Raad
Naar altsens Trængsel er min Lod, En
fast at holde ved vor Gud; Stor er vor
Gud. Og faderligt er høert hans Bud

2. Men tidt jeg her, i Vaande stæd
Forglemmer Herrens Miskundhed. At
tænke Gud, giv mig ei fro; Svag er
min Troe, Den skaffer mig ei Sieleroe

3. Til Held, til Bryd dog viffelt
Min gode Fader skabte mig. Ha
fremmer tierlig her mit Vel, Og hi
min Siel hos ham skal finde edigt Held

4. Tidt hertog stogget Gravens Ra
For Raadet, som mig hif blev sat
Den Gravens Rat mig er saa fael; M
bage Siel Ei fatter hif det store De

1. I Mismod let jeg synker ned;
Jeg det gode Raad mig veed: At
fast ved dig, min Gud, Du er
Gud, Af Trængsel leder du mig ud.

2. Din Sandheds Aand, o Gud!
Hjælp, Og Mørket fra min Siel for-
sig mig da det Raal, som jeg an-
ser, Af Syn ei gaaer, Og meer og
Kraft jeg faaer.

3. At du os Jesum-Christum gaa,
Sandhed er min Støttestav. Han
i Himmels Herlighed, Og der et
Han ogsaa har for mig bered.

4. Ja, Herre! du gjør Altting vel;
mig du gjør det saare vel. Saa
g jeg da vandrer frem Alt til mit
Hjælp; Hov dig, min Fader! er mit Hjælp.

5. Alene til dig, Herre Jesu Christ.

6. O Gud! jeg stundom troer
vagt, Kan tidt en Bøn ei stamme
frøgt for din Dømmemagt, Som
Tal Synden ramme. Mig Livet er
rørt Hav! Med Straf jeg seer den
ile Grav; Jeg græder for himmel
Forleen mig Fred! Kun du kan
Sielen Fred.

7. Ja, Hjælp du selv min svage Siel
Trængsel mig omgiver; Vilis mi

du til mit sande Vel Derved min Troe
opliver. Den Dyd, som prøvet er i
Nød, Bereder til en salig Død. Og
du vil os, som Fader blid, Vist kalde
dig, Hvor evig lønnes skal vor Gild.

Mel. O kære Siel! seyst aldrig meer.

300. Hvad Ondt der end skal møde
mig, O Gud! jeg haaber dog paa dig;
Du er min hulde Fader! Naar selv jeg
mig ei raade kan, Naar Venner ikke
holde Stand, Naar mig min Uden har
der, Gud! du mig ei forlader.

2. Om end min bedste Jbræt her
Misliendes tidt af Mennesker; Jeg vil
dog ei forsfage. Alvidende! du seer
min Daad, Du seer mit Hjertes skulste
Raad: Kan jeg kun dig behage, Hvi
skulde jeg da klage?

3. Om Sorg og Modgang idelig
Paa Banen her forfølge mig, Tilfreds
jeg dog vil være. Du Herre! kiender
bedst mit Vel; Ved Modgang prøver
du min Siel. I Trængsler skal jeg
lære Taalmodig, from at være.

4. Ja! om end Lust og Had og Jord
Sig til mit Uheld sammensoor: Jeg fryg-
ter ei den Fare. Om hele Verden end
orgaer; Din Godhed, Herre! dog be-
saar:

Naar: Og den da vil bevare, Han
strækker ingen Fare.

5. Vel da! jeg troelig vandrer frem
Til Himlen, til mit rette Hiem, Igien:
næst Jordens Næie. Min Gud! du
er mit Haab, min Trøst! Thi viger
Mismod fra mit Bryst; Jeg fæster
Sind og Væ til Hielpen i det Øie.

Egen Melodie.

301. Hvo istsun lader Herren raade,
Han bygger fast paa Klippegrund; Han
seer Guds hielperige Raade i Corrigs
og i Nødsels Stund. Men hvo sin Lid
til Verden slaaer, Paa trolos Sand
hans Bygning slaaer.

2. Med Blisdom du, o Gud! af-
maaler Den Tid, naar Hielpen nyttigst
er; Og naar vort Hierte det kun taaler,
Da er din Haand til Redning nær.
Ja tidt, før vi det ventede, Kom ned
fra dig Forbarmelse.

3. Saa ville vi da med vor Byrde
Gaae stille frem den tunge Vei! Vi lide
paa den gode Hyrde; Ei sover han, han
slumrer ei; Og al vor Lærd og Trang
han veed; Thi er al Sorg kun Daarlighed.

4. Hvad hialp mig al min Jammer
Flage? Den er mig ei til Lættelse: G

tidt jeg sofer, at min Plage Ved Mis-
mod b'iver tungere. Ei lindrer Ver-
modss. hede Graad; Den Kaffer mig ei
Trøst, ei Haab.

5. Min Gud! saa vil jeg troe og bede,
Dg ærlig røgte Pligt og Kald; Dg lide
paa, at du er rede, At hjælpe, naar
jeg hjælpes skal. Da er mit Sind,
mit Hierte trygt. Paa Klippegrund
mit Haab er bygt.

Mel. O Gud! du fremste Gud.

302. Du ene værdig er, du alle Herr-
ers Herre, At hør os Jordens Slægt
forkynder. Høit din Værel Din Godhed
overgaaer al Tante, al Forstand; Thi
du, du sender Hjelp, naar ingen hjælp
kan.

2. O! lad din Aand hos mig Brimor-
dighed opvække, Naar Eibelfernes Magt
min Troe til dig vil svække. Ved Kors
set prøves jeg; giv jeg i Prøvelsen Ei glem-
mer, at i dig jeg har en trofast Ven.

3. Paa hver din Styrelse giv, at jeg
nøle agter; At jeg din Vidsdoms Vel til-
bedende betragter. Skiant mindste Glimt
af Haab vi tidt ei kunne see, Mad det,
sont gæner os til rette Tid dog see.

4. O! jeg vil prise dig min Fader i
det Høie. Du Alting til mit Gavn so

viselig vil søie! Igiennem Trængsel du
fremleder mig til Dyr, Og naar din
Time-er, af Sorg du skaber Fryd.

Mel. Vil Gud vor Herre ei med os staae.

303. Min Gud! til dig i Trang og
Nød Frimodelig jeg raaber! I Med-
gang, Modgang, Liv og Død, Paa
dig jeg ene haaber. Jeg veed, du ei
forstyder mig; Med Tillid jeg paakalder
dig, Og du i Naade hører.

2. Ja du er den, som kan og vil
Den bedste Hielp mig sende; Thi sætter
jeg min Lid dertil, At al min Sorg
saaer Ende. Og om din Hielp ei strax
er nær, Vil du dog mine Lidelser Ens-
gang til Fryd omstifte.

3. Du est almægtig, viis og god, Evins-
delig den samme; Mon du vel nogensinde
lod Vor Tillid staae til Skamme; Thi vil
jeg tryk i Trang og Nød, I Medgangs
Lid, i Liv og Død, Paa dig alene haabe.

Mel. Hvo istsun lader Herren raabe.

304. Naar Nød og Modgang ram-
mer mig, Paa Gud jeg mig forlader.

Ja! stadigt staaer mit Haab til dig,

Du evig gode Fader! Ei Verdens Hielp

jeg lider paa, Men du, du styrer Alt

saa, At til mit Gavn det vendes.

2. Du hidtil mig bevaret har Blandt
mange skjulte Snarer; Min Hielper
du alene var I Siels og Legems Farer.
Jeg ofte glemte dig, men du Mig stedse
naadig kom ihu; Saa trofast er du,
Herre!

3. Og snart henrinder Prøvens Tid,
Da hver en Sorg har Ende; Jez giens-
nem Døden kommer did, Hvor jeg din
Vel skal kende: Da seer jeg mere klart
end her, At Jordens korte Lidelser Du
mig af Gudhed sendte.

Mel. Hvo istsaa lader Herren raade.

305. Naar under Rodgangs Vægs
jeg sukker, I Bøn jeg iler Gud til dig,
Lidt Benner's Pierte sig tilkuffer, Naar
Stræk og Sorg omspender mig. Jeg
da med al min Angst og Nød, O Fader!
iler til dit Skød.

2. Jeg veed, at du mig ei bortviser;
Du paa min Trang vil raade Bod. Din
hele Skabning høit dig priser, At du er
mægtig, blis og god; O! skulde ene da
for mig Din runde Haand tilkulle sig?

3. Nei! aldrig, aldrig vil jeg glemme,
At du en Fader er for mig; At du mit
fandt Vel vil fremme; At hvad jeg har,
det kom fra dig. I blide og i tange Røst
jeg da med Tak for dig fremgaer.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

306. O Gud! du og ved Smerte
Til Dyden kalder mig; Etræk selv mit
svage Hjerte, At jeg maae følge dia! Al,
det er tungt at lide; Men lad det være
saa: Taalmodig vil jeg lide, Til jeg mit
Maal kan naae!

2. Min Fader vil du blive, Derpaa
jeg stadig troer; Det Haab vil jeg oxlive
Ved dit det Raadens Ord. Der faaer
jeg Torst og Lise, Der faaer jeg Fred og
Roe, Der lærer jeg at prise, Der lærer
jeg at troe.

3. Din Haand det er, som bærer Mig
dybt i Støvet ned; Dit Navn jeg dog
ophøier; Thi du er Kierlighed. Og
snart skal jeg fuldendes; Det er mit store
Haab: Da skal min Klage vendes Til
Lyst og Frydemaal.

4. Da skal jeg løs for Jammer, Om
siger fryde mig. Min Siel du blid an-
nammer Til Salighed hos dig. Da skal
jeg dig velsigne, For Tidens Lidelser: Ei
ere de at ligne Mod Herligheden der.

Egen Melodie.

307. Ei Livets Kummer, Jordens
Moe, Ei Sorger skal nedtrykke mig;
Jeg vender Tanken til det Høie, Og raad
be

ber, o min Gud! til dig. Jal kun hos dig
mit Hierte finder Den sikre Trøst i al min
Nød; Og kun ved dig jeg overvinder
Sorg, Eysdom, Lidelser og Død.

2. Jeg ved din Gødhed forbereder
Ved Kummer selv til Held og Fryd.
Jeg ved, din Viisdom ofte leder Sjælen
nem Trængsler frem til Dyd. Thi ny-
der jeg med Tak mit Gode, Og bær mit
Kors med taalig Aand, Tilbeder dig, og
er tilmode, Som Barnet ved sin Faders
Haand.

3. Det Haab til dig, det lindrer Næ-
den, For hver, som troelig søger dig! Det
styrker, trøster selv i Døden Enhver, som
holder fast ved dig. Min Gud! jeg al-
drig skal forglemme Din Viisdom og din
Mistunghed; Med Haab og Troe skal jeg
istemme Din Lov i Tid og Ewighed.

Mel. Enhver som troer og bliver hørt.

308. Min Gud! hvor ofte glemmer
jeg, At Rodgang mig skal prøve; At og
paa tornefulde Veie Du mig i Død vil øve.
O! hjælp mig, styrk mig, at jeg maa
Vel og Vee kun tænke paa, At det er dig,
som styrer.

2. Jeg ved jo dog, at du, her Gud,
Er Alles milde Fader; At hvad du vil er
Gødheds Gud; At ingen du forlader. 2A.

dig, min Skaber og min Ven! Jeg da vil stedse søge hen. Du vil mit sande Redde.

3. Jeg veed, din høie Wijsdom er Den Lov, som Alt bestemmer: Du leder dine Menneſter, Og deres Gavn du fremmer. O! det er da mit sande Held, At overgive alt mit Vel I dine Faderhænder.

4. Jeg veed, du seer, Alvidende! Alt hvad som er og bliver; Du styrer ingen Hændelse; Du tager og du giver. Af dig da og bestikket er Hver Skieſne, som jeg frister her; Det Trøst i Hjertet gyder.

5. Jeg veed, at mægtig er din Haand I Himlen og paa Jorden. Du holder Alt ved faste Bånd I uforstyrret Orden. Vort derfor al uværdig Frygt! O! ved din Haand jeg vandrer trygt Endog blandt Dødens Rædsler.

6. Jeg veed, dit Ord skal evig staae; Det ei fra Sandhed viger. Lad Jord, lad Himle selv forgaae: Dit Løfte aldrig sviger. Og du har lovet, gode Gud! At redde mig af Nøden ud, Naar jeg vil dig paakalde.

7. Giv, at jeg kun i Bee og Vel Din Vel med Lyſt betræder; Ved dig min tilidsfulde Siel, O Fader! da ſig glæder. Ja, du er god, og viis og stor, Og Sand:

hed

hed er dit Raades Ord: Hvad kan mit
Haab bestemme?

Mel. Mit Haab og Trost og al Tillid.

309. O! gode Gud og Fader hør,
Og hjælp mig ved din Naadel. Lær mig,
at hvad jeg ønske tør, Jeg ønsker det
med Naade. Sænk mig til Guld i al
min Tid, At jeg mig kan ernære. Og
lad for mig Dit Bred ved dig, O Gud!
velsignet være!

2. Du hører Kæmpekongens Røst, Og
kierlig dem bespiser; Thi har og jeg den
glade Trost, Du Miskundhed mig viser.
Som Fader huld, Du naadefuld Mig
glennem Livet fører, Og skænker mig
Saa rundelig Hvad til min Nødtørst
hører.

3. Det aldrig nogen Mand bedrog, At
lade Herren raade; Om Herren gav, om
Herren tog. Det blev dog alt til Naade.
Vil jeg mit Vel Ved Ret og Ekiel, Da
hielpes jeg og Mine. Min Lid staaer til,
Gud aldrig vil Af Die slippe Sine.

Mel. Hvo istaa lader Herren raade.

310. Min Gud! i Troe jeg til dig
raaber; Jeg klager al min Nød for
dig; Og Hielp og Trost fra dig jeg haa-
ber; Du, Herre! skal ei glemme mig.

Du hører mig i Mistunhed, Og sender
Vindring til mig ned.

2. Du hører mig, naar tavst jeg
sukter; Du seer min stille Bemodss
Graad; Seer, naar sig Brødres Hierte
lukter, Og nægter mig Hielp, Trøst og
Raad. Du seer, naar Haabet svinder
u hen, Og jeg er nær Fortvivlelsen.

3. Dog ofte jeg, o Gud! miskiendte
Din Godheds vise Styrelser; I Frygt
og Tvivl min Lid jeg vendte Saa tidt
fra dig til Menneſker. Ja, svag er
jeg, men, gode Gud! Hielp mig at
holde stadig ud.

4. Befælt min Tillid, styrk mit
Hierte Ved alt, hvad her ſkal møde mig.
Giv, at jeg seer i Fryd og Emerte, At
mig tildeles Alt fra dig. Og giv, at
Tro og Virkelyst Og Haab maae herſte
i mit Brøſt!

5. Da ſkal jeg frydefuld erkjende
Din Godhed, naar det gaaer mig vel.
Jeg ſkal i Rødgang mig henvende Til dig
med fro hengiven Siel; Skal ſtetſt hæns
ge faſt ved dig, Som styrer Alting viſelig.

Hel. Jesus han er Synders Ven.

311. Sorger du endnu, min Siel!
Sorger for den Dag i Morgen? Vil
min Elsker ei mit Vel? Han? Kan han

ei lindre Sorgen? Er ei Alting underlagt Herrens Blisdom, Herrens Magt?

2. O! vort Haab har sikker Grund; Paa Guds Ord er godt at bygge. Trængsel varer kun en Stund, Og forsvinder, som en Skygge. Trost og Glæde tidt frembyd Midt i angstfulde Nød.

3. Herrens Vej er altid god! Der, til jeg min Lid' vil fæste! Er den tung for Ried og Blod, O! det er dog til mit Bedste! Giennem Trængsler gaaer jeg frem, Til Guds Himmel, til mit Hiem.

5. Didhen, didhen lad mig se, Naar min Sorg vil Diet blinde! Der er ingen Lidselse. Fryd hos Jesum skal jeg finde. Frelser! ja du har bered Mig en herlig Evighed.

Met. Hvad kan os komme til for Nød.

312. Hvad du paalægger mig, o Gud! Vil jeg taalmodig bære. Et hvert dit Bud er Godeheds Bud! Thi kan jeg trostlig være. Du har jo ført mig fædertlig; Og du har trostet, hlulpet mig, I mangen Sorg og Vaande.

2. Din Kierlighed uroffret staaer; Mis Gavn du ene kiender; Hvad har jeg ta at skieloe for? Jeg er i dine Hænder. End fræpede du strax min Sid; Sea ned på

dist, du vil mit Vel; Jeg bliver ved at
haabe.

3. Min Gud, paa dig i Alt jeg
trøer; Et vasse skal mit Hjerte. Jeg
kender dine Vilddoms Spor, End naar
jeg føler Smerte. Du fører Alting
herligt ud; Og hvad du sender mig,
min Gud! Det sendes ei i Brede.

4. Du lod ved din renbaarne Søn
Din Raade mig tilbyde. Du vil ei
din Forløstes Bon Og Suk og Naab fors-
kyde. . Nei! førend du forskyder mig,
skal Moderhjerter hærde sig Imod sit
spæde Foster.

5. O! hjælp mig, at fra Haab og
Tro Jeg aldrig, aldrig falder, Da skal
jeg føle Trost og Røe, Naar Dødens
Ræff mig falder. . Men Prøvelse er da
forbi; Da er jeg rigtig glad og fri Hos
dig og min Forløster.

Al. Jesu! dine dybe Wunder.

313. Trøstens Naar! du i de Svage
Er saa stærk og hjælperig. Styrt og
mig i Trængsels Dage; Naar mit Mod
forladt mig! For min Siel dig aabens-
bar, Og Guds Kierlighed forklar! Da
at Ehel og Mishaab sønder; Døden
skal jeg overvinde.

Egen Melodie.

314. Tabt er min Fred! Jeg synker
 ned i Uro, Sorg og Jammer. Ei den
 ene Nød er endt før den anden rammer.

2. O gode Gud! Fri du mig ud Af
 denne hårde Kummer! Hiertets Sukke
 hører du, Naar min Mund forstummer.

3. Gyd i mit Bryd Den stærke
 Trost, At mine Aar du tiender! Og
 at Alt er til mit Vel, Hvad din Lids-
 dom sender.

4. Din Villie, o Fader! skee. . Giv
 du min Afmagt Kræfter! Den, som
 taalig lider nu, Trøster du herester.

Mel. Vee mig, at jeg saa mangelund.

315. Bevar, o Gud! i Naade mig,
 At aldrig jeg forfager; Kun til vort
 Gavn du viselig Tilstedes Nød og Plas-
 ger. Giv mig, at sige hvert Aaals
 Ord; Thi du er Gud, og jeg er Jord,
 Som ei med dig bør trætte.

2. Hielp mig, thi selv jeg kan det
 ei, Min Ængstelse at bærpe; Styrt
 mig, mens jeg paa trange Vel Til
 Maa'et frem skal kæmpe. Den glade
 Tanke trøste mig, A'vise Gud! at saa
 derlig Du elsker den, du tugter.

3. Thi holder jeg saa fast ved dig; Du
 Gød mig selv at haabe. Jeg veed, du ikke

lader mig forgledes til dig raade. Jeg
veed, jeg er i Provens Stand. Jeg
veed, du haade vil og kan Dig over mig
forbarme.

Mel. Herren han er min Herde god.

316. O Gud! hvor længe skal jeg der
Mit nule Liv bendeage, Og i saa haarde
Lidelfer Vortsukke mine Dage? Seel jeg
forswægter, svinder hen, Og ingen, ins
gen jordist Ven Kan mig i Nooen hiespe.

2. Naar Morgensoen kalder op Til
Arbeid og til Glæde, Da ligger tungt min
matte Krop, Mens Taarer Diet vørde.
Naar Aftenkiernen lyder Røe, Den fiere
blide Ratteroe, Klyper Sønnen fra mit Leie.

3. Jal Sorgen synes født med
mig; Som Skuggen den mig følger;
Jeg trues, ængstes idelig; Al Bryd sig
for mig dolæet. Og hvor jeg end oms
kring mig seer, Er ingen Hielp at sine
meer; Al Verden mig forlader.

4. Dog stee, o Herte! hvad du
dilt: Jeg aldrig skal forfage. Du brier
dilt dit Dre til Min Bemodis Sut og
Slage! Den kommer, Bressens blide
Stand; Den kommer, Dødens stille
Blund, Naar du min Siel vil falde.

5. Da glemmer jeg den hele Jord, Og
hvad

hvad jeg led i Støvet! Da skal jeg
 se det grant, hvorfor Din Wiisdom
 har prøvet. Da skal jeg see din Sø-
 hed, Og naae mit Væsens Dier
 Da skal jeg evig frydes!

6. O glade-Haabl det goder I
 I mit klemte Hierte. Jeg har
 Guds, min Faders Næst; Den lind-
 al min Smerte. Ja, Fader! ja
 er bered At vandre til din Him-
 Fred I giennem Sorg og Nøie.

Mel. Gud Hellig Aand i Årte os lær

317. O Jesu Christ! jeg troer i
 dig! Udrust min Siel med Styrke! I
 Herrens Naad er skult for mig; I
 trindt om mig er Mørke! Vil Sk-
 forjage Hiertets Fred, Hielp da jeg i
 Taalmodighed I dine Fied-maa træd

2. Jeg veed, det til mit. Se
 maa stee, Noar Modgang jeg maa b-
 Jeg veed, at og Forsølgelse Er i
 Vefienders Væ. Ved Alle du kies
 drager mig Fra Jordens usle Tant-
 dig, Og mig til Wiisdom leder.

3. Gud elster mig! med denne Troe!
 Alting gaar imøde. Derpaa jeg b-
 vil min Roe, Som I vil et skal omst-
 Min Guds, min Faders Kierlighed,

Læse

Trængsel og Gienvordighed Kan trøste,
styrke, fryde.

4. Gud elsker mig! den Tanke skal
Mit sidste Skridt ledsage; Den følger
mig i Dødens Dal; Al Frygt kan den
forjage. Paa Frelseren jeg lider her;
Hos ham jeg herliggjøres der, Hvor
Suk og Klage svinder.

Mel. Herren han er min Hyrde god.

318. O Gud! din Godhed gaar
saavidt, Saavidt som Himlen rækker!
Din Frelse du os sender tidt, Naar far-
llgst Udsigt strækker. Du faderligen
staaer os bi, Hvad Baande end vi stæs-
des i! Hør, Herre! hvad jeg beder.

2. Jeg beder ei om Overflod Af det,
som Lykken giver; Med den af dig tils-
beelte Lod Tilfreds jeg gierne bliver.
Forstand og Viisdom skienk du mig, O
Gud! at jeg maa prise dig For hver din
Godheds Gave.

3. Jeg beder ikke om et Navn,
Som brammer kun og blinder; Men
giv, jeg altid fremmer Gavn, Og Fryd
kun deri finder. Og lad den Hæder
følge mig; At jeg har vidst at takkes
dig Og Dydens sande Venner.

4. Jeg beder ei om mange Aar; Hvad

pens Dag skal vist fremgaae Og Sorgen
 sige Og Glæder spire frem paa nye.

2. O Gud! paa mangest Glædes Sti
 Du hidtil lod mig vandre! Hver mangt
 et Uveir traf forbi, Der ramte tusind
 Andre. Saa tidt mit Fødem og min Vand
 Blev signet af din runde Haand. Og
 naar jeg bad, da hørte du; Hvi skulde
 nu Du ikke komme mig ihu?

3. Vort da hver Trivsel, bort af mit
 Siel! Gud er min milde Fader! Alt
 hvad han Vil, er idel Held, Og ingen
 han forlader, Og viist er hvert hans Vort
 med Og fremmer min Lyksalighed. Jeg
 lider paa, jeg er ham tier, Ekisnt ei jeg
 seer Hoorledes det er godt, som seer.

4. Saa tornesud er Korsets Vej, Og
 tung den er at vandre; Dog kan al Sorg
 og Klage ei Guds skjulte Raad forandre.
 Den Vej, saa mædig og saa trang, Ved
 Mismod bliver dobbelt lang. Hielp,
 Herrel hielp mig, at jeg maa Udholde
 saa, At jeg tilsidst kan Maalet naae.

5. O Evighed! du høie Trøst, Naar
 Graad mit Øie blinder. Snart ender sig
 al Sorg og Bøst, Og Frelsens Dag
 oprinder. Min Faders Hens Jeg da skal
 see, Som Jesus mig forsettede. O Jesu
 der er Fryd og Fred; Og der et Sted
 har du, min Frelser, mig bered.

Mel. Gud Fadre i Himmerig.

323. Al gode Gud! med barmhertig Hu
Paa dig mit Haab jeg bygger! I Nød og
Kummer trøster du; I Farer du betrygger.

2. Du mægtig, viis og trofast er Og
aldrig os forlader. Den mindste Skab-
ning er dig tier; Du og er Ormens Faa-
der.

3. Hvert Dyr paa Jord, i Luft og Hav
Af dig sit Ophold nyder. Alt takker dig
for hvad du gav; Alt Levende sig fryder.

4. Men, Herre! staae vor Svaghed
bi! Af! ofte vi forsage. Din Godheds
Under glemme vi Saa tidt i Nødens
Dage.

5. Lad Tanken om din Kierlighed Opa-
live hvert et Hierte! Og styrk enhver som
boies ned Af Trængsel, Mangel, Smerte!

6. Giv, Herre! hvad der tiener
mig; Velsign, hvad du har gloet! Og
lær mig ret at tænkes dig, Ved værdig
Brug af Livet!

Mel. Alene til dig, Herre Jesu Christ.

324. Paa dig, min Gud! som Alt
formaaer, Mit Haab saa fast kan hvile: Til
dig i alle mine Aar Kan jeg med Tillid
le. Men af! det skionne Haab til dig
Saa tidt med Frygten blander sig. Lidt
fængstes jeg af Mismod's Baand, Ed-

Lidt er min Vetræde Hellighed, Men
Sontfers Kyst mig snarlig ned Til syn-
dig Jdræt drager.

3. Dig ene vender jeg mig til, O
Gud! med Bøn og Klage, Raar ved min
Evagthed Sielen til Vished og forsar-
ge. Du est min Gæder, jeg vil bede; Og
at dig tælles Gudsriggighed, Det bedst du
mig at hælde.

4. Thi skal min Evagthed altid mig
I Du og Tanke være; Og da at vandre
flo:elig, Jeg meer og meer skal lære.
O! naar min Trang jeg føler meest, Da
til min Gud jeg beder bedst, Mig vogt
ter bedst for Synden.

5. Hjælp mig, og lær mig selv, o Gud!
Alt Alt af dig vi høre; At naar jeg søl-
ger dine Bud, Da er min Kraft din Gave.
Jeg da ei skal hovmode mig, Men Vren-
give ene dig, Og tælles dig, o Herre!

Mel. Gæder vor ubl Dummerig.

328. Vøgt mig, o Gud! at Over-
mod Ei i mit Hjerte fæster Rod! Alt hvad
jeg har det gav du mig, At det skal brugs
ges oisellig. Men i det jeg veg fra dine
Bud, Lad det ydmigg mig, min Gud!

2. Om Lykken var mig end-saa høid;
Om den mig gav al Jordens Guld; Om

jeg var meer end andre blis, Og hver
forkyndte høit min Pris; Om jeg end
blev en Helgen kaldt; Hvad var det
dog? hvad er det alt?

3. Lær mig, o Gud! med Ydmyg-
hed, At følge min Forlofers Fied, At
aldrig af mit Sind det gaaer, Fra
hvem jeg Alting, Alting faaer. Af!
af mig selv jeg intet er, O Gud! mig
Synder naadig vær!

Mel. Gak under Jesu Kord at staae

329. Hvor kunde jeg, o Gud! for
dig Af noget Gode hovmode mig? Hvad
Gode tør jeg vel kalde mig? Hvad har
jeg, Gud! som et er dit?

2. Din Almagtshaand mig banner
har, O Herre, da jeg intet var. Din
Gødhed gaa mig Liv og Alt! Hvo har
din Gødheds Gader talt?

3. Den Gars jeg ei tænkte paa, Dit
Forson. Die flarlig saae! Ustadi jeg
blev, og vidste ei, At jeg gik frem paa
slibrig Mei.

4. Naar Fristelser omspendte mig,
Jeg Mod og Styrke fik fra dig. Jeg
sed din Aand fik Kraft at staae, Og i
dit Lyve Sandhed saae.

5. Og hvis min Vandhel tæller dig, Da

Har dit Ord veiledet mig; Dit Ord mig lærte Pligt og Dyd, Og gav mig Haab om Himlens Fryd.

6. Jez aldrig, aldrig da for dig, O Herre! vil hode mode mig. Fra dig, du Gudheds rige Væld, Fra dig er Liv og Kraft og Held.

Mel. Kommet til mig, sagde Guds Son.

330. O Gud! hvad er et Menneske for dig, du Høie, Mægtige! Som Liv og Alt tilmaaler? Dybt synker jeg i Etobet ned Ved Tanken om din Herlighed, Som hist i Lyset straalet.

2. Blant hine høie Vanders Hær Den viseste, den største er Kun ringe mod sin Skaber. Men jeg mod dem? Hvor synker ned Min Visdom, Magt og Hellighed, Og sig i Intet taber!

3. Giv, Herre! at min Ringhed maa Mig idelig for Ole staae, Og Ydmyghed mig lære! Den Ydmyghed mig Jesus køb, Og visse selv i Liv og Død. Dig, Gud! har ene Være.

Mel. Nu vel an! var frist til Mode.

331. Herre! giv jeg aldrig falder Den til Lædhed i min Stand. Overalt, hvor du mig falder, Giv, jeg virker, hvad
je

jeg kan! Lediggang var aldrig god. Den blev mange Lasters Rod. Vifelig du bød mig, Herre! Glittig i mit Kald at være.

2. Styrk mig, at jeg ikke trættes! Møien er ved Haabet fød: Ved det Haab, at jeg skal mættes, Naar jeg stræber for mit Brød. Hielp, jeg bruger vel min Tid, Sparer ingen løblich Flid! Lad min Gierning heldig drives, Og mit Mod ved dig oplives!

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade.

332. Det Guds, som Rust og Møl fortære, Lad det, o Gud! ei friste mig; Men lad mit Døie stadigt være Henvendt til Himlen og til dig. Alt hvad jeg her kan trænge til, Jeg veed du mig tildele vil.

2. Af Gierrighed saa mange Lyder, Com af en giftig Rod, opgroe! Men salig den, som nøisom nyder Sin Lod, og i sit Kald er tro. Velsign, o Gud! mit Ansigts Sød; Og gib mig Fred og Nøisomhed!

Mel. Herren han er min Hørde god.

333. O Gud og Fader! styrk min Siel, Naar Gierrighed mig frister! Saa let ved den mit sande Held, Min Sieleroe i rister. Væe mig, om jeg greb Feiligh

At jeg mig Frugt af Næstens Gød,
Ulobligen tilbendte.

2. Med Spnd det kom, med Sorg
Det gaaer; Som Vøner det adspredes;
Bedrageren ei længe staaer; Hans Fald
ham snart beredes. Og falder han fra
Velstand ned I Kummer og i Ufsehed,
Hvad er ham da tilbage?

3. Du, Herre! hver en Tænke seer,
Som Næstens Ret fornærmes; Retfærdige!
du aldrig er Bedragerens Bestier-
mer. O! skælske vil jeg for din Dom.
Om Guds til mig med Uret kom, Det
skal hos mig ei blive.

4. Vel mig, o Gud! naar mig din
Frugt Paa rette Veie leder; Da skal
mit Huus ei vorde byggt Paa Uretfærdig-
heder. Da gior jeg alle Ret og Eftel-
Dg har i Røisomhed mit Held; Da vil
du mig velsigne.

Mel. Waag op og Raad paa dine Estrænge.

334. O Gud! du ved dit Ord os
lærte, At Rigdom et gior lyffelig. Ver
var fra Sierrighed vort Hierte, At vi
maa kunne tælles dig! Afvei vor Lod,
som du det vil; Læg kun Velsignelsen
dertil!

2. Lad Trøe og Dyd vor Rigdom være!
Den Rigdom svinder aldrig hen. Ei No-

Kierligh. til os selv og vor Næste. 27
og Rust skal den fortære, Ei Røverhaand
skal ramme den. Den Rigdom giver Sien
len Fred. Den følger os i Evighed.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

325. O Gud! du vil, at Kierlighed
skal hver min Daad oplive; Du vil, at
jeg skal elste Fred, Og broderlig tilgive.
See! mig til Bedste alting er, Hvad du,
o Herre! byder; Og ingen Glæde har jeg
der, Naar jeg dig ei adlyder.

2. Boer i mit Bryst Forbittrelse Og i
mit Die Brede, Hvor tør jeg da til Him-
len see? Hvor tør jeg dig tilbede? O!
hist er i sel Fryd og Fred Blandt de Uds-
valgte Hære; Og kun ved fælles Kiers-
lighed Lyksalige de ere.

3. O! giv, at jeg af ganske Siel
Maa elste hver min Næste! Giv, at jeg
fremmer eget Vel, Og fremmer Andres
Bedste! Da, naar du kalder, jeg med
Fred i Graven skal nedstige, Og frydes
hist i Evighed, I Kierlighedens Rige.

Mel. Hvo iltun lader Herren raade.

336. Dig, Jesu! bør vi efterligne I
virkom Brodertierlighed; Da vil du
naaderig velsigne Vor Siel med Fryd
med himmelsk Fred. Ved Lyd og æd
Sierninger Vi føle Livets sande Væ

2. I Broderfærlighed vi nyde Den
Trost, at Herren er vor Ven; Hans Løf-
ter os det Hoab indgibde, At han vil els-
ke os igien. Ja! Kierligheden følger
med, Og glæder os i Evighed.

3. O Frelser! giv du os din Raade,
Paa denne Dyd at lægge Vind; Din
gode Sandheds Aand os raade, Og
danne selv vort hele Sind. Åtærlig, fyrig
Gavneløst Maa virke stadig i vort Bryst.

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud.

337. Os alle af det faldne Rion Gud
til sit Rige kaldte: Han os ved sin den-
elste Søn Til Elskelige valgte. O
Herrel giv, at rebelig Hver af os vorder
Christo lig I Sierning og i Tanter.

2. Lad Fromhed pryde vore Ord, Og
smile fra vort Miel O du, som er alene
stor, Vil Ydmyge ophsie. Giv os at
stifte Held og Fred, Og at med kærlig
Hielpsomhed Den Trængtes Nød vi
lindre.

3. Ja, stent os Jesu blide Aand!
Hans Mønker er det bedste. Da Breden
ei faaer Oberhaand Imod den svage
Næste. Ol stod jeg end, hvor Andre
faldt; Min Gud! jeg stod dog ei i Alt.
Hvi skulde jeg da vredes?

4. O Frelser! som for Sjænder had

lad Heren mig ei fornede. Førfølges jeg af Livens Had, Giv, jeg da tænker bedst, Og gavner ham, som skader mig, Og beder for ham broderlig, Og saa dig efterfølger.

5. Gud! hjælp, vi til Fuldkommenhed Ophøies maae alt mere; At Jesu Christi lille Fred Blandt Alle maae regiere! Giv os Samdrægtighedens Land, At frem vi sandre Haand i Haand, Som Børn af fælles Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

338. O Gud! hver Skakning er dig kær. Din Haand til Hielp er rede. Du med os Svage overbær. Du straffer ei i Brede. O! at jeg kunde ligne dig, Og stedse kærtlig vise mig Mod mine svage Brødre.

2. Er nogen ned mit Uheld glad, Giv, jeg ham det forlader! Førfølger nogen mig med Had, Giv, jeg ham dog ei hader! Og seer jeg ham at lide Nød: O! giv, jeg rækker ham mit Brød, Og rækker ham det gierne.

3. Lær mig at fremme Fred og Ret, Og signe dig, min Fader! Lær mig at elste Mennesket, Naar Lasterne jeg haver. Mig lode Jesu blide Land, At jeg ma

række Broderhaand Til Giende, som til
Venner.

Mel. Nu har vi Synden mere.

339. Dig, Gud! at kalde Bader,
Er sødt for Menneſtet; Men hvo, som
Næſten hader, har ingen Børneret. Giv,
at i Jesu Fied Vi broderligen vandre, O
viſe mod hverandre, Uſtrømtet Rierlighed.

2. Du ſelv os ſammenbinder Til Eet
paa denne Jord; Eet Blod i Alle rinder,
Een Aand i Alle boer. Du høret Alles
Raab, Som Alles blide Herre. Vi Mi-
le kaldte ere Til ſælles Troe og Haab.

3. O! ſkulde jeg da glemme Mit Kris-
ſten, Samfundſ Baand? Og døve Hier-
tets Stemme? Og lyde Evedragts Aand?
Nei! om end Vold og Svig Til bitre Syt
mig driver, Jeg ved din Hielp tilgiver,
Som du tilgiver mig.

4. Lad Jesu Aand og Lære Ret hellige
min Siel: Lad al min Jdræt være, At
fremme Alles Vel. Jeg da ydmygelig
ſkal i hans Godſpor træde. O! det er
ſalig Glæde! Det er et Himmerig!

Mel. Af dybeſte Nød, raaber jeg til dig.

340. Giv, Herre! at paa Livets Wei-
Nig Ordets Lys ledsage, Saa jeg min
Bro

Brøders Hierte ei Med Haan og Uret
slage! Ei skulle da hans Sukke mig
Med Rette flage an for dig, Vor fælles
milde Fader!

2. Fri mig fra daarligt Selvbehag,
fra Hovmod's lede Drømme: At ei min
Broders Sindelag Jeg ublid skal bedømme.
Lad altid rinde mig i Hu, Hvad i
dit eget Hierte du Tidt seer, du Hiertets
Sommer!

3. Og om jeg saae min Broder gled,
I! giv jeg da ei synder; Ei trykker ham
ind mere ned, Og ei hans Skam forsyns-
ker. Lad mig betænke, milde Gud! Hvor
idt jeg handler mod dit Bud; Og dog
vil du mig staane.

4. Ja! vend mit Hierte selv til den,
hvis Fjendskab mig bedrøver, At jeg er
iden Skramt hans Ven, Og Venstab
nød ham over. Og om jeg seer ham
ædt i Nød, I Trang for Huusly,
Næder, Brød, At jeg ham villig
ielper!

5. At! til det Gode, som jeg vil,
Min egen Kraft er ringet Gud! du mig
ive styrke til, At ville og fuldbringe.
Besiel med Kierlighed mit Bryst, At
g abløder dig med Lyst, Og elsker min
Brødre!

Egen Melodie.

341. O Fader! lad din Bøddighed mig
 Takke stadig være. At ligne og at sæl-
 kes dig, Det vilde du mig lære! O see
 mig! om jeg umildt var, Jeg som saa
 mild en Fader har.

2. Du os en kjerlig Fader er, Og dine
 Børn vi ere; Og er min Broder mig ei
 tier, Jeg dig ei kjer kan være. At elste
 Møsten Jesus bod: Han selv os elste
 til sin Død.

3. Min Gud du vil tilgive mig, Og
 hver min Feil afrette; Høi er da jeg,
 som strengelig Med Brødre gaar i Ret-
 te? Hviß du til Doms med mig vil gaar,
 Hvor skal jeg da for dig bestaae?

Mel. Et trofast Herte, o Herre min.

342. Min Gud! o lad Sagmodig-
 hed Min Vandel stedse pryde! Kun da
 jeg kan din høie Fred i Tryk og Kummer
 finde. O Gud! fordriv al Splid og
 Riv, Som tidt forbitrer her vort Liv,
 Og Kristennavnets Skænder.

2. O Jesu Christ! du taalig led Fors-
 haanelse og Smerte; Du Fromhed og
 Sagmodighed Os ved dit Mønster lær-
 re. Lad altid mig see hen til dig, Naar
 Verden vil forraabe mig, Da skal jeg
 Feier vinde.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

343. Vi bede, hjælp os Jesu Christ!
Du vil os jo bønhøre. Lad Verden ei
ved Magt og List Til Tvedragt os fors
føre! Lad os med villig Aand Hverans
dre række Haand, Og aldrig bryde Fred.
Lad Broderenighed Bestandig blandt os
herste.

2. Vi hisset da og samles skal, Og
Fredens Bløde smage, Hvor Salige i
tusindtal Os fro blandt sig optage.
Vi ogsaa samles der Med dine Engles
Hær. O Fryd' evindeligen Vi samles
og med dig, Med dig, o Fredens Fyrste!

Mel. Gader vor udi Himmerig.

344. Din Kirke, Herre! lad ber
staae, Og for dit Aasyn Naade faae. Lad
Kierlighedens det faste Baand Forene tros
fast Aand med Aand! Lad alle i Samdrægs
lighed Gaae Haand i Haand i Jesu Fied!

2. O! giv, at Tvedragt, Bitterhed,
Og Had blandt os ei finder Sted. Lad
Kierlighed og Fred og Roe I vore Hier
ter stedse boe. Giv, at vi vandre maae
for dig, Som gode Børn endrægtelig.

3. Ja giv, vi ei fortsærne dig Ved Un
derfundighed og Svig! Dit Ord seer dog
il vor Daad, Vor Tænke, Naafund
fulste Raad. Grant seer du Ondsk

fiulte Sit, Og staaer den Undertrykte bl.

4. Gud! du er idel Kierlighed. O! set til' os i Raade ned. Fra dig, fra dig, alt Gode gaar ud. Velsig vort Samfund, gode Gud! At her vi leve broderlig, Og bannes for dit Himmerig.

Mel. Fader vor, udi Himmerig.

345. O Fader! du er Fredens Gud! Dit Bud er Kierlighedens Bud; Og i dit blide Sandheds Ord Du kalder Alind Brodermord. Det staaer da fast, at Ufredsmand Lyksalighed ei vente kan.

2. Thi hoi, o Gud! det haarde Sind, Og vore Hjerter sammenbind! At ikke Vid og Had og Riv Forbiter vort og Andres Liv. O! led os, Fader! led os frem Paa Fredens Vej til Fredens Hiem!

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

346. Giv os, o Gud! at elste Fred, Mens vi er her i Live! At vi i Broderkierlighed Forenede maa blive! Saa stræbe vi i Jesu Naad, Selv ham at efterligne, Og fremme villig Broders Gavn; Og du skal os velsigne.

Mel. O gode Gud! du Kierlighed.

347. Som du, o Jesus! lærte mig

Vil jeg mit Sind berede, At ingen Uret
eller Svig Skal egge mig til Brede.
Med aabent Ansyn, Broderaand, Vil
jeg min Uven møde; Ham byde Hierte,
byde Haand, Og glemme al hans Brøde.

2. O! hvilken Glæde ligner den,
At ende Riv og Trætte, Og trofast Vens
skabs Vagt igien Med Brødre at oprette.
O hvilken Fryd, naar hist engang Vi
Rag og Harmen glemme; Og da vor fæl-
les Jubelsang Hos Fredens Gud istemme.

Mel. Brede din asvend.

348. O Gud! din Kierlighed vil Al-
le signe: Lær os, vor Fader! dig at ef-
terligne. Hvo ei har Kierlighed, han
kan ei være Dit Barn, o Herre!

2. Giv mig, at jeg med smt og ær-
ligt Hierte Maa føle Brøders Fryd og
Brøders Smerte. Og lad mig aldrig
lyst og Egne savne Til dem at gavne.

3. Giv mig og Brød til Hungrige
at nætte. Giv Kraft og Held Betrængtes
Sorg at lette. Og frem for Alt, giv
jeg kan Mange kære Dit Navn at ære.

4. Jeg da med Fred skal for dit Ans-
syn vandre. Mit Liv er Held for mig,
og Gavn for Andre. Og om din Raade-
re jeg her forvisset, Og Himlen hister

Mel. Vag op og staae paa dine Strænge.

349. Dig, Gud! see Tak for alt det Gode, Vort Borgersamfund fik fra dig. O! gid vi alle grant forstode Hvad Held det gav os hver for sig. Og gid vi alle brugte det Kun til at stifte Gavn og Ret.

2. Vort Land os nærsom Erøbe yder, Ved Lov vi tryk i Landet boe; Og sælles Kraft, naar Faten byder, Mod Fienden værger for vor Noe. Gud! du gav Land og Frugtbarehed, Du satte Lov og Dyrighed.

3. Thi vil vi Lov og Rønge lyde, Og det med kristen Ærlighed; Og da den Tanke os skal fryde: At dig vi vise Ærdighed. Og at du selv vil lønne blid Hver trofast Værker Daad og Id.

4. Saa vil vi og som Samfundes Lemmer Hinanden elske broderlig, Og virke hen til hvad som fremmer Vort sælles Liv i Fred, i Krig. Og blinde Styrke, Held og Tryd, Ved Klog og virksom Borgerdyd.

5. O Gud! vor Gud! giv dertil Raad del Sign os, og Rgn vort Fædreland! Giv dem som lyde, dem som raade, At virke hver hvad Gødt han kan. Og Al

les Attraa være Fred, Og gavmrig Daad
og Enighed!

Mek. Hvad kan os komme til for Nød.

350. Du skabte os, al gode Gud! Til
Salighed at nyde; Kun at vi høre dine
Bud, Og dem af Hiertet lyde. Sam-
vittigheden redelig Om denne Sankt hed
mindrer mig, Naar jeg dens Barsel agter.

2. Og den mig lønner, naar jeg tro
Gaaer frem i sande Dyder; En trostes
fuld og stille Røe Den i mit Hierte gyder.
Ja! reen og høi og himmelsk Lyst Sig
da udbreder i mit Bryst, Og signer mine
Dage.

3. See! disse glade Sølelser Kan in-
tet mig betage. Om jeg endog mistkient-
tes her, Jeg har dog Trost tilbage. Du,
Herre! som min Ustøld seer, Jeg veed
du min Belønner er; Det Haab min Siel
opliver.

4. Men at, jeg ubesindigen Til Synd
tidt gaaer tilbage. Da Røllighed og Lyst
igien Mit Hierte snart forsage. Og Blus-
sel, Uro, Sielenag, Og Frygt for Dom-
mens store Dag Mig idelig forfølge.

5. Forgieves jeg forsøger her At dø-
ve Hiertets Stemme; Forgieves i Fortv-
stelser, Men Synd og Ustøld vil glemme

Den Døale har ei Varighed; Thi Sieler
fred er ei den Fred, Som Verdens Glæ-
der give.

6. Lad mig da stedse, o min Gud i
Samvittigheden høre, Og efter dine vise
Bud Min hele Wandel føre! Saa blis-
ser jeg lykkelig her; Og naar du kalder,
faaer jeg det Al Salighedens Bylde.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

351. O! var-min Siel fra Synden
fri, Henvendt til Gud alene! O! fandt
jeg al min Lyst deri Ham, Gudhed's Gud,
at tiene! Snart af mit Hjerter da for-
svandt Urolighedens Plage; Og Lyset i
min Siel oprandt; Og Freden kom til-
bage.

2. Vor Gud er stor og vilk i Raad,
Og blid han Held udbreder. Vor egen
ufuldkomne Daad Os Sorg og Nag beres-
der. Vi Arme! hvor vi daarligen Os
seld forvalde Smerter, Og gaae tilsidst
fra Jorden hen Med angestfulde Hjerter.

3. Storl seld, o Gud! min svage
Slid, At jeg kan Blisdom lække; At meer
og meer jeg stunder did, Hvor jeg skal
evig være. Led mig, at jeg med Vars-
somhed Maa undgaae Syndens Enarer.
Bid, jeg kun seer Lykkeligbed I det, som
ig varer.

4. O Gud! jeg i dit Velbehag Mit
Hjeld vil stedse søge; Da skal jeg vifelig
hver Dag Min sande Fryd forøge. Hver
Time sevet rettelig Engang mig Trost skal
være, Naar hifset jeg engang hos dig Dit
Forsyns Raad skal ære.

5. Tilsender du mig Livets Fryd, Med
Lid jeg den vil nyde: Saa kan jeg
uden Tab af Dyd Mig ved min Lykke
fryde. Ved alt det Gode vil jeg see
Paa, dig det Godes Giver; Men altid
mod det Bedre see, Som hist os skien-
set bliver.

6. Endnu jeg Stavets Byrde bær, Og
lidt den mig nedtrynger; Jeg dog i Gud
frimodig er, Og Lov og Priis ham syn-
ger: Vor Fader udi Himlene! I Riget
dit vi ere. Med os i Alt din Villie see,
Den see, den see, o Herre!

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.

352. Led mig, o Gud! paa Dydens
Veie, Og hjælp mig, at jeg viger ei Fra
Maalet du mig satte! Thi, naar jeg ei
med dig har Fred, Da kan al jordist Hers-
lighed Mig ei mit Tab erstatte.

2. Al! naar jeg elfter syndig Lyst, Da
viffelig fra dette Bryst Den sande Glæde
flygter. Naar da mit Hierte mindes on-

At jeg skal sædes for din Dom, Sam-
angstelig jeg frygter.

3. O! lær mig da, alvise Gud! At
vandre efter dine Bud I Livets Brøvedas-
gel Jeg her din Fred da nyde skal, Og
hisset Bløder uden Tal I Fredens Land
modtage.

5. Jesu Efterfølgelse.

Met. Hvad kan os komme til for Gud.

353. O Jesu Christ du lærte mig
At gaa paa Sandheds Veie; Med dette
tåber Alting sig, Som Verden har i Eie.
Med dig jeg har en naadig Gud, Naar
jeg kun følger dine Bud, Mit Monster
og min Lærer!

2. Og, o hude for en Kierlighed! Du
har min Synd og Brøde; For mig duk
Daan og Marter led, Og Korsets Død
du døde. Hvorved kan jeg fuldrække dig?
Kun derved, at jeg redelig I dine Guds
spor træder.

3. Dit Løfte fast som Klippen staer:
Du hjælper mig at kæmpe; At Modgang
et mit Sind nedslaaer, At jeg kan lyske
dæmpe. Jeg elsker, beder, haaber, troer,
Og følger dig, og hisset høer hos dig i
Fryd og Ære.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

354. O Jesu! ret at ligne dig, Det
ville du os lære; Kun dette glør os lyst:
Helig, Kun dette er vor Ære. Ja hoi,
afslutter Hellighed Du straalte dig paa
hvert dit Gied: Ei Jorden saae din Ege.

2. Men vi! hvor let forvildes vi fra
dig og Dydens Bane, Og høre Lysters
Tryllerie, Og lyde Lasterens Bane. Hos
os sig blande Gell i Alt. Vor Dyd er
svag: Alt! tidt vi falder; Og tidt endnu
vi falde.

3. Hver Lidende, som til dig kom, Til
Ynkssomhed dig rørte; I Tale blid, i
Hierte from, Hvert Angestaab du hørte.
Os røre tidt ei Guf, ei Graad; Vi næg-
te Hielp, vi nægte Raad, Naar os vor
Næste beder.

4. De høie Evner, Gud dig gav, For
dem hans Naad du priste; Og ydmyg var
det Sindelag, Som du i Alt udviste.
Tidt falde vi til Stolthed hen; Og nep-
pe fiende vi vor Ven, Naar Lykken til
os smiler.

5. Alt hvad din Faders Bliidom bød,
Det var din Lust og Ære; Til Døden,
ja til Korsets Død Du vilde lydig væ-
re. Vi glemte tidt vor Pligt mod Gud;

overtræde sit høje Bud, Skönt de til
Held os lede.

6. Ei dine Glenders Grusomhed Os
bragte dig til Krede; I af den Uret, søg
du led, Du hørte for dem lede. Dødt
let antændes Had og Harm Og Dødt og
Grumhed i vor Barm. Naar Vredte os
forvæmme.

7. O Jesu Christ! vi bede dig: Din
Hånd lad os ledsage, At vi maa vandre
viselig I alle vore Dage. I dine Spor vi
de gaa frem, Og aldrig vige af fra dem.
O, styrk vor Svaghed! Amen!

Mel. Gud Hellig Hånd i Ret og Lær.

355. O Jesu Christ! du kom fra Gud:
Dig stee Lov, Pris og Ære! Dit Ord
var Tilbedoms høie Bud; Dit Liv var Dy-
dens Lære. O, himmelsendte Frelser! giv,
At vi dig lyde, at vort Liv Din Wandel
maatte ligne!

2. Men af! til din Guldkommenhed
Vi stræbe her forgieles. Du selv din
Hånd os sendene, At vi af Støvet hæves;
Og synke vi, da Kraft os giv, Til hiffet i
et bedre Liv Vi meer og meer dig ligne.

Mel. Jesu! dine gode Bunder.

356. Jesu! Frelser, lad mig lære Re

at følge dine Fod! Giv, min Bandel dig
maa ære, Effant min Svagbed trykter
ned! Hvergang Synden loffer mig, Lad
mig staa hen til dig. Lad dit Mønster
mig oplive, Dig og Dyden tro, at
Alles!

2. Du, hvem Himlens Vænder byrte,
Her i Ringbed vandrede. Rolig har du
og med Styrke Armod og Bortredelse:
Siels mig, at jeg lægger Bind Paa et lige
adungt Sind; At jeg, hvad min Lod skal
være, Alting uden Kunne maa høre!

3. Edel Jver i dig brændte For dit
store Vrende; Og i hvor du dig henvendte
Bragte du Velsignelse. Giv mig, at
jeg ogsaa maa Trolig i mit Kald frem-
gaar, Og rundt om mig Held udbrede
Med ustrømtet Sieleglæde.

4. Men din Kierlighed, din Jver,
Længes dig med Spot og Rød. Tro du
dog til Enden bliver, Tro, at! indtil
Korsets Død. Du endnu paa Korset bad:
Fader! Fader! dem forlad! Jesu! Lad
mig, dig til Være, Tro som du, og
kierlig værg!

5. I Gethsemane vi hørte: Fader!
flee din Villie! Og da du dit Værk fuld-
førte, Ham du dig befalede. At! naar
Kampen bliver hed, Lær mig din Heng-

venhed! Og naar da mit Liv sig ender,
Lag min Siel i dine Hænder!

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

357. Kristne! lad os samle Kræfter,
Satte stadigt Mod i Bryt; Lad os følge
Jesum efter; Lad os følge ham med
Lyk. Vi vil lyde hvad han bød, Os til
Gavn i Liv og Død; Vi vil elste hver sin
Næste. Søge tro hverandres Bedste!

2. Snart vi skulle heden vandre; Evis
heden er os nær: Lad os bede med hver
andre! Lad os stræbe hver især! Kommer
Store! kommer Smaa! Frem ad Maas-
let lad os gaae! Følger Alle! ingen
svige! Velen gaaer til Himmerige.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder.

358. Milde Frelser! lad os lære Virk-
som Hjælpsøst af dig, At ved Raad og
Daad vi ere Dem til Trøst, som græm-
me sig. Er for svag til Hielp vor Haand,
Giv os dog en villig Aand, Til at trøste,
styrke, raade Dem, som er i Nød og
Vaade!

Mel. See Guds Rionne Lyd og Pragt.

359. Hielp, Jesu! at i Livets Gang
Jeg dig maa følge næt! Dit Mod i Rum-
met

og i Leang end det mig faae for Diel
 Vil Verden, Ried og Blod, End sætte
 sig imod; End mig dog trostlig stræbe frem,
 Indtil du vil mig kalde hjem!

2. O salig Gæst! naar jeg skal der
 Din Frelses Gæste tiende, Og see, at
 al min Kummer her forsvandt ved Ba-
 nens Ende. Dit Mæster og din Møst
 Mig giver Kraft og Trost; Saa at jeg
 mindes ideligt. Den farer vel, som søl-
 ger dig.

3. Velan! saa gaaer jeg uforsagt
 De tornestræde Stier; Dit Løfte evig
 faaer ved Magt: Ved Maalet Kronen
 hier. I giennem Drevelsen Gaaer Bei til
 Himmelen. Og naar jeg der dit Ansigt
 seer, Da sørger jeg jo aldrig meer!

Ma. Hjertelig mig nu langes.

360. O Jesu! vær min Lærer, Naar
 jeg gaaer Trængsels Bei! Giv, naar jeg
 Korset bærer, Jeg dog mistroste? ei! O!
 styrk mig ved din Raade, Giv Balsom i
 hvert Saar; Da til min sande Baade
 Jeg Kraft ved Korset faaer.

2. End stadig mig betragte Alt, hvad
 du led for mig, Og Spot og Had forag-
 te, Naar jeg kun tænkes dig. Og som
 du kom med Seier fra blodig Kamp

**Orde, Gaa gie mig ogsaa Gier M
sindig Døds og Id.**

3. Tilfreds jeg da skal være I Gu
te som i Guds; Dig, Jesu! skal jeg
Med Troe og sandig Døds. Og gaa
naar Timen kommer, Med Troe af B
den ud; Thi du, min blide Højsmer! I
føre mig til Gud.

Mel. O mine Gier! troe alleis min.

361. Den Døds og Døds, dig se
fod, Den gie du med et sandigt Mod,
Jesu Christ! imøde. Du led med G
hengiven Gier; Thi det var Forde
Fred og Vel, Hvorfor du led og død

2. Ophæiede! I lær du mig I
dighed at ligne dig, Og Gud hengiv
være! Al! skæbeligt er Risd og Blo
ket mig forsager Haab og Mod, Na
jeg skal Korset bære.

3. O! lad mig skue op til dig:
Mønster efterlod du mig, Giv, at j
det maa ligne! Til dig alene staaer n
Haab. Hør du i Rødens Stund n
Haab; Min Stræben du velsigne!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaat

362. Lad, Jesu! rids mig tænke p
Dit gudhengivne Hierte, Dig Ber

altid rolig saae, Endog ved Haan og Smerte. Naar Rød og Trængsel bryder ind, O! vel mig da, om samme Sind hos mig maae stedse blive.

2. Du villig gif til Lidelsen, Som Gud din Fader sendte; Og ei du truede igien, Da Ondskab dig omspændte. Din Siel ei kiendte Hven og Had; Du end for dine Gjender bad I Korsens grumme Baande.

3. For Modgang da jeg gruer ei; Den ei mit Haab formørker; Min Jesus paa den trange Vej Mig ved sit Mønster styrker. Selv led han, den Guds rene Søn: Med ham at lid. har sin Løn, Som os hans Bud forjætter.

4. Lad komme da hvad komme vil; Lad komme Modgangs Dage; Lad Kors og Trængsel støde til, Jeg skal dog ei forsage. Din Raade giv mig, gode Gud! At jeg kan trøstlig holde ud, Og saa min Frelser ligne.

Mel. Breben din afvend.

363. Du har, o Jesu! os et Mønster givet. Held den, der følger dig i hele Livet! O! maatte dog min Vandel stedse være Som din, o Herre!

2. Men hvor kan jeg med mine svage Kræfter Naae hen til Maalet, som i

tragter efter. Jeg aldrig i det Stov, som mig omgiver, Guldkommen bliver.

3. Dog vil jeg stræbe altid dig at følge, Min Frelser! du vil selv min Id velsigne. Forvildes jeg, o! du mig vist vil drage Til dig tilbage.

4. Saa vil jeg stræbe da, som du, at vandre, Som du, at virke Gavn og Held for Andre, Som du at holde fast ved Gud i Nøden, Ved ham i Døden.

5. Og naar jeg saa dit Sandheds Ord aflyder, Jeg følger dig, saavidt jeg kan, i Lyder. Da veed jeg vist, at Naadens Gud mig lønner, Mig evig lønner.

6. Ordet og Bønnen.

Mel. Taag op, og seaae paa dine Strænge,

364. Alvidende! du kender alle Enhver, som vandrer redelig. Og om dit hulde Faderske Bevogter dem, som elske dig. Enhver Oprigtig dig er tier Blandt alle Jordens Følkesæd.

2. Vi dine Barn saa kjerlig ledes Af dig ved Jesu Sandheds Ord. O! lad det milde Lys udbredes Blandt alle Slægter paa vor Jord! Dets Lys er lys, dets Vand er Held Og Trøst og Fryd Liv og Siel.

3. Giv Ordets Tiener Kraft at lære Dit Ord med Wiisdom, Synd og Held, At fremme Jesu Christi Ære, Og fremme Brodres sande Vel. Sign dem, som lære Ordet ret! Velsign enhver, som hører det!

4. Lad os ydmyggelig erkiende Vor Trang til Sandheds vise Raad. Lad os vor Hu til Jesum vende, Og følge ham i al vor Daad! Han blid husvæler os i Nød. Han styrker os i Liv og Død.

5. O du! som ene kan velsigne, Dig prise vi med Jubellyd! Du bræ, vi skulle Jesum ligne, O! det er Held, er Gieslesryd. Halleluja! Tak stee dig, Gud for Jesu Mønster, for hans Bud.

Mel. Vi takke dig, o Gud! vor Fader fiere.

365. Lad, Jesu! lad din naadesfulde Lære Os altid byredar og hellig være; Thi den er salig, som oprigtig lyder, Hvad du os byder.

2. Din Lærdom ene kan vor Siel bevæbne Med Haab og Mod og Trøst i hver en Stiebne; Thi den bebuder, at vor Gud og Fader Os ei forlæder.

3. Vor Fader Markens Græs saa pæn dig klæder, Han Gæde for det mindste Kryb berøder; Han mig ei glemmer, no

jeg paa ham haaber, Og til ham raader.
bet.

4. O! vel mig, om jeg tro til Enden
bliver, Og tilidsfuld til Gud mig over-
giver; Da skal min Jesus visselig mig
lede Til varig Glæde.

5. Er jeg end ikke reen for Feil og
Synder, Dog Jesu blide Lærdom Trost
forkynder; Thi Gud ved ham er mig en
naadig Fader, Og Synd forlader.

6. Saa skal da Jesu naadesfulde Lære
Mig enig byrebar og hellig være! Hielp,
Herre! hielp mig, at jeg trofast lyder,
Hvad du mig byder!

Met. Jesu søde Iphukommelse.

366. Giv, Herre! at dit Sandheds
Ord Maa lyse for den hele Jord! Giv,
at vi lyde, hvad du bud, Og elske dig i
Liv og Død.

2. Da vælges Banart, Syndens
Rod; Da ledes vi til salig Bod; Da
faae vi Kraft til Bøn og Troel Og
fremme Næstens Gavn og Røe.

3. Og gaaer det os i Verden vel, Vi
prise dig for saadant Held; Og bele gier-
ne med Enhver, Som Trang og Rod,
saa ang kommer nær.

4. Forgieves truer Sorg og Rød, For-
giev

glædes selv den visse Død; Thi Ordet virker i vort Bryst At vi fage Mod og Haab og Trøst.

5. O! kom da Guds og Jesu Land!
Kom Ordets, Bønnens, Trøstens Land!
Oplys os, led os, hvor vi gaae, Lit vi
vor Banes Ende naae!

Mel. Hvo istsun lader Herren raade.

367. Min Gud og Fader! til dit Rige
Du ved dit Ord har kaldet mig, Og
naar mig Lyster vil besvige, Lær jeg om
Hielp anraabe dig. Oplys du mig, at jeg
kan ret Og værdelig paastianne det.

2. Med ivrig Bøn jeg dig paakalder:
Led mig, o. Fader, ved din Haand! Giv,
at jeg ei til Synd hensefalder, Men lyder
din den gode Mand! Og Manden styrke mi-
ne. Gied Ved Sandheds Ord til Hellighed!

3. Paa sikker Vej jeg da skal vandre
Med Sielesfred til Himlen frem. Seer
jeg den Vej forladt af Andre, Jeg i min
Fred skal yde dem; Og bede: du vil styr-
ke mig, Og over dem forbarme dig.

4. Læf være dig for alt det Gode,
Som du os ved din Lære gav! I Livet er
jeg vel tilmode, Og frygter ei for Død og
Grab. Et større Gode, jeg det veed
Mig venter i din Evighed.

Mel. Gud Hellig Aand i Hæde os lær.

368. Lær, Fader! for dit Gudsdoms Ord,
For Jesu blide Lære! Vi lærte,
Hvad paa denne Jord Vor Lyst og Nød
skal være. Nu staaer vort Haab til dig,
o Gud! Du til at følge dine Bud Os
give Mod og Kræfter.

2. Os-Svage kun din Faderhaand
Kan tryggelig vejlede. O! lær os ved din
Sandheds Aand At vaage og at bede.
Saa vi gaae frem ræd sikre Fied, Og
Bekyrt, Hovmod, Sierrighed Os aldrig
fra dig drage.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

369. Gud! giv os Lærere, der vil
Staae frem, som gode Hyrder! Og giv
dem Kraft og Raade til At bære Embedets
hyrder. Lad dem utrætteligen gaae Den
Vei, du dem vil lede: At deres Idræt
være maa, Din Sandhed at udbrede.

2. Giv, at med Mod de træde frem,
Dit Bliks Ord at læge! Og Jesu
Blidhed lad hos dem Med Modet sam-
let være! Lær dem ved din den Kraftens
Aand Mod Lasterne at stride; Lær dem
at byde hjælpsom Haand, Og Trøst til
dem, som lide.

3. Lad deres Færdom være reen, Vor
Jesu

Jesu egen Lære, Saa altid den for hvet
og een Maa lys og fraksfuld være. Giv,
at de trodse leve saa, Dit Ord og dig til
Ære, At de det Vidnesbyrd kan faae:
De leve, som de lære.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Vorg.

370. De trodse hart imod Guds Ord,
De Jesu Christi Fiender; De spotte den,
som ærlig troer, Og Frelseren bekiender.
Vel sørge maa vor Siel, De røve vil
vort Held. Af, de Bildfarende! Oplys
dem, at de seer, Du vor og deres Fader!

2. Vsi selv vort Hierte, vsi vort
Sind Til i dit Ord at granske! Giv, vi
paa Sandhed legge Vind, Og den erkien
de ganske! Og giv os i vort Bryst Til
Dyd oprigtig Lust; Da skal vi see saa
grant, At ei dit Ord er Tant; Men Vel
til Lys og Lyfte.

3. Vær med din Aand og Kraft hos
dem, Som os dit Ord forkynde, At de
oprigtigen gaae frem, Ei Tant, ei Smil-
ger ynde: Lad dem ei trættes ved Fornuf-
tig Nidkerhed; Saa de ved Sandhed
maae Den frække Spot nedslaae, Som
vil dit Ord formørke.

4. Vor Ungdom vi befale dig, Du seer,
hvor Snarer spendes. Af! alt for let den
træd:

trædfele! Rør fra det Onde, send os
 bort Sottens, Indringer, ring
 hen; Saa trædfe Dynd, Gud, lyg da for
 dig, vor Gud! Det unge Hjerte drager.

5. O du vor Gud i Himlen! Dit
 Navn os helligt være! Dit Bille kommer!
 Alting frek Til din og Jesu Gud! Rod
 Sjendens Beld og Gids Bort, Daa! I
 faaer til dig. I haarde Grise! Vor
 du med Dielen vor, Og frie os fra det
 Onde!

Mel. Alene Gud i Himmerig.

371. Bered os selv, o Gud! naar
 vi Ind i dit Tempel træde, At di usere
 digt Hyllerie Er da blande os tilføde
 Men at med Andagt og med Lyf. Og
 os til Lærdom, Naad og Trøst Dit
 Sandheds Ord vi høre!

2. Lad dette Ord ret fiendelig Paa os
 velsignet være! Vor Lov og Pris lad tæle
 res dig, Og her hvad vi begiere! I Jesu
 Navn og Jesu Trøst Vi bede, at dit
 Ord maa hoo Blande os til Verdens Ende.

Mel. I Jesu Navn kal al vor Sierning Rec.

372. Al gode Gud! gyd Andagt i
 min Siel, Imens jeg hører dine vise Bud,
 Som du gaa os til vorf Vel. Giv, o

Jeg troer, Og adlyder dit Ord; Jeg
Synden da undgaaer, Og fast i Dyden
staaer. Ved din Haand du mig bered
Daglig meer til Hellighed! Kun ved
den jeg Maalet naaer.

Mel. Gode Jesu! vi er her.

373. Dem, 'o Gud! du naadig er,
Som dit Bud med Lyft udføre; Giv, at
vi, som samles her, Maae dit Ord med
Andagt høre! Lad din Fred, din stille
Glæde i hvert Hierte sætte Sæde.

2. Du, vor Fader! naaderig Selv
vor Svaghed understøtte! Lær os ret
at elske dig. Fremme vor og Næstens
Nytte! Dig, du Store, Gode, Vise!
Al vor Id og Vandæl prise!

Mel. Gud Hellig Haand i Kro os lær.

374. Vi samles for dit Nafn her,
O Gud! dit Ord at høre. Giv os din
Bistand, at Enhver Maa det til Hiertet
føre! Giv Lyft og hellig Agtsomhed, Giv
Kraft og villig Lydighed! Vær selv
blandt os tilstede!

Mel. Gode Jesu! vi er her.

375. I dit Tempel møde vi, Dig,
vor Fader, at tilbede. Gode Gud! staa

du os til; Du vort Hjerte selvsberede;
 hørt Løfte og hennende Dit til Ord,
 dig at hende.

2. Ved din Sandheds Mund, o Gud
 Du os Alle, Alle røre! At vi dine o
 Bud Ved ustrømmet Andagt føre.
 dem dybt i Hjertet giennæ, At vort fa
 de Vel og fremmel

3. Lad høert Ord, vi høre her, Gi
 og Haab i os oplive! Og til gode Gi
 ninger Det os Lyst og Egenhed give.
 velsign os allesammen! Gud os, Gode
 her os! Amen.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Sierning

376. Til dig, vor Gud! Opløste
 vor Bøn. Du gav os vise, naadeful
 Bud Ved din elskelige Søn. Hielp
 da nu! Prent os Ordet i Hjer; At vi m
 fast Ustrænge Det kedse, granske maae. I
 det virke paa vor Siel, Saa det fre
 mer her vort Vel, Og vi hjer din Hi
 mel naaet

Mel. Gode Jesu! vi er her.

377. Gud og Fader! i dit Navn
 forsamlede vi ere: Lad det vorde os
 Gavn; Lad det vorde dig til Ære! G
 vi føle det med Glæde, Du er selv bl
 os tilstedel

2. Styrk os til Kærvillighed; Lad din
 Hand vor Tanke lede; Selv til Undagt
 os bered, Naar vi synge, naar vi bede.
 Lad det Ord, vi her skal høre: Os til
 Troe og Lyder føre!

3. Salige vi ere da Her i Livets Prøve
 vedage, Og naar vi skal gaae herfra,
 Vil din Himmel os modtage. Der
 blandt de Uvalgtes Hære Skal vor An-
 dagt evig være.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt.

378. Dit Ord, o Gud! er Sand-
 heds Ord, Til Salighed os givet; Dert
 Enhver, som paa dig troer, Skal fins
 de Veie til Livet. Og dette Ord forkyndes
 her. O! giv os alle een og hver,
 At vi det ret annamme!

2. Da naar vi følge dine Raad, Vil
 du vor Undagt signe, Og da vi skal ved-
 Id og Daad Vort Mønster, Jesum ligne.
 Og Troe og Haab og Kierlighed Skal
 lede os til Gielesfred, Og Himlen for os
 aabne.

Mel. O, kære Siel! sege aldrig meer.

379. O Gud! naar vi påkalde dig,
 Lad Sielen syng have sig Op over Jord-
 dens Møie; Og glemme Verdens Glitter-
 guld, Og trøstig, from og andagtsfuld

Kun have dig for Die, Vor Fader i det Høie.

2. Vel dem, som altid bede saa; Alse
 hvad dem tiener skal de faae: Det Jesus
 os tilsiiger. Jeg trøster mig ved Jesus
 Ord, Og stadig beder, haaber, troer. Ihi
 aldrig, aldrig sviger, Hvad Frelsevent
 os siiger.

Vel. Nu vel an! var frist til Døde.

380. Gud! jeg Syndet tør fremtræde
 de For dit Ansigt bedende. Selv du fra
 dit Almagtsfæde Lover mig Bønghjælp.
 Stor og høi den Tanke er, Gjælder al min
 Siels Begier. Fader! mig din Ånd
 veilede, At jeg rettelig moae bede.

2. Kun det Ene bør jeg agte, Brent
 paa Dydens Vej at gaae; Kun ved al
 min Idræt trage, Saligheden hist at
 naae. Dette Ene for min Siel Er et uund-
 derligt Held. Denne Bøn jeg tryk frem-
 fører: Gud! jeg veed du den bønholder.

3. For min Eliebne du maa raade,
 Jeg mit Gavn ei selv forstaaer. Det kan
 veed jeg, Alt er Raade, Hvad af dig, o
 Gud! jeg faaer. Ihi du styrer viselig;
 Hvad mig skeer, det skeer ved dig. Vel
 mig! du er Eliebners Herre: Ene Gud
 og ene Herre.

. Dog, du er mig meer end Fæder,
 a Fader, du mig er: Og jeg af dit
 kan lære, Gudske huld er du os nær.
 den Gæste styrker mig, Naar jeg
 min Bøn til dig. Gro jeg veed, at
 vor Fader, I min Rød mig ei for,

. Hielp mig, Fader! saa at bede Til-
 lød i al min Rød! Hielp mig, saa
 saa at bede, Naar jeg nærmer mig
 Død! Hør mig da, og hør mig nu!
 min Bøn velsignedu! Lad mig stedt
 ved at bede, Gode Kristnes Fred og
 le.

tel. Hvo skun lader Herren raake.

. Gud! stort og evigt er dit Rie
 Du herster høit i Himmelen: Men
 Herre! er tillige vor Fader og vor
 Ven. O! dette Naan gjør Hjerter
 O! det indgyder sødlig Frygt!

. Vel den, som rettelig dig kiender,
 bad du bod os til kort Gavn. O!
 t indtil Jordens Ende, Høihelligt
 os dit Navn; Dit dyrebare Sand-
 Ord Giv, hver det hører, hør det

Dit Rige sig blandt os udbrede; Lær
 roe og lyde dig! Lær os, som Barn

til dig at bede, Og glemme Alvind, Da
og Evig, Og vandre i Samdrægtighed
Og fremme fælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forføre
At den os drager fra vort Held! Lær os
at lide og at gøre, Hvad du sandt gav-
ligt til vort Vel. Alvise Gud! din Bille
skee Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde
Arbeidsomhed og dagligt Bred. Og træn-
ge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræf-
ter i vor Nød! Alt hvad det tjener til
vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn

6. Alvidende! D'it vaagne Die Seer a
vor Svagbed, al vor Brøst. Forbar
du dig, o Eghysie! Ved Jesum Christ
vort Haab, vor Trøst! Og visse Næstet
fiendlig Hu, Lad os tilgive da, som du

7. Men og du seer, hvor mange Fa-
rer Vi ledes i af en ød og Blød. Du see
de mange skjulte Svare, Dem Verden
lægger for vor Fod. O! vær vor Hiek
i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Syn
og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa vær
Opfret dig til Tak og Priis! Dit, Gud
er Riget, Magt og Ere; Thi du er go
og stor og viis. Og hiffet i din Himmel
Da! Vi see dig, Gud! Halleluja!

Rel. Nu vel an! vær frisk tilmode

182. Gud! min Skaber, Verdens herre! Ikke du behøver mig; Men hvad er, hvad kan jeg være Her og hifset uden dig? Dette Legem, denne Aand Gif jeg af din Allmagts Haand. Hvis du drog in Haand tilbage: O! hvad blev, hvad lev jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder: Giv, hvad bedst kan gavne mig! Eget laad mig tidt mislede, Du kun styrer iselig. Saa til dig, algode Gud! Kommer jeg paa Jesu Bud. I hans Navn og dig anraaber. Alt mit Held fra dig og haaber.

Rel. Vaag op og staae paa dine Strænge.

183. Hvor naadig er du, milde Fader! Ved Bønnens Kraft du styrker mig; I Nødens Stund du mig tillader At flyde barnlig Du til dig. Min Lærsers Ord jeg lider paa, At naar jeg beder, tal jeg faae.

2. Naar Jordens Rummer mig omgænder, Ei Verden mig kan give Trøst. I Bøn jeg løfter mine Hænder Til dig, om hører Klagers Røst. Og naar jeg beder rettelig, Da Trøst og Røe du sender mig.

til dig at bede, Og glemme Alvind, Da
 og Evig, Og vandre i Samdrægtighed
 Og fremme fælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forføre
 At den os drager fra vort Held! Lær os
 at lide og at gøre, Hvad du sandt gavs-
 ligt til vort Vel. Alvise Gud! din Vill-
 stee Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde
 Arbeidsomhed og dagligt Brød. Og træ-
 ge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræf-
 ter i vor Nød! Alt hvad der tjener til
 vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn

6. Alvidende! Dit vaagne Øie Seer os
 vor Svaghed, al vor Brøst. Forbarn
 du dig, o Evigheds! Ved Jesum Christ
 vort Haab, vor Trøst! Og vis os Næste-
 sjændlig Du, Lad os tilgive da, som du

7. Men og du seer, hvor mange Fe-
 rer Vi ledes i af Sød og Blod. Du seer
 de mange skindte Enarer, Dem Ver-
 lægger for vor Gud. O! vær vor Hjæl-
 p i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Syn-
 og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa væ-
 Dpekret dig til Tak og Pries! Dit, Gud
 er Riget, Magt og Ære; Thi du er god
 og stor og viis. Og lysset i din Him-
 dal! Vi see dig, End! Halleluia!

til dig at bede, Og glemme Alind, Da
da Evig, Og vandre i Samdrægtighed
Og fremme fælles Held og Fred!

4. Vær os, naar Verden vil forføre
At den os drager fra vort Held! Vær os
at lide og at gøre, Hvad du sandt gær-
ligt vil vort Vel. Alvise Gud! din Buss
Seer Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde
Arbejdssomhed og dagligt Brød. Og træ-
ge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræ-
ter i vor Nød! Alt hvad det tjener i
vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn

6. Alvidende! Dit vaagne Øie Seer
vor Svaghed, al vor Brøst. Forbarr
du dig, o Eghedsie! Ved Jesum Chris-
tens Haab, vor Trøst! Og visse Næste
fjendlig Hu, Lad os tilgive da, som du

7. Men og du seer, hvor mange Fe-
rer Vi ledes i af Sød og Blod. Du see
de mange Klulke Snarer, Dem Ver-
lægger for vor Gud. O! vær vor Hi-
j i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Syn-
og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa væ-
Dyrefret dig til Tak og Pries! Dit, Gud
er Riget, Magt og Ære; Thi du er ge-
og stor og viis. Og hisset i din Him-
dal Vi see dig, Gud! Halleluja!

Mel. Nu vel an! vær frist tilmodt

82. Gud! min Skaber, Verdens
herre! Ikke du behøver mig; Men hvad
kan jeg være Her og hifset uden
dig? Dette Legem, denne Aand Gif jeg
i din Almagts Haand. Hvis du drog
den Haand tilbage: O! hvad blev, hvad
var jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder:
Hjælp, hvad bedst kan gavne mig! Eget
Raad mig tidt misleder, Du kun styrer
iselig. Saa til dig, algode Gud! Kom
ter jeg paa Jesu Bud. I hans Navn
og dig anraaber. Alt mit Held fra dig
og haaber.

Mel. Vaag op og staar paa dine Strænge.

83. Hvor naadig er du, milde Fa-
der! Ved Bønnens Kraft du styrker mig;
I Nødens Stund du mig tillader At flye
til barnlig Hu til dig. Min Frelser
Jeg lider paa, At naar jeg beder,
skal jeg faae.

2. Naar Jordens Rummer mig om-
pænder, Ei Verden mig kan give Trøst.
I Bøn jeg løfter mine Hænder Til dig,
om hører Klagers Røst. Og naar jeg
beder rettelig, Da Trøst og Røe du sen-
der mig.

til dig at bede, Og glemme Alvind, Da
 og Evig, Og vandre i Samdrægtighed
 Og fremme fælles Held og Fred!

4. Vær os, naar Verden vil forføre
 Alt den os drager fra vort Held! Vær os
 at lide og at gøre, Hvad du sandt gavn-
 ligt til vort Vel. Alvise Gud! din Villi-
 skee Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde
 Arbeidsomhed og dagligt Brød. Og træf
 ge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræf-
 ter i vor Nød! Alt hvad der tjener os
 vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn

6. Alvidende! Dit vaagne Øie Seer os
 vor Svaghed, al vor Brøst. Forbær
 du dig, o Evighede! Ved Jesum Christi
 vort Haab, vor Trøst! Og vis os Næste-
 fjendelig Hu, Lad os tilgive da, som du

7. Men og du seer, hvor mange Fe-
 rer Vi ledes i af os og Blod. Du se-
 de mange skulpe Svare, Dem Verde
 lægger for vor Gud. O! vær vor Hjæl-
 p i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Søn-
 og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa væ-
 re Opofret dig til Tak og Pris! Dit, Gud
 er Riget, Magt og Ære; Thi du er ge-
 og stor og viis. Og hviest i din Him-
 mel! Vi see dig, Gud! Halleluja!

Mel. Du vel an! vær frisk tilmode

182. Gud! min Skaber, Verdens herre! Ikke du behøver mig; Men hvad er, hvad kan jeg være Her og hifset uden dig? Dette Legem, denne Aand Gif jeg af din Allmagts Haand. Hvis du drog in Haand tilbage: O! hvad blev, hvad led jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder: Hiv, hvad bedst kan gavne mig! Eget laad mig tidt mislede, Du kun styrer iselig. Saa til dig, algode Gud! Kom, ter jeg paa Jesu Bud. I hans Navn og dig anraaber. Alt mit Held fra dig og haaber.

Mel. Vaag op og staae paa dine Strænge:

183. Hvor naadig er du, milde Fader! Ved Bønnens Kraft du styrker mig; I Nødens Stund du mig tillader At spejle barnlig Hu til dig. Min Zelfers Død jeg lider paa, At naar jeg beder, tal jeg faae.

2. Naar Jordens Rummer mig omgænder, Ei Verden mig kan give Trøst. I Bøn jeg løfter mine Hænder Til dig, om hører Klagers Røst. Og naar jeg beder rettelig, Da Trøst og Røe du sender mig.

3. Naar Gnistelsen mig vil bedrage
 Let vakler da min Troe, min Tro
 Jeg glider, falder let tilbage Til
 dens den urene Fryd. Men beder jeg
 da faaer min Siel Til Kamp og Sej-
 Kraft og Held.

4. Gud! hvad er jeg, at jeg
 raabe I hver min Nød og Trang til dig
 Alt jeg saa tryggelig tør haabe, Du
 rer og bønherer mig? Tak sige du
 Gud! at ved din Søn Jeg lærte Til
 lærte Bøn!

Mel. Guds Godhed vilte vi prise.

384. O salig Trost og Glæde: Si
 selv min Fader er! Jeg tør for ha-
 fremtræde, Og huld til mig han ser
 Og han, o Kierlighed! Mit Hiert
 Døste hører! For Tungen det udføre
 Er han til Hielp bered.

2. Thi vil jeg dig anraabe, O
 Gud! med barnlig Aand, Og Held
 Grelse haabe Alt af din Faderhaan
 Du ei forsmaaer min Bøn; Derpaa i
 mig forladet; Thi og for mig, o Fader
 Til Jorden kom din Søn.

3. Priss, evig Priss og Ære, O
 su, worde dig Alt Gud vil Fader væ-
 Har du forbisset mig. Styrk mig i
 og Dyd, Og lær mig vel at bede.

lat hver Bøn berede Min Siel til Him-
mens Fryd.

Mel. Skynd fra Libanon dig ned.

185. Gud! din Godhed hiertelig Be-
kriende; Du os bød, i Bøn til dig Os-
t vende. Du, som hielp kan og vil,
Verdens Herre! Du vor Tilflugt være!

2. Og din Søn os lærte jo: Du er
Fader; Og du dem, som ærlig troe, Ei
forlader. Naar vi da, vor Siel til Gavn,
dig anraabe, Vi din Hielp tør haabe.

3. Men os tidt en daarlig Lyst Vil
erføre; Tidt vi selv din Faderroft Ei
il høre. Vi ei styrke os ved Bøn, Til
lidt Mandelig at stride.

4. Dog du ville ei din Haand fra os
røge! Gib os Troens, Bønnens Land!
Styrk os Svage! Hift med større Lyst og
kraft Vi anraabe, Og din Frelse haabe!

Mel. O søde Gud! din Stierlighed.

186. Til Bønnen du os selv indbød,
Du Herrers Overherre: Om al vor Lærd,
al vor Nød Vi tør vort Suk frembære.
Du naadig høre vil vor Røst, Naar vi
for dig fremtræde. O! hvor det giver
hiertet Trøst Og Haab og salig Glæde!

2. Tak, Fader! at du ved din Sø-

til dig at bede, Og glemme Alind, Had
og Ewig, Og vandre i Sambrægtighed,
Og fremme fælles Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden vil forføre,
At den os drager fra vort Held! Lær os
at lide og at gøre, Hvad du sandt gavn-
ligt til vort Vel. Aldise Gud! din Villie
fæe Paa Jorden som i Himlene!

5. O! giv os, du det Godes Kilde!
Arbejdssomhed og dagligt Brød. Og træna
ge vi, og gaaer det ilde, Da giv os Kræf-
ter i vor Nød! Alt hvad der tjener til
vort Gavn, O! giv os det i Jesu Navn!

6. Alvidende! D'it daagne Die Seer al
vor Svaghed, al vor Brøst. Forbarm
du dig, o Evighsiel! Ved Jesum Christ,
vort Haab, vor Trøst! Og vis os Næsten
sjeudlig Hu, Lad os tilgive da, som du.

7. Men og du seer, hvor mange Far-
rer Vi ledes i af - og og Blod. Du seer
de mange slulpe Snarer, Dem Verten
lægger for vor Gud. O! vær vor Hielp
i denne Nød, O! fri os, Gud, fra Synd
og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa være
Opfret dig til Tak og Priis! Dit, Gud!
er Riget, Magt og Ære; Thi du er god
og stor og viis. Og hiffet i din Himmel
da! Vi see dig, End! Halleluja!

Mel. Nu vel an! vær fæst tilmodt

2. Gud! min Skaber, Verdens
 Her! Ikke du behøver mig; Men hvad
 hvad kan jeg være Her og histeruden
 Dette Legem, denne Aand Gif jeg
 din Allmægt's Haand. Hvis du drog
 Haand tilbage: O! hvad blev, hvad
 jeg: Svage?

2. Som dit Barn til dig jeg beder:
 hvad bedst kan gavne mig! Eget
 id mig tidt misleder, Du kun styrer
 lig. Saa til dig, al gode Gud! Kom
 jeg paa Jesu Bud. I hans Navn
 dig anraaber. Alt mit Held fra dig
 haaber.

Waa op og kaa paa dine Sange:

3. Hør naadig er du, milde Gud
 I Ved Bønnens Kraft du styrer mig;
 ledens Stund du mig tillader At stø
 burnlig Du til dig. Min Frelser's
 jeg lider paa, At naar jeg beder,
 jeg faar.

2. Naar Jordens Rummer mig om
 nder, Et Verden mig kan give Trøst.
 Jon jeg løfter mine Hænder Til dig,
 hører Klagers Røst. Og naar jeg
 er rettelig, Da Trøst og Røe du send
 mig.

2.

3. Re

3. Naar Gnistelsen mig vil bedrage
 Let vakler da min Troe, min Tro
 Jeg glider, falder let tilbage Til Sp
 dens den urene Fryd. Men beder jeg
 da faaer min Siel Til Kamp og Seie
 Kraft og Held.

4. Gud! hvad er jeg, at jeg
 raabe I hver min Nød og Trang til dig
 At jeg saa tryggelig tør haabe, Du h
 rer og hørhører mig? Lat stee dig
 Gud! at ved din Søn Jeg lærte Tilid
 lærte Bøn!

Mel. Guds Godhed vilke vi prise.

384. O salig Trost og Glæde: Om
 feld min Fader er! Jeg tør for ham
 fremtræde, Og huld til mig han ser
 Og han, o Kierlighed! Mit Hiert
 Ønske hører! For Tungen det udfør
 Er han til Hielp bered.

2. Thi vil jeg dig anraabe, Mi
 Gud! med barnlig Mand, Og Held o
 Grelse haabe Alt af din Faderhaand
 Du ei forsmager min Bøn; Derpaa
 mig forlader; Thi og for mig, o Fader
 Til Jorden kom din Søn.

3. Pris, evig Pris og Ære, O I
 su, worde dig At Gud vil Fader væd
 Har du forviffet mig. Støt mig i T
 og Dybd, Og lær mig vel at bede,

Sæt hver Bøn berede Min Siel til Himmelen 3 Fyrb.

Mel. Skynd fra Libanon sig ned.

185. Gud! din Godhed hiertelig Birkende; Du os bød, i Bøn til dig Oskt vende. Du, som hielp kan og vil, Verdens Herre! Du vor Tilflugt være!

2. Og din Søn os lærte jo: Du er Fader; Og du dem, som ærlig troe, Ederlader. Naar vi da, vor Siel til Gavn, Dig anraabe, Vi din Hielp tør haabe.

3. Men os tidt en dårlig Lyst Vil orføre; Tidt vi selv din Faderroft Ei vil høre. Vi ei styrke os ved Bøn, Til tide Mandelig at stride.

4. Dog du ville ei din Haand fra os vrage! Gib os Troens, Bønnens Land! Styrk os Svage! Høst med større Lyst og Kraft Vi anraabe, Og din Frelse haabe!

Mel. O søde Gud! din Stærkehed.

186. Til Bønnen. du os selv indbød, Du Herrers Overherre: Om al vor Læbe, al vor Nød Vi tør vort Suf frembære. Du naadig høre vil vor Røst, Naar vi for dig fremtræde. O! hvor det giver Hjertet Trøst Og Haab og salig Glæde!

2. Sæt, Fader! at du ved din Søn

Os denne Sandhed lærte. Dig takke
 hver hengiven Ton, Opsendt fra barm-
 hertigt Hjerte. Allgode! selv en Synd-
 er ei uhort sin Bøn opsender, Naar an-
 gelfuld fra Lasters Vel han sig til Dyde
 vender.

3. Giv os din Aand, at stadelig
 dette troe og haabe, Naar vi for os
 Andre dig i Jesu Navn anraabe. I
 ganste Siel i Taktesang Vi synge da
 glade: Lov sige dig, Gud! for hver en
 gang Du horte, naar vi bade!

Met. Was Gott han er sein sein ein Berg.

387. Forsmægtende jeg banked' on
 i Mistvel, Angest, Smerte; Ei Trøst
 jeg fandt, ei Lindring kom Til mit be-
 klemte Hjerte. Min Siel hoor den dø-
 mork! Hoorhen jeg saae d'at Øst. Da
 jeg i Bøn adbrød: "Se, Herre! til min
 Nød, Og frels mig, frels mig Arme!

2. Da hørte du mig, Naaden
 Gud! Da gav mig Kraft og Styrke
 Du førte mig af Angest ud, Gud Lov
 vædsomt Værke. Du brød med Gadel-
 haand Min Trængsels haarde Baand
 O Gud! jeg priser dig: Haa ny du
 skabte mig. Til Lovsang blev min Klage

3. O Gud, din Gudsmand er
 Er ud en Raad og Guds. Du i din

mel, paa din Jord hver Stabning skal
bekiende. Høit over Bjerg og Dal
Vor Lovsang lyde skal: O Gud! du er
vor Trøst! Du vender Sorg til Lyst.
Vel den, som paa dig haaber!

7. Daaben og Nadveren.

Mel. Mit Børn frygt den sande Gud.

388. Led os, Herre! ved din Haand!
Styrk vor kristne Samfunds Baand!
Giv os, at vi Daabens Pagt Stedse
holde høit i Agt. Lær os, at i Jesu
Bled Vi gaae frem til Hellighed, Og
gaae frem til Salighed.

Mel. Jesu søde Ihusommelse.

389. Befæst os, Gud! i Daabens
Pagt Mod onde Lysters Svig og Magt;
Og giv, vi altid tænke paa, Ved Dyd
dit Velbehag at naae!

2. Da gaae vi rolig Livets Gang;
Om den endog er mørk og trang; Og
hiffet vi evindelig Skal love, takke,
prise dig!

Sor Daaben.

Mel. Mit Børn frygt den sande Gud.

90. Fader, Enn og Hellig Andel
vi møde Haand i Haand. Vi d

Spæde bære frem; Gaf du selv i Pagt
med dem! Unge, Gamle, Store, Smaa,
Hielp os alle, at vi maae Gaa med dig
i Pagten staa!

2. Gud! du fra vor første Stund Elg-
ner os saa mangelund. Du os holder i
din Haad, Kalder os med Børnenavn, Les-
ter os saa faderlig, Skienker os dit Himm-
merig. Gud! vor Gud! vi prise dig!

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

391. Dig, vor Gud og Herre! dig
Bære Pries evindeligt! Du os alle i vor
Daad Skienker Salighedens Haad.
Hielp os, at vi altid maa For dit Na-
syn vandre saa, At vi Saligheden naa!

Efter Daaben.

Mel. O søde Gud! din Kierlighed.

392. Lad dem, som fik Forældres
Naad, O Gud! dig aldrig glemme, Men
deres Afkom's sande Gavn Ved Ord og
Gjerning fremme! Da, naar fra Stovets
Lærter fri, Paa nye de gaae til Livet, De
sige: Gud! her ere vi, Og de, du os har
givet.

For Aftergang.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

393. O Gud! du seer mig, og du

ed Alt, hvad mit Hierte beder, Seer
i Troe og Ydmuighed Frem til die
ter træder. Giv, jeg med hellig Gæ-
ste Maa hente her Betsguelse, Og
saa hos dig stode!

Det Nadveren.

Mat. Jesu søde Høitommelse.

1. O Jesu Christ! hvor er du
d, At du os, fader kjerlig hid! Vi
afes nu endrøstelig, At søge Kraft
Kraft hos dig.

2. Det Samfund du beredte os,
er selv du vilde være hos. Og her
mindest, som du fød, Din Kjerlighed,
i Marterdød.

3. See, vi adlyde dette Ord! Vels-
net du, der kom fra Gud! Gud elste
siden, elste mig; Ihs sendte han, o
elst! dig.

4. Saa trofast var din Kjerlighed,
Døden du paa Korset led. For
is Besvær hope du, Det komme vi
p Tak Ihu.

5. Dit Liv, din Død, din Kjerlighed
er skienket os en evig Fred. Vi giv
at vi dervedlig Ved Ihs og Daad
a prise dig.

6. Velsen paa os dig Barmhertigheds Ord

Beslign os ved dit Naadehord! Her du forener os med dig Gaa kjerlig og h is lidelig.

7. Giv, vi maane alle worde eet, Som du med Faderen er eet, Og elste Faderen og dig Af Hjertets Følge inderlig.

8. Da vil han, Gud og Faderen Os elste faderlig igien, Og kjerlig give, os sit Gavn, Alt hvad vi bede i dit Navn.

9. O giv os Trøst og Sielerved Til dig vi fæste Haab og Troe. Giv Kraft at holde det, du bad, Og folge dig i Liv og D d!

10. Giv, at vi tage vel i Agt Din Kjerlighed og Naades Pagt! Den du har stiftet ved dit Blod, Da du dit Liv paa Korset lod.

11. Min Frelser! af, den Pagt jeg brød; Jeg brød den, mig til evig D d. Du dommer jo retf rdelig, Og Synd kan ei bestaae for dig.

12. Dog seel det var din Miskunhed: Du kom fra Himlen til os ned, Og tr sterig bebudede Os Syndernes Forladelse.

13. O! lad din Aand, den Sandheds Aand Besligne her vort Samfunds Baand! Og prente Attraa i vor Siel, At sege kun hos dig vort Vel!

14. Og nu

o nærmere 89

Giv, Jesu! at vi see til dig, Og hør
os fra denne Jord Med Haab og Tillid
paa dit Ord!

15. Halleluja! o Gud! vor Gud!
Vort Held er Jesu Ord og Bud. Gud,
Herren, kommer Frelsen fra, Fra Gud,
vor Gud! Halleluja!

Mel. Jesu søde Ihusommelse.

395. Min Siel i Andagt nærmer sig,
O Jesu! Frelser! nu til dig, Og ihus
kommer, som du bod, Din Lidselse, din
Marterdød.

2. Af Raabe led du, Helligste! Paa
Korset al Forsmædelse. Du bøjede dit
Hoved ned Og døde, mig til Salighed.

3. Nu har jeg Haab, jeg ikke skal
Gaae Sted blandt de Fordømtes Lø. Men Gud, min Gud, formædelst dig, O
Jesu Christ! tilgiver mig.

4. Det troer min Siel og finder Nøe
Og Fryd og Tilflugt i sin Troe. Gaaer
jeg, som du, i Graven ned, Saa staaer
jeg op til Herlighed.

5. Løf, Frelser! for din Kierlighed,
For Alt, hvad du saa villig led! O giv,
at ei forgleves her Jeg mindes dine Lø-
belses.

6. Wen hjælp og styrk min Siel

ved J Tillid til din Miskundhed! Din
Naades Gyldne røre mig, At villig jeg ad
lyder dig!

7. Det Forsæt her jeg møder med, At
sandt frem i dine Fied. Lad det befestes
i min Siel, Og følge mig i Vee og Vel!

8. Og farer jeg end stundom vild, Da
vær mig naadig, huld og mild! Led mig
igien paa rette Veil! Skyld mig paa den,
forlad mig ei!

9. Min Bannmagt, Herre! bedst du
veed; O! vild mod mig Langmodighed!
Gjør Nag og Tvivl min Siel forsagt,
Naad selv til mig: det er fuldbragt!

10. Til dig, min Frelser! o til dig
Min Siel i Andagt hæver sig. Giv,
at jeg lyder, hvad du bød, Og følger dig
i Liv og Død!

Mel. Jesu søde Ihukommelse.

396. Du, Jesu! bød mig i dit Ord,
At møde ved dit Raadebord; Her jeg
skal ihukomme dig, Saa vist du ihukom-
mer mig.

2. Men lidt henrød mig Verdens
Lant, At jeg i den min Glæde fandt.
Hvor ofte frister Riødet ei, At vige af
fra rette Veil!

3. Al! da se kommer ei ihu, Hvor
og jeg er, h du; Let blev

der jeg da Migt og Kald, Og synker
øbt fra Gald til Gald.

4. O styrk mig, at jeg tidt maa see
til dig, som her du vandrede. Da
aber Verden al min Mgt, Da taber
Synden al sin Magt.

5. Men at jeg syndet har mod dig,
Red Frygt og Evidet det ængster mig.
Ik! skulde jeg dig være tier, Saa svag,
stadig som jeg er?

6. Jo jeg i Haab og Trøst tør see
til Jesum, den Korsfæstede. Hvor
ande han forglemme den, For hvemt
an døde villigen?

7. Saa komme hvo som modig er,
og hvo som ængstes, komme hver;
hos ham er Fred, hos ham er Røst for
em, der angre Synd, og trøst.

8. Vi komme, Jesu! paa dit Ord;
vi møde ved dit Raadebord. Bønør
ort Hjertes Angerraa! Til dig, til
ig staaer alt vort Haab.

9. Giv, at vi mindes idellig Den
relse, som vi fik ved dig! Og giv os
ed din Miskundhed Tilfødt hos dig i
himlen Sted.

Hel. Jeg beder dig, min Herre og Gud.

97. Jeg møder ved dit Raadebor

Min Frelser og min Dømmet! Din
 Marter, dine Afstedford Med Tak jeg
 ihukommer. I Ydmyghed jeg nærmer
 mig, Og troende dig priser. Her, for
 Enhver, som troer paa dig, Din Mis-
 kunhed sig viser.

2. Men af! er jeg den Naade værd,
 Som jeg af dig modtager? Er du mig
 fremfor Alting kjer, Eaa mig ei Spnd
 behager? Er i min Siel en vitsom Troe,
 Der ene dig kan tælles? Og kan jeg
 hist dig møde fro, Naar jeg af Graven
 vækkes?

3. O Herre! du ransager mig, Du
 kiender Siel og Hierte; Du veed, at tidt
 jeg glemmer dig I Glæde, som i Smert-
 te. Al! syndig Daarskab i mig boer!
 Dog vil jeg ei forsage. Paa dig jeg i
 min Afmagt troer: O Jesu! styrk mig
 Svage!

4. Min Troe jeg dig tilsiger nu; Ans-
 nam mit Løfte, Herre! Til dig henvend-
 der jeg min Hul Din egen vil jeg være:
 O Jesu! mig nu selv bered, At værdig
 jeg fremtræder; Da priser jeg din Kiær-
 lighed, Og soler Himmelglæder.

Efter Nadveren.

Mat. Nu vel an! var frisk til Nade.

198. Jesu El

gaa mig

dødens Magt du overbandt; Jesu
brist! nu har du givet Mig min Arel
s høie Pant. Styrk du mig i Bøn
s Troe! Giv mig Fæd og Sielerve
liv, at jeg din Ære fremmer, Og dig
ldrig, aldrig glemmer!

Mel. Jesu føde Jyntommelse.

99. O Jesu Christ! jeg takker dig;
lt du har vederqvæget mig. Dit
Rinde Sielen styrkede; Derfor dig
hriis og Ære fæe!

2. For Syndere du gav dig hen Til
linen, til Forsmædelsen. Du gav
ig hen i Dødens Bold, Betalte Skyld;
ri Syndens Sold.

3. Ak! skulde jeg ei elske dig? J
is og Død du elskte mig! Ak, skulde
g ei elske dig? Mig aabner du dit
himmerig!

4. O! lad mig lbelig, som nu,
Din Godhed komme ret ihu, At jeg til
rit og Næstens Held Maa altid handle
et og vel.

5. Jeg da, skønt jeg er strøbelig,
ør see med Tillid op til dig. Og fris
es jeg, dog jeg beslaaer, Og hiffet
feierkronen faaer.

8. Døden, Opstandelsen og Dommen.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er mit Ende.

400. Som Morgendag mit Liv
hensvinder; Som Cirklen skjænder
Liden sig. Maaskee, naar næste Dag
oprinder, Den rinder ikke op for mig.
O hjælp mig, Gud! at hver min Dag
Maa bruges dig til Velbehag.

2. Hvor flygtigt er alt jordist Gode:
Elsk Ungdom, Eyrke, Munterhed!
Tid naar vi det end mindst formode,
Ell Død og Grav vi sege ned. O!
lær mig Alt at bruge saa, Som det,
der snart skal Ende faae.

3. Et er fornødent! - dertil ene Du
satte os paa Jorden her; I Troe og
Sandhed dig at stole, Og vorde gode
Mennesker. O! lad hver Dag, som
svinder hen Berede mig til Himmelen!

4. Bær hos mig Kæder, Herre,
Domme; Du flænder mine Dages Tal:
At Livets Aften, naar den kommer,
Mig uberøbt ei finde-skall. Og naar du
kalder mig herfra, Forbarm dig, Gud!
forbarm dig da!

Mel. O tiere Siel! trogt aldrig meer.

101. Engang mit Liv er Døds

Rov; Det er Naturens store Lov; I Alt jeg det kan kiende. Bed hjært et Skridt paa Jorden her Jeg kommer Graven mere nær. Lær mig, o Gud! at kiende, Alt snart mit Liv har Ende.

2. Jeg saae den stjerne Lillie; Men af! hvor snart den visnede Med sine Yndigheder! Paa Jorden intet kan bestaae. Det er en Lov: Alt skal forgaae! Som Blomstrets Yndigheder Bortsvinde Livets Glæder.

3. O giv! jeg granster dine Bud, Og troer og lyder dig, min Gud! Og Synd og Udyd hader. Naar du da kalder mig til Roe, Da komme Døden! jeg er fro; Og i din Haand, o Fader! Min Siel jeg overlader.

Mel. Af! vidste du som gaaer i Syndens Lænke.

402. O du, som gav mig Liv og Livets Glæder! Min Vandrings Tid og Maal bestemte du. Maaskee i Nat du for din Dom mig stæder; Maaskee du kalder mig i dette Ru. Bradt ile mine Dage frem. O gode Fader! lær mig ret at tælle dem.

2. Al Jordens Yndighed og Pragt forsvinder; Hvert Blomst fremspirer, for at vise hen; Og hvert et Blomst som vi

ner, seel det minder, At ogsaa jeg til
 Etob skal falde hen. Ja Døden er Na-
 turens Krab, Og hver en Grav, jeg seer,
 mig spaaer min egen Grav.

3. O! lad blandt Gravene mig altid
 agte Paa det, som liener til min egen
 Gred! Jeg doer, taen Sierningen jeg
 her fuldbragte, Ja Ord og Tanken selv
 skal følge med. De følge over Graven
 hen, Og hiffet ved din Dom jeg faaer
 Siengielbelsen.

4. Tilgiv mig du, min Herre og min
 Dommer! At tidt jeg veeg fra dine vilde
 Bud! Og lad min Siel, naar Dødens
 Time kommer, Gaae Hielp og Trøst hos
 dig, al Raadens Gud! Selv styrke du
 min Troe til dig, At du min Anger seer,
 og ei forskyder mig.

5. Lad for mit Sind, lad for mit
 Nie sværve Min Frelfers Død og al hans
 Kierlighed! Saa skal min Siel i Dø-
 dens Stund sig høre Til Vanders Hiem
 til Himlens Salighed. Ophoiet over
 Død og Grav Jeg evig priser dig, som
 Liv og Frelse gav.

Ps. Naar min Tid og Stund er forhaand.

403. Som Skyggen svinder Livet
 bort, Saa er den Vei vi træde; Wo

Ungdoms favre Aar er kort, Ustabig al
vor Glæde. Alt spirer, modnes og for-
gaar. Eys Gange Ti er Stovets Aar,
Og fælden, fælden flere.

2. Men herligt Haab vi trøstes ved,
Et Haab, som ei kan svige. For Sies-
len er en Evighed I Guds vor Faders
Rige. Og Legemet, som lægges hen
Fremgaaer engang til Liv igien Ved
Herren Jesum Christum.

Mel. Naar min Tid og Stand er forhaand.

404. Jeg veed, til Graven gaar
min Vel, Og jeg skal heden fare; Men
naar, o Gud! det har du ei Mig villet
aabenbare. Det ene er bekendt for dig,
Du i din Verden fatte mig, Du talte
mine Dage.

2. I Rette jeg med dig ei gaar Om
Dødens Tid og Råde; Min Gud, som
Alting bedst forstaaer, Naar derfor ene
raade. Hold kun min Stel i stadig
Troe, Alt med Hengivenhed og Noe Dit
Kald jeg oppæler.

3. Naastee fra Sottesengen mig En
langsom Død henkalder; Naastee den
kommer pludselig; Naastee i kraftfuld
Elder. Sig, at til Alt jeg er bered
Jeg stoler paa din Trofasthed, Er-
togenskade følger.

da ogsaa denne Nød Ved 'en blid og søl-
lig Død.

Egen Melodie.

410. Hvo veed, hvor nær mig er
min Ende? See Tiden meget hastig
gaaer. Hoor let og snart kan det sig
hænde, At jeg mit Vandrebudskab
faaer! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe
I Afstedstimen Trost og Roe!

2. I næste Nat maaskee du falder
Min Siel hen i din Eoighed. Maas-
kee mit Lejems Hytte falder Forinden
Solens Lyg gaaer ned. Giv mig, o
Gud! ved Jesu Troe I Afstedstimen
Trost og Roe!

3. Lær mig at tælle mine Dage,
Og vilselig at bruge dem! Giv mig i
Kundskab at tiltage! Giv mig Dyd at
vandre frem! Giv mig, o Gud! ved
Jesu Troe I Afstedstimen Trost og Roe!

4. Hielp mig i Tide at bevare Mit
Hierte fra Fesindighed, At naar du fal-
der, jeg kan soare: Ja, Herre see, jeg
er beredt! Giv mig, o Gud! ved Jesu
Troe I Afstedstimen Trost og Roe!

5. Lad al det Gode, du vil give, Min
Siel bestyrke i din Krygt! Paa dig er al
min Lyst i Live, Paa dig mit Haab i Dø-
de

den bygt. Giv mig, o Gud! ved Jesu
Tro og Afstedstimen Trøst og Røe!

6. I Jesu Navn tilgiv, o Fader!
Alt hvad jeg syndet har mod dig! Ved
ham jeg veed du Synd forlader, Naar
jeg kun troer, og bedrør mig. Giv
mig, o Gud! ved Jesu Tro og Afstedstimen
Trøst og Røe!

7. Lad da mit Endeligt kun komme,
Jeg gaaer tilfreds fra Verden ud.
Min Frelser lever mig til Fromme; Ved
ham er du min Frelses Gud, Og giver
mig ved Jesu Tro og Afstedstimen Trøst
og Røe.

Egen Melodie.

411. Gud! Herre! jeg er i din
Magt; Thi du har mig til Livet bragt!
Du ene holder mig i Live. Du kiender
mine Dages Tal. Jeg veed, at jeg
mit Legem skal Til Gravens Giemme
overgive; Men naar, hvorledes det skal
see, Det veed kun du, Alvidende!

2. Hvem har jeg uden ene dig,
Com i den sidste Time mig Med Hielp
og Trøst formaaer at styrke? Hvem ellers
kan jeg lide paa, Naar mine Kræfter slet
foraae, Og Sind og Sandser sig for
mørke? Naar jeg skal gaae ad Tønder
Sti, Kun du, min Gud! du staaer mig

2. Lad da mine Kræfter svækkes,
Frelst! jeg seer op til dig; Og da
kan jeg ei forstrækkes For den Grav,
som aabner sig. Trygt jeg min for-
løste Aand Overgiver dig i. Haand.
Dødens Dal kan jeg betræde Fuld af
Haab og Trost og Glæde.

3. Du er Sandhed, du er Livet. Galt
jeg bygger paa dit Ord. Du har mig det
Lyfte givet: Kun mit Legem bliver Jord.
Herliggiort skal jeg opstaae, Og fra Held
til Held fremgaae; Og fra Kraft til Kraft
opstige. O det Haab, som ei har Lige!

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand.

414. Jeg i mit Livs det sidste Stund
Seer for mig Gravens Mørke; I den
høitidelige Stund, O Gud! du selv
mig styrke! Det ikkun er bekjendt for
dig, Som her i Verden satte mig,
Naar denne Stund skal komme.

2. Da Syn og Hørelse forgaaer, Og
Tungen ei kan tale; Da ingen Ven min
Nød forstaaer, Og ingen kan husvælt.
O Fader! da forbarm du dig! Din Fred
du løse over mig I denne sidste Vaande.

3. Du styrke ved din Kierlighed Min
Siel i Dødens Æmte! Du gøde Trø-
stens Ba! som ned? Klemte Hjert

den, Opstand. og Admnen. 339

dens Nat er lys for mig, Og Gra-
s Mulm forsvinder.

4. Saa kan jeg usofærdet gaar Min-
d og Grav innde: Saa veed jeg, og
is derpaa, At du tilgav min Brøde,
at du blid optager mig I dit det skions
pimmerig, Hvor Jesus Christus lever.

Mel. Jesu, Jode Jdalen.

5. Gyrt fets, o Gud, min hange
id, Naar kraftlos jegner Gud og
ind; Og her mig i min sidste Grund,
ar jeg kan flammer, sukker kun.

2. End naar jeg et kan fatte meer,
jeg din Himmel aabnet seer! Og
min Siel, tag den til dig, Ved Jes-
u, som er død for mig!

3. Og de, som sørge i mit Hiem, O
der! vær du selv hos dem! Trøst dem,
de begræde mig. Den savner
et som har dig.

4. Jeg hist med dem skal samles glad,
or vi et mere stilles ad; Hvor Hjertet
is Kummer veed; Hvor Alt er Fryd
evig Fred.

Mel. Jesu! dine døde Bunder.

6. Naar' mit Hoved sig skal bøie,
er sig løner Svovets Baand: Sader

jeg den anvender vel. Da naar du løser
Livets Baand, Annam, o Fader! ba min
Aand.

4. I Døle synker, Bierge falder! Mit
Haab, min Tillid vakler ei. Til Evigheden
den Gud mig falder. Til Evigheden
gaaer min Vel. Naar jeg opsvinger mig
herfra, O Gud! hvor salig er jeg da!

Mel. Jeg raader til dig, Herre Jesu Christ.

420. Snart jeg ved Banens Ende
staaer; Flux Timerne bortile; Min svage
Haand, mit sølvgraa Haar Debude Gras
vens Hølle. Hver Dag og Stund Til
sidste Blund Vil jeg for dig, o Herre!
Laf frømbære. Gib kun min Levetid Bar
anvendt dig til Ære!

2. Gud! jeg kan ei fuldtakke dig For
al din store Naade: Paa Faders Hænder
har du mig, Og hjalp af Nød og Vaade.
Din Trofasthed Blev daglig ved. Meer
Gode, end jeg fortiente, Du mig sendte.
Og al Slags Sorg og Nød Til Trøst
og Glæde vendte.

Mel. Store Gud, som dig til Ære.

421. Min og Alles Gud og Fader!
Com dit Barn jeg kommer nu. Snart
jeg denne Jord forlader; Fader! kom du
Bar

Barn ihu. Hør mit Hjertes matte Suf-
fel! Du mig hørte tidt i Rød: Hør' mig
ogsaa i min Død! Lad din Himmel sig
oplukke; Ved din Haand led selv mig
heim, Til jeg naaer hos dig mit Hiem!

2. Helligt er dit Navn, o Herre! Over
alt, hvad tænkes kan: Helligt lad og mig
det være; Styrk mit Hjerte, min Fors-
stand! Lad den Sandhed, du mig lærte,
I min Siel ophoie dig, At du bliver Alt
for mig, Selv i brisfærdigt Hjerte.
Eldste Suf jeg stonner ud, Lad det prise
dig, min Gud!

3. Lad dit Raadens Vilje herlig Aas-
benbæres i min Siel; Lad din Faderhaand
saa færlig Al min Shagbed ende vell!
Lad mig meer og meer affligge Jordist
Duske, jordist Sind; Ud fra Trængsler
før mig ind I dit Herligheds Rige.
Der jeg skal tilbedende Dine skulte Veie
see.

4. Støe din Vilje, gode Fader! Før
mig Taal og Bøn og Trøel! Aldrig os din
Hielp forlader: Deri finder Hjertet Ro.
Egen Vilje jeg fornægter, Og mit Klok &
Selvraadighed. Du mit Bedste vil og
veed, Om mit Legem end vansvægter.
Jeg er Støv, og du er Gud! Helligt
Alt du fører ud!

Bede / Psalmer.

5. Daglig stente du mig Brødet,
alp mig, naar om Hielp jeg bad. Ga:
elig du har mig fødet: Jeg blev styr:
et, mæt og glad. Fader! Tak for dine
gaver, For hver Emule af din Haand!
Hæd og nu og styrk mit Mænd Med din
hædes rige Gaver. Jordist Trang op:
rer nu. Til det Bedre staaer min Sn.

6. Men, o Heltige! jeg harer For
Ansigt at indgaae: Naar du mig til
konstab fræber, Hvor kan jeg ser dig
staae? Alt: tilgib mig, fromme Fader!

for Jesu Christi Ekold! Din Forjæts:
se opford: Alt du gierne Spnd forlar:
e. See min Anger, hør mit Raad!

styrk min Troe, oplid mit Haad!

7. Metabon jeg vil tilgive Den, som
er forfulgte mig. Had skal ikke hos
mig blive; Jeg for ham anraaber dig.
Haa kæn en er min Næste: Giv ham,
at forfærkt Sind. For ham til dit
omfund ind. Frem hans Stels og
ge us Redse. Har jeg kænket Næstens
er, Du og ham tilgive det!

8. Mæt ig jeg paa flibrig Bane Vænt:
er mine sidste Fied. Tristelser og syn:
g Bane Tid i Ekold mig droge ned.
en dog holdt mig dine Hænder. Di:
ved, du til mig fæst. Giv, jeg nu

ei
El
ad,
berli
i en
Sna
bened
haad
min
fort!
1
Dg
har
til
gier
lang
kan
Her
ad
42
Be
ger
Hil
igi
D

ei fristes mere, Du end, Heret min
Giel omstønder; Lad mig nokke holde
ud, Og staa fast ved dig, mig Gud!

9. I saa mangen Rod og Fare har
derlig du stød mig hi. Vies jeg hildet
i en Snare, Giorde du mig løs og fri.
Snart min sidste Død sig nærmer: Du
dens Kjærlig trøste mig; Alt mit Haab
staaer kun til dig: Giel og frels mig,
min Bestiermer! Sidste Strid lad være
kort! Rolig lad mig drage bort!

10. Amen! Ja, thi dit er Riget,
Og jeg er din Underfaat; Vold og List
har mig bekriget. Men du gjorde dem
til Spot. Din er Magten, du kan
gigre Meer, end nogen bede kan. O!
langt over vor Forstand Herligt Alt du
kan udføre. Din er Gæren, Evige!
Her og hifset Pris dig stee!

Ad. Høi ved, hvor nær mig er min Ende:

422. Saa samles vi til vore Fædre:
Vel den, som fare kan i Fred! Kan nok
gen Vandring være bedre, End den til
Himlens Herlighed? Hvo vil da ønske hid
igien Den, som i Fred er dragen hen?

2. Vel! vi ei ønske dem tilbage, Som
Døden har ledsaget hjem! Ståt Døden
Benner fra os tage; Engang dog samles

vi med dem. Og hiist, hvor Livet evigt er, Ei Ven fra Ven adstilles meer.

3. Vor Levetid henrinder sage, Og snart vi høre Dødens Bud. Gaa lad os tælle vore Dage, Og vandre viselig for Gud! Da gaae vi fro vort sidste Trin, Det fører os til Himlen ind.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

423. Med Bemod og med Unøgt træde Vi trindt omkring den aabne Grav. En trofast Ven, vort Haab, vor Glæde, Har neelagt her sin Vandrestav. Hensigte ære vi dit Raad, O Herre! men du seer vor Graad.

2. Vor Vei og vore Vandringsdage, Dem fiender, maaler ene du. Hvert Øjeblik vi have her tilbage, Hold du os stadig det ihu! Vort Liv er Pilgrimens Færd. Vort rette Hjem er ikke her.

3. Maaskee det er dit Raad, at ene Tilfældet een af os færdes maae; Ham dobs belt Styrke Lu forlene! Hvert bedre Liv han tænke paa! Hvert i vort rette Hjem igien De Gode samles, Ven med Ven.

4. Snart vi forlade denne Bolig, Og Graven for os aabner sig; Vor Hedens fart da være rolig, Den trætte Vandrers Hjemfærd lig; Og lad os for dit Ansigt fro J alle Godes Samfund boe

Mel. Det ikke lader Dødsen raade.

424. Vor Tanke bort fra Jordens
Her Ved Spøget af den lille Grav.
Se! Haabet glennet Står i Smil,
Det store Haab, som Jesus gav. Vort
Førem her kun smulter hen; Det vort
Føl herligt og i glæde.

2. Den store Dag vi gaae indse,
Da Gravene skal aabne sig. Da skal
de Levende og Døde, O Gæster! stilles
frem for dig. Vel den, som her
har levet saa, At da for dig han kan
bestaae!

Mel. Naar min Tid og Stund er forbaand.

425. Gud! naar du byder, skal det
stee, At Tidens Ende kommer; Da
skal Jordens Elæster see Al Verdens
Overdommer. Han, som paa Korset
døde her, Da retvis dommer een og
hver For Sierning, Ord og Tanke.

2. Den Stund ei nogen Skabning
veed, Da Evighed begynder; Men det
er vist, med lette Gied Sig Tiden fra os
flynder. O! lad ei Døden, føre mig
Uforberedet frem til dig! Giv styrk
mig til at vaage!

3. Styr, Herre! hvert af min Tri

Paa dine gode Veie! Da skal mit Stod
 gaae roeligt ind Til Gravens stille Leie.
 Lad Jorden synke og forgaae; Naar
 den forgaaer skal jeg bestaae, Og staae
 for dig med Ære.

Mel. Af Dødsheben oprunden er.

426. Det lyder, som et Jordenslag,
 Det Budskab, Jesu! om din Dag, Da
 du i Almagt kommer! Af Graven du
 fremkalder mig: Al! da jeg stædes skal
 for dig, For dig, al Jordens Dommer.
 Skælve Maa jeg. Mig omsvæver,
 Mens jeg lever, Altsens Fare; Tidt
 mig hilder Syndens Snare.

2. O! see mig, Syndens Sold er
 Død! O! see mig, hvis du mig for-
 skid, Naar Dommen du affiger. O!
 hvor min Siel forfarbes ved, At tænke,
 jeg kan styrtes ned I hine Mørkets Ri-
 ger. Jesu! Herre! Lad mig Svage
 Ei forsage, Naar du kommer, Vær
 mig da en naadig Dommer!

3. Ei mere da jeg raaber Vee; Jeg
 uden Ængstelse kan see, Hvor du i
 Skyen troner. Min fri og frelse Stel
 skal da I stemme sit Halleluja, Og fiende
 sin Forsoner. Held mig! Held mig!
 Døds dig, Herre! skal jeg være. Du
 'al sige: Kom at arve Himlens Rig!

Det. O her Gud! den Alvidende.

27. O Gud! dit Sandheds Ord
at sige: Vi for din Dom skal kædes.
Hjelp os at bære Syndens Nagt, Og
in ved Dyd at glædes. At se vi her
en anden maas, Raar Guds til Stod
efalder; Og at vi hifet vel bestaae,
laar du til Begnstad falder.

Det. Gud! I Jesu! vi er her.

28. Synt, o Gud! synt vor
Siel, At til dig vi troelig bede! Fro i
naad om evigt Held, Lad os Dydens
lei betrede! Du, som tronet i det
høie, Hold du os vor Maal for Digt!

2. Jordens forte Sorg og Mod
live du os Kræft at bære! Og lad
anken om vor Død aldrig ængstelig os
ære. Daglig meer du os berede Til
e Saliggjortes Skede!

En Afslutning.

29. Far, Verden, Skævel! Fra
ig vil jeg benke mit trættede Siel.
I Glæder, du giver, er intet mod dem,
og seer, jeg skal vinde i Hilsen, mit
nem! Thi seer jeg til Hilsen, og tie
i nu ved Forsængelighed.

2. Hvad er det dog Alt, Som Ver-

den saa falstelig Lykke har faldt?
 er jo kun Eskygger i flyvende Fart;
 Bobler, som glindse, men briste
 snart; Kun Gøglerværk, svangers
 Sorg og Fortred; Forsængelighed

3. Hvad Rigdommens Guld?
 Afgub for Daarer, det skinnende M
 Som lokker saa mangen fra Met o
 Eitel, Og møtter dog aldrig den f
 de Eiel. O Rigdom! du est,
 Erfaringen veed, Forsængelighed:

4. Og Vre og Magt Og sei
 Vælde, og brammende Pragt?
 ofte misundt og forfulgt og for
 Hvor ofte omslyttet, forhaanet, for
 O daarlige Stoltthed! du plage
 med Forsængelighed :;

5. Nu Styrke og Mægt Og E
 hed og Enklighed og heldige Raar?
 Vennekærs Vndest og Bistand og
 Og Arbeid og Møie og drabelig D
 Hvad er det, naar Døden os fald
 sted? Forsængelighed :;

6. Farvel da, Farvell Ustabile
 den! ustadige Held! Jeg seer fi
 Himlen og stunder derhen Til Je
 min Lerte, min Bælsker, min
 Blandt sine Udvalgte har han mig
 Mit blivende Sted :o

7. Der skal jeg opnaa: Hvad jeg her
 paa Jorden ei kiendte, ei saa: En Rig-
 dom, en Hæder, som aldrig løstaar; En
 Saligheds Gæde, som aldrig forgaaer.
 Der sanner jeg Intet, der vinder jeg
 Alt. Min Gud er mig Alt :;

8. Livsalige Stund! Naar jeg skal
 henlumre Afløbets Blund; Og Sielen
 fra Støvet da vifter sig ad. Og svinger
 sig op til sin Glæde, sin Gud. O kom
 da; velsignede herlige Stund! Kom sal-
 lige Stund :;

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

430. Evighedens Haab og Være Er
 det Maal, jeg stæbtes til. Hvo kan tænke
 det og nære Lasternes urene Jid? Hvo
 kan tænke det og ei Bølge Herlighedens
 Wei? Den til Himlens Glæde fører,
 Naar al Jordens Lyst ophører.

2. Dig, o Gud! min Aand paafalder;
 O! hør mig Naadens Gud! Styrk
 mig, at jeg ikke falder fra din Villje og
 dit Bud. Glider Foden, faldt jeg end,
 O! saa reis mig strax iglen; Og tilgiv
 mig al min Brøde! Mig til Gælse Jesus
 døde.

3. Hielp mig værdig at anvende Naadens
 dyrebare Tid! Ingen Dag lad gaa

til Ende, Som jeg nyttet jo med Glid!
 Hielp mig, at jeg stedse maa Grem i Dyd
 og Gudsfrøgt gaae! Da kan jeg med
 Trøst og Glæde Ind i Evigheden træde.

4. Der skal Kamp og Væie vendes
 Til en salig Fred og Roe; Der skal Suf
 og Klage endes; Der Udsættelighed bue.
 Der skal jeg forklæret see Dig, du Alfors
 barmende! Der i evig Fryd og Være
 Hos min Frelser salig være.

9. Forbøn.

a) For det Almindelige.

Met. Christe! lad din ædle Fred,

431. Send, o Gud! din blide Fred
 Fra din Himmel til os ned! Med din
 Trøst husval Enhver, Som forsagt og
 modløs er! Vær din Kirkes Lyk og Liv!
 Lærerne din Bliedsom giv! Mørket meer
 og meer fordriv!

2. Vær os alle mild og blid; Styr
 til Held hver gavnlig Tid! Sigen enhver i
 Råd og Stand! Giv os Frugt af Land
 og Vand! Os for smitsom Syge spar,
 Og mod Sjenders Vold forsvær! Kongen
 og hans Slægt bevær!

3. Fremfor Alt, o gode Gud! Udbred

lyst til dine Bud, At dit Raaderige maa
Daglig Fremgang blandt os faae! Virke
som dine Troen sig, At vi man søndrege
dette Elste, lyde, tiens dig!

Mel. Nu vel an! var frisk til Mode.

432. Fader! dig al Vits tilhører,
Eft du skaber os til Veld. Selv vor
Gliebnes Gang du fører Og fulvender
den saa vel. Sig, at hver af os forstaaer
Det at nytte sine Raar! Sig, vi agte paa
din Stemme, Og din Pensigt altid
fremme!

2. Dem, som lide, giv de lære Dyr
dens trange Vel at gaae, Sig, de Kori
set taalig være; Lad dem fast i Proven
staae! Lad dem fuldt forvisses om, At fra
dig den Prove kom! Da forstummet
Mistvibls Klage; Da skal Hjertet ei
forsage.

3. Vær med dem, som her sig fryde
I en uforstyrret Roe! Vær dem Lykken
saa at nyde, At de blive Dyden tro!
Fader! vind dem idelig, At det kommer
Alt fra dig! Ja, fra dig er Alt, o Herre!
Ewig du hællovet være!

Mel. Nu vel an! var frisk til Mode.

433. Fader! tænkt paa dem, som
røde Under Modgangs haarde Stot
et med Herlig Trost tilstode Hos

hver, som lider Noe Alle Dødeliges
 Raar, Gud! i dine Hænder Raar! Du
 kan redde; du kan gænge; Du kan saare;
 du kan læge!

2. I dit Korsyns blide Skynge Her
 vi uden Trængsel boe. O vi leve her
 saa trygge I velsignedt Fryd og Roe. Giv,
 at med erkjendtlig Siel Vi paa Stienne al
 vort Held! Giv, at lige Held maa glæde
 Dem, som savne Fred og græde!

Mel. Jesu! dine dybe Wunder.

434. Gud! du kan og vil os give
 Alt, hvad her os tiene kan; Lad Enhver
 velsignedt blive I sit Kald og i sin Stand!
 Giv os Kraft til Liv og Siel, Saa vi
 virke fælles Vel! Lad os aldrig Lysten
 savne Til at glæde, til at gavne!

2. Ham du Septret gav at føre, Lær
 ham det at føre vel! Giv, han dine Bud
 maa høre, Og udbrede Ret og Held!
 Giv, han flionsom agter hver, Som har
 Dyd og Sandhed tier, At han kan med
 Wiisdom byde, Og vi ham med Lyf
 adlyde!

3. Sign du dem, som Jorden dyrke,
 Sign du deres Ansigts Sved! Giv dem
 Klogskab, giv dem Styrke, Velstand,
 Hæder, Sikkerhed! Sign hver ærlig
 stræbsom Mand I sit Kald paa Land

Bund. Alles, Alles Jæret være Land
 med sande Gavn og Ære!

4. Giv, at de, som Ordet lære, Ufors
 kyden vandre frem. Altid dem i Minde
 bære, Hvad du fræne vil af dem! Lad
 dem lære reent dit Ord, Vandre selv i
 Dydens Spor; At de deres Embed føre
 Os til Gavn, som Ordet bære.

5. Dem du lad for os at værge, Lad
 dem stedse søgte dig. Lad den Trostabs
 Ed de sværge, Bære dem ubrædelig! Lad
 dem staae med stadig Fod, Stride med
 troffet Rod; Lad dem aldrig Blod ud
 gyde, Naar ei Rod og Pligt det byde!

6. Gud! dit Ord, din Mand os lede
 Til at vandre rettelig! Hjælp og styrk os,
 naar vi bede. O! hvad kan vi uden dig?
 Lad os fræbe Dag fra Dag Dig at leve
 til Behag! Vi os da i Haabet fryde, Din
 Belsignelse at nyde.

Mel. Gud Hellig Mand i Troe os lær.

435. O Gud! du evig blis og stor
 i Himles Himle troner; Du seer og naa:
 dig til vor Jord, Bort Haab med Held
 du troner. O Herre! vi anraabe dig,
 At du fremdeles naadelig Bort Gødren
 and velsigner!

2. Vor Konge stient den høie Tron

Sit Riges Vel at fremme. At et
Fred og hædre Dyd, Den Pligt han
brag glæmme. Sit Rald lad ham opf
de saa, At du ham hiffet finde maa
Livets Krone værdig!

3. Vor Konges gode Mænd og Ra
Du mægtig understøtte! Du styrer der
Id og Daad Til Alles fande Ryste. Hv
ærlig Borger nyde Fred, Beskyttet v
Retfærdighed Mod Onskabs Ligt
Vælde!

4. Allode Gud! lad Frugtbarhed
Jordens Skiod nedregne! Mod Kriger
vilde Grusomhed Du selv vort Land vi
hegne. Dog, Alt du styrer vifelig, Vi
selv i Hungerøds og Krig Os dig so
Gader fiende.

5. Hold hver en Borger i hans Stal
Hans Borgerpligt i Minde, At han
Brød paa Land og Vand Ved ærlig Gl
maa vinde. Og at han sin Velsigne
Maa velse med den Trængende, Ved Ra
og Trøst ham gavne!

6. Ja, lær os, Gud! i Rierlighe
Dig meer og meer at ligne! Med Bi
gerheld, med Dydens Fred Vor Stræb
du velsigne! Ligt i vort rette Fædreland
Med større Kraft vi bedre kan Din
bergsigt fremme.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

136. Vor Konge signe du, o Gud!
 hans sande Held du fremme! Lad dine
 vise Faderbud hans Id og Daad be-
 temme! Den Tanke svære for hans
 Siel: At du, som fød ham sidste Held,
 vil og hans Jværl dømme!

2. Lad Mænd omkring hans Trone
 laae, Som uden Svig haar tiene.
 Siv, da af ganske Siel sig maa Til Lan-
 ets Gavn forene. Lad dem ei glemme
 Rigt og Ed, Men fremme Sandhed,
 Ret og Fred, I Borgen og i Hytten!

3. Os, Landets Folk, o Herre!
 iv At villig hver adlyder; - At hver
 opfrer Guds og Liv, Naar Landets
 Lærb det byder. Velsign os, Gud!
 af Land og Vand, At uden Rag vi yde
 an Hvad fælles Lærb udtræver!

4. Velsign os, Fader! een og hver,
 hver i sin Stand og Orden, Gra ham,
 som Kongesmykket bær, Til ham, som
 ogter Diorden! Velsign vort Land med
 Røpe og Fred! Styrt os til Guld og Røis-
 nighed! Velsign os Gud, vor Fader!

Mel. Nu vel an! var frig tilnæde.

137. Gud! du signer og belønner Dem,
 som vilt Brodres Held; Hør, o hør v

vore Bønner for vor gode Konges Vel!
 Styrk ham ved din Visdoms Hand!
 Led ham ved din Faderhaand! Lad ham
 længe Kronen bære, Os til Gavn og
 dig til Ære!

b) I Krigstid.

Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund.

438. Er Gud med os i denne Tid,
 Da tør vi ei forsage. Til ham Enhver
 kan fæste Lid i Nøds og Trængsels Da-
 ge. Han staaer os bi, den gode Gud!
 Og fører os af Nøden ud, Naar Frel-
 sens Time kommer.

2. O Gud! det har du ofte gjort,
 Naar derpaa mindst vi tænkte. Tidt
 over os var Himlen sort, Du Soelstien
 attrer skienkte. Naar vi ei turde haabe
 meer, Just da, just da var du os nær,
 Og Hielp og Redning sendte.

3. Du er den samme Gud endnu, Og
 lige stor din Naade: Kom os, og kom
 vort Land ihu; Lad Fienden ikke raadel
 Giv vore Stridsmænd ærligt Mod;
 Spar baade vort og Fiendens Blod.
 Een Faders Børn vi ere.

4. O milde Gud! vi bede dig: Vor
 Bøn lad dig behage. Sat Grundse for
 den stumme Krig, Giv heldig Fred til

age. Alt vi din Frelse skue maae,
 Da glade til dit Tempel gaae, Dig
 Gud, vor Gud! at prise.

Met. Børn din skand.

139. O Gud! til dig vort Haab vi
 ne sætte; Alt hvad du vil, formaar
 vi at udrette. Thi Alt er dit, er rede
 ig at lyde, Naar du vil byde.

2. Se, fjender sig til Strid imod
 os hæve, Dog vil vi ei for Fjendens
 Trusler bæve. En modig Hær sig væg-
 ner, og tør vente Sig Rov at hente.

3. Alt, hvad vi kie, Gud! er dine
 haver, Ved Fred og Gild bli os dem
 hienket haver. At skalde da en Volds-
 tands Haand dem røde Og os bedrøvel

4. Vel! vil end Fjenden os med
 leide true, Dog hos vor Gud vi Hielp
 g Redning skue. Han styrede i Fei-
 er til det bedre For vore Fædre.

5. Saa vil han og med os til Fors-
 var stride, Og give freidigt Mod og
 kraft lide, Og give Held til hver, som
 ærger trolig For elste Bollg.

6. O Gud! til dig, til dig vort Haab
 i sætte. Alt, hvad du vil, formaar
 vi at udrette. O Gud! om Fredens
 id og trygge Skæde Vi alle bede.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son.
 440. Hærskers Gud! med Vind-
 ingshed Vi for din Trone knæle ned I
 disse Feidens Dage. Du, Herrel du
 alvældig kan Beskytte os og Stad og
 Land Og standse Krigens Plage.

2. O Gud! bønhor, bønhor vort
 Haab! Det er vor Trøst, det er vort
 Haab, At du os ei forlader. Forbarm
 dig, Gud! vær du vort Skjold Mod
 vore Fienders List og Vold! Forbarm
 dig, hulde Fader!

3. Al vor Fortrosthing staaer til dig;
 Du mægtig er og naaderig; Du tidt
 har frelst os, Herrel Giv Kraft i vore
 Stridsmænds Arm! Og lad i vore Fiens-
 ders Barm snart Lyst til Fred regiere!

4. Din Naad lad kraftig staae os bi,
 At vore Hjertier blive fri Fra Bitterhed
 og Brede! Lad os i Jesu Fodspor gaae,
 At vi af ganske Pierte maae For
 Alvindsmanden bede!

5. Du hører Alles, Alles Haab, O
 du, vor Trøst! o du vort Haab! Vi be-
 de allesammen: O! see til os i Misfæ-
 hed, Du, Fredens Gud! o giv os Fred!
 Bønhor, bønhor os, Amen!

Mel. Vreden din afvend.

441. Paa dig, o Herrel haabe vi

Slægter; Din Redning da ei den Fors-
 pængte nægter. Din Gudsdoms Vælde,
 som er uden Ende, Maa hver bekiende.

2. Du, Herrel! har grundfæstet Jor-
 ens Fjelde, Og ved et Bink igien du
 kan fælde. Du har omgiordet dig
 med Kraft og Styrke, Dig vil vi dyrke.

3. For dig neddysses Stormens hule
 Busen; Du stiller de oprørte Vølgers
 Brusen. Et Ord af dig kan grumme
 Boldmænd kue, Naar meest de true.

4. Vi stole, Gud! paa din Retvils-
 eds Domme, Naar vore Uvindmænd
 ned Feide komme; Og Fienden maa,
 rods al sin Magt og Trusel, Vortilpe
 ned Blusel.

5. Og Vrefragt og Rædsel giennæge-
 ver Overholdelse, som sig i Stolte-
 ryd hæver, Naar det for sig paa din
 Almægtis Bærte ydmyget mærker.

6. O Gud, vor Gud! vi lide paa din
 Bølge: Da kan os Intet strække, Intet
 glide. Og truede af Verden os med Gaa-
 der, Du os bevare!

c) I smitsomme Sygdomme.

Hil! Naar mit Liv og Stand er i Trængsel.

42. O Gud! da er jo fædse bliv
 221

Mod dem, som paa dig lide,
 har du os i denne Tid Tilstiftet
 og Nåde. Forsvunden er vor
 Fred, Og Døden førter mangan
 Saa bradt i Gravens Hule.

2. Her gaae vi dybt nedbøjet
 Stræk og Frygt og Jammer: Paa
 et Fied, vi Døden see Og skælve af
 rammer. Og Ven fra Ven maa
 sive, Og Frende maa sin Frende
 For eget Liv at redde.

3. Men see, o Gud! din Wi-
 dem altid er den bedste. Vi bede
 Forkærmelse; Vort Haab til dig vi
 Gud raser Døden meer og meer;
 styrer du Alt, hvad som skeer, Til
 thi du er Fader.

4. Dem trøste selv din gode Vi-
 der nu skal heden fare! I Da
 Stund ræk dem din Haand; Du i
 Troe bevare. Lad dem ved god
 vittighed Gaae Steleroe og Haak
 Fred i sidste Afstedstime!

5. O Jesu Christ! kom os ihu!
 Lidende du ynker. Giv, Troen i
 Sierte nu Et under Rimod fy
 Og lad i denne store Nød Os
 stræde, at vor Død Os maa be-
 fange!

d) For Dødende.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt.

443. De, som nu Døden nærme sig,
Gud! over dem forbarm du dia! De
hvert bestædte ligge der. Hvad Jordens
er, Nu ei dem fryder, trøster meer.

2. Styrk du dem selv, Almægtige!
Af! Dagens Byrde bære de. Nu Af-
tenen dem falder paa: Giv, nu de maae
Den blide Aftenhvile faae.

3. Lad Smertens Ild ei rase faae,
At Sands og Tanke dem forgaae. Til
dem du sende Lindring. ned; Lad
Sielens Fred Formindste Vaandens
Piinlighed.

4. O! lad dem komme vel ihu, At
siste Gang de lide nu, Og at paa Liv-
vets trange Sti Dog aldrig vi For-
trygt og Fare vorde fri.

5. Dit Ord dem være sikkert Pant,
At Jesus Christus Seier vandt; Og at
ved ham os er bered Høst dig et Sted,
Det lad dem troe med Stadighed.

6. Din Aand udruste deres Siel
Med Kraft at sine evigt Held; Det stor-
re Held, evindeligt At stue dig, Og
meer og meer at lyde dig.

7. O! sign dem, sign dem, mit

Gud! Som Fader, send dem Døden
Gud! Og naar nu brister Livets Baand
Gud! i din Haand Du da annem
deres Mand!

4 aug 1887 nr 3

Lids-Psalmer.

I. Marsstifte.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

44. Til Ende Naret haster; Har jeg
nventet det vel? Har jeg forssaget Laster,
og søgt i Dyden Held? Har jeg og Frem-
ang bundet I Klogskab, som i Mar?
Har jeg mit Hierte bundet Til det, som ei
ergaer?

2. O Gud! du dig forbarne; Du
ender al min Id. Du seer, hvor tidt
og Arme Forsømte Raadens Tid. Til:
is begangne Synder: Skienk mig dit
selbehag! Og giv, at jeg begynder Nyt
is fra denne Dag!

3. Vil du endog mig skienke End flere
veaar, Jeg daglig vil betænke, Alt Dvs
en forestaer. Hvo veed, hvo veed, hvor
ige Mit Stov gaer til sit Hiem? Du
eller vore Dage: Du ene tæller dem

4. Di skulde jeg da dvæle I Verder

Sant og Kynd? Neil jeg for dig vil kræle,
 O Herre! her min Nøst! Saa længe som
 jeg lever, Giv, at jeg lever dig! Og naar
 min Siel du kræver, Jeg doer i Haab til
 dig.

Mel. Jeg raader fast, o Herre.

445. Alt iler til sin Ende Jalen et
 Leveaar! O Gud, lær mig at flende,
 Hvor fage Tiden gaar! Saa uformækt
 den strider, Som Flodens stille Strøm,
 Da forbigangne Tider Kun mindes som
 en Drøm.

2. Med Stam vi see tilbage Til vor
 hensevndne Tid; I disse mange Dage,
 Hvad var vor Daad og Id? Des Kraft
 og Hjælp du sendte, Og gav os dagligt
 Brød; Og Gaar du afvendte, Og hjalp
 i alsteds Nød.

3. Giv, at vi vore Dage Maa bruge
 viselig! Saa naar vi see tilbage, Vor
 Siel kan fryde sig. Til sidst ved Banens
 Ende Du løser Livets Baand; Da, Sa-
 der! dig ihænde Besale vi vor Aand!

Egen Melodie.

446. Lovsnger Gud, den Vældige,
 den Vise! Lovsnger Herrenes Miskun-
 hed! Hans Storhed alle Himlens Aander
 pris

ie Gra Evighed til Evighed. Men os
ogfaa er en Fader. Paa ham sig
nnestet saa trygt forlader. Saa vid:
hver hennundet Aar, Hver Morgen:
, som skion fremgaaer.

2. Vi saae for os et Leveaar henskvinde:
tatter Gud, som gav os det! Gra
n kom hver en Dag, vi saae oprinde,
ham ethvert vort Aandedraet. Alt
d vi ere, hvad vi hare, Hver Trost,
rt Haab, hver Fryd var Herrens Gaa:
End naar os Kummer trykte ned,
r Frelse var hans Diemed.

3. Men tantefuld jeg seer og nu til:
e Til Aaret, som hennundet er. Mis:
gtes ingen af de mange Dage Bed
nker, Ord og Gierninger? Har jeg
baltet vel det Gode, Som Herrens
Raade mig betrede? Og var mit
erte, var min Haand Til Næstens
land redebon?

4. Al! ydmig jeg min Svagheb maa
ende: Giv, Fader, Kraft, at bedre
! Alt dette Aar jeg værdig maae an:
de, Og stedse mere takkes dig. Giv,
min Jesu lid og Lære I al min Jdræt
a mit Monster være! Da signes mig
r Aarets Dag, O Fader, ved dit Veli:
g!

Psalm. Gud skænker Herren lofte.

447. O Gud! vor Tillid og vor Støt-
tel i Trængsel du vor Tilflugt er. For
dem, som dig i Sandhed dyrke, Du
Kraft, din Hjælp er altid nær. Naar
Død og Fare nærmer sig, Da frelser du
forunderlig.

2. O! Held det Folk, som Gud b-
stærker, Hvad Fare det end kædes!
Naar Udelæggelsen sig nærmer, De
bries af og gaaer forbi. Held dig,
Folk! Gud er hos dig: Algodheds Gut
hvo er ham lig.

3. Lad Jordens Mægtigste tillige O-
flaas og drage frem til Krig; Lad de
imod vort Land og Rige Til Bold-
Vord udruste sig. Vi frygte ei den sto-
rste, Thi Gud vor Hjælp og Tilflugt.

4. Han rører Bjerget, og det ryg-
ter; Og der er Dal hvor Bjerget stod. O
stolte Voldsmand han ydmyger; Ei Svo-
det tør udgyde Blod. Fred sender han
fra Himmelen, Og i dens Fied Vels-
nelsen.

5. Thi skal den hele Verden lære,
Herren er al Vældes Gud. Ham vor
Fod og Pril og Vrel han frelser os
Bloden ud. O! Land og Folk, Gud

hos dig. Gud! Jehova! hoo er ham
lig?

Mel. Guds Godhed vilke vi prise.

448. Vor Sang skal festlig lyde Paa
Aarets første Dag. O Gud' vi tak dig
yde: Hør den med Velbehag! Din Haand
var hjælperig I de henfrundne Dage! Til
dem vi see tilbage Med Fryd, og prise
dig.

2. Du skienkte os, o Herre! Den bliv
de Landefred. Velsignet hød du være
Vor Glib og Stræbsomhed! Saa god,
saa wiisdomsfuld Du stedse selv os ledte,
Og Veien os beredte, Som Fader from
og huld.

3. Din Aand ved Ordets Stemme
Os mindte kraftelig. Du hød os ei at
glemme, At Synd mishager dig. Og
naar vor svage Siel Sig lod fra Dyden
drage, Du kaldte den tilbage Til Bedring
og til Held.

4. Og naar vi os omvendte; Mod:
tog du os igien. Du Fred og Trøst ned:
sendte Til os fra Himmelen. O Gud!
vi takke dig Med ydning, hellig Glæde;
Din Godhed vi tilbede; Den er ufattelig.

5. Bønør os nu, o Herre! Sign os
i dette Aar! Din Godhed med os vær

3 Alt; hvad foreslaaer! Sign hver i
 Tald og Stand! Lad Kundskab, Dyd og
 Glæde Og Velstand sig udbrebe! Sing
 Konge, Folk og Land!

Mel. Du vel an! var frist til Nøde.

419. Stemmer Alle i til Glæde,
 eens i Hjerter, eens i Sind! Alle, som
 i Dag kan træde Her i Herrens Tempel
 ind. Livet have vi af Gud; Meget mere
 gav os Gud; Meget meer af idel Naade
 Til vor Siels og Legems Baade.

2. Tak, o Gud! for alt det Gode Du
 beredte for vor Siel! Bedre end vi selv
 forstode Tedte du os frem til Held. Tak
 her! tak for dagligt Brød! Tak for Hielp
 af mangen Nød; Tak i Jesu Navn dig
 være. Evig Tak og enig Ære!

3. Hør fremdeles hvad vi bede: Ræk
 os faderlig din Haand. Du paa rette Vej
 os lede Styrt vor Svaghed ved din Aand!
 Lad gaae frem hver ærlig Daad! Giv
 forlorte Trost og Naad! Lad, i hver en
 Livs's Møie Redning løse fra det Hiel

4. Saa hver Dag til Aarets Ende
 Bliser, du os ei forlod! Og i Alt og
 Alt vi kiende, At din Styrelse er god.
 Fader vi med barmhertig Aand Alt henvi
 ioe i din Haand. Du er alt vort

Haab hernebe, Alt vort Haab i Ewig:
heden!

Egen Melodie:

150. Vort glade Hierte hæver sig,
ilgode Fader! op til dig. Modtag vor
Bøn for hver en Gave, Vi seer din Haand
annammet have. Stor er din Godhed,
Jehova! Stor er din Magt, Halleluja!

2. For dig vi ydmyg knæle ned. Vor
Træng kun du alene ved. O! vær os
Bund, at vi ei savne, Hvad os i dette
Liv kan gavnne! Din Hielp os være
stedse nær; Thi du, kun du, vor Tilflugt er.

3. Velsign dit Ord! Giv Landet Fred!
Giv Held til nyttig Virksomhed! Lad hver
blyde Pligtens Stemme, Og ærlig søge
os Velfærd fremme! Let Armøds Byrde!
Trøst enhver, Som vaandefuld og
angstet er!

4. O hør os, Fader, naar vor Siel
opsender Bøn for Kongens Held; Giv
Sielefred, og haanslig Glæde i Hytte,
om i Herresæde! Velsign enhver i Rald
og Stand! Velsign vort Folk, velsign
vort Land!

Mel. Kind nu op i Jesu Navn.

51. Altier nu er endt et Aar: D

vi prise, Livets Herre! Alting breder ud
din Vre, Vinter, Sommer, Væst og
Naar. Hver en Dag, som sig berislym-
der, Bringer Held til Jorden ned; Tid
og Evighed forkynder, At vor Gud er
Kierlighed.

2. Tak for den forgangne Tid! I det
Naade du os sendte; Uheld du fra os af-
vendte, Du vor Gud, vor Fader blid!
Frugtbarhed du gav til Jorden; Freden
du os nyde lod. Og i uforskyrret Ord
den Ved dit Forsyn Alting stod.

3. Milde Gud! lad dette Aar Og af
dig velsignet blive! I din Haand vi over-
give Os og alle vore Naar. Meer, o
meer end vi fortiente, Har du givet hids-
indtil. Ol med Tillid tør vi vente Du
fremdeles signe vil.

4. Fred din Sandhed vældig ud!
Herre! lad dit Lys oprinde! Al! saa
mange gaae i Blinde Og ei kiende dine
Bud. Os du gav din Viisdoms Lære;
Lad den stedse blandt os boe! Sande Ord
der Vidne bære Om vor Kundskab, om
vor Troe!

5. Hold fremdeles Tvist og Krig Fjern
fra os og vore Egne! Mod alt andet
Ondt omhegne Os dit Forsyn naadelig!
Lad iglen hver gavnlig Gæde Væge op
Jordens Skid; Og lad Held vort

Arbeid møde; Giv enhver nødstødt
Brod.

6. Kongen og hver Øvrighed, Lad dem
dig med Jær ærke! Send dem Viis-
dom, send dem Styrke Fra din høie Him-
mel ned! Lad dem i dit Gudsfortrøste:
Lær dem at udbrede Held! Og beløn dem
med den Glæde, At den Jdræt lykkes
vel!

7. Lad hvers Glid i Rald og Stand,
Gud! af dig velsignet være! Lær os sam-
lede at bære, Hvad enhver for sig ei kan!
Lad, den sande Gudsfrugt finde Alene
Hierte hos enhver! Kierlighed lad sam-
menbinde Alle Jordens Mennester!

8. Dig til Ære, os til Gavn Lad dit
Forsyn os veilede! Derom, Fader, vi
dig bede I vor Frelser Jesu Navn! Paa
hans Løfte fast vi haabe, At du os hørs
høre vil; Og med Tillid dig anraabe;
Læg du selv dit Amen til!

Mel. Vreden din afvend.

452. Velsign, o Gud! det Aar, jeg
nu begynder! Tilgiv de forbigangne Da-
ges Synder! Og lad min Fremtids
Vandel stedse være Dit Navn til Ære!

2. Din gode Aand mig minde, lede,
styrke! At jeg af ganste Hierte dig ma

dyrke, Og granske dine Ord, da mig
har givet Til Lyk i Livet!

3. Vær du mig og at haabe, troe og
bede, Og til din Himmel mig at forberede.
Og hjælp, at jeg mod syndig Lyst ikke
Maa kraftig stride!

4. Gib, at jeg handler redelig mod
Alle, Og hører dem, som dig til Bistand
kalde, Og virke, hvad jeg kan til
Gavn og Bedste For hver min Næste!

5. Er da min Løb at friste Sorg og
Møie, O! jeg paakalder dig, du evig
Høie! Lad mig ei prøves over min Fors-
mætte, Men Grelsen stue!

6. See! mine Dage ile bort som
Strømme; Hvo veed, naar du mig kal-
de vil og dømme? Naastee i dette Aar,
for det forsvinder Min Død jeg finder.

7. Men kalder du mig tidlig eller sids-
de, Min Gud! jeg veed, du vil mig al-
drig ilde. End giennem Døden selv
din Haand mig leder Til Saligheder.

8. Thi kaster jeg mig tryk i dine
Arme. For Jesu Skuld du vil dig jo
forbarme. I Jesu Navn jeg derfor
dig anraaber Og troer og haaber.

2. Vaar- og Høst- Psalmer.

Mel. Min Siel, nu lober Herren.

453. Gud Herren vil vi prise; Ham
være Lov, den Herlige! Ham være Lov
den Vise, Den Gode, den Almægtige!
Han er hos os tilstæde; Hans Die Alting
seer. Han skaber Lys og Glæde. Han
styrer Alt, hvad steer. Fra ham er Held
og Orden; Fra ham er Frugt og Fred.
Ved ham velsignes Jorden, Og Jordens
Slægter med.

2. See! Dagens Lys forlænges; Den
mørke Vinter er ei meer. Nu Kuld og
Slud fortrænges, Og Solen alter qvægs
som er. Nu Strømmen sønderbryder De
skærie Isens Baand, Og Sang i Lusten
lyder, Og fro er hver Mands Land. Saa
vakt paa nye til Live, Naturen skien frem,
gaar. Gud vil, og Gud kan give; Gud
Herren Alt formaaer.

3. Den spæde Blomst frembryder Af
Jordens Skib med yndig Pragt; Og
Grenen Knopper skyder; Snart Skoven
staaer i Høitidsdragt. Nu drivtig Bonde
haster Med Plov paa Marken ud, Og
Eed i Guren faster Med Lillid til
Gud. Af Sædetorn hans Ager Kun

det tog imed; Dog mangefold han tager
 Af den; thi Gud er god.

4. Tal du er god, du hører, O Gud!
 naar vi anraabe dig. Du Stjerne frem-
 fører: De under Himlen hvælve sig. Dit
 Rødvink de lyde, Røddryffe Frugtbar-
 hed; Og Bierg og Dal sig fryde Ved
 din Aluistunhed. Du Eng og Ager her-
 lig Om Hostens Gylde fraer; Alt vid-
 ner om, hvor kierlig Du er, som Alt
 formaaer.

4. Dig, Herre! vil vi prise, Din
 Kraft velsigner Alt, hvad er! Du Stær-
 ke, Gode, Vise! Hør dine glade Men-
 nesker! Ver Jubel vi udgaaede: Alt,
 hvad du g'ør, er vel. Du skaber Held
 og Glæde For Legem og for Siel. O
 Gud! vor Gud og Fader, Vor Priis lad
 tættes dig! O Gud! vor Gud og Fader,
 Lær os at lyde dig!

Mel. Af Ho høden oprunden er.

454. Lovsinger ham, hvis Skabers
 magt Har denne skønne Jord frembragt
 Og alle Himlens Hære! Lovsinger ham,
 hvis Kierlighed Fra Eoighed til Eoighed
 Skal uforandret være. O Gud! Vor
 Gud! Som udbreder Alle Glæder! Dig
 vi ære, Dig vi Lov og Tal frembære!
 Du

2. Du sender Liv og Frugtbarhed I
Regnens Draaber til os ned, Og fryder
al Naturen. Med Græsset klæder Jor-
den sig, Og Skoven grønnes yndelig, Og
Sæd opgroer i Kuren. Marken, Sko-
ven Os indbyde, Til at nyde Vaarens
Glæder, Dem du, Herre! os bereder.

3. Dig priser blomsterklædte Dal; Dig
priser Bækken i sit Fald; Din Priis i
Luften toner. Paa Mark og Eng; i gren-
nen Skov. Gienlyde høit din Godheds
Lov fra glade Millioner. Fader! Skas-
ker! Himlens Herre! Dig til Ære De
sig fryde. O! med dem vor Tak vi yde!

4. Men ikke blot vor Gsemme dig
Skal sunge Lov høitidelig, Du Vaarens-
blide Herre! At vise dig vor Tak, vor
Fryd I Kierlighed og virksom Dyd, Det
skal vor Jdræt være! Din Hielp, Din
Kraft, Hos os blive Her i Eide! Giv os
Styrke, Ved vort Lednet dig at dyrke!

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand.

455. O Fader! Gud! din Godheds
Spor Vi skue paa den hele Jord. Den
stionne Soel ved Almagts Bud Sit Lys,
sin Varme breder ud.

2. Seel Regnen væder Bjerg og Dal;
Her voxer Urter uden Tall, Og Kornet
groer

groer, og Træet med, Og Alt bebunder
Frugtbarehed.

3. Tak skee dig, fiere Herre Gud!
For alt hvad Godt du deler ud. Det er
din hulde Miskunhed, Som os forlener
Fryd og Fred.

4. Lad os da Gredesveirsligt faae, At
Jordens Frugt kan vel bestaae. Saa far-
derlig kom os ihul! Thi hvo er mild og
god, som du?

5. O! byd, at Solen skinner blid;
Piv Dug og Regn i rette Tid; Lad
Storm og Hagl ei Sæden slaae! Lad
Mark og Eng velsignet staae!

6. Dog bedst du veed, hvad tienligt
er: Vi fik saa tidt Velgterninger. Og
tidt du Grelse har tilsendt, Naar Hjertet
var af Frygt omispændt.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn.

456. Naaren nu i al sin Pragt. Af-
ter ned fra Himlen fliger; Winterflud og
Kulde viger, Viger bort for Solens Ragt.
Gud! du ei din Skabning glemmer. Alt
til Liv igien opstaaer; Og en tallos Hær
fornewner Livets Kraft, og glad frem-
gaaer.

2. Mundelig, Algodheds Gud! Føden
du for hver bereder. Livets Kræfter, Livets
vett

rets Glæder, Etrommer fra din Godhed
ud. Du din nøgne Jord omstaber Til
et yndigt Paradiis. Henrykt Alt i Lyst
sig taber; Henrykt senger Alt din Priis.

3. Bønden til sin Gierning gaaer, Løf-
ter op til dig sit Dje, Alt du signe vil
hans Møie, Signe Sæden, den han
saaer. I dit Navn, du Alles Fader!
Ettræber han med ærlig Glid; Alt han
seer de spildte Lader I den glade Høstens
Tid.

4. Sign, o Fader! Alles Bøed, Som
du signer Markens Grøde! Giv os Sund-
hed, giv os Høde, Lad os nyde den i Fred!
Herre! fra din Guddoms Trone Kom-
mer al Velsignelse. Lad din Godhed Na-
ret frone! Amen! Fader, ja det skee!

Mel. Fader vor, udi Himmerig.

457. "Arbeid og bed saa skal du faae,
Hvad til din Lærd du kan attraae!" Saa
siger Gud os i sit Ord: Den Lov er for
den ganste Jord. Vi have fulgt hans
Faderbud: Vor Bød er fæstet paa Jor-
den ud.

2. Nu ligger den i Agerens Skød. Vels-
sign den, Gud! giv dagligt Brød! Vi
vøgte paa din milde Haand, Og bede med
opløstet Munt. Kron du vort Haab, og
træ

fron vor Guld! Giv Frugt og Held i Høst
flens Tid!

3. Det haabe vi for Jesu Skyld. Vort
Ønske og vor Bøn opfyld! Ved Jesum
gav du Stolested Og Haab om Himlens
Salighed. Du vil da ogsaa give vil,
Brød vi paa Jorden trænge til.

Met. I Jesu Naam skal al vor Bønning skee.

458. Seel Himlene Oplades ved dit
Bud. Og Mark og Eng, som du op-
livede, Prise dig, o milde Gud! Herrel
din, Regn Har oplivet vor Eng. Det
tørre, matte Straae, Som visneførdigt
laae, Lødstes, frødes, reiser sig Med
fornyet Kraft fra dig. Naadig du til
Jorden saae.

2. Landmandens Naab Er i det Høst
hørt, Og Frugtbarheds og gylde Græs-
des Haab Vler ved dig tilbageført. Gud!
fra dit Skib Sendes Næring og Brød.
Fra dig, Almægtige! Kom mig Belsig-
nelse. O! hvor fryder sig vor Jord, O,
hvor er din Godhed stor! Dig Lov, Pris
og Ære skee!

3. Ja, Markens Dyr, Du og mod
dem er god. Græsgangens rige Følge du
fornyer; Nætter dem med Overflod. Gud!
op til dig Trængte Hungerens Strig. Og

hvor

Strig. Og hver din Skabning sad: "O Gud! din Haand oplad!" Da ved dit, det Almagts Bli, Gaa du Føde, gav du Liv, Giorde al Naturen glad.

4. Fornyet nu Al Egnen Vidne bær, At Alles Laro du kommer blid ihu, At du Alles Fader er. Dig priser Sang Fra den blomstrende Bang. Dig priser høien Bald: Dig priser laven Dal. Skulde vi da glemme dig? Nei! vor Gud! høis idelig Vi din Priis istemme Kal.

Mel. Brede din aften.

159. Al gode Gud! hvor er du viis og herlig! Mod alle Jordens Slægter od og tierlig! Du skapte Held og Fryd vore Egne Og allevegne.

2. Saa ru:delig du Markens Girer ædsker, Med Mattens Dug og Regnens ige Bædsker. Den golde Ford velsigs les da med Grøde, Til Alles Gæde.

3. Og kraftig modnes Grøden, Mar: en smiler, Og Meieren til Høstens Ars eid iler. Dig takker han imellem rige Draver For dine Gaver.

4. Saa med Velsignelse du Aaret frøier, Og rundt omkring istemmes Frydes øner. Din Faderom:ya allevegne tiens is, Og aldrig endes.

5. O Gud! vor hele Siel i dig sig
fryder, Og for din Miskunhed sin Tak
dig yder. Du er vort Haab, du al-
drig os forlader, Allgode Fader!

Mel. Endnu som troer og bliver borte.

460. O Gud! hvor gædmild aab-
ner du Din Haand for alle Dine? Sec!
Mark og Eng og Have nu Vær Frugt
til mig og Mine. Du signede vor Alts-
figts Sved Med al den Overflodighed.
Tak være dig, o Fader!

2. Din grændseløse Miskunhed Til
Alle sig udstrækker; Du er til Trost og
Hielp bered, Hvor Nød og Fare stræk-
ker. Og tøver end din Hielperid, Dog
fræner urokkelig vor Lid Til dig, o vise
Fader!

3. Nu bede vi i Jesu Navn: Din
Mand du os vil sende: At vi til Siels
og Legems Gavn Din Gædhed ret an-
vendel! Da leve vi saa glade her, Og
døe i Roe, og frydes der, Hos dig og
Jesum. Amen!

Mel. Et lidet Barn saa lykkelig.

461. Guldendt er Høsten glædelig;
Et vil vi Takken glemme. O store Gud!
vi prise dig Med fælles Slædflaas Siem-
me. Du os i Aar velsignet har, O

list din Gødhed anbenbar I Markens
ige Grøde. Den ved dit Forsyn vorte
rem, Og nu af os er hentet hiem Til
vor og Qvægets Røde.

2. Din Soel den gif sin vante Gang
Paa Himlens skionne Bue: Den Vinters
fulde haard og lang Vortveg for Solens
Bue. Og Himmelen sin Regn udsjød,
Og Jorden aabnede sit Skind for Sæ-
den at modtage. Med Lillid gav vi
Jorden den, Og Jorden gav os den
igien Saa mangefold tilbage.

3. O Gud! dig Priis og Ære stee!
Du lønnede vor Nøie. Vor Glid, det
kan vi klarlig see, Sandt Naade for dit
Die. Med Fryd vi see Belsignelsen,
Som kom til os fra Himmelen, Fra dig,
Naturens Herre! Du var det, som til
hver en Egn Gav Solens Skin og frugt-
bar Regn. Dig stee Lov, Priis og Ære!

Mel. Nu vel an! vær glad til Nøde.

462. Kommer Herren at tilbede, Pris
ser ham med frygig Aand! Ham vi hel-
lige vor Glæde: Glæden kommer fra
hans Haand. Uden Herren er os blid,
Svigter Klygt og Konst og Glid. Han
remfalder Liv og Orden, Han vels-
er, pryder Jorden.

2. Du er ikke skjult, o Fader! All Naturen viser dig, Og din Haand, som du plader, Mætter os saarundelig. O! vi see den, see den grant, Finde hvert dit Lodte sandt. . Vaar og Døst, o milde Fader! Jorden over et aflader.

3. Den er seet, din store Vælde; Den er kiendt, din Miskunhed. Drøner selv og nøgne Fielde Blomstre under dine Fied. Ogsaa os du kom ihu; Ogsaa os velsigner du; Eng og Uger os forsynder, Du vor Id, vort Arbeid ynder.

4. Dig til Lov skal Leen klinge, Segs len klinge dig til Pris! Ind i Løbern: vi bringe Tunge Reger tusindviis. O! hvor er vor Glæde stor! Du gav Kierne, du gav Foer; Du gav os og Dværges Føde. Vintren see vi trøgt lade.

5. Dig vi hellige vor Glæde, Glæden kommer fra din Haand! Dig vi love, vi tilbede, Gudheds Gud! giv os din Aand! Lær os, at vi rettelig Ved vort Løenes prise dig! Dig, som os og Alt opliver, Dig, som Dødens Rigdom giver.

Met. Enhver som troet og bliver døbt.

463. O! priser Herren alle Mand,
Saaer ham med Sang indel! Han sig-
ner os, vort Felt og Land Med Fred og
30

Jordens Græde. O Gud, vor Gud!
 i tætte dig! O Gud! du er miskundelig!
 Giv os det aldrig glemme!

Mel. Du skænker Herren sande.

64. Tænk være dig, vor Gud og Fader!
 Saa naadig hørte du vor Bøn; Og
 lige Skæffe, fuldestader Du gav os til vort
 arbejds Løn. Hæret sig, hørt Straa du
 vort lod, Vær Vidne om, at du er god.

2. Du har velsignet Høstens Dage,
 og barmhjertig Tænk vi bringe dig. Vor Lov-
 sang naadig du modtage! Fremdeles vor
 miskundelig! Og giv os, at vi bruge
 el, Hvad her du skænker til vort Held.

3. Lad vore Ørinder sig udbrede
 Rod Hver, som efter Brødet gaaer!
 Det være vore Hjerters Glæde, At lina
 re Almøds tunge Raar! Lad du os
 seer, o gode Gud! Da sagde du:
 deel Brødet ud!"

4. Giv, at vi stræbe her i Rive i
 Kierlighed at ligne dig! Guldskommere
 et hist skal blive, Naar Klarere vi stue
 sig. Din Kierlighed vi see alt her:
 hvor grant skal vi den Kiende der!

Mel. Jeg vil mig Herren love.

65. Saa er vor Høst til Ende, D
 at 200

Fæden folde med Sæd. O Gud! vi Tak
 opsende For al din Kierlighed! Du skabte
 Ciraa og Kierne; Du lønnede vor Gild;
 Du giver os saa gierne, Og Alt i rette Tid.

2. Thi vil vi os forbarme, Som du
 forbarmer dig, Og vels med den Arme,
 Hvad du gav rundelig. Derved vi ene lig-
 ne Dig, som gjør Alting vel. Og du vil
 os velsigne Til Legem og til Siel.

Met. Hvad kan os komme til for Nød.

466. Vi forrigfulde knæle ned For
 dig, alvise Herre! Ei Jorden lønnede vor
 Eved, Ei kan vor Høst os nære. Thi
 fylder Frygt og Angst vor Aand, End-
 skont vi vilde, at din Haand Ei tugter os
 i Brede.

2. Du veed Alt, hvad os tienligt er,
 Og rammer Lid og Raade. Hver den
 du skabte, er dig tier; Thi bør du ene
 raade. Du ene er vort Haab, vor Trøst.
 Til dig oploste vi vor Røst I Siels og
 Legems Raande.

3. Dig, Fader! nu vi lide paa, At
 vi din Hielp ei savne. See ned t. l os og
 vore Smaae, Dem vi med Graad om-
 favnel Vi føle dobbelt, Trang og Nød,
 Naar vi maa sukke for det Brød, Hvort
 med vi dem skal møtte.

4. Lad Høst kun ei faae Oerhaand;
Lad den vor Hlib ei svætte! Du selv, o
Fader! ved din Haand Vor Stræbsomhed
opvætte! Og naar din Time kommer,
da Til takkende Halleluja Vor Klagesang
skal vendes.

Mel. - Naar dig haaber jeg min Herre from.

467. Seer! Marken rader nu sin
Pragt; Seer! Gløden har sit Smykke
lagt, Sin stolte grønne Krone. Den
muntre Fugl Nu søger Skul, Og glemmer
mer Glædens Tone.

2. Rundt om os er Fortrængelse; Rundt
om os idel Død vi see. Det er Naturens
Orden. Til Jorden maa Tilbage gaae
Alt det, som kom af Jorden.

3. En Lærdom dette Syn mig er. O
Gud! du mig den Blisdom lær, At tæls-
te mine Dage; At jeg maa ret Betænke
det, Jeg snart herfra skal drage.

4. Men, oi der kommer Daar igien!
Pris være dig! Oplivelsen Seer vi med
Haab imøde. Lad Planten døe, Den af
sit Frøe Igien staaer op af Døde.

5. Saa kommer og for mig en Daar,
Da Legemet igien opstaaer Af Gravens
Folde Glemme. Da skal mit Bryst Med
sølsk Hyst Nyst Liv igien fornemme.

6. Allgode Gud! jeg takker dig! Dit Ord og Lovte trøster mig; Mig Gnaven ikke skræmmer; Thi Jesus Christ, Det ved jeg vist, Til evigt Liv mig vækker.

3. Morgen · Psalmer:

Mel. Af Høiheden oprunden er.

468. Den mørke Nat svandt rolig hen; Alt Herrens Gode for mig igien Paa høien Himmel kraaler. I Mægt og Godhed lige stor, Allvise Gud! du ved dit Ord Os Tid og Stund tilmaaler. Pries dig! Tak dig! Fader, Herrel! Dig til Ære Vil jeg leve, Vil jeg hver min Dag henleve.

2. Der laae jeg nys i Svøm og Nat, Af Sands, af Tanken selv forladt; Ei Fæderne jeg kiendte. Mod Alting, hvad mig trues har, Du Herrel min Beskiærmer var; Din Haand det fra mig vendte. Rye Kraft, Ryt Mod Mig opliver; Det du giver, Gode Fæder! Jeg mig trygt paa dig forlader.

3. Nu jeg i Jesu Christi Navn Besvinder Dagen, og til Gavn Skal ogsaa den mig vorde. Det er Guds Værk, hvad om mig skeer, Det er Guds Værk, hvad

md

med mig seer; Han, Her
 det gjorde. Amen! Alme
 raadel Herrens Raade Ved os vore
 Daa for Alt det Gode og Bøse!

Mel. Ennen som troer og bliver dødt.

469. Jeg seer nu Dagens Lys iglen
 Og Nattens Mørke siger; Til dig min
 Siel sig sender hen, O Gud! og La
 dig seer. Du dogrede saa saare de
 I Nat mit Legem og min Siel, A
 intet Dndt mig ramte.

2. For Mangen, mueligt, Natter
 er Seent draget hen i Smerte; Saa
 mangen Kffel her og der Laae med be
 ængstet Pierte. For mig den Nat saa
 rolig gik, Og jeg ved qvægsom Hosh
 fik Mge Kraft i Sind og Sandser.

3. For Naaden, som du viste mig,
 Min Tak jeg vil ei glemme; Men fryde
 sig i lovsange dig Ved Pierte, Siel og
 Stemme. Staae mig fremdeles naa
 dig bi, Og lad os alle blive fri Fra
 Smerte, Rod og Jammer!

Mel. Hvo skulde Herren raade.

470. En Levedag duatter sender; Jeg
 seer, o Gud! din Soel iglen. Giv, o
 din Raade ret erkender, Og et ved Er

spilder den. O! fremfor mange Ans
ors mig Du har velsignet faderlig.

2. Saa mangen Een, nedtrodt af Nær
den, Haa Lelet ingen Rindring fik! Saa
mangen Anden gif til Døden, Da han til
Ratthoule gif. Mig ængstede ei Nød,
ei Frygt; Min Roe var blid, mit Liv
var trygt.

3. Saa mangen baagner op, og gruer
Ved Synet af den skionne Dag, Thi
Morgenen paa ny ham truer Ved Smerte,
Trang og Sorg og Naar. Jeg, lyre
ket ved min Ratteroe, I Velmags baagne
rer sund og fro.

4. Tak være dig, o Livets Herre! For
Mattens Roe, for Dagens Fred! Tak
Næstens Gavn, og dig til Være Jeg helz
liger min Virksomhed. Led du mig efter
dine Raad! Velsign min Tid! velsign min
Daad!

Met. Mind nu op i Jesu Navn.

471. Alter jeg opbaagnet er, Seer
den glade Morgenrode, Seer den nye
Dag imøde, Gud! min Tak jeg dig frems
bær. Tak, at du mig har bevaret, Da
i Svornens Skiod jeg laaet Ved din All
magtshaand forsvaret, Dagens Lyd jeg
alter faae.

2. Gud!

2. Gode Gud! jeg taffer dig for det
 Liv, du mig har givet! O, min Gud!
 Hvor stien er Livet! O hvor stien er Alt
 om mig! Dog engang det Lys forsvinder,
 Som nu straalet til mig ned. Men et
 bedre Lys oprinder Disset i din Evighed.

3. O den glæde Evighed! Dagen mig
 et faa opliver, Gader! som det Haab, du
 giver, At mit Liv skal være ved. Men,
 o gud, jeg vel anvender Hver en Dag,
 mig under her, At engang, naar Livet
 ender, Jeg i evige Lys dig ser!

Mel. Du vel an! var frisk til Møde.

472. Dagen nu igien frembryder;
 Natten med sit Morke svandt. Herre!
 jeg min Tak dig yder For den Natteroe
 jeg saa t; Mens jeg sov saa trygselig,
 Har du vaaget over mig. Den, som
 du, o Gud! bestiermer, Intet Ondt
 til ham sig nærmer.

2. Gader! lad din Haapd ledsage Mig
 i Dag paa rette Veie! Hold fra Afvei
 mig tilbage; Styrt mig, at jeg snubler
 ei! Giv, jeg elsker dine Bud! Lyder dig,
 Allgødheds Gud! Lad mig mindes, at dit
 Die Skuer hver min Jæret nøie.

3. Hielp mig, troligen at gaae, Hvad
 mig byder Kald og Stand. Og hv

saa jeg skal udføre, Hjælp mig at den
lyftes kan! Giv, jeg med oprigtig Siel
Stedse søger Næstens Bøll! Naar jeg
kan min Næste fryde, Glad jeg skal mit
Gode nyde.

4. Dog, hvad Dagen mig skal give,
Enkelt staar i dit Behag. Jeg ved et,
om den skal blive Medgangs eller Mod-
gangs Dag. Giv, at jeg med stille
Aand Lager Utsig af din Haand; Jeg
da ender Dagen rolig; Thi jeg ved, du
forger trolig.

5. End om saa din Wiisdom byder,
Være det min sidste Dag! Villig jeg dit
Råd adlyder, Og befaler dig min Sag;
Du, min Gud! min Fader er! Jeg ved
Jesum blev dig kjer; Og ved ham du har
forvissat Mig om Saligheden hiffet.

Met. Hvo iltun laaber Herren raade.

473. Saa venlig Dagen atter smil-
ler, Og breder Liv og Glæder ud. Min
Siels den første Tanke flør Med Tak til
dig, o gode Gud! Nu karst og munter
jeg igien Kan ile til min Sierning hen.

2. I Svønnens Skød jeg tryg og ro-
lig Op Kraft og Styrke samlet har. Mit
Liv og Legem, Guds og Bøllig, O Gud!
I dine Hænder var. Og du har forger
fader

fæderlig, At intet Ondt har rammet mig.

3. Thi ofter jeg dig Tak, o Herrel
Du priser dig med Sind og Mægt. Du
skal min Tilflugt stædse være, Du alt
mit Haab, og al min Trøst! Thi hvo til
dig sin Tid har sat, Han aldrig blev af
dig forladt.

4. O hjælp, at jeg i Dag opfylder
Alt, hvad du bad mig til mit Held.
Lad mig ei glemme, hvad jeg skylder
Mit eget og min Næstes Vel. Hjælp
mig at følge Jesu Fod, Som førte mig
til Salighed!

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden.

474. Gødheds Gud! den Spæde
stammer Dig sin Lovsang: du annammer
Ogsaa den med Velbehag. See da og
med naadigt Øie Til min Tak, du Evige
høie! For din Gødhed Dag fra Dag.

2. Efter Nattens trygge Hvile Kan
jeg glad og styrket ile Nu til Dagens
Gierninger. Giv, at jeg maa stræbe
efter Saa at bruge mine Kræfter, At din
Vere fremmes Her!

3. Giv, jeg meer og meer erkender
Alt det Gode, du mig sender, Hønslyse
Gode, Klædebon! Alden Ende er din Ro

de, Mig til Siels og Legems Vaade;
 Altid aaben er din Haand.

4. Fader' skulde jeg da ikke Lg det
 bedste Bøger drikke, Naar du det vil
 rætte mig? Jo! jeg vil i Fryd og
 Smerte Ved et dig hengivent Hjerte
 Vise, at jeg elsker dig.

Met. O Gud her-lev til evig Tid.

475. Dig, Gud! her Tak, at her
 jeg kan Dig elske, troe og frygte; At jeg
 fornøiet med min Stand Mit Kald i
 Fred kan roste!

2. I Morgensolens Heelighed Din
 Storhed, Gud! jeg ærer. Hver frugter
 her Regn, du sender ned, Mig din Als-
 godhed lærer.

3. Til Held du virker allestedt, Alt
 Levende du mætter; I din den store
 Skabnings Kreds Du Ingens Trang
 forgletter.

4. Ja! du er over Alting stor, Du
 er saa blid en Herre; Og vel mig! at
 jeg stadig troer, Du vil min Fader være.

5. Nu beed jeg, hvem jeg elske bør,
 Beed og, hvad jeg tør haabe; Og der-
 for trostelig jeg tør Dig om din Hielp
 anraabe.

6. Hielp mig at bruge denne Dag, Og
 hvor

Hør af mine Dage, Gaa Tanken om dit
Besbehag Mig, seeste min ledsage!

7. At tænke, leve friskelig, Du vilde
selv mig lære! At elste og at lyde dig,
Det af min Glæde være!

8. Se, at jeg ei ved Guds og Guld
Mit Hiertes Attraa hænger; Men giver
aldrig medynksfuld Min Skier til den,
der trænger!

9. Glad bedre jeg, og glad jeg gaaer
Hvor hen mit Kalb at søge. I Fader
haand min Skiebne slaar; Hvad skulde
jeg da frygte?

Mel. Den prægtig' Soel, som hele Verden.

476. Se! Dagens lys saa blide
igien oprinde! O! skulde det mig lad
paa Leiet finde? Mel, Hvilken har til
Arbeid styrket mig. O gode Gud! du
gav mig denne Hælle; Du giver Lyst
paa nu; thi vil jeg ile, At prise dig.

2. Lov stee dig, Gud og Fader i det
Høiel! Ved Nat, ved Dag, dit milde
Horsøns Dte Er vaagent mig til Vares
tægt og Held. Hvo er, som du, saa
rig i Miskunheder? Og hvad er jeg, at
du i Alt mig leder Saa saare vel?

3. Jeg gaaer nu hen mit Arbeid at fore
rette, Og aldrig skal jeg dærligen so
gier

glette, At jeg kun tættes dig ved Dyd
og Glib. Men naar jeg vel anvender
mine Dage, Lad lyttes da, hvad jeg
skal foretage, I al min Tid!

4. Giv ogsaa Held til alle, alle An-
dre, I hvor de end i denne Verden
vandre, Giv, de kun vandre efter dine
Bud! Giv, hvert et Hus, hver Slægt
dit rige Gode! Velsign hvert Land paa
hele Jordens Klobed, Du Jordens Gud!

5. Dit Ord lad lyse klart og Hjertet
minde! Lad Ret og Sandhed staar og
Fremgang finde! Enhver lad nyde Frugt-
ten af sin Eved! Giv Raad til den, du
satte til at byde! Giv flonsomt Sind
til dem, du bad at lyde! Giv alle Fred!

6. O Gud! til dig vil jeg mig altid
vende, Naar Dagen kommer, naar den
gaaer til Ende, Og naar paa Leiet jeg
mig lægger hen. Hør hvad min Svage-
hed her formaaer at sige: Til mere
ærdig Priis min Røst skal stige I
Himmelen!

Egen Melodie.

477. Nu rinder Solen op med Straar
le' blide, Forgylde Skovens Top og
Bjergets Side. Hør dig, min rorte
Siel, til Lysets Fader. Din Takkesang
istem!

1. Hør; Hør Morgenofter frem For Eps-
lets Fader.

2. Jeg sov saa tryg og slem, Saa fri
for Fare. O Gud! jeg takker dig, Du
togst mig vare. Dig, Kraftens Gud,
som skabte Lys af Mørke, Min Lid jeg
sætter til: Du og i Dag mig vil Med
Bistand styrke.

3. O! led mig ved din Haand, At
jeg ei syndet! Styr ved din gode Haand,
Hvad jeg begynder! Velsign du selv min
Glid med Held og Naade! Min Gier-
ning i dit Navn Til mit og Andres
Gavn Lad vel geraade!

4. Du bedst min Tare og Trang,
O Herre! Kiender; Du har min Lykkes
Gang I dine Hænder. Velsigst Tid,
bequemest Hielpemaade Du klarlig
forudsier; Hvad vil, hvad vil jeg meer?
Gud, Herren raade!

5. Velsign, o Gud! vort Land Med
Frugt og Gæde, At ingen stræbsom
Mand Maa savne Gæde! Vor Konge
med dit Raad du selv regiere! Lad ham
og al hans Slægt, Gud! i din Væ-
røgt Befalet være!

6. Bevar fra Bold og Svig Din Kirk
sænkirke! Lad Troen idelig Til Dyder
virke! Udbred alt meer og meer din Bils

3. Ophold, o Gud i din Kristenkirke,
 Og kom ihu din Naades Pagt! Lad Der
 det stedse kraftig virke Mod Ondskab
 List og Ondskabs Magt! Lad Spot og
 Haan til Skamme staa! Sand Kris
 tendom lad Fremgang faa!

4. Din gode Aand vor Konge ledel
 Kron hver hans ædle Daad med Held!
 Af ganske Siel for ham vi bede: Hans
 sande Vel er Folkets Vel. Hold ogsaa i
 din Baretægt, O Herre! Kongens hele
 Slægt!

5. O Gud! hver rædsom Pandeplage
 Mistundelig fra os bortvend! Lad os i
 vore Levedage Si friste, mindst fortiene
 den. Vor hele Vandel være saa, At den
 dig altid takkes maa!

6. Lad trives Jordens rige Brødel
 Belsign, o Gud! hver stræbsom Haand,
 At hver kan sig og Sine føde, Og prise
 dig med sorgfri Aand. Og hielp os,
 at vi rettelig Anvende, hvad vi faa
 af dig!

7. O du! hvis Haand sig aldrig
 sukker, Giv Hver, som hunger, dags
 ligt Brød! Styrk Hver, som under
 Smerten sukker! Staae Alle bi i deres
 Nød! Gud! du er viis og god og stor!
 Sign os, og sign den ganske Jord!

Mel. Enhver som lever og bliver dødt.

480. Jeg står da i Jesu Navn Min
Sierning skal begynde: O! måtte jeg
kun virke Guds, Med Ingen mig fors-
lynde: Jaa! måtte jeg nu denne Dag
Anvende Gud til Velbehag, Og ham
ved Ibrær takke.

2. Jeg er som Andre stræbelig, Og
kan saa let forføres: Ligt Kædets Løs-
ker løfte mig, Og Verdens Stemme
høres. O! giv mig Kraft at staæ
imod, Og vandre frem med sikker Fod
Den trange Vej til Livet!

3. I Jesu Christi Troe mig da Et
stadigt Haab opliver. Naar Gud vil
kalde mig herfra, Paa Salighed mig
giver. Kom Død og Dom og Evige-
hed! Min Siel forføres et derved.
Gud, Herren er min Fader.

Mel. Vor Gud han er saafast en Borg.

481. Paa Matten følger Dagen nu.
Dig, Gud, min Taal jeg yder; Thi du
i Nat kom mig ihu, Og styrket Kraft
mig fryder. Den Kraft jeg bruge skal
Til Rytte i mit Kald; Velsign, o Gud,
min Tid, Mit Ansæg og min Tild, Og
giv mig Held og Lykke!

2. Jeg holde vil ved dine Bud, O

ved din Nidheds Lære: At sættes altid
dig, min Gud! Det skal min Uttraa
være. Min Vandel vorde saa, Jeg den
Maal kan naae! O Gud! jeg bed
dig: Din Hand ledsage mig! Thi hva
formaaer jeg ene?

3. Nu jeg mig da i Jesu Navn i
Dagens Værk begiver. Giv, det ei bli
til eget Gavn, Men og til Næstens bli
ver! Min Fryd det var at see, At gi
det mannte seel! At det gif Alle vel, I
Legem og til Siel; El mig, et noget
ildest!

Met. Kommer til mig, sagde Gud! Soa.

482. For mig oprandt en Dag igien
O Gud! giv Raade, at jeg den Dig ti
Behag aendrer! Jeg da med god Gaa
vinstighed Kan legge mig til Hvile ned
Naar Dagens Lob sig ender.

2. Din Hielp jeg mig fortrøster til
Alt hvad jeg bør, og hvad du vil, O
mig skal aldrig glemmes. Og styr mi
da til gavnlig Tid; Lad lyfkes Stræfsom
hed og Glid; Lad af min Joræt fremmes

3. Jeg giver dig i Baretægt Mig selt
s Gader! og min Slægt; Og hvad je
har i Siel Vil du i Raade staae os bi
Da uden Rædsel vandre vi Dit Forsyn
stulte Veie.

4. Hvad der i Dag skal møde mig,
 et et kun aabenbart for dig; Jeg fan-
 t ikke vide. Men det jeg veed, du sigs
 r joel; Thi vil jeg med en trostig Siel
 aa dig i Aring lide!

5. Om Aning efter Døste-gaaer, Vil
 ade Hjertes Tak du faaer, Du min als-
 de Fader! Men sender du mig Rode-
 mig til, For den jeg ogsaa takke vil;
 g seer og da min Fader.

6. Saa gaaer jeg til min Gjerning
 n; Jeg i dit Navn beprøder den, Og
 sit Navn den ender. Ei Tvivl, ei Bragt
 is kommer nær; Thi vilst jeg veed, jeg
 tid er, Min Gud i dine Hænder.

Mel. . Hjertelig mig nu længes.

83. Min Siel i Lofsang yder Sin
 ide Tak til dig. O Gud! din Hielp-
 is fryder, Du har bevaret mig. Din
 aade gav mig Livet; Den gav mig dens
 Dag. Lad Dagen, du har givet Dig
 nges til Behag!

2. Din Haand lad mig ledsage, At jeg
 ra handle ret i Mit Arbeid dig behage,
 g du velsigne det! Og naar om Kraft
 i beder, O Gud! du høre mig! Mig
 et da forleder, At vige af fra dig.

2. Jeg troer, om du sender Betyn-

ring

ring eller Fryd; Kun giv, jeg det an-
vender, Saa jeg gaaer frem i Dyd
Dg lad mig altid minde, At Dødt
forestaaer; Saa jeg bered mange fæder,
Naar jeg dens Budskab faaer.

Mel. Kom nu op i Jesu Navn.

484. Solen straaer frem iagen,
Gode Gud! du Alt oplyser; Du er
Dag endnu mig giver. Giv mig, ret at
bruge den! Kun en Vandringsfærd er
Livet, Hvor jeg skal berede mig: Saa
det Haab, du mig har givet, Hvert øm
spides kan hos dig.

2. Mueligt mig kan møde her Faret,
Sorger, Trængsel, Mør; Jeg da hæf-
ter Sind og Digt til Lyssaligheden det.
Giv mig Kraft, at jeg maa troia Hand-
te dig til Velbehag! Jeg engang da seel
saa rolig Ginde hore min høje Dag.

Mel. Hvilkun lader Herren raade.

485. Lat være dig, min Gud! min
Fader! For Svøn og Røe i denne Nat!
Jeg kraftfuld Leiet nu forlader, Dg tæ-
ger saa min Sierning fat. O Godhed!
Gud! ledsag du mig, At af min Daad
kan tækes dig!

2. Den Kraft, du gav, den mig er

liber Til at gaa frem i gavnlig Gid.
Til Seier den mig Styrke giver I Fri
Hjelpens den hærde Strid. Og naar
Jeg vaager, freder vel, Du styrer Al
ting mig til Held.

3. O! salig den, som du velseder Til
virkelig Gid, til Lykke og Dyd. O!
salig den, som du bereder I Livet her til
Himmels Fryd. Den, naar sit sande
Held ved dig: Er her, er hjerterlystelig.

Mal. At Højheden opvunden er.

486. Hjelp, Herrel mig, at jeg med
Gid I Dag og al min Levetid Maa
søge dig at takke! Jeg det af ganske
Siel attraaer; Og skönt jeg libet kun
formaaer, Mit Vord dog ikke svækkes.
Herrel Gader! Jeg anraaber Dig, og
haaber Varig Styrke, At mit Levnet
dig kan byrde.

2. Det Kald, jeg har i Livet her,
Og hvad min Næste gavnligt er, Det
skal min Glæde være. Jeg stitrigt vil
følge det, Og fremme Sandhed, og
Ret, Og virke til Guds Ære. Mig har,
Mig skal Ingenfinde Gaae af Minde:
Jeg herveden Leve skal for Evigheden.

3. O! lad Enhver, hvis Rierlighed
Der fremmer min Lyksalighed, At dis
vænnet blive! Det hele Gælt, min sto

Slægt Jeg i din Almægtis Rædetøge Vil
 bønlig overgive. Medgang, Modgang,
 Hvad du sender, Alt du vender Os til
 Bedste. At vor Tid til dig vi sætte.

Met. Himlens Gud og Jordens Herre.

487. Himlens og Jordens Herre!
 Nu jeg seer din Dag saa skøn; Første
 Tanke nu skal være: Dig at ofre Tak og
 Bøn. O! den Tak skal i mit Brøst væk-
 ke høi og himmelsk Lyst.

2. Mørkets Gater mig omspændte;
 Du dem saae, jeg saae dem ei; Du dem
 naadelig afvændte; Tryk jeg vandrer nu
 min Vej. Og den Vej, den leder hen Til
 mit Hiem til Himmelen.

3. Giv, at jeg med Joversater, Hvad
 dit Kald mig foreskrev; Aldrig vakler,
 aldrig frygter, Om min Løn end Fiendes
 Skab blev; Men i Sierning, som i Tænd,
 Paa det Gode lægger Bind.

4. Godt det er, dig, Gud! at lyde,
 Godt, at fremme Ret og Skæl, Godt,
 ved Dyden sig at fryde, Godt, at virke
 Brødres Held. Kan jeg bruge saa min
 Dag, Saare vel staaer da min Sag.

5. Nu jeg i dit Navn begynder Dagen
 og mit Arbeidsværk; Lad mig gaae, som
 du ynder, Stem ad Banen fro

for

løst! Du paa Banen satte mig. Liv og
 Ut jeg fik af dig.

6. Om mig Dagen Glæde stenter,
 Siv, jeg dig ei glemmer da, Men i hver
 n Glæde tænker, Hvor det Gode kom-
 ner fra, Og at hvert et Held jeg fandt,
 Paa din Godhed er et Pant.

7. End kan Dagen med sig føre Naas-
 se Siels og Legems Nød; Lad da dette
 vilis mig gisre, At jeg tænker paa min
 Død. Og da skal det drage mig Bort
 fra Verden, hen til dig.

8. Gode Gud! hør din Tiener: Ei
 han beder blot for sig. Konge, Folk,
 og Slægt og Venner Sign dem Alle naas-
 selig! Du er min og Alles Gud! Jordens
 Gud, som Himlens Gud!

Egen Melodie.

488. Gode! dig jer mig betroede,
 før jeg sank i Sønens Dvale ned. Lov
 det være du, Allgode! Lovet høit for Sv-
 lens Nærsomhed. Ingen Sielenag kan
 takke Den, som barnlig frygter, elsker
 dig. Nattens Rædsler ham ei strække,
 Daagner han, da tænker han kun dig.

2. Glad jeg iler fra mit Leie: Dagen
 fører mig til Virksomhed; Sign du alle
 mine Veie! Mind mig og om Tidens Rof

barhed. Lad mig ei til Dørstthed falde!
 Ingen Time ubrugt svinde hen; Sels
 din Almagt ei kan falde Tabte Diebliffe
 frem igien.

3. Lad min Syffel nyttig være! Kron
 du selv min Id og Daad med Held; Lad
 mig fremme, dig til Ære, Rit og Ræ-
 flens nær forbundne Vel. Lad en Id
 mit Bryst antænde, Keen som din, for-
 mine Brødres Gavn. Rolig da ved
 Dagens Ende Jeg til Hvile gaaer i Jesu
 Naam.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

489. Tak ssee dig, Gud! for hver
 en Dag, Du mig af Raade giver! Giv
 og, at til dit Velbehag Mit Liv, min
 Vandel bliver! Giv mig nødtorftigt
 Brød! Fri mig fra Sorg og Rød! Din
 Villje altid ssee! Endog i Lidelse Din
 Ristkunhed jeg tiender.

2. O! giv, at jeg anvender vel En
 hver af mine Dage; Lad ikke Rød, lad
 ikke Held, Fra dig mit Sind afdrages!
 Giv, jeg udmøggelig I Velmaar priser
 dig. Og giv Taalmodighed, Naar Sorg
 mig bøier ned: Til Himlen jeg da vandrer.

Mel. O Gud du fromme Gud.

490. Min Gud! jeg vaagner et

svægsom Nattehvil. Til mit anviste
 Kald Jeg nu med Lyst vil ile; Men først
 i Jesu Navn Jeg træder frem for dig,
 Og ofrer Lob og Tak: Annam den naas-
 belig!

2. Min Fader! o det er Din uforsthyldte
 Raade, At jeg i Nat blev fri fra Syg-
 dom, Estræt og Vaade. Et sikkert Værn
 for mig Var din udstrakte Haand. I
 Tryghed hvilede Mit Legem og min Aand.

3. O! giv, at jeg i Dag Adspørger
 først dit Rige; Lad Lyst ei daare mig,
 Lad Verden mig ei svige! Veiled mig
 ved dit Ord, Og lad det minde mig,
 At hver min Gierning sees, Hver Tanke
 sees af dig.

4. Bestiirm du selv mit Liv; Giv
 Siels og Legems Styrke, At i mit Kald
 jeg dig Ved ærlig Glid kan dyrke; Giv
 Held til hver en Sag, Som jeg i Jesu
 Navn Skal foretage mig Til mit og
 Næstens Gavn!

5. For Stad og Land og Folt Jeg ber-
 der dig, o Herre! Og dyrebare for dig
 Vor Konge stedse være! Giv du ham Raad
 og Kraft, Saa signes hver en Slægt,
 Du ham betroede Til fierlig Varetægt.

6. Nu i din Haand jeg mig Og Mine
 overgiver: O Gud! vort Haab, vor Tryk

Du er, og ene bliver. Giv Sundhed, dagligt Brød Og Røe og Røjsomhed! Men fremfor Altning giv En god Samvittighed!

Mel. Nu vel en I var frist til Møde.

491. Dagen, som paa nye begynder, Røder jeg med frejdigt Mod, Til mit glade Haab forkunder, At den vorder blid og god. Dag hvo kan vel forudsee, Hvad endnu i Dag vil see? Jeg til Gud mig overgiver, Og med al fornsiet bliver.

2. Skal mig møde det som trænker; Ei mistrotes dog min Siel. Jeg tilbeder Gud og tænker; Kan gior det og Altning vel. Og med Lid til Grelsens Gud Holder jeg da Prøven ud. Jeg for ham hengiven tier, Hjelpetimen oppedier.

3. Gud! min Gud! jeg dig paakalder, Lad din Haand vejlede mig! Styrt mig af jeg ikke falder I forsætlig Synd mod dig! Lad min Wandel blive saa, At jeg kan for dig beståa. Da skal Dagen bede dig være, Mig til Gavn og dig til Ære.

Mel. O, kære Siel! frugt aldrig meer.

492. Dødaagnet uden Hjertanag, Belsigner jeg den nye Dag, Som vser for mit Vel! Jeg er med Herre

haad tilfreds, Som styrer hele Verdens
reds; Forlader fro mit Tæle; Gaaer
stig mine Tæle.

2. Jeg frygter ei, om Vrien mig
skal føre bid, hvor pludselig En Fare
mig kan strække. Jeg veed, min Gud
og saa der; Jeg veed, han selv min
leder er; Han vil mig Haanden række:
hvad skulde da mig strække?

3. Betsignet være, Gud, dit Navn!
Du fører os fra Moders Favn Til høje
Braabaars Alder! Du møtter os med
faderhaand; Du skenter os dit Ord,
in Vland! Du fører den, som falder!
Du reiser den, som falder!

4. Aften-Psalmer.

Egen Melodie.

193. Den lyse Dag forsonden er.
Den mørke Nat sig nærmer. O Gud!
vor Gud! vær du os nær, Vor Fader,
vor Bestiermer! Herre, vor Gud! vi
sæde dig.

2. Du gav idag os Kraft og Flid,
Vor Gjerning at udrette. Glad gjorde
du vor Arbejdstid, Og vore Byrder let
Herre, vor Gud! vi takke dig

3. Nu byder du os gaae til Roe,
 Og qvæge os med Hvile, At vi igien kan
 vaagne fro, Og til vort Arbeid ile.
 Herre, vor Gud! vi prise dig.

4. Vi følge dette milde Bud, Og
 os til Sengs forsoiel. Og naar vort
 Lys vi slutte ud, Vi glemme Dagens
 Moie. Herre, vor Gud! vi prise dig.

5. Dig vi befale os i Haand, Og
 frøgte ingen Fare. Du selv vort Legem
 og vor Aand Skal naadelig bevare.
 Herre, vor Gud! vi prise dig.

6. Gud! hvi dit Øre til vor Sang,
 Ekstent den er svag og ringe; I Himlen
 vi med Jubelslang En bedre Lov dig
 bringe. Evig vi der skal prise dig!

Met. Kommer til mig, sagde Guds Son.

494. O Gud! min Tak jeg bringer
 dig For alt det Gode, som du mig I dag
 har ladet nyde! Hvad jeg af dig annam
 met har, Saa tidt har viist mig aaben
 bar, At du min Siel vil frøde.

2. Hver Levedag, hvert Øieblik Af
 dig jeg Godheds Prøver fik Til Siels og
 Legems Baade. Af! hvor jeg da maa
 bluse ved, Om jeg i Hjertets Ydmøgghed
 Et skønner paa din Raade.

3. Jeg vil af ganske Hjertens Brund

Med Tak for hver en Glædens Stund
Til dig min Lillid fæste. Giv, jeg kun
lyder dine Bud! Du tænker da paa mig,
min Gud! I Alting til dig Bedste.

4. Men ogsaa vil jeg takke dig For
Prøvelser, du sendte mig I tunge Næd-
gangs Dage. Du altid vil mit sande
Vel; Og derfor priser dig min Siel,
Og vil, og skal el Hage.

5. Medlidende jeg seer til dem, Der
el, som jeg kan træde frem Med velfor-
nsiet Hierte. Saa meget Guds barm-
hertighed mig, Imedens Ranges sorgelig
Har vaaudet sig i Smerte.

6. Afhielp, o Gud! de Ranges
Trang; Let for dem Livets tunge Gang;
End deres Sorgeløse! Og deres Siel
i Fred og Fred Skal prise haar din Ri-
skunhed, Og aldrig meer forlade.

7. Læg, Fader, selv dit Amen til!
I Haab og Troe paa dig jeg vil Til
Hølle mig begive. Og efter qvægsom
Natteblund Skal atter næste Morgens
fund Til Loosang mig opgive.

Hel. Waag op, og laan paa dine Strange.

495. O Fader! du mig Livet klen-
ter, Og sijsindfold velsigner mig. Med
Biskop du min Lærd betænker, O

din Velgjerning var; Gra dig i
dens Glæde.

2. For Mange denne Dag har
I Graad og Suf og Klage; I
Modgangs Bitterhed, Gif I
Kalk at smage. Saa Manger
der sig I Løndom ynkelig; Den
som Ingen seer, Dig ei forbor,
O see til dem i Naad!

3. Men Dagen, o min Gud
mig En Glædesdag har været.
Glæde ene kom fra dig. Din
norde æret! Mig ramte Ingen
Du gav mig dagligt Brød; I
mig Sindets Ro! Gav mig af
fro Bed bet du mig tildeelte.

4. O! var kun denne glad
Hen levet dig til Ære! O! var de
dig til Behag, Du Liden, Livel
re! Men, o jeg veed, jeg veed,
ofte Godeu gled; Hvis du til Do
gaar, Hvor kan jeg da bestaae?
tilgiv mig, Fader!

Mel. Enhver som troer og bliver

498. Saa ender jeg nu denne
Og ender den med Glæde! Mig a
Intet Piertenag; Et Laarer Mel
Mit Sind er nu saa let og fro.

der! for jeg gaaer til Roe, Jeg dig i
Taf vil nyde.

2. I Dag jeg aarle til dig bad, I
vilde mig bevare, Mig giøre Dag
god og glad, Beskieme mig fra Gud
Nu Dagen er tilendebragt, Taf stee i
Kierlighed og Magt! Min Bøn
naadig herte.

3. Mild du oplod din runde Haar
Lod mig det Gode nyde. Ufyldt
erkiendelig Mand Min Lovsang skal
brøde. Min Taf du stuer i min Fryd
Hør det og i den søde Lyd, Som
din Godhed priser.

4. Alt det, der fra din Haand gaa
ud, Du til mit Held mig sender. I
dan mit Hierte, gode Gud! At jeg
ret erkiender; Og giv af Naade, giv
mig, At jeg for Alting takker dig I
Tale, Ord og Vandell.

Egen Melodie.

499. Saa lægger jeg min Syf
ned; Og stifter mig til Hvile. O Gud
du gav mig Held og Fred; Til dig min
Taf skal lie. Med Bøn og Haab
Troer jeg mig nu lægger fro; Hav
min Gud! for denne Dag; Den
svandt uden Sorg og Nag.

2. Saa kalder Livets Aften mig Engang til sidste Hvile. Opstandne Frelser! tryk ved dig Kan jeg ad Døden smile. Da, Jesu! i din Haand Befaler jeg min Aand. Jeg skal opstaae til Hellighed, Til evig Fred, til evig Fred.

Met. Kom Gud Stader, o Hellig Aand.

500. Tak skal jeg dig, Gud! for denne Dag, Du har min Tak med Velbehag! Jeg yder den i Troe til dig, Fordi du er saa naaderig.

2. Saa let jeg Dagens Byrde bar, Thi du med Bistand hos mig var; Giv nu mit matte Legems Noe! Til dig jeg sætter Haab og Troe.

3. Omgib mig med dit trygge Værn! Lad Sorg og Ufred blive fiern! Lad mig i Morgen karst opstaae, Og sprøket til min Sierning gaae!

4. Skal Sygdom end anfalde mig, O Gud! du styrer viselig. Skal jeg end døe i denne Nat, Dog er jeg ei af dig forladt.

5. Vel er min Synd og Svaghed stor; Men du mig trøster ved dit Ord. Dit Løfte du paa mig opfyld: Tilgiv min Synd for Jesu Skyld!

6. Saa har jeg Siels og Legems Fred,
O Gud

O Fader! ved din Ristunhed. Anna
min Lat med Velbehag For denne
for hver en Dag!

Mel. Vor Gud han er s 7. sat en Vort

501. En Dag jeg atter nu har end
Og frieden var fra Farer; Alt Ondt bl
fra min Vølig vendt, Thi Herren u
bevare. O Gud! jeg tatter dig! I
Værn betrygger mig. Naar jeg ei
din Haand, Hvad frygter da min Aan
Du vaager naar jeg slummer.

2. Saa lad da Sol og Dag henst
Og Mørket mig omsvæve; Lad end p
Himlen rædsom Sky Sig sort af U
hæve. Min Siel tilvisse veed,
Gud er Ristunhed; Og Alting ord
han, Og Alting styrer han Med Vi
dom og med Gyfte.

3. Mig er ei Natten mørk og fa
Den kalder mig til Hvile. Men sa
med Lat skal nu min Siel Lil dig,
Fader! ile. Du gav mig Brød
Fred, Ja meer end selv jeg veed.
at kun denne Dag Dig ogsaa til Beh
Alf mig var blevet nyttet!

4. Forbarmenbel o hør min Be
Tilgiv mig Dagens Brødel Tilgiv
ved din elste Son, Som ved se

og døde. Betsignet er det Navn, Det
høie Jesu Navn; I det jeg sover hen,
Staaer op i det igien, Og lever ham
til Ære.

5. Døer jeg før Matten Ende faaer;
Velan, som Gud det byder! Engang af
Graven jeg fremgaaer, Naar Jesu Æren
me byder. Men skal jeg her paa ny
See Dagens Lys fremgaae, Da styrker
Hvillen mig. I Haab, o Gud! til dig
Jeg tryk og rolig sover.

6. Hver sove saa i Herrens Fred, Ens
hver af mine Kiære! O! lad din rige
Miskundhed, Vor Gader! hos dem være.
Det Alt, hvad du mig gav, Og jeg har
Glæde af, Det dig befales nu. Du
gavst, og togst end du, Dit Navn dog
skalde prises!

Mel. Den prægtig' Soel, som hele Verden.

502. Den blide Soel, som glæder he-
le Jorden, Den ilte bort; saa hos Na-
turens Orden, Og Matten breder nu sit
Mørke ud. O Lysets Gader! vær hos
mig tilstede! Af Mørket kan du lys og
Liv berede: Thi du est Gud!

2. Vær du hos mig! jeg frygter ingen
Fare; Thi den som du, Almægtig!
beværer, Kan staaer, om Alting end

omkring ham faldt. Han er i Mørket,
som ved Dagen stier; Hans end i Dø-
den føls du Døds tilfælder; Han est du
Alt!

3. O Gud! min Gud! hvor tidt led
du mig fiende. Hvad Gode, din Almagts
Haand mig kan tilvende, Hvad Ondt
den hindrer brude nær og fiern. Hver
Dag, jeg saae din Soel staae op og dalt,
Hver Nat, jeg slummede i Søvnens
Dvale, Var du mit Værn!

4. Du og i denne Dag har mig be-
stiermet; Ei Sorg, ei Sygdom sig til
mig har nærmet; Jeg gik min Vane,
gik den trog ved dig. O du, som saa
har sagnet mine Veie, Bestierm og nu
mit værgeløse Leie Mod Bold og Svig!

5. Bestierm og alle dem, som boe i
Landet, Og alle dem, som svæve om paa
Blandet! Bliu alle med din Kraft og Vi-
stand nær! Du sagne Kongens Huus og
Herdens Hytte, Og hver, som fremmer
Dyd og Ret og Rytte, I hvo det er!

6. Saa luffer jeg da trog mit mæd-
te Nie, O Gud! min Gud! min Fader i
det Høie! Lad løse eder alle din Ristun-
hed! Og jeg skal vaagne fro, og aller-
ste Til dig med Tak for quælsom Rast-
holle, For Roe og Fred!

Vel. Hvo ikkun lader Herren raade.

503. Min Gud! en Dag igien sig
ender, Din Raade er dog ikke endt!
Om Solens Lys sig fra os vender, Dit
Dag dog er til os vendt. Et Dagens
Vorde blev ved dig; Tryk ogsaa Na-
ten er ved dig!

2. Ja! om jeg vaager eller sover, I
dit Paakun jeg altid boer. Tak for din
Raade Dagen over, For hvert din Faders
gødheds Spor! Tak for din Varetægt i
Dag, For hver en vel udrettet Sag!

3. Til dig i Jesu Navn henvender
Min Sjæl med Søn og Anger sig. Du
alle mine Feilstrin fiender, For Jesu
Skyld misfunde dig! Da see til mig i
Raade ned, Da ender jeg min Dag i
Fred.

4. Omgiv nu og min Seng, min
Hytte, O Herre, med dit Forsyns
Magt! Tryk holder den, du vill beskytte.
Hvert Lighed følger for din Magt, Ved
dig indslummer jeg i Ro: Ved dig jeg
atter vaagner fro.

5. Lad ogsaa Stab og Land betryg-
ges Ved din Allgødheds Varetægt! Lad
med din Raade overfødges Vor Konge
og vor Kongeslægt! Hold i din fader-
lige Navn Enhver, som fremmer Nø-
d og Gavn!

6. End beder jeg dig, hulde Fader i
 For Slægt og Venner fiern og nær! Og
 is der nogen, som mig hader, Du ogsaa
 ham en Fader vær. Ja alle, som paa
 Jorden boe, Lad nyde Sundhed, Fred
 og Ro.

7. **J** Esen jeg nu for trolig falder.
 Min sidste Sænk er til mig. End om i
 Det mig Døden falder. Det her, det
 skal et Kæfte mig. **F**ader i
 naar du vil, min Haand; Den er og bli-
 ver i din Haand.

Mel. Nu det ant det glad til Nøde.

504. **D**, min Siel, vær glad til-
 mødet Sind og Sunde opmuntre sig
 Gud har Tak for alt det Gode, Han
 mig skienet runderlig. Ogsaa denne
 Dag jeg var For hans Die bærbar.
 Trolig han mig har bevaret, Og imod
 alt Døds forfærdt.

2. Denne Dag er bragt til Ende,
 Nat og Nætte herse nu; Dog skal
 Brygt mig et omfjende. Iht jeg kommer
 Gud ihu. Gud i Dit Die stuer mig;
 Natten selv er Dag for dig. Al min
 Sær og Trang du fiender. Jeg er
 tryk i dine Haender!

3. Lad din Almagt mig omgærde. **S**

mig hvile i dit Skød! Intet Uheld mig
forsærde. Lad min Søn mig werde
født! Jeg befaler i din Haand Trogt
mit Legem og min Aand! Dig befales
Slægt og Frende, Mine Huusfolk, Ven
og Fjende.

4. Raadelig du os bevare I den stumme
Nattetid. Selv afvende du hver Far-
rel Ingen vække os til Strid! Da kan
vi i Ro og Fred Nyde Søvnens Dvælg-
somhed; Saa vi styrkede ved Hvile, Væ-
ter til vort Dagværk ile.

Mel. Min Gud jeg prise vil med Fuld.

505. Saa gaae vi til vort Hvilested:
Fyld, Fader! over os din Fred! Bestiær
vort Huus, vort Leie Bestiær alt,
hvad vi eie! Bevar os, Gud! vor Gud!

2. Og efter dvægsom Natteroe, Giv,
at vi vaagne sunde, fro! Og da din Lov-
istemme, Og gavnlig Syffel fremme,
Dit høie Navn til Pries!

Mel. Raglet til et Kors paa Jorden.

506. Solen daler, Lyset svinder,
Natten kommer, Sønnen minder, Hvi-
lens Time slunder til. Saa skal og mit
Liv henseinde, Saa engang mig Døden
minde, Naar min Gud, min Fader vil!
2. Gode Gud! o hør mig Svage; Dr

velsigner mine Dage, Sigt og mine
 Natters Roel Og naar her mit Lid er
 omme, Og min Afstedstund skal kom-
 me, O! saa sijn mit Haab, min Troel

3. Trog skal jeg i dine Arme Glems-
 me Verdens Svig og Harm, Drive
 bort al Daareskab's Id. Gænnen skal
 mig Lide give; Og min Kiste Gavn skal
 blive Stam for alle fød-og-blid!

Met. Du skal lade Herren saade.

507. Jeg taffer dig, du Livets Hers-
 re, For den tilendebragte Dag. O!
 var den lydet dig til Hære, Og anvendt
 dig til Velbehag! Min Gud! kun du
 kan domme mig, Thi ingen Ting er
 skint for dig.

2. Thi Egentierlighed bedrager
 Mit stolte, mit forvendte Glind. En
 Broders Gæll jeg set opbager, Men er
 mod egne Lyder blind. Gud! lad mig
 stedse rebellig, Som for din Ræson prøv-
 de mig!

3. Jeg vil mig selv for dig anklage,
 For dig, du Allforbarmende! Du stodte
 aldrig den tilbage, Som søgte dig med
 Kvælse. Jeg styrter mig ned denne
 Troe, Og ventet quægsomt Natteroe.

4. Slaf denne Nat min Kiste vær
 Mit Lid, min Død er i din Haand. G

mig en fælg Død, o Herre! Annan-
min dyreligste Mand! Jeg gaar til
Fredens Bolig hen, Til min Forløser,
til min Ven.

Egen Melodie.

508. Dig Gud! fælg Tak for denne
Dag. Jeg stunder nu til Hvile. Du
lad dit milde Velbehag Ned til min Un-
dage smile! - Gaa dig, o Gud! Gaaer
Ratten ud. Endog i Midnats Sløvs-
ge Ved dig vi ere trygge.

2. I denne Dag du naadelig Ditt
Faderhaand udrafte; Og hvert et Pler-
blif til mig Velsignelse nedbraae. Til-
dig jeg bad, Og sølte glad, At jeg, du
Ewighele! Gandt Raade for dit Ple.

3. Jeg syndede, men seel du er
En Gud, som Synd forlader. Du
sendte mig Naamendelser, Og ikke Straf,
o Fader! Gaa medynksfuld, Gaa blid
og huld Ved-Ordet du mig rarte, Og
mig til Anger førte.

4. Forlad, forlad misfunderlig Den
angerigene Synder! Min Feil, min
Brøde straffer mig, Og Dom og
Straf forkynder. Men du er Gud,
Allgødheds-Gud! Hos dig er ikke Hæm-
mel. Du vil dig vist forbarme.

5. For Jesu Christi Skyld vil du
Raade til mig staa. Med Tilid kan jeg
vile nu, Og ei for Mærket grue. Sels
Dødens Rat Omstiftes bradt Ved dig
il Lyd og Glæde, Til evig, evig Glæde.

Mel. Dagen viger og gaar bort.

109. Gud! du seer i Miskundhed
Til den søge Synder ned, Vist jeg Raade
gaer hos dig, Thi du dømmes saderlig.

2. Ja! du vist en Gader er. Som
it Barn er jeg dig tier. O! det ved
eg mig til Trøst, Thi din Son har mig
arløst.

3. Dig min Synd bekiender jeg:
Ik! jeg veg fra Dydens Vej; Daars
kabs Lyst forledte mig, Gader! til at
lemme dig.

4. End ei brugtes denne Dag Gans
ke til dit Velbehag; Til din Raade tyer
ig hen; Du er Ungergivnes Ven.

5. O! den Trøst er mig saa sød:
Du vil ingen Synders Ord. Jeg ved
ig sit Kraft til Rod. Jeg ved dig sit
ristent Mod.

6. Scribe vil jeg al min Tid. Brus
e vil jeg al min Glid. Elste vil jeg
ine Gud, Vise Gader! gode Gud!

7. Nu jeg haaber Sønnens Roe Ved

mit Fødsel hertefra! Det mig aldrig
gaae af Hu! Og den Id velsigne du!

Mel. . Nu vel an! var frist i i Rode.

- 510. Endt er Dagen, er henlevet;
Den var og en Raadens Dag! Men
har jeg den ogsaa levet, Herre! dig til
Velbehag? Det, du Alretsfærdige! Det
jeg hiffet faar at see, Naar din store
Dag frembrøder, Naar din Dommers
stemme lyder.

2. Hellig er du, Gud! du træder,
Id og Daad skal være reen. Hvilken
Tanke! hvor det bærer Mig til inderst
Marv i Been. Væ mig! o! hvor
stærker min Sag Paa den store Dom-
mens Dag? Den jeg daglig gaaer imø-
de; Da fremst læs al min Brøde.

3. Dog du kan, du vil tilgive. Syn-
deren forskydes ei. Du vil Kraft hos
hver opløse, Som forlader Fasters Vel.
Denne Trøst gav Jesus mig; Og hans
Kærdom kom fra dig. O! jeg tør da
til dig raabe; Jeg tør bede; jeg tør
haabe.

4. Jesu Christi Gud og Fader! I
hans Navn jeg beder dig: Du, som gier-
ne Synd forlader, O! tilgiv du ogsaa
mig! Evige, Allvældens Gud! Evige,
Algodheds Gud! See mig, hør mig, og!

mig Svage. Lad min Anger dig be-
hage!

5. Tak, o Fader! du som gyder Trøs-
ten, min bange Siel. Guld af Tillid
jeg mig fryder Ved mit Haab om evigt
Held. Saa i Jesu Christi Navn, Saa
dit det høie Navn, Gaaer jeg Legems
Koe imøde, Venter fro din Morgenrøde.

Mel. Kom Gud Staber! o Hellig Aand.

5 I I. En Uge atter gif saa vel; Af
dig modtog jeg Fryd og Held; Gud! jeg
din megen Gødhed fandt, Naar Dagen
kom, naar Dagen svandt.

2. Saa meget nærmere jeg ved Mig
nu ved Grav og Evighed! Jeg veed, jeg
gaaer al Riødets Wei; Men Dødens Lis-
me veed jeg ei.

3. Gud! lad min Tid fremdrages
saa, Jeg for dit Uasyn kan bestaae, Og
at jeg med frimodig Siel Kan byde Vers-
den mit Farvel.

4. Du satte Hviledagen ind, At
jeg skal hellige mit Sind; Fra jordist
Syffel vende mig Kun til min Sieletær-
og dig.

5. Den Dag nu stunder til igien,
O! lad mig værdig bruge den! Og må
de i dit Høns for dig, At prise dig
afte dig!

6. Jeg Sandheds Ordet hører der,
Og trostes ved Forjættelser, Og bliver
fast i Haab og Troe, Og faaer i Hiem
et Ryd og Ro.

7. Mig Raadens Midler kydes der,
Ved dem jeg styrkes meer og meer.
Hielp mig, at jeg i Jesu Navn Dem
bruger til mit sande Gavn.

8. Da træder jeg med styrket Sind
I den begyndte Uge ind. O Gader!
Iad den rolig gaa, Og en lykkelig Ende
faa!

9. Jeg fætt da fro og uden Mag
Den endte Uges sidste Dag, Og Lov og
Tak jeg yder dig! Thi du, min Gud!
hørte mig.

[Met. Hov skun lader Herren raade.

512. En Uge atter gik til Ende; For
mig den lykkelig gik hen! Gud! jeg til
dig min Tak vil vende; Du sendte mig
hver Guld i den. Hver Dag, hver
Stund, hvert Øieblik Jeg paa din
Staaende Prøver fik.

2. Den første Dag blandt Ugens
Dage Jeg traadde frem i Bøn for dig.
Jeg bad, du vilde hult ledsage, Veskien
me og bevare mig; Dig bad jeg i min
Morgensang Om Ugens lykkelige Gang.

3. Ved Ugens Ende vil jeg yde Tak

min glade Tak til dig. O Gud! du
Løften ei forflyde, Da Bønnen Maade
standt for dig. Eld jeg kun havde ret
anvende Det Gode, som du mig har
sendt!

4. Sig, at herfter hver en Uge,
Hver Dag maa bruges ret af mig! Ved
Frovetiden vel at bruge, Jeg dannes
til dit Himmerig! O Gud! mig dertil
Raade send! Hvad kan, Hvad kan jeg
uden Dig?

5. Nord-Pfalmer.

1. What is the main purpose of the document?
 2. What are the key findings of the study?
 3. What are the implications of the study?
 4. What are the limitations of the study?
 5. What are the conclusions of the study?

513. **D**æde Gud! hvor rigelig For
sørger os din Naade; Den altrivne vir
ker sig, Og alt er os til Naade. Alt
vidende! Seu Omstænd. Du seer med Gas
seris. Du seer alt hvor; Din Guld det
er, Alt hjælpe og fornøie.

2. Kort Dood van Sieber ofte
groet, Gedingen af of tiender. Wi
haabe, Herre! van dit Dood; Betsign
hoed du of sender! Gie af of maac
Wel tante van, Wi saae bet af bin Naar
bet Og af of ret Naar nabe bet Mo
kloede of med Naabe.

3. Size of frontalis, not more than

Brød med Ret adspørge; At dig i Alt
vi lide paa, Og ængstelig ei sørge; At
til vor Død Vi dagligt Brød I Ræd-
somhed maae nyde; Og at vor Haand
Med villig Aand Den Trængende vi
byde.

4. Saa skide vi i Roe og Fred At
nyde, hvad du giver. Vor Kraft du
ved din Miskundhed fornyer og opliver!
Vi bede dig Ret hjertelig Din Naade
med os være. Vi spise da, Og drikke
da, O Gader! dig til Ære.

Sor Maaltidet.

Mel. Dig bede vi Børnene dine.

514. Vi, dine Børn, dig bede: O
Gud! af Hjertets Grund, Med Naade
vær ti stæde Høi os i denne Stund!
Det Gode, du os giver, O hjælp, at
det os bliver Til Sundhed og til Kraft.

2. Giv, at vi det maae nyde Paa
sande Kristnes Viis; Og at vi stansomt
yde Dig derfor Tak og Pris. Dig,
evig gode Gader! Som mild din Haand
oplader, Og daglig mætter os.

3. Et skal vi da forgiette Den Ar-
mes haarde Nød. Som du det hød,
I mætte Hans Hunger med vort Brød.
Vi bruge vi, o Herrel! Din Gave til
Ære, Og saa vi takkes dig.

Mel. Guds Godhed vilke vi prise.

1. Vi takke dig, vor Fader! Vi
 lse dig, vor Gud! Din Forraad du op-
 ber! Din Haand du rækker ud! Du kom-
 er os ihu. Alt det, som Mande drager!
 dig sit Ophold tager. O Gud! hvor
 er du!

2. Velsign vort Land, o Herre! Vels-
 n og hver Mands Bord! Lad Hver
 lsignet være, Som stræber, beger, troer!
 Nødsomhed med lide! Giv Gave-
 lighed med mere! Lad Enighed regiere,
 aa Hver har Fred med Glæde.

Efter Måltidet.

Mel. Da bede vi Bønen dine.

1. Gud! du din Haand oplader For
 te levende, Og møtter dem som Fader
 ded din Velsignelse. Du signer Jordens
 røde; Du signer al vor Gode: Dig yde
 vor Tak.

2. Giv nu vort Legem Kræfter, O Gud!
 det vi nød; Tildeel os og herester Til-
 edtørst dagligt Løb! Og giv, vi als-
 sig lulle Ved hungdrig Brøders Sukke,
 bort Pierte og vor Haand.

3. Fremdeles du velsigne Vort Land
 d Frugtbarhed! Og, Brede's Gud! du

sign

signe Vort Land med Noe og Fred! Og
hjelp at vi dig prise, Og dig vor Tak be-
vise Ved Broderkierlighed.

Mel. Mit Haab og Trost og al Tilid.

517. Vort Maaltid vi beslutte nu.
Vi folde vore Hænder, Og komme dig,
vor Gud! ihu, Som os alle Gode tilfens
der! At vi med Fred og Munterhed Vort
Maaltid kunde nyde, Vi derfor dig Her
hiertelig Vor Tak, o Fader! yde.

2. O Gud! hvor Mangen vandrer om
Og efter Brødet leder, Hvil Haand dog
ofte bliver tom, Hvor banlig han end be-
der? Hvor Mangen gaar Med Værk og
Saar, Beklemmt og lider ilde, Og onsker
lidt, At nyde lidt Af det, vi daarlig spilde.

3. Vi ei vor Brødfurvs vil igien Gode
os allene glemme; Men tænk en Hungerig
til os hen, Hans Læbe vi ei vil glem-
me. Det, som vor Haand Gave redebon,
Skal aldrig savnet blive; Rødtørftigt
Brød Indtil vor Død Vil os vor Fader
give.

4. Vi takke dig i Jesu Navn, At du
os vilde nægte! Vi nu til vort og Næ-
stens Gavn Vort Arbeid vil forrette. Vels-
sign vor Daad! Lad Armod's Graad Vor
mindste Bid ei væde. Giv vore Bødd En
salig Løst, At hjælpe, gavn, glæde

Egen Melodie.

518. Med Sandhed, vel tilmode
Vi nøde her det Gode, Vi af den store
Fader fik. O, priser Alle, priser Den
Gud, som os bespiser, Og giver os
vor Læbstedrik!

2. Hans Kraft velsigner Jorden,
Og efter Vliedom's Orden Fremspirer
Alting ved hans Bud. Og Alt er Liv
paa Landet, I Luften og i Vandet; Og
Nest og Honning strømmer ud.

3. Og Gud fra høien Himmel Seer
denne glade Trimmel Fra Ost til Vest,
fra Syd til Nord. Hans Godhed alle
fæder, Og ham til Her lyder I tusind
Sprog og Jubelstøt.

4. Lad os hans Navn velsigne, Og
stræbe ham at ligne, Hvil Godhed vi ei
maale kan. Hvil Sol opliver, glæ-
der, Hvil Regn saa qvægsomt væder
Den Godes og den Lundes Land!

5. Vort Flette sig forbarmet. Vi
hjelpe fro den Arme, I vordan hans
Folk, hans Troe end er. Guds Vorn
vi alle ere; - Lad det vor Jdræt være,
Alt vi som Brødre frydes her.

Ved Bryllup.

Ps. Guds Godhed vil vi prise.

519. Vort Maaltid gaa Ende; I

ninger, Du gavst i Fortidsdage?
 Hvo af os kan tælle dem? O Gud
 du kroner dem Med Raadens rig

4. Thi skal vor Lovsang prise
 fader, i det Høiel! Og Fædre, V
 drægtelig Sig for dit Navn høie
 Alle, Alle raabe ud: Dit Navn, o H
 Jordens Gud! Dit Navn høilobe

5. O Fader! giv Velsignelse
 gen, som os fryder! Sign Paga
 du stiftede; Lad den bestaae ved
 Sign hver en Alder, hver en
 Sign Freden i vort Fædreland
 Fred til hele Jorden!

Efter Brudevielsen.

Mel. Af Høiheden oprunden

523. De knælede med Ja t
 For dig, o store Jehova, De I
 Beskytter! Du signe med din Gade
 Det Kierlighed og Trostabs
 Som deres Hierte knytter! La
 Herre! Glade vandre Med hve
 Fryd og Smerte Dele de med rolig

Mel. Af Høiheden oprunden

524. O Gud! du har med
 haand Selv knyttet Egtteskabets
 For dette Par vi bede: Lad hien
 drægtighed, Og fælles Glad og
 hed Dem hvar! Fryd beer

dem! Led dem! De da lære Ret at bære
Glædens Dage, Og i Nøden ei forsage.

7. Katechisations-Psalmer.

For Katechisationen.

Mel. Hvo istsun lader Herren raade.

525. For dig, o Gud! vi her fremtræde
i Jesu vor Frelsers Navn! Dit Ord
er Kraft, dit Ord er Glæde; Det virker
til vort sande Gavn. Du selv os ved din
Ånd bered Til Andagt og Lærvillighed.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

526. Lad dit Ord, alvise Gud, Over
Jorden brede ud! Giv, den unge tidlig
maa Lyft til Dyd og Gudsfrøgt faae!
Helliggjør din Menighed! Smaa og Stør-
re du velled Til dit Lys, til Salighed.

Mel. O Menneſte! vil du betænke.

527. Lov, Tak og Priis og Ære Skee
Gud i Evighed! Ved Jesu Christi Lære
Han gav os Lys og Fred. Fremdeles han
os give Den Lære, tro at blive, Vor
Siæl til Salighed.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Sierning skee.

528. O Jesu Christ! De Svages,
Kaldnes Ven! Dit klare Sandheds Ord
vi troe forviſt; Thi du kom fra Faderen

Giv, at vi her Kiende Salighedens Værd!
 Vil du den Unge's Stiel Den sande Vel
 til Hæd. Giv ham Kundskab, giv ham
 Glid! Styrk hans Mod i Prøvens Tid,
 At sin Strid han ender vel.

Litter Katechisationen.

Egen Melodie.

529. Tak skee dig, evig vise Gud! Som
 førte os af Mørket ud, Og lysset for os
 tændte! Du lærer os saa naadelig Fra
 Barndom af at kiende dig, Og ham,
 som du udsendte.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud.

530. Sign, o Jesu! naadelig Hvad
 vi hørte her om dig! Lad din Gæd, til
 gode Ord Spire frem i frugtbar Jord! At
 vi derved Kræfter faae Til det Onde at
 modstaae, Og paa Dydens Vel at gaae.

Mel. Af dybeste Mod lader os til Gud.

531. Bevar, o Herre! i vort Sind Din
 Himmelsendte Kære; At vi paa Guds frygt
 lægge Vind, Og Troens Frugter bærel Og
 leve dig til Velbehag; Og derved modnes
 Dag fra Dag, Til Himlens Fryd og Værel

8. Konfirmations-Psalmer.

Mel. Tænk vor udi Dummerig.

532. O Gud! som Alting har frem-

agt, Med Adams Børn du giord' Pagt:
 og Daaben du os Kristne bød, At blive
 i Liv og Død. Da saae vi her din
 de Fred, Og hiffet evig Salighed.

2. Og Jord og Himmel skal forgaae;
 en hvad Gud siger, det skal staae. O!
 det da var al vor Agt, At holde fast
 Daabens Pagt, Saa Risdets Løst
 Verden ei os lotte af fra Syndens Veil!

3. Dertil hielp os, o Jesu Christ! Hielp
 mod Syndens Magt og List! Ræk os i
 ridens Rød din Haand, Og send os din
 gode Aand! Da holde vi saa vel vor
 gt, Og faae hvad Gud har os tilfagt.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

3. O Fader, Søn og Aand! din
 gt Usvæffet staaer hos dig ved Magt,
 a jeg end Løftet bryder. O! mind
 g altid om min Fed; Og hvis jeg da
 a Banen gled, Hielp jeg det strax for-
 der! At da Beed jeg, Du vil, Her-
 Raadig være. Fro og trygge, Her-
 paa din Pagt vi bygge.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

4. Lad denne Dag, o Gud, vor
 id! For os velsignet være! Bind os
 dig, til dine Bud! Befæst os i din
 el! Vi for dit Ansigt staae, Vi alle

Store, Smaa. See, Fader! til os m
 I al din Mislunhed! Og lad din Vær
 os styrkel.

2. Sign Ordet i de Unges Mund! De
 Kraft i Hjertet brændel! Alt de vor Troe
 Troens Brand Ustrømtet maae betiend
 Engang de bares frem, Vi bade, sign
 dem! I dit Navn døbtes de; Med Hø
 vi til dig see. O lad det Haab opfyldes!

3. Gørpe med dem din Raabepag
 Prent dem den fast i Sindel! Og lad d
 Ja, her vorder sagt, Dem aldrig ga
 af Minde! Men svag er dog Enhver
 Du ene mægtig er. Styrk med di
 Kræftes Haand Enhver oprigtig Aan
 Til Enden tro at blive.

4. Engang de ud fra Fædreboe Sk
 om i Verden vante; Da være Jesu Chi
 stl Troe Dem skadelig i Tante! Da lyl
 de kun dig! Da haabe de paa dig! De
 aldrig blev forladt, Som Haab til di
 har sat, Du Faderløses Fader!

Mel. Den Ibræt Gud er takkelig.

535. Med Mand og Kraft og Maal
 ser, O Gud, blandt os tilstede! Høitidel
 vi samles her! I Jesu Navn vi bed
 Belsign dem faderlig, Som her betient
 dig! Og styrk dem, at de maae I V
 med dig indgaae Af Hjertets hele V

2. Staae dem, ja staae os alle bi, At vi vor Pligt bevare. Hvad Nød, hvad Kamp vi stædest i, Dit Navn os trygt fors-
 vare! Hør let forvildes ei Vi Svage fra
 din Vej? Al! stulpe det os see; Du, Fær-
 der! til os see. Rald os, led os tilbage!

Mel. Vin Siel og Land opmuntre sig.

536. O Jesu Christ! saa led dit Ord:
 "Enhver, som vorder døbt og troer, Skal
 hiffet salig blive." I Troe til dette Naadens
 Ord Jeg ogsaa døbtes, og jeg troer. Den
 Troe jeg her i Livet vil aldrig overgive.

2. Min Troe og Gader, En og Mand
 Den vil jeg nære rebeson. I Sierningen
 at vife. I Ridgangs Tid ved Plump og bed,
 I Ridgangs ved Fæltningebid. Mit hele
 Liv skal prise Dem Christe, Gode, Vise!

3. De er her til mit første Gavn,
 At Herret Herre! paa den Døden Jeg
 har annammet Døden. Og naar jeg
 vandre skal herfra, O Gud! min Gud!
 du hør da Mit Guf, min Døn, min
 Naaden; Og Guden faaar mig aaben.

Mel. Christus kom feld til Jordans Bled.

537. Min Gud! dig svar jeg heilig
 Ed: At troe jeg dig vil dyrke; Og vandre
 frem til Hellighed; O giv mig her til Troe
 til Døer Opdødens Bledet fælle mit

Lad mig af Vædsel hæve; Og altid ove-
rede!ig, Hvad dine Bud udtræve: At jeg
maa dig behage.

2. Vel den, som dig hengiven er Med
ærlig Bliid og Troer! Vel den, som har din
Sandhed tier, Og troe til Enden blizer!
Dit Ord er Lyd og Salighed For hver,
som det ransager. Din Vej er Vej til
Herlighed; Den ingen Tid bedrager.
Giv, vi den troelig følge!

9. Reformations-Psalmer.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

538. Aligode Gader! Lysets Gud! Dit
Navn høilobet være! Af Mørket førre du
os ud Til Jesu Christi Lære. Da Mulus
og Laage skulde den, Du kaldte Lyset frem-
iglen. Dit Navn høilobet være!

2. Giendst mod din Kirke Ondskab Nød,
Men du til Hielp var rede. Du dine
Mænd gav Kraft og Nød! De kækt for
Sandhed frede. Og Mørkets Bælde
snart forbandt; Vi atter Lyd og Frihed
vandt. Som Klippen stod din Kirke.

3. O Gud! lad os ei mere see De fors-
bunds mørke Dage! Bevar dit Folk for
Lærere, Som Skul for Sandhed drage!
At alle Kristne rettelig Maae kiende, elste,
yde dig, Og ham som du udsendte.

4. Din er, o Gud! Beifignelsen; Velsign os af det Høie! Effient Kirken Fred, og over den Hold selv dit Forsøns Die! Da skal vi her ved Troe og Dyd Færetes til, at hist med Tryd Dig, Iysets Gud, vi prisel

Mel. Diertellig mig nu længe.

539. Grundfæstet staaer, o Herre, Dit Huse evindeligt; Du reiste det ved Værelle Trods for Vold og Svig. Din Helligdom at fælde Et Ondskab's Magt formaaer; Den staaer trods Morkets Vælde; Den bygt paa Sandhed staaer.

2. Gud, Herre, Iysets Fader! Du kaldte os til dig. Dit Huse du blid opfader For hver, som nærmer sig. Du bød, og Mættens Værke Og Overtro forsvandt. Nu trygge vi dig byrke I Iysel, som oprandt.

3. O! giv os ret at kiende Din hulde Miskunhed! Lad os dit Ord anvende For Siel til Salighed! Ophold dit Fys i Rorden, Ophold det, mildt Gud! Og over hele Jorden Lad det sig brede ud!

Mel. Hvor Gud kan et så fast en Væg.

540. Iys Klippen op fra Havets Bund I Stormen seer usvæget. Gaa villet den sin faste Grund, Hvad du

Efteld, Og naadelig paa dette Samlings
 Sted hans Forjættelse opfyld! Her i
 dit Ord, Her ved Nadverens Bord, Vi
 sege Trøst og Trost, Og til det Gode Hst.
 Mæt os da din Faderhaand! Giv os din
 og Jesu Haand! Giv os Kraft og Mod i
 Døds!

3. Saa mangen er Med Drabelse om-
 spendt; Al! dybt nedbolet han indtræder
 her; Dig kun er hans Sorg bekendt.
 Herte, vor Gud! Led af Sorgen ham ud!
 Lad den Nedboiede Din Frelses Time see!
 At han gaaer med lutret Sind Atter i
 dit Tempel ind, Yder dig Tilbedelse.

4. Dig bede vi, Vor Gud! paa dette
 Sted; At du vil Stad og Land fra Uheld
 frie, Og forlene Held og Fred. Her da
 vor Bøn! Hør ved Jesum din Søn! Vor
 Siel, bort Pierte troer, Og lber paa
 hans Ord: At du giver os til Gavn,
 Hvad vi bede i hans Navn, Som hos
 dig i Eren boer.

5. Engang hos dig Vi boe blandt Man-
 ders Tal; Vor bedre Lovsang vi evindelig
 Da for dig Istemme skal. Fader! vi ber
 Ekue dig, som du er, Og Herren Jesum
 Christ, Som hos dig trauer hst. Der
 du os i Evighed Giver salig Fryd og Fred.
 Amen, Amen, det er vist!

11. See-Psalmer.

Mel. Herren han er min Herde god.

544: Vort gode Skib henglider snart
 igiennem Havets Bølger; Og Medtør
 giver skyndsom Bart, Naar Strømmen
 Vinden følger. Saa løbe Dage, liger,
 Aar. Med hvert et Dieblif, som gaar,
 Vort Liv saasnart henglider.

2. Men hvor er det, vi særdes hen
 i vore Balfarts Dage? O! at vi ei
 ubarligen Paa vildsom Afvei drage; O
 lad os holde stadig Vagt! O! lad os give
 nøie Agt Ad rette Veie at styre.

3. Jeg til Udsødeligheds Land Af
 ganske Siel vil stunde; Og at jeg did
 hen komme kan, Gud! du din Hielp
 mig und! Kun dertil skal min Længsel
 staae: Saa lad min Levetid da gaae;
 Did ei for snart jeg kommer.

4. O, gode Fader! du til dig Engang
 min Siel vil tage. Da seer jeg i dit
 Himmerig Kun Freds og Glædes Dage.
 Der bruser ingen Bølge meer; Der
 truer ingen blinde Skier; Der Alt er
 Ro og Tryghed.

Mel. Du vel an! vær frist til Nødt.

545. Hvor jeg skal i Verden vandre,
 min Gud! ledsag du mig. Lad mit

Spilte

Slerte, lad min Tanke Stedse holde
ved dig! O! du er jo allesteds; Du
fylder Verdens Kredse; Vidt din
melts Hvelving rækker, Videre din V
lg strækker.

2. Stundom tumles jeg af Vøl
Strider med det vilde Hav: Stand
Strømmen mig forfølger; Jeg alt
den aabne Grav; Glor mig barf
modig, stærk Til ethvert mit Sæma
Værk! At jeg strækkes ei for Død
Riemper uforsagt i Nøden.

3. Led mig, naar jeg skal bette
Kristens eller Hedning: Kyst: Lad ei A
troe, syndig Glæde finde Udgang
mit Brost! Slemt jeg end Mol
Sprog; Saa jeg aldrig Kundskab: T
Giv, at dog ei nogenfinde Du,
Gud! mig gaaer af Minde!

4. Lad mig altid saa erkiende,
kun du os leder frem; Og naar d
Liv har Ende, Led mig da til be
Hem! Her os dog ei Land, ei f
Varig Røe og Glæde gav. Kun hos
i Fredens Bolig Er jeg evig tryg og ro

Ved Udreisen.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn.

546. Far nu vel, du flere i

Dine Høle, dine Dale Ham i Haand vi
 anbefale, Som velsigner Land og Vand.
 Gud! dit Hørsøn overflodge Slægt og
 Jemner i vort Hjem! Lad dem sunde,
 og og trygge See, at du husommer dem!

2. Nu vor Vel vi drage frem Over
 havets vilde Bølge; Gud! din Varetægt
 os følge, Til vi naae igien vort Hjem.
 Sign os alle, som paa Vandet Vove
 v for dagligt Fred! Sign dem alle, som
 aa Landet Vinde det af Jordens Skid.

3. Lad Velserdighed og Fred Gierde
 os vor Konges Gæde, Som i Folkets
 ve og Bløde Søger sin Lyksalighed!
 os vi, kommende tilbage, Kiende maae
 vort Land igien, Og i Havn saa glade
 ge Hver sin Broder, hver sin Ven!

Ved Hjemkomsten.

Met. Hvad kan os komme til for Nød.

47. Du Lyd og Leide du os gav;
 du Haand, o Gud! os førte. Vel
 se vi det opreiste Hav, Og Stormens
 tal vi hørte. Men Herrel du som
 ter Alt, Du hød et Ord, og Havet
 lød! Du hød, og tavd var Stormen.

2. Naar dybt vi sank i Bølgers Skid,
 do førte os i Velret? Hvo holdt fra
 den viffe Død, Som blinde om os var
 leiret!

leitet? Og naar vi paa den høie Naa
 I attens Mulm og Mørke laae, Hvo gav
 os Mod og Kræfter.

3. Dig var det, Fader! du vor Gud! For
 os du Vsiens Ietter. Du fører os af Far-
 ren ud; For os du Teiens Fletter; Du klar-
 rer op den vilde Stræk; Hvor Banen er saa
 lang, saa mørk; Du er vor tro Ledfager.

4. Saa fører du os ind og ud; Dit høie
 Navn stee Være; Saa glade vi, o Naas-
 tens Gud! Vort Offer dig frembære. Og
 naar til Søes vi atter gaae, Din Varet-
 tægt vi lide paa I Uvele og I Havblif!

Efter Uveir.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

548. Høilobet være, Gud! dit Navn
 For al din store Naade! Os fører du fra
 Havn til Havn, Og frelser os af Vaade.
 Al! var du ikke hos, Hvor var da Eftir og
 Guds? Hvor snart var Diet lukt! Og
 Livets Lys udslukt! Men i din Haand
 er Tryghed.

2. Vilbt Stormen Segl og Tonge
 slaer, Og Stræk og Rædsel bringer;
 Hvad er som mod dens Magt bestaer, Om
 du den ei betvinger? Tidt Volgen gyselig
 Som Bjerget hviner sig. Hæst bliver da
 rovt Raab; Vi see et Skint af Raab
 End frelser du os, Herrel

3. Med Angest: af Hjertens Grund
 til dig vor Arm vi rakte; Da lyfte ned
 en glade Stund, Som Liv og Redning
 rakte. Vor Ansætt er forbi. O Gud!
 ig talte vil Vi songe dig til Lov, Alt os
 tog, til Hov: Afgrændens hvide Hule.

4. O Gud! almagtig er din Haand,
 det see vi, og tilbede; Saa Stormens
 art du legger Haand, Og rækker Hæ-
 nde Brede. Saa vil vi se dig an, Du
 vor Fader, du! Vi tro i Jesu Navn
 Saa trykke til din Haand, I aldens Rød
 er Lillid!

Efter Tordenvejre.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg:

149. Dit Lyd fortæller, Om Torden
 og, Da truede os Døden; Du i din
 Jaretagt os tog, Og frelste os i Røden.
 Bradt frembrød Lyd paa Lyd, Og blænd-
 ede vort Syn: De truede med Død;
 Ren du, o Herre! ved: I Davids Skid
 e sluktes.

2. Af Stormens Hvin, af Tordnens
 Brag Stenlød af Himlens Øye. Til Mid-
 nat blev den klare Dag; Vort Lyd var Ly-
 lets Lue. Vort Hæder var som Jord; Da
 så dit Magtens Ord: Forbi var Fjendens
 Id, Og, som en Engel blid, Af Mu-
 et fremgik Solen.

3. Ja! stor, o Herre! er din Magt: Du
tæmmer Egn og Torden. Lov, evig Lov dig
være sagt, I Himlen og paa Jorden! Saa
trogt paa Volgen blaa Vort freiste Skib
skal gaae. Thi prise vi dit Navn; Du os
fra Havn til Havn Bestemmende ledsager.

Til Orlogs.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg.

550. Med Gud i lovligt Kald vi
gaae; Om Høbeland at frede; Ut Or-
logstoget lykkes maa, Saa tilnærfuld vi
bede. Kun ene du, vor Gud! Kan bese
Seier ud. Giv Seier! men, o giv,
Ut ogsaa spares Liv Blandt os og vore
Brødre.

2. Den vilde Storm adhyder dig; Du
standser Lynets Lue; Hvor grum end Vøl-
gen reiser sig, Du kan den underkue; Saa
let formilder du Vor Uvøens brede Hu;
Hvor stærk end er hans Magt, Hvad
Raad han har oplagt, Let gjør du dem til
Stamme.

3. Vor Gjendes Blod er Brøders
Blod, Vi ikke det begiere; Men skal vi
flaae, da stent os Mod, Ut hævde Land-
ets Værel Lad da vor Tordens Røst for-
færde Uvøens Bryst! Velsign vort hæl-
slag Paa Kampens varme Dag Med
feiersalig Lytte!

Morgensang.

Mel. Nu vel an! vær glad til Aode.

551. Elummet Nat er overbunden,
Gud! din Soel igien opstaaer; Mørkets
Gare er forvunden; Lettere, ny Alting
gaaer. Dig, vor Fader! være sagt Tak
for Hvile, Tak for Vagt. Dig, som os
ved Sønn har styrket, Dig, som faldes
Tryk af Mørket!

2. Du borteender Søens Garer; Storm
og Bølge lyde dig. Du os Liv og Lykke
sparer. Altid er du hjælperig! Skib og
Guds, og Een og hver Kun ved dig be-
holden er. Vær ei du, hvor snart i Hæ-
det Laae da Skib og Alt begravet!

3. Hvordan denne Dag skal blive,
Iffun du søn dette seer. Alting vi dig
overgive; Som du vil, saa lad det skee!
Vi antvorbte dig i Haand Guds og Legem,
Liv og Mand! Salig den, som du fors-
varer. Tryk han møder alle Garer.

Aften • Psalmie.

Mel. Hvad kan os komme til for Ved.

552. Er Herren med os paa vor Vel,
Hvad kan os da vel slæde? Gud er vor
Fader: han vil ei Os sine Børn forlade.
I alsteds Nød han frelse skal Hver den,
som gaaer i lovligt Rald; Vel den! for
rygter Herren!

2. Sandhedens Sammen; Haa Se
 vil for os vange. Haa Haa! han seer
 for os, end gennem Nat og Dage. Et
 Høgen Haa, han seer den; Og Enn
 mer seer han igjen: Det den, som
 følger Herren!

3. Det er herunder Vi, o Gud!
 Vi see med Nat tilbage. Det er da
 for os i det ud, Og i det vore Dage;
 For den Dag, for hver en Grund Vi
 i det dig af Hjertens Grund. Hjelp os
 fremde'ed, Hjerre!

Ligfang.

Vel. Hør min Lid og Grund er forhaand.

553. I lovligt Kald, i Kristentro
 Bedst endes vore Dage; Vi ha med
 Noab og Sielerne Fra Verden Uffed
 toge. O vel enhver, som dette kan
 som hører i det bedste Land, Og længes
 el tilbage.

2. Vi sende nu en Broder ned Imel
 lem disse Volger, Dog ikke for Guds Tr
 stundhed Det dybe Haa ham følger: En
 gang, naar Tiden kommer er, Han da
 med de lidvalgte Hør Ind for Guds
 Trone følger.

12. Freds-Psalme.

Mel. Brede den afvejs.

554. Dets were ham, som vore
Erøngster endte! Den Tid er flukt, som
rindt omkring os brændte. Gud Herren
lod, thi ham vor Jammer rørte, Og
Krig ophørte.

2. Seel nu er endt graahærdet Os
Kings Klage; Sin Son, sin Alfers Haab
if han tilbage. Ei mere Qvinden sin Fors
orger savner; Hun fro ham savner.

3. Hærskarers Gud lod Brede herlig
lige Fra Himlen ned til Jordens Tvillinge
lige. Allgødheds Gud! du hørte os at
bede, Og gav os Glæde.

4. Med hellig Andagt dig vor Tak vi
bede; Vor Jubelsang til Jordens Ender
yde! O du! som gav os Fredens Held
og Glæde! Dig vi tilbede!

13. Efter Sygdom.

Mel. Hvo iltun lader Herren raade.

555. Alt her mig mangt et Gode
tyder; Det kommer, Gader! fra din
haand. Du Trøst i Rummer, Kraft til
Opder Mig giver ved dit Ord, din Mand.
Og daglig Nødsorft, Vensteb, Gled Mig
kentes ved din Ristfynhed.

2. End eet, Allgode! du mig skienke:
Med Helbred du velsigne mig! Kun fri
den Sunders Vand kan tænke, Kun han
ved Livet glæder sig; Men under Eys-
doms Lidelser Mit Legem Sielens Byr-
de er.

3. I Smerte nu, og nu i Dvale Teg-
nys paa Sygelejet laae; Mit aabnede sig
Dødens Dale, Den skumle Vej jeg for
mig saae. Og uden Trøst og uden Mod
Omkring mig Ven og Frende flød.

4. Hallelujah da fra det Høie Din
hielperige Stemme lød; En qvægsom
Slum faldt paa mit Die; Nyt Liv i hver
en Aare flød. Jeg vaagned', o hvor vel
tilfreds! I taus, andægtig Vennekreds.

5. Hvor yndig saaes Naturen smil!
Saa skøn jeg Solen aldrig saae. Min
Sundheds Værd ved rolig Hvile, Ved
Kræfters Brug jeg skønner paa; Og
daglig er min Bøn til dig: Med Sund-
hed du velsigne mig!

6. Og hvad jeg beder, du mig giv,
Hvis det er til mit sande Held. Giv
at da og min Vandel bliver, Saa, at
den dig maa tænkes vel; Og Lønnen for
et velbrugt Liv Du hiffet mig af Naade
giv.

for en Moder efter Børnefødsel. 459

14. For en Moder efter Børnefødsel.

Mel. Dets Modhed ville si prise.

556. Lov, Pris og Tak og Ære,
Stee Gud i Eighed! Hælovet Herren
ære, Som seer til Svagehed! Han os
Nødens Lid Bestyrer, smid en Fader,
Jeg aldrig den forlader, Der staaer til
ad sin Tid.

2. Gud! du mig snart lod glemme
Min vaandefulde Nød. Hvor liflig var
den Stemme: Et Menneske er fød! O!
det har Arveret Til Herlighedens Rige;
O Haab foruden Lige! Hvad glemmes ei
med det?

3. Giv, at jeg Klogskab vinder Til
veldig Børnerugt; I Himlen da jeg fins
der Min Nøies rige Frugt. Jeg raar
der fra min Grav. Naar jeg staaer op til
Ære: "Seel her er jeg, o Herre! Og
e, som du mig gav!"

Mel. Fred dig, o Christi Brud.

557. O Gud! jeg priser dig; Du
dielper faderlig; Din Kraft er hos de
Svage; Du staber Fred af Klage. Mis
kundelige Herre, Dig stee Lov, Pris
Ære!

2. Fra Buggen til vor Grav Et Lu
vor Støttestad. I alle Livets Farer Du
naadig os bedarer. Miskundelige Herre,
Dig skee Lov, Pries og Ære!

3. Du elskte vore Smæge, End for de
lyset saae; Du fryder Os'ndens Døttre;
Snart glemmer hun sin Smerte. Miskundelige Herre! Dig skee Lov, Pries og Ære!

4. Gib nu, at rettelig Mit Levet
prise dig, Og mine Børn maae lære, Dig
stedse tro at være; Indtil vi Allesammen
Hist see dit Ansyn. Amen!

15. Ved en Husefaders Udreise.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød.

558. O Gud! du skuer al vor Gd,
Og vore Lein du leder! Du signer fader-
lig vor Glid, Og om vort Held du freder!
Min Pligt mig falder fra mit Hiem; O!
led du mig paa Reisen frem. Min
Jordæt du velsigne.

2. Lad Sundhed, Nød, og Held fra
dig Paa Veten mig ledsage, At jeg maa
færdes lyffelig, Og vende glad tilbage.
Nød Uheld, Fare, Ligt og Bold Bør

Ved en Huusfaders Hiemkomst. 461

nu paa Land og Vand mit Skjold, Ved
Nat og Dag min Styrke!

3. Mit elste Hustru og mit Hiem
Saa nødig jeg forlader.

(Min Hustru, Børn og elste Hiem Saa
(nødig jeg forlader.

eller:
De kære Børn, det elste Hiem Saa
(nødig jeg forlader.

Men du vil ei forlade Dem, Du min og
Minnes Gader! Alt hvad jeg har, mit
Hus, min Slægt, Jeg giver dig i Vas-
retægt; Din Almagt dem bestierme!

4. Da velser jeg saa tryk og fro, Mit
Kald opfylder frolig; Tilbage vender jeg
med Ro, Og seer med Fryd min Bolig,
Blandt mine Kære glædelig, Ulgode Gud!
Jeg talter dig For al din Gader; Naade.

16. Ved en Huusfaders Hiem- komst.

Mel. Gader vor vel Dameris.

§ 59. Min Bolig stader, Tak see
dig, Gud! Trygt stader den ved dit For-
synd; Gud! Saa mangen En forlod sit
Hus, Kom hjem, og fandt du da i Gru-

Ved Vand, ved Jld, ved Storm det
faldt; Og hunsvild mistede han Alt.

2. Du kjerlig hørte hvad jeg bad, Da
jeg og Mine skiltes ad; Du mig og dem
bevaret har; Din Raade med os alle var.
Du til min Reise gav mig Held, Og
hjemme fandt jeg alting vel.

3. O Gud! du vor Beskierner er.
Fremdeles du os naadig vær! At vi i
hanslig Fred og Roe Maa glade hos
hverandre boe; Og tænke, leve fristelig
Væn og Haab og Troe til dig!

4. Skal nogen af os vandre ud, Det
staaer i dit Behag, o Gud! Din Haand
vilde hver især, Hvor de end vandre
fiern og nær! Og giv, at vi tusindst hos
dig Maae samles i dit Himmerig!

17. Børne-Psalme.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn.

560. O gode Gud! jeg takker dig.
En kjerlig Moder gav du mig, En god,
en trofast, Fader! Jeg kender ikke Livets
Veie; Men deres Raad og Lærdom ei Maa
Veien mig forlader.

2. O Gud! lad mig betænke ret, Hvad
fra mit første Mandedragt Jeg deres Lærdom
ft.

studer; Da rørd jeg saa iherlig, Og
Kierlighed til dem og dig Min hele Siel
opfylder.

3. Mit kære Hierte bryder ud I Bøn
til dig, al gode Gud! Den Svage kan du
styrke. Giv! jeg dem lyder redelig! De
lære mig at kende dig, Og trofast dig
at dyrke!

4. Løn du dem selv med Miskunhed,
Og din Velsignelse udbred Til hvad de
for tage; Og lad dem finde Trost hos
dig. Naar Alderdommen nærmer sig
Med strøbelige Dage!

5. Lad Dydens Glæde, Haab og Ro
I deres Hierte altid boe! Du stedse hos
dem værel! Og naar fra mig du kalder
dem Til gode Siels rette Hiem, Løn
dem med evig Gæst.

Register

No.

281. **A**, Gud og Herre! var jeg fri
 260. **A**! see til mig i Naade ned
 96. **A**ldrig skal din Sjel forlænge
 214. **A**lgode Fader, du os gav
 518. **A**lgode Fader, lysets Gud
 372. **A**lgode Gud, god Andagt i min Siel
 459. **A**lgode Gud, hvor er du viis og herlig
 323. **A**lgode Gud, med barmhertig Du
 3. **A**lsone Gud i Himmerig
 2. **A**lmægtige, algode Gud
 46. **A**lmægtige, din Gudsoms Herre
 290. **A**lmægtige og gode Fader
 277. **A**lsende, jeg Ransfuld maa
 555. **A**lt her mig mangt et Gode fryde
 105. **A**lt, hvad du mig vil byde
 53. **A**lt, hvad du skabte ved dit Ord
 41. **A**lt, hvad som lever, prise Gud
 445. **A**lt her til sin Ende
 58. **A**lting tjener dem til Bedste
 306. **A**lt, o Herre, Alt mig minder
 22. **A**lt seer, o Gud, som du bet os
 277. **A**l Verdens Guld er sølet ud
 23. **A**lsidende, dit Gie mig ransag
 264. **A**lsidende, du kender alle

Register.

465

No.		Side
23.	Altidende, du var alt	29
457.	Arbeid og beg, saa sat du fane	379
286.	Alt elste dig, min Gud og Herre	241
496.	Altid jeg en Dag fuldender	414
471.	Altid jeg opvaagnet er	390
451.	Altid nu er endt et Aar	371

389.	Befæst os, Gud! i Daabens Pagt	317
371.	Bered os selv, o Gud! naar vi	306
407.	Bestemt til Himlens Salighed	178
315.	Bevar, o Gud, i Naade mig	264
531.	Bevar, o Herre, i vort Sind	440
87.	Vort al den Trost, som ei bestaer	88
288.	Vort med Verdens samme Glæder	242
243.	Venhor mig, gode, milde Fæder	205

42.	Christe, vi tilbede dig	133
-----	-------------------------	-----

472.	Dagen nu ig en frembrøder	391
491.	Dagen, som paa nye begunder	410
158.	Dan, o Jesu Christ, mit Hierte	144
419.	De gik forbi, de saure Dage	341
521.	De knælede med Ja mod Ja	438
571.	Dem, o Gud, du naadig er	307
502.	Den blide Sol, som glæder hele	420
45.	Den hvalte Himmel, før Gud	50
493.	Den lyse Dag forsonden er	411
497.	Den mørke Nat frembrøder nu	415
468.	Den mørke Nat svandt solig hen	388
361.	Den Qual og Død dig forekød	298
443.	De, som nu Døden nærme sig	368
148.	Det er fuldbragt saa hødt lyder	13

No.		Side
180.	Det er fuldbragt, til Dimsen foer	160
134.	Det er min Trost, mit Haab min	128
937.	Det Gode som Kust og Møl fortætte	277
426.	Det lyder som et Rorder-Slag	348
970.	De trodse hart imod Guds Ord	305
235.	Dig bede vi, o Dellig Mand	299
939.	Dig, Gud, at kalde Fader	281
475.	Dig, Gud, see Tak at het jeg kan	394
349.	Dig, Gud, see Tak for alt det Gode	281
508.	Dig, Gud, see Tak for denne Dag	406
109.	Du Herre, Herre her allene	108
936.	Dig, Jesu, her vi efterligne	279
237.	Dig Jesu, priser jeg af ganske Hjerte	201
522.	Du Livets Fader, Gud i vor Gud!	437
391.	Dig, vor Gud og Herre	318
54.	Din Godhed, Gud, saa sønlig er	53
82.	Den Kierlighed, al gode Gud	81
944.	Du Kirke, Herre, lad bestaae	285
51.	Din Lov, o Skaber, vil jeg slunge	55
69.	Du Visdom os, o Herre! leder	71
79.	Du Visdom og din Raades Vel	81
549.	Dit Lyd foer ud, din Rorden slog	451
547.	Dit Lyd og Leide, du os gav	451
978.	Dit Ord, o Gud, er Sandheds Ord	309
26.	Du Ellestedsnærværende	33
302.	Du ene værdig er, du alle Herrens	254
102.	Du er min Gud, jeg frygter ei	102
963.	Du har, o Jesu, os et Vensker givet	299
996.	Du, Jesu, bød mig i dit Ord	328
176.	Du led, o Jesu, Qual og Død	158
520.	Du ledte frem, o gode Gud	499
66.	Du Livet gav os, gode Gud	70

Register.

467

Side

Du seer, hvorilag jeg er, o Gud! 233

Du seer, o Gud, min Fængsel 330

Du seer, o Gud, min Synd og For 427

Du Rakte os, algede Gud 229

Ei frugte vi for Sorg og Nød 169

Ei Huus, ei Land, o Gud! indflutter 447

Ei Livets Kummer, Jordens Møle 257

En Dag jeg atter nu har endt 419

Endt er Dagen, er henledt 428

Engang jeg naaagner og mig harer 185

Engang mit Liv er Dødens Nod 326

En Levedag, du atter sender 389

En Uge atter gik saa vel 429

En Uge atter gik til Ende 430

Er Gud med os i denne Tid 358

Er Herren med os paa vor Vej 455

Ewig du velsignet være 145

Ewige Fader, som klerlig reglerer 74

Ewigbedens Haab og Vær 351

Ewig priset og ophoiet 28

Fader, dig al Priis tilhører 353

Fader, dig jeg mig betroede 407

Fader, Son og Hellig Aand 317

Fader, tænkt paa dem, som græde 353

Far nu vel, du kære Land 450

Far, Verden, farvel 349

For dig, o Gud, ei gielder Stand 110

For dig, o Gud, ei Skinksted 30

For dig, o Gud, vi her fremtræde 419

For Død og Grav jeg ikke bærer 180

Forlees mig Kraft at lifte dig 21

No.		Side
482.	Kor mig oprandt en Dag igjen	402
387.	Korfmagtende jeg banked' om	316
224.	Kra Evighed til Evighed	190
75.	Kra første Dieblis da jeg fik Livet	75
28.	Kra Gud vil jeg ei vige	89
236.	Kra Mennesket, fra Støvet her	200
295.	Krefter, Sandhed er din Lære	170
255.	Krefter, vilig, usfortrøden	143
86.	Lagt ei min Siel, frogst aldrig	86
461.	Kuldandt er Høsten glædelig	382
269.	Kuldendt et nu din store Daad	152

107.	Gav du os ei, hvad Kulde da	106
366.	Giv, Herre, at dit Sandhed Ved	302
340.	Giv, Herre, at paa Livets Vei	282
326.	Giv jeg, som Kristen, elsker dig	272
238.	Giv, Jesu, Krefter, giv jeg maae	201
346.	Giv os, o Gud, at elske Fred	286
68.	Glædens Smil og Sorgens Graad	71
275.	Gode Gud, hvad er min Død	232
474.	Godheds Gud, den Spæde stammer	393
417.	Grab, jeg venter dig med Længsel	340
539.	Grundfæstet staaer, o Herre	445
283.	Gud, den Sandhed, du mig lærte	239
542.	Gud, dig vor Tak og Lov og Pris	446
385.	Gud, din Godhed hjertelig	315
36.	Gud, du est god; hvor herlig lyder	41
516.	Gud, du din Daad opslader	433
434.	Gud, du kan og vil os give	354
210.	Gud, du gav mig en Siel, dig stee	195
509.	Gud, du seer Miskundhed	427
237.	Gud, du signer og belønner	357

Sange i Lørdag

No.

49. Gud, du Røbe, Jordens, Røds
 130. Gud, alle, som det saligne Rion
 80. Gud er min Hjelp, og Radelig
 369. Gud, giv os Lærere, der vil
 189. Gud har fra Evighed givet sin Søn
 27. Gud, Herre, dig tilbeder jeg
 291. Gud, Herre, du er nær hos mig
 7. Gud, Herre, hvad kan fatte dig
 411. Gud, Herre, jeg er i din Magt
 47. Gud, Herre, jeg vil prise
 453. Gud, Herren vil vi prise
 295. Gud, hvad du vil, det altid see
 285. Gud, hvad der elkes høit, som du
 254. Gud, hvad er jeg, hvad er min Kraft
 64. Gud, hvor er din Godhed stor
 28. Gud, i Alt, hvad er og seer
 380. Gud, jeg Gonder tør fremtræde
 49. Gud, Jehova, min Siel til dig
 263. Gud, i mit frage Rød og Blod
 84. Gud, kan naa alting raade
 273. Gud, min Dummer, tør jeg træde
 382. Gud, min Skaber, Verdens Herre
 425. Gud, naar du bøder, skal det see
 284. Gud, naar jeg seer mig, som jeg er
 377. Gud og Rader, i dit Navn
 113. Gud saae alt det, han havde gjort
 227. Guds, Herrens Willie jeg veed
 6. Guds Pris forlynde Himlene
 8. Guds Soel oprinder, hvilken Pragt
 114. Guds Søn, som ingen, ingen seer
 381. Gud, stort og evigt er dit Rige
 239. Gud, ved din Hand, ved Døds Rø

267. Gud, vi med angergivne Hjerter 225

295. Gud, o Naadens milde Fader 248

110. Halleluja, Gud er min Deel 209

1701. Halleluja, Korsfæstede 153

9. Halleluja, vor Gud er stor 17

146. Han boer, Guds Son, o Syn, som 117

234. Her i Livets Riede 198

331. Herre, glo, jeg aldrig falder 276

409. Herre, hielp mig hvor jeg gaar 332

266. Herre, jeg har handlet ilde 224

292. Herre, stor i Magt og Naade 246

321. Hielp, Fader, at Raalmod gheb 289

486. Hielp, Herre mig, at jeg med Glæde 405

359. Hielp, Jesu, at i Livets Gang 296

487. Himlenes og Jordens Herre 406

548. Høiløvet være, Gud dit Navn 452

246. Hold, Fader, hold mig fast ved dig 207

213. Hos dig du har et Dummerig 182

312. Hvad du paalegger mig, o Gud 262

327. Hvad er min Død for dig, o Gud 278

229. Hvad er Verdens Guds og Magt 195

38. Hvad kan kal vi dig, Gud, vor Fader 43

300. Hvad Ordt der end kan møde 252

99. Hvi skulde du dig klage 99

91. Hvi spørger jeg saa ængstelig 92

52. Hvo har mig givet Legemet 56

301. Hvo iltun lader Herren raade 258

17. Hvor est du, Gud, forfærdelig 24

203. Hvorfor skulde jeg mig græmme 103

233. Hvor godt, hvor saligt er det dog 192

202. Hvor hastig svinde Livets Dage 174

Indhold.

471

No.		Side
545.	Hvor jeg skal i Verden vandre	449
329.	Hvor kunde jeg, o Gud, for dig	275
74.	Overlædts skal jeg prise dig	78
31.	Hvor meget Gode, o Gudsbeds Gud	38
383.	Hvor naadig er du, milde Fader	313
410.	Hvo ved, hvor nær mig er min Ende	314
440.	Hærskarers Gud, med Dmoghed	360
375.	I dit Kempel møde vi	307
264.	I dybest Nød vil jeg til Gud	220
31.	Jeg af Blusheds Livet fik	37
480.	Jeg, atter du i Jesu Navn	401
218.	Jeg dig priser, Livets Herre	185
278.	Jeg er svag, men Gud er god	234
192.	Jeg frygter ei for Dødens Braad	168
203.	Jeg frygter ei, thi Død og Grav	175
206.	Jeg gaar til Døden, hvor jeg	177
93.	Jeg haaber, og jeg stadig troer	94
414.	Jeg i mit Liv det skøde Klund	338
133.	Jeg kender ham, som jeg har	127
397.	Jeg møder ved dit Raadshord	321
469.	Jeg seer nu Dagens Lyd igien	389
507.	Jeg takker dig, du Livets Herre	425
244.	Jeg trindt omkring omgivet er	205
215.	Jeg ved at snart den Dytte falder	183
298.	Jeg ved mig intet bedre Raad	250
404.	Jeg ved til Graven gaar min Vej	329
121.	Jeg ved Jesum fryder mig	118
398.	Jesu Christ, du gav mig Livet	324
414.	Jesu Christ, du led og døde	337
179.	Jesu Christ, du overvandt	159
188.	Jesu Christ, vi sige dig	16
162.	Jesu Christ, vor Saliggjører	1

142.	Jesu dine dybe Vundar	199
145.	Jesu, du den gode Herde	196
114.	Jesu, du os giv, at vi troe dig blive	191
132.	Jesu, Dødens milde Læge	126
156.	Jesu, Preller, lad mig lære	294
167.	Jesu, Guds eenbaarne Son	152
193.	Jesu, Herre, lad dit Rige	169
157.	Jesu, i din bitre Døds	144
163.	Jesu, i din Død er Livet	147
120.	Jesus Kristus er vor Ven	117
171.	Jesu den Korstæfede	154
168.	Jesus lever, Graven brast	152
199.	Jesu ved dit Ord vi kiende	172
191.	Jesu vi os dybt vedboie	167
211.	I Gravens mørke taust Viensme	180
173.	I helig Lovsang sig til Gud	155
25.	I Himles Himmels troner Gud	31
151.	I Jesu Død og al den Dval han led	140
135.	I Jesu Navn bor al vor Vierning	128
183.	Jil, frelste Siel, til Bierget hen	161
553.	I løsligt Kald, i Kristentroe	456
94.	I min Nød og Smerte	95
271.	Jugen er saa stor en Synder	229

108.	Kan jeg fuldtakke dig, o Gud	107
116.	Kierligste Jesu, min Haand sig	114
462.	Kommer, Herren at tilbede	183
143.	Kom, store Livets Gæste, kom	134
151.	Korsteds Død min Jesus døde	141
157.	Kristne, lad os samle Kræfter	296
10.	Kristne, synger høit i Chor	18

- Løst den, som sit Svendebord stann 318
 • Løb hvent Dag, o Gud, vor Gud 441
 • Løb dig Ord altså Gud 439
 • Løb, Jesu, lad din naadefulde Tare 303
 • Løb, Jesu, lad mig staa paa 298
 • Løb i Ordens mørke Stemmene 191
 • Løb mig, o Gud, paa Ordens Vej 291
 • Løb os, Herre, ved din Haand 317
 • Løb og Præd dig evig sære 66
 • Løb og Kal og evig Hæd for dig 116
 • Løb, Præd og Kal og Hæd 458
 • Løvsanger Gud, den Dyrige 18
 • Løvsanger Gud, den Dyrige, den 166
 • Løvsanger Gud, I Skabninger 42
 • Løvsanger ham, hvis Skabermagt 376
 • Løvsanger Herren, den Stærke 19
 • Løvsanger Herrens Mægtighed 149
 • Løb, Kal og Præd og Hæd 439
 • Løb høit, min Sang, den høie 53
 • Løb mig, gode Gud, at være 84
 • Løb mig, o Herre, kærlig 272
5. Med Haand og Kraft og Maade 442
 1. Med barnlig Lighed jeg oplader 196
 6. Med Gud i lovligt-Råd vi gaae 454
 1. Med høi og festlig Jubellang 120
 2. Med Sandhed vel tilmode 435
 3. Med Barmhed og med Modagt træde 346
 2. Med Barmhertighed jeg falder ned 238
 7. Med Visdom du, o Gud, regierer 80
 8. Vilde Frelser, lad os lære 296
 4. Min Haand ved dig, altså Gud 1

No.		Side
559.	Min Hellig Aaer, Lat See dig	461
81.	Min Føn jeg seender, o Fader op	82
147.	Mind, o Jesu, tidt mit Hjerte	138
418.	Min Lødsdag, denne store Dag	340
272.	Min Fader, Gud, at tør jeg dig	239
184.	Min Frelser opstod feiertig	162
156.	Min Frelser, uendende jeg fluer	144
196.	Min glade Lat til dig, o Gud	170
72.	Min Gud, din Vnus jeg vil istemme	76
59.	Min Gud, dit Navn jeg prise vil	64
251.	Min Gud, du i det Skjalte seer	211
232.	Min Gud, du kaldte mig til Jesu	196
503.	Min Gud, en Dag igien sig ender	422
256.	Min Gud, hvor er din Gødhed	214
508.	Min Gud, hvor ofte glemmer jeg	258
405.	Min Gud, jeg gaar fremdelig	330
518.	Min Gud, dig hvor jeg hellig Ed	443
490.	Min Gud jeg vaagnet er	408
320.	Min Gud, jeg vil ei engste mig	269
310.	Min Gud, i Kroc jeg vil dig raaber	260
131.	Min Gud, naar Verden styrte om	126
167.	Min Gud og Fader, til dit Rige	303
261.	Min Gud, o hvor vil det mig	219
342.	Min Gud, o lad Sagtmødighed	284
90.	Min Gud, naar jeg kun troer paa	91
303.	Min Gud, til dig i Krong og Rød	255
117.	Min Jesu, aldrig Lat jeg glemme	115
128.	Min Jesus er min faste Borg	123
198.	Min Lyst og alt mit Haab er Gud	172
421.	Min og Alles Gud og Fader	342
212.	Min sidste Levedag mig er	181
92.	Min Siel, hai vil du græmme dig	93

Indholdsfortegnelse Side

395. Min Siel i Andagt nærmest sig 321

423. Min Siel i Forsang oder 403

392. Min Siel skal Herren prise 34

319. Mit Haab, min Trøst og Raad til Gud 268

264. Mit Hjerde visner hen som Ros 222

393. Mit Liv er Ubefandighed 187

409. Mit Liv, o Gud, er i din Haand 310

359. Mit Liv søg, o Gud, til dig 213

78. Mit Liv og Diente jeg til Gud 21

78. 21. Naar jeg mig tænker, føre Slaver 46

416. Naar mit Hjerde sig skal høre 319

304. Naar Død og Dødgang rammer 255

95. Naar Død omspinder mig 96

98. Naar Sorgen mig omspinder 98

16. Naar Stjernens Dug udbreder sig 21

454. Naar Synden mig anslager 342

305. Naar under Dødgangs Dage jeg 256

67. Naar vi i Død og Dødgang Raad 71

247. Nu her er Synden mere 208

477. Nu rinder Solen op med Straaler 396

57. Nu taler alle Gud 62

478. Nu vil jeg af ganske Diente 292

115. O det var et Glædens Gud 112

111. O du, de Englelskes Ven 119

408. O du, som gav mig Liv og Livet 327

345. O Fader, du er Gudens Gud 286

495. O Fader, du mig Livet kender 411

455. O Fader, Gud din Gødhed 277

240. O Fader, lad din Mand kyske 202

341. O Fader, lad din Gødhed mig 284

533. O Fader, Son og And din Fægt
 174. O Færd, jeg nu kan træffe mig
 166. O Færd, o Held, han er han er
 279. O giv det os til Liv og Siel
 178. O glade Gudskab for mit Hjerte
 513. O gode Gud, hvor rigelig
 560. O gode Gud, jeg talter dig
 509. O gode Gud og Fader, hvor
 259. O Gud, Alvildoms Gud, som
 318. O Gud, din Gudhed gaar saavidt
 348. O Gud, din Kierlighed vil alle
 34. O Gud, din Miskundhed mod mig
 293. O Gud, dit Forsynd Gæ
 249. O Gud, dit Navn er høit i alle
 427. O Gud, dit Sandheds Ord har sagt
 39. O Gud, dit Væsens Majestæt
 442. O Gud, du er jo stedse blid
 435. O Gud, du evig vild og stor
 524. O Gud, du har med Faderhånd
 506. O Gud, du og ved Smerte
 62. O Gud, du overflaer Alt
 394. O Gud, du seer mig, og du ved
 521. O Gud, du selv forenet har
 558. O Gud, du stuer al vor Id
 534. O Gud, du ved dit Ord os lærte
 315. O Gud, du vil at Kierlighed
 311. O Gud, giv os Taalmodighed
 330. O Gud, hvad er et Menneſte
 338. O Gud, hvor Glædning er dig kin
 274. O Gud, hvor er din Gudhed stor
 226. O Gud, hvor er din Naade rig
 460. O Gud, hvor gæmild aabner du
 258. O Gud, hvor lidet uden dig

1.	D Gud, hvor søffelt er den	248
2.	D Gud, hvor langt Kal jeg der	265
3.	D Gud, jeg gierne følger dig	176
4.	D Gud, jeg priser dig	459
5.	D Gud, jeg stundum troer Iaa	252
6.	D Gud, med stille Sind jeg gaaer	247
7.	D Gud, min Gud, jeg ved dit Ord	178
8.	D Gud, min Glæde og min Herre	185
9.	D Gud, min Stemme ingenjunge	71
10.	D Gud, min Kal jeg bringer dig	412
11.	D Gud, mit Hjerte angster sig	206
12.	D Gud, naar vi paaskede dig	309
13.	D Gud og Fader, styrk min Siel	477
14.	D Gud, paa dig jeg baaer	85
15.	D Gud, som alting har frembragt	440
16.	D Gud, til dig port Haab vi ene	359
17.	D Gud, vor Gud, vi prise Dig	45
18.	D Gud, vor Fæd og vor Støtte	358
19.	D Hæd mig, at jeg kender dig	140
20.	D Hæd mig, Hæd mig, naar engang	184
21.	D Hæd mig, om jeg aldrig træder	194
22.	D Hellig Mand, vor Viskend bar	179
23.	D Herre, frels min søge Dyb	204
24.	D Herre, hvor begunder	69
25.	D Herre, kulde Død og Graa	191
26.	D hjælp mig, gode Fader	216
27.	D Himlens Haab mit Hjerte glæder	184
28.	D hvor maa min Siel bedrovet	146
29.	D hvor mit Livs fremfarne Dage	228
30.	D Jesu Christ, de Svagets, Haldner	439
31.	D Jesu Christ, du kom fra Gud	294
32.	D Jesu Christ, du lærer mig	292
33.	D Jesu Christ, Guds Salvende	13

No.

394. O Jesu Christ, hvor er
 399. O Jesu Christ, jeg takk
 317. O Jesu Christ, jeg troer
 223. O Jesu Christ, min Kæ
 396. O Jesu Christ, saa to
 118. O Jesu, du har elsket
 125. O Jesu, du saa mang
 354. O Jesu, ret af ligne
 118. O Jesu, vor Forsøner,
 360. O Jesu, var min Kæ
 140. O Kristne, frem for al
 172. O Kristne, søler hellig
 164. O lad os til Korset
 97. Om jeg end sees mig
 504. O min Siel, var glad
 47. Op af den King, som Bl
 30. Op hver, som Jordens K
 185. O priser, frelste Glæde
 463. O priser Herren, alle
 112. Op, stemmer i med Eng
 491. Opvaagnet uden Hjerte
 384. O salig Trost og Glæde
 337. Os alle af det saldne
 182. O see med Fryd, du fre
 5. O store Gud, vi love d
 407. O vaagner, førend Død
 351. O var min Siel fra G

89. Paa dig, min Gud, je
 324. Paa dig, min Gud, som alt
 441. Paa dig, o Herre, haabe al
 297. Paa Gud allene jeg se

• Paa Natten følger Dagen nu	401
• Paa et Kors i Dødens Smerte	134
• Prisd Gud med Sang, pris ham	35
• Prisd vore ham, som vore Trængsler	457

• Retfærdig er du, store Gud	45
• Mind min Taare, Jesus døds	142

• Saa ender jeg nu denne Dag	416
• Saa er vor Hoff tilende	385
• Saa farefuld er Veien her	203
• Saa frelles vi fra Synd og Død	133
• Saa gaar vi til vort Hvilested	424
• Saa legger jeg min Syffel ned	417
• Saa mildelig du bliver ved	446
• Saa samles vi til vore Fædre	345
• Saa venlig Dagen atter smiler	392
• See Dagens Lys saa blid igien	395
• See, den guldne Soel frembrøder	157
• See, din Tre breder ud	132
• See, han kommer, Jesus Christ	129
• See Himlene oplades ved dit Bud	380
• See Hviletiden gik tilende	399
• See, Marken taber nu sin Pragt	387
• Send, o Gud, din blide Fred	352
• Sign, o Jesu naapelig,	440
• Elion er den Jord, som vi betræde	22
• Skulde jeg min Gud ei prise	61
• Stummel Nat er overvunden	455
• Snart jeg ved Banens Ende	342
• Solen daler, Nøst svinder	424
• Solen straalet frem igien	40

Vor Kante bort fra Jorhen iler.

Vort glade Herte hæver sig

Vort gode Skib henglides snart

Vort Maaltid er tilende

Vort Maaltid vi beslutte nu

Vær treflig, Siel, og ængst dig ei

Ængstet under Lovens Brede

Collector, Epistler

Evangellier

paa Sønd- og Helligdagene
i det ganske Aar,

vor Herres Jesu Christt
Eldelses Historie,

Børn

Bønner for og efter Gudstienesten og
aarlige Kirke-Bønner, samt Morgens
og Aftendønner.

No.

424. Vor Kante bort fra Jorden iler
 450. Vort glade Hierte hæver sig
 544. Vort gode Skib penglider snart
 519. Vort Maaltid er tilende
 517. Vort Maaltid vi beslutte nu
 205. Vær trofug, Siel, og ængst dig ei

259. Ængstet under Lovens Brede

Collector, Epistler

og

Evangellier

paa Sønd- og Helligdagene

i det ganske Aar,

vor Herres Jesu Christ

Lidelses Historie,

berømt

Menner før og efter Gudstjenesten og
aarlige Kirke-Bønner, samt Morgens
og Aftenbønner.

Forste Sondag i Advent.

Evangel. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig tilbørligen, og love dig prise dig endeløst, at du lader os dine Menneſker, som for Søndens Skyld kunne være under Dødens og Sæls Torment, din Son til en Konge, hvis Ren er en retfærdig og saakindig Konge, og vil formædelt sin Død gøre os frie fra vorer Synder, og være vor Frelser, som vil redde og hjælpe os imod Døden: Vi bede dig ogsaa, at du formædelt din Velgørende vil saa op, se, høre og segiere os, at vi alene kunde holde os til denne retfærdige Konge og Frelser, og ikke, som Vi dem gjør, forarge os vaares fattige El. Hæder og søge agtede Ord, men formædelt en sat Troe til ham til evig Tid blive salige, ved den samme din elskelige Son, Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Velgørende og Guds sand Gud ses Evighed og til Evighed. Amen.

Epistel. Rom. 13 C. 11 V.

Og dette siger jeg nu fornemmelig: Efterdi vi vide, at Tiden og Stunden er der at opstaa af Evne, efterdi vor Salighed er nu nærmere, end der vi for troede. Natten er forbigangen, og Dagen er kommen nær hid; thi lader os aflegge Mørhedens Gierninger, og tage Iosels Naaben paa os. Lader os vandre stillesliden, som om Dagen, ikke i Graadstrie og Druffenskab, ikke i Kammerne og Uteerligheder, ikke i Riv og Vind; men især eder den Herre Jesum Christum, og bærer ikke Omsorg for Rødet, til at opfylde dets Begierligheder.

Evangel. Matth. 24 C. 1 V.

Og der de komme nær til Jerusalem, og være komne til Bethphage, hos Davids

ierget, da sendte Jesus to af sine Disciple, og sagde til dem: Gaaet bort i den By, om ligger for eder, og strax skulle I finde en Afseninde bunden og et Føl hos hende, osse dem og fører dem til mig, og dersom nogen taler eder noget til, da siger, at Herren har dem behov, saa skal han strax sende dem. Dette skede altsammen, idet det skulle fuldkommes, som sagt er ved Profeten, som siger: Eger Zions Daars er: See din Konge kommer til dig sagt: rodig, og rider paa et Afsen og paa den undervangne Afsenindes Føl. Saa gik Disciplene hen, og gjorde som Jesus befalede dem, og hentede Afseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem, og satte dem dervaa; og mange af Følket bredde deres Klæder paa Veien, de andre huggede Brene af Træerne, og strødde dem paa Veien; men Skaren, som gik for, og fulgte efter, raabte og sagde: Hosanna Davids Søn! Lovet være den, som kommer i Herrens Navn! Hosanna i det Høieste!

Anden Søndag i Advent.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som formædelst din Søn aabenbarede os, hvorledes himmel og Jord skulle forgaae, og vore Legemer skulle igien opstaae, og at vi alle skulle stilles for Dommen: Vi bede dig, at du formædelst din Jesu Mand vil holde os ved dit Ord, og udi en ret Troe naadeliassen vandre os for Guds, og bevare os i alle Tristelser, at vi ikke skulle besvare vore Hjertes med Gauderie og Drullenskab og Sorg for timelig Nærning; men altid være vaagne og bede, og med en vis og fast Tillid til din Raade glædeligen vente din Søn Tilkommelse, og da formædelst ham til evig Gud blive salig. ved din samme din elskelige Søn Jesus Christum, vor Herre, som med dig levede og regierer i alle tider med den Færdighed, een sand Gud fra Evigt til Evigt, Amen.

Epistel. Rom. 5 c. 4 V.

Shi haad som tilhørn er skrevet, det er foreskrevet os til Færdom, paa det vi skulde have Haab formedelst Taalmodigheds og Striftens Trost; men Taalmodigheds og Trostens Gud give eder, at I kunne have et Sind iblandt hverandre efter Jesum Christum, paa det I eendragtelligt med een Mund kunne prise Gud vor Herres Jesu Christi Fader. Derfor antager hverandre, ligesom da Christus har været antaget eder til Guds Ære. Og jeg siger, at Jesus Christus er bleven Omistærligheds Tjener for Guds Sandheds Skyld til at stadfæste Fædrenes Forsættelse, og at Hedningerne skulde love Gud for sin Barmhertighed, ligesom skrevet staaer: Derfor vil jeg bekiende dia iblandt Hedningerne, og svinge dit Navn.

Evangel. Luc. 21 c. 25 V.

Og der skulde stee Regn i Coel og Maane og Stjerner, og paa Jorden skal Folket blive bange til Misrosthelse, naar Havet og Vandbølgerne skulde brude. Og Menneskene skulde vansmægte for Kædvel, og for de Tinges Forventelse, som skulde komme over Jorderig, ihj. Himlens Kræfter skulde røres. Og da skulde de see Menneskens En komme i Skyerne med stor Kraft og Herlighed; men naar dette begynder at stee, da seer og opløster eders Hoveder, fordi eders Forsløsning stunder til. Og han sagde dem en Lignelse: Seer til Fugentræet og alle Træer: naar som de nu skyde ud, da see I og mærke af eder selv, at Sommeren er nu nær. Ligeledes og I, naar som I see, at dette stee, da mærker, at Guds Rige er nær. Sandelig jeg siger eder, at denne Elægt skal ikke forgaae, førend det stee oltfammen. Himmel og Jord skal

forgaae, men mine Ord skulde ikke forgaae. Saa vogter eder selv, at eders Hjertes ikke nogen Tid besværes med Graadserie og Druffenskab, og med Sortig for dette Livs Moring, og denne Dag maatte komme me hasteligen over eder; thi den skal komme som en Snare over alle dem, som soe paa Jorden. Værer derfor altid vaagne og beder, at I kunne være værdige til at undflye alt dette, som skal ske, og at ståe for Menneskens Søn.

Tredie Søndag i Advent.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som fød din Søn, vor Herre Jesum Christum, vorde Menneske, og derfor komme til Verden, at han skulde afværge Djevlelsens Tyrannie, og biele os arme Mennesker imod Synden og Døden, og gløse os til evig Tid salig. Vi bede dig, at du vil med din Hellig Ånd saa høje og regiere vor Hjerter, at vi ikke skulde see til noget andet, end til hans Ord, og herved undsøge al Forargelse, som vor Fornuft viser os til, paa det vi altid maae findes blandt den Hob, som ikke forarger sig paa din Søn Jesum Christum, men blive formodet ham evindeligt salig, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Ånds Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Cor. 4 c. 1 v.

Lad hvert Menneske saa agte os som Christi Tjenere og Husholdere over Guds hemmelige Ting, og det, som ydermere udtrædes af Husholdere, er, at enhver maae findes troe. Men mig er det en saare ringe Ting, at jeg maae dømmes af eder, eller af nogen menneskelig Dom. Ja jeg dømmes mig end ikke selv; thi jeg ved mæt med mig selv; dog er jeg vred med ikke retfærdiggjort. Men Herren den, som mig dømmes. Saa dømmes ikke nogen for Tiden, så end Herren

ræer, som baade skal føre til Lyset det, som er skult i Mørket, og aabendare Hjertens Raad, og da skal enhver vederfares Lob af Gud.

Evang. Matth. 11 C. 9 V.

Men der Johannes havde i Fængselet Christi Gjerninger, sendte han to af sine Disciple hen, og lod ham sige: Er du den, som skal komme, eller skulle vi vente nogen anden? Og Jesus svarede og sagde til dem: Gaaer hen og forkynder Johannes igen det, I høre og see: de Blinde faae deres Syn igen, og de Halte gaae, de Cyndalske tenses, og de Døde høre, de Døde staar op, og Evangelium prædikes for de Jættige, og salig er den, som ikke forarges paa mig. Der nu disse gik bort, begyndte Jesus at tale til Folket om Johannes: Hvad ere I angangne hen ud i Orden at see? Wille I see et Ror, som føres hid og did af Verret? Eller hvad ere I udgaaene at see? Wille I see et Menneske klædt i bløde Klæder? See! de, som bære bløde Klæder, ere i Kongens Huse. Eller hvad ere I udgaaene at see? Wille I see en Prophet? Ja jeg sjaer eder, og langt meer end een Prophet; thi han er den om hvilken der staaer skrevet: See! jeg sender min Engel for dig, som skal berede din Wei for dig.

Fjerde Sondag i Advent.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelke Fader! det er tilbørligt at vi takke dig, at du selv have beredt den naa'ende Daab ved den hellige Døber Johannes, og lader os ogsaa komme dertil, hørt vi du tillagde os Guds røst forladelse, een Hellig Mand og det evige Liv, for din Søn Jesus Christus Guld. Vi bede dig, behold os under din Lillid til din Naade og Barmhertighed, at vi aldrig skulle tomle paa samme din Lillidelse, men træffe os dermed i alle Girkeller, vi give os din Hellig Mand, at vi kunne forvare

fra Gud, og bedie blive i uskiltet, til hvortiden vi komme ved Daaben, indtil vi af din Naade maae blive evig salige sammen med den samme din elskede Søn Jesus Christus vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enhed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed. Amen.

Epistel. Philip. 4 C. 4 V.

Glæder eder i Herren altid, og atter siger jeg, glæder eder: Iader eders Taknemlighed være bitterlig for alle Mennesker. Herren er nær, sørger ikke for nogen Ting; men i alle Ting lader eders Begjæringer være de aabnbarede for Gud ved Bøn og vdring Formaning med Takgælle. Og Guds Fred, som overgaaer al Forstand, skal bevare eders Hjertter og eders Sind i Christo Jesu.

Evangel. Joh. 1 C. 19 V.

Og dette er Johannes Vidnesbyrd, der Jøderne fra Jerusalem sendte Præster og Leviter, at de skulle spørge ham ad: Hvo er du? og han bekiendte, og nægtede ikke; men han bekiendte: Jeg er ikke Christus, og de spurgte ham ad: Hvad da, er du Elias? Han sagde: jeg er ikke. Er du en Propheet? og han svarede, Nei. Da sagde de til ham: Hvad er du da, at vi kunne give dem Svar, som os have udsendt? hvad siger du om dig selv? Han sagde: jeg er hans Røst, som raaber i Ørken: bereder Herrens Vej, som den Propheet Esaias haver sagt. Og de, som vare udsendte, vare af Phariseerne. Og de spurgte ham ad, og sagde til ham: Hvi døber du da, om du ikke er Christus, og ei Elias, og ei en Propheet? Johannes svarede dem, og sagde: Jeg døber med Vand, men han staaer midt iblandt eder, den I ikke kender. Han er den, som skal komme efter mig. Hvilsten haver været for mig, hvis Elskningse jeg er ikke værdig til at opføre. Der

Rede udi Betbabama, paa hñin Side Jor-
dan, hvor Johannes da badte.

Christi Fødsels Dag.

Collect. Fader os alle vere:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig for
din store Naade og Barmhertighed, at du
haver ladet din siere Son ondnammiet vort Kød
og Bled, og formædelsk ham naadeligen hulpet
ud fra Spaden og den evige Død: V. bede dig,
oplyk vore Pieter med din Hellig Aand, at vi
for saadan Naade kunde være talnemmelige,
og dermed trode os i al vor Nød og griskens,
og saa ensfæret blive evindelig salige, forme-
dlig den samme din siere Son vor Herre Jo-
hann Esckum, som med dig lever og regierer i
Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra
Ewigbed og til Evigheden, Amen!

Epistel. Luce 1 C. 1 V.

Efter at Gud i 1. dunt Tid haver talet
mange Gange og i mange Maader til
Gædrene ved Profheterne, da haver han i
de sidste Dage talet til os formædelsk Gæm-
nen, hvilen han satte til en Urving over
alle Ting, formædelsk dog den han og gjorde
Verden. Hvilen, efterdi han er hans Her-
ligheds klare Skin og hans Væsens rette
Billede, som bær alle Ting med sit kraftige
Ord, da, efterat han havde forreistet vore
Synders Renselse formædelsk sig selv, satte
han sig hos Mariæ høre Haand i det
Høie; og er saa bleven saa meget hatere end
Englene, som han aldeles havde arbejdet
for dem; thi til
hvilken Engel haver han nogen Tid sagt:
du er min Son, i Dag fødte jeg dig?

Evangel. Luce. 2 C. 1 V.

Da det begav sig i de samme Dage, at der
udgik en Befaling fra Keiser Augustus
saa, at al Verden skulle beskædes til Elak.
Denne Beskrivelse var den allerførste, som
skede, der Cyrenius var Lands Herre i Cy-
rien

n. Og de gik alle at lade beskrive sig til fat, hver til sin Stad. Da drog og Joseph af Galilæa af den Stad Nazareth til Jorland, til Davids Stad, som kaldes Bethlem, fordi han var af Davids Huus og lægt, at han skulde lade beskrive sig til fat med Maria sin troløvede Hustru, nu var frugtommelig. Og det stede, mens vare der, da blev Tiden fuldkommen, at hun skulde føde; og hun fødte sin førstefødte Søn, og svøbte ham i Klude, og lagde ham ned i en Krybbe; thi de havde ellers intet Rum i Herberget. Og der vare Hyrder i den samme Eng, som laae i Marken, og vldte Nattevagt over deres Hiord. Og see, Herrens Engel stod uformodentlig hos dem, og Herrens Herlighed skinnede om dem, og de frygtede saare. Men Engelen sagde til dem: Frygter ikke; thi see! jeg forkynder jer en stor Glæde, som skal vnderfares alt Folket; thi eder er i Dag en Frelser fød, som er den Herre Kristus, i Davids Stad. Og dette skal være eder til et Tegn, I skulle finde et Barn svøbt i Klude, og liggende i en Krybbe. Og strax blev der hos Engelen en himmelske Hærskares Mangfoldighed, som vøbede Gud, og sagde: Være være Gud i det høieste! og Fred paa Jorden! og i Menneskene en Vilbehagelighed!

Aftenangs-Text paa Juledag.

Luc. 2 C. 15 V.

Og det stede, der Englene fore bort fra dem til Himmelen, da sagde Hyrderne til hverandre: saa lader os nu gaae lige hen til Bethlehem, at vi maae see det, som der er steet, hvilket Herren nu haver aabenbaret for os. Og de komme hasteligen og fandt både Maria og Joseph og Barnet liggende i Krybben. Og der de hø-

seer det, da forkyndede de overalt det Ord, som var sagt til dem om dette Barn; og alle, som dette hørte, forundrede sig over dette, som Hyrderne sagde til dem; men Maria bevarede alle disse Ord, og overbejdede dem i sit Hjerte. Og Hyrderne vendte tilbage igen, prisede og lovede Gud for alt det, som de havde hørt og seet, ligesom det var sagt til dem.

St. Stephans-Dag.

Collect. Fader og alle bede:

Devige barmhjertige Gud og himmelske Fader! du, som haver givet den hellige Stephan Naade, at han for et Ord og din elskelse Guds Skold blev dens første Martyr efter Jhu i Himlensfart, og med taalmodighed gjorde Gode for sine Forsølgere: Giv os ogsaa Naade, at vi taalmodigen kunde lide, hvad os tilfaldt efter din guddommelige Villie, og at vi ogsaa kunde elske vore Fiender og Uvenner, og bede for dem, for medelst den samme din elskelige Søn Jesum Christus, vor Herre, som med dig lever og regierer i Dellig Naade Færlighed, een sand Gud fra Ewighed og til Ewighed, Amen.

Lectien, Ap. Giern. 6 L. 8 V. og 7 L. 54 V.

Men Stephanus, fuld af Troe og Kraft, gjorde underlige Gierninger og store Tegn blandt Folket. Da skode der nogle op af den Skole, som kaldes de Libertiners, og de Epreners, og de Alexandrineres, og deres, som vare af Cilicia og Asien, og tvistede med Stephanus; men de kunde ikke staa den Viddom og den Aand imod, af hvilken han talte. Da bestillede de hemmeligen nogle Mænd, som sagde: Vi hørte ham tale bespottelige Ord imod Mozen og imod Gud. Saaledes oprørte de Folket og de Skole og de Skriftskole, og de fore ind paa ham, ropte ham bort, og førte ham for Raader; og de bestilte der falske Vidner, som sagde: Dette

ikke lader ikke af at

ttelige Ord imod dette hellige Sted, og
 Euben; thi vi hørte ham sige, at dens
 Jesus af Nazareth skal forstyrre dette
 , og forvende de Stikke, som Moses
 gav til os. Og alle de, som sadde i Raas
 tirrede paa ham, og de saae hans Ans
 om en Engels Ansigt. 7 C. 54 V. Da
 ret dem i deres Hjerter af Brede, og de
 Tænderne tilsammen over ham; men
 han var fuld af den Hellig Aand, saae
 stadig op til Himmelen, og saae Guds
 ighed, og Jesum staaende hos Guds
 Haand. Og han sagde: See! jeg seer
 lene aabne, og Menneskens Søn staae
 Guds høire Haand. Da raabte de med
 Røst, stoppede deres Øren til, og stor
 eendrægteligen ind paa ham, - stødte
 ud af Staden, og stenede ham. Og
 jerne lagde deres Klæder ned hos en
 Mandes Fodder, som heed Paulus. Saa
 de de Stephanum, som paakaldede
 , og sagde: Herre Jesu annam min
 ! Men han faldt ned paa Knæ, og
 te med høi Røst: Herre! tilregn dem
 denne Synd! og som han det sagde,
 an hen.

Evang. Matth. 23 C. 34 V.

rfør see, jeg sender til eder Propheter
 og Viise og Skriftefogte; og nogle af
 skulle I slaae ihjel og korsfæste, og
 e skulle I hadstryge i eders Skoler, og
 ølge dem fra een Stad til en anden: at
 skal komme over eder alt det retfærdige
 , som er udgydet paa Jorden, fra den
 erdige Abels Blod indtil Zachariæ, Ba
 iæ Søn, Blod, hvilken I sloge ihjel
 lem Templen og Alteret. Sandelig jeg
 eder, at alt dette skal komme over denn
 t. Jerusaleem! Jerusaleem! du, som ihj
 Propheterne, og stener dem, som

sendte til dig; hvor ofte ville jeg forsamlet dine Børn, ligesom en Hane forsamler sine Kyllinger under sine Vinger? men I ville ikke: See, eders Huse skal efterlades eder øde; thi jeg siger eder: I skulle herefter ikke see mig, førend I sige: lovet værre den, som kommer i Herrens Navn.

Søndag efter Trul.

Collect. Fader os alle bede:

Devige almægtige Gud! vi bede dig, at du vil naadelig høre og se os vore Bødd, at vi kunne vandre efter din Villie, og for din elskelige Føds Skuld bære og forfremmes i et guddeligt Fødsel, hilsen med dig her og reageret i Helligs Kants Fødsel, een sand Gud fra Fødsel og til Fødsel, Amen.

Epistel. Gal. 4 C. 1 V.

Jeg siger dog: Saa længe, s. m. Urvingen er et Barn, da er der ingen Forskiel imellem ham og en Tjener, endog han er en Herre over alt Gudsset; men han er under Fødsel og Blæmester indtil den bestittede Tid af hans Fader. Ligesaa og vi der vi vore Børn, da vare vi trælbandne under de første Verdens Elementer; men der Tidens Gyde kom, da sendte Gud sin Son, født af en Pionde og Foven underdanig, paa det han skulde forløse dem, som vare under Fødsen, at vi maatte faae Børnernes Udloarelse. Og efterdi I da ere Børn, da haver Gud udsendt sin Sønns Vland i eders Hjertter, som raaber: Abba Fader! Saa er du nu ikke mere en Tjener, men en Son, og er du en Son, da er du ogsaa Guds Urving formedels Christum.

Evangel. Luc. 9 C. 33 V.

Og Joseph og hans Moder forundrede sig paa de Ting, som bleve sagte om ham: og Simeon velsignede dem, og sagde til hans Moder Maria: See i denne er sat i et Guld og Opstandelse for mange i Israel, o

til et Tegn, som skal imodsiges. Ja der skal
og et Sverd trænge sig igiennem din Siel,
paa det at mange Hierterø Tanter skulle aas-
benbares. Og der var en Prophetinde, An-
na, Phanaels Daatter, af Usser Stamme,
hun var kommen til en høi Alder, og havde
levet syv Aar med sin Huushjænde efter sin
Jomfrudom, og nu var hun en Enke ved fire
og firestidstive Aar gammel, som aldrig
kom af Tempelen, men tjente Gud med Fas-
ten og Beden Nat og Dag. Denne samme
kom just dertil i den samme Stund, og iliges-
maade prisede Herren, og talte om ham til
alle, som forventede Freløsning i Jerusa-
lem. Og der de havde fuldkommet Alting
efter Herrens Lov, da fore de til Galileen;
igien til deres Stad Nazareth; men Børnet
vorte og blev stærk i Aanden, fuld med Wiis-
dom, og Guds Naade var over ham.

Nyt - Aars Dag.

Collect. Fader os alle bede:

O barmhertiae evige Gud, himmelske Fader!
som formedelt Omvendelsen vilde give din
elskede Søn under Loven, at vi dermed skulde
freløses fra Lovens Forbandelse: Giv os din
Naade, at vi saa kunde vorde deelaatige i sam-
me Freløsning, at vi til evig Tid kunne blive
salige, formedelt den samme din elskede Søn,
vor Herre Jesum Christum, som med dig lever
og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand
Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Gal. 3 v. 23 v.

Men førend Troen kom, da vare vi forba-
rede under Loven, og indsluttede til
den Troe, som skulde aabenbares. Saa har
der da Loven været vor Løgmester til
Christum, paa det vi skulde blive retfærdige
gjorde formedelt Troen; men nu Troen er
kommen, da ere vi ikke mere under Løgme-
steren; thi I ere alle Guds Børn formet af

Troen i Christo Jesu. Thi saa mange af
 eper, som ere døbte til Christum, I have og
 itært Christum. Her er hverken Jøde eller
 Græke, her er hverken Tjener eller Fri, her
 er hverken Mand eller Qvinde, thi I ere
 allesammen een i Christo Jesu. Ere I
 da Christi, saa ere I jo Abrahams Sød
 og Arvinger efter Forjættelsen.

Evangel. Luc. 2 C. 31 V.

Dg der otte Dage vare fuldkomne, at
 Barnet skulde omstaares, da blev hans
 Navn kaldet JESUS, som det var kaldet
 af Engelen, førend han blev undfangen i
 Moders Liv.

Søndag efter Nint-Mar.

Collect. Fader os alle bede:

D Herre Gud, himmelske Fader i du som lod
 din kære Son Jesum Christum blive frem-
 med og Udlænding i Egypten for vor Skold,
 og førte ham frem igien udkadt til sit Fædrener
 Land: vi bede dig, giv os din Naade, at vi
 arme Menneſker, som ere Fremmede og Udlæn-
 dinge i denne farlige Verden, maatte snart igen
 komme hjem til Himmeriges Rige, vort rette
 Fædreland, der at leve altid i Hærlighed og
 Glæde for din Søn Jesu Christi Skold, som
 med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenig-
 hed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewig-
 hed, Amen.

Epistel. Rom. 2 C. 19 V.

Dg nu vide vi, at hvad som Loben siger,
 det siger den til dem, som ere under Lø-
 ven, paa det at hver Mund skal tilstoppes, og
 al Verden skal være Skyldig for Gud. Derfor
 kan intet Riød worde rettfærdiggjort for ham
 formedelst Lobens Gjerninger; thi af Loben
 kommer Syndens Kundskab, men nu er
 Guds Retfærdighed aabenbaret uden Lø-
 ven, og haver Bevissning baade af Loben og
 Propheterne: jeg mener den Guds Retfær-
 dighed, som kommer formedelst Troen til Je-
 sum Christum til alle og over alle, som troe

Matth. 2 C. 19 V.

Men der Herodes var død, see! da aabens-
baredes Herrens Engel i en Drøm for
oseph i Egypten, og sagde: Stat op, tag
barnet og hans Moder til dig, og drag hen
Israels Land; thi de ere døde, som stode
ter Barnets Liv. Og han stod op, og tog
barnet og hans Moder til sig, og kom til
Israels Land. Men der han hørde, at Her-
odas var Konge i Jødeland i sin Faders
Herodes Sted, da befrygtede han sig at kom-
me derhen; men som han blev advaret af
 Gud i en Drøm, drog han tilfide hen i den
saligste Egn; og han kom derhen, og boe-
de i en Stad, som kaldtes Nazareth, at det
fulde fuldkommes, som sagt er ved Pro-
pheterne: Han skal hedde Nazareus.

Første Sønd. eft. H. T. Kongerød.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som for-
medelst din Naade og Belsignelse haver
ibet os Børn og Bønder, vi bede dig, giv os
saadanne Hjertter, at vi kunne give dem gode
Exempler, hverken forarge dem med Ord eller
Gjerninger, men holde dem flitteligen til Kir-
ke, at høre dit salige Ord, og giv dem din Naad
og Naade, at saadan Gød kan bære god Frugt,
aa det de kunde leve dig til Lov, Ære og Pris,
og andre Folk til Nytte og Forbedring, og ingen
til Forargelse, ved din elskelige Søn Jesus
Christum vor Herre, som med dig lever og re-
gerer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud
for Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Röm. 12 C. 1 V.

Saa formaner jeg eder, fiere Brødre! ved
Guds overflødige Barmhertighed, at
I fremstille eders Legemer til et levende,
helligt og Gud velbehageligt Offer, som er
eders fornuftige Guds Tjeneste. Og stikker
der ikke lige efter denne Verden; men bliver
forvandlede formedelst eders Sindes Fornel

else, paa det at I kunne prøve, hvilken der er den Guds gode, velbehagelige og fuldkomne Villie; thi jeg søger formædlest den Raad, som mig er givet til hver Mand, som er iblandt eder, at ingen skal tænke at forstaae over det, som han har at forstaae, men at han skal forstaae til Maadelighed, ligesom Gud har uddelt til enhver Troens Raad; Thi ligesom vi have mange Lemmer paa eet Legeme, men alle Lemmer have ikke eens Forretning, saa ere og vi mange eet Legeme i Christo; men indbyrdes ere vi hoerandres Lemmer.

Evang. Luc. 9 C. 42 R.

Dg der Jesus var tolv Aar gammel, gif de den op til Jerusalem, efter Høstidens Eedvane. Der de nu havde fuldendte Dage, og al hiem igen, blev Farnet Jesus tilbage i Jerusalem, og Joseph og hans Moder vidste det ikke; men, som de meente, at han havde været iblandt Selskabet paa Betan, komne de en Dags Reise og ledte efter ham iblandt Elægtninge og Røvdynge. Da der de fandt ham ikke, gif de tilbage igen til Jerusalem, og ledte efter ham. Og det begav sig tre Dage derefter, da fandt de ham siddende i Templet midt iblandt Færterne, at han haade herte dem, og tilsvurgte dem: og alle de ham hørte, forundrede sig jaare paa hans Forstand og Stensvar. Da der de saae ham, bleve de forfærdede, og hans Moder sagde til ham: Søn! vi givte dig os dette! See! din Fader og jeg ledte efter dig med Bedrøvelse. Og han sagde til dem: Hvad er det, at I ledte efter mig? Vide I ikke, at det ber mig at være i de Forretninger som er min Faders? Men de forstode de Ord ikke, som han talte med dem. Saa gif han med dem og kom til Nazareth, og

var den underdanig; men hans Moder bevarede alle disse Ord i sit Hierte. Og Jesus forfremmedes i Riisdom, Alder og Naade hos Gud og Menneffene.

Anden Sønd. ef. H. T. Kongerød.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver givet os din Naade, og lader os komme i den hellige Egtelabs Stand, og dermed bevaret os fra Horerie og Skierlevnet: Vi bede dig, gib os din Hellig Aand, som kan regiere os derudi, at vi kunne leve eendragtelligt med hverandre, og ingen Marsag give til Brede og Usamdrægtighed; men at vi kunne leve i Kierlighed og Gudsfægtighed, paa det, at om vi blive ikke frie fra Bristelse, vi kunne dog altid fornemme din naadige Hielt, og opfæde vore Børn efter din Villie, og i Troe og Tillid saaledes fremdrage vort Levnet her paa Jorden, at vi kunne blive til evig Tid salige, formedelst din Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Rom. 12 C. 16 V.

Og efterdi vi have adskillige Naade: Gaver, efter den Naade, som os er given, enten det er Prophetie, da skal den være lige efter Troens Naade, eller et Embede, da lader os tage vare paa Embedet, eller om nogen lærer, da skal han tage vare paa Lærdommen, eller og formaner nogen, den være paa Formanelsen. Giver nogen, da lad ham give eenfoldigen: Staaer nogen noget for, han gjøre det med Glid; og gjør nogen Barmhiertighed, han gjøre det med Glæde. Ederes Kierlighed være uden Skæmt; haver Afstøje for det Onde, men hænger fast ved det Gode; elsker hverandre af Hiertet med broderlig Kierlighed, og kommer hverandre til Forn med Erhødighed. Været ikke lader i et I skulle gjøre, været brændende i Na-

den, og tjener Herren! Været glade i Haaret, taalmodige i Bedrøvelse og vantro i Vreden. Tager eder de Helliges Modersfughed an, og laaner gierne Herrens. Velsigner dem, som eder forfølge: velsigner og bander ikke. Frøder eder med de Glade, og græder med de Grædende: haver eet Sind mod hverandre, og trægter ikke efter høie Ting; men holder eder lige med de Fornedrede.

Evang. Job. 2 C. 1 V.

Og paa den tredje Dag skede et Bryllup i Cana udi Galilæa, og Jesu Moder var der, der var og baade Jesus selv og hans Disciple indbudne til Brylluppet: og der blev fattedes Vin, Rger Jesu Moder til ham: De have ikke Vin. Jesus Rger til hende: Kvinde! hvad haver jeg med dig at giere? Min Time er endnu ikke kommen. Da sagde hans Moder til Tjenerne: Hvad som han Rger eder, det giør. Og der var sex Vandkar af Steen satte efter Jødernes Renselses Skik, hvoraf ethvert kunde holde so, eller tre Maader. Jesus Rger til dem: Holder Vandkarrene med Vand; og de soldte dem til det øverste. Og han Rger til dem: Skenker nu i, og bærer det til Riegemeesteren; og de bære det frem. Men der Riegemeesteren smagede Vandet, som var bleven til Vin, og vidste ikke hvorfra det kom, men Tjenerne, som havde est Vandet, vidste det, da kaldede Riegemeesteren Brudgommen, og sagde til ham: Hver Mand sætter gierne den gode Vin først frem, og naar de ere blevene drukkne, da der som tægere er; men du haver forbaaret den gode Vin indtil nu. Denne Begyndelse gjorde Jesus paa sine underlige Tegn i Cana udi Galilæa, og han aabenbarede sin Herlighed; og hans Disciple troede paa hannem.

bedte Søndag efter Hellig Tre- Kongers Dag.

Collect. Fader os alle bede:

almægtige, evige Gud! vi bede, at du naadelig ville see til vor Støbelighed, udrette din vældige Haand til at bestierme imod vore Fiender, formedelst Jesum Christi din Søn vor Herre, som med dig lever og ræder i Hellig Aands Genighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel Rom. 12 C. 16 V.

Ærer ikke floge hos eder selv: betaler ingen Ondt med Ondt: beslitter eder at gøre det, som godt er for alle Mennesker. Er det mueligt, da haver Fred med alle Mennesker, saa meget som staaer i eder. Hevner eder ikke selv, mine Allersreste! men giver Bredden Rum; thi der staaer skrevet: Hønnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren; dersom en Fiende hungrer, da giv ham Mad, tørst han, da giv ham Drikke; thi naar du det gør, da samler du gloende Kul paa hans hoved. Lad dig ikke overvinde af det Onde, men overvind det Onde med det Gode.

Evangel. Matth. 8 C. 1 V.

Der han gik ned af Bierget, fulgte meget Folk efter ham, og see, der kom en Spedalsk og tilbød ham, og sagde: Herre! om du vil, da kan du vel rense mig; da udrakte Jesus sin Haand og rørte ved ham, sigende: Jeg vil: vær reen! Og strax blev han reen af sin Spedalskhed. Og Jesus sagde til ham: See til, at du siger ingen det; men af hen og betee dig for Præsten, og ofre den Gabe, som Moses haver befaleet til et Vidnesbyrd for dem. Og der Jesus gik ind i Capernaum, da kom der en Hovedsmand til ham, som bad ham, og sagde: Herre! min

Tiener ligger hjemme berøvet og rind
svart. Jesus sagde til ham: Jeg vil kuru
me og helbrede ham; men Hovedsmanden
svarede og sagde: Herre! jeg er ikke værd at
du skal gaae under mit Tag; men sig til en
et Ord, saa bliver min Tiener helbredet; thi
jeg er og et Menneſke under andres Herre
dom, som haver Stridsmand under mig.
Naar jeg ſiger til den ene: Gaa hen! ſaa
gaaer han, og til den anden: Kom hid! ſaa
kommer han, og til min Tiener: Gør det!
ſaa gør han det. Der Jesus det hørte, for
undrede han ſig, og ſagde til dem, ſom fulgte
te ham: Sandelig jeg ſiger eder: ſaa ſtor en
Troe haver jeg end ikke fundet i Iſrael. Men
jeg ſiger eder: Mange ſkulle komme af Øſter
og Veſter, og ſidde til Bords med Abraham,
Iſaak og Iacob i Himmeleriges Rige; men
Rigets Børn ſkulle kaſtes hen ud i det udi
vortte Merke, der ſkal være Graad og Tænn
deres Gnidſel. Og Jesus ſagde til Hoveds
manden: Gaa bort, dig ſkee, ſom du troet
de! Og hans Tiener blev helbredet i den
ſamme Time.

Fjerde Sondag efter Hellig Tre Konger. Dag.

Collect Fader os alle bede:

Herre Gud, himmeſke Fader! du ſom af dit
faderlige og gode Raad ſkier dine Børn
her paa Jorden under Koſt, og laver komme
alſk.lige Storme over os, at dæmpe Gnden
med, og øge os i Troen, Naade og idelige Bøn
ner: vi bede dig, at du vil forbedre dig over
os og forſaffe os nådning Hielp i alle vore
Truffelſer og Nød, ſaa at vi kunne liende din
Naade og faderlige Villand, og med alle Frel
gene leve og priske dig til evig Gud, formiddelt
din Lerce Son, vor Herre Jeſum Chriſtum,
ſom med dig lever og regierer i Hellig Aand
Enighed, een ſand Gud fra Ewighed og til
Ewighed, Amen.

Epistel. Rom. 13 T. 8 V.

ærer ingen noget Skyldige, uden at elske hverandre; thi den, som elsker den anden, haver fuldkommen Lov; thi dette: Skal ikke bedrive Hoer: Du skal ikke e ihiel: Du skal ikke stæle: Du skal ikke e falsk Vidnesbyrd: Du skal ikke begies og om der er noget andet Bud mere, det ttes i dette Bud, ligesom i en Hovedsum, lig i dette: Du skal elske din Næste, som selv. Kierlighed gjør sin Næste intet t, derfor er Kierlighed Lovens Fuldmelse.

Evang. Matth. 8 T. 32 V.

der han gif ud i Skibet, fulgte hans Disciple med ham, og see, der begyndt en stor Storm i Havet, saa at Skibet ltes af Bølgerne; men han sov. Da gif s Disciple til ham, vakte ham op, og de: Herre! hielp os! vi forgaae; men han de til dem: I lidet Troende! hvi ere I frygtagtige? Saa stod han op, og truede et og Havet, og det blev gandske stille. Menneffene forundrede sig og sagde: d monne denne være for een, at baade et og Havet ere ham lydige.

nte Søndag efter Hellig Tre-
Kongers Dag.

Collect. Fader os alle bede:

re Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver saaet den gode Sæd, dit hellige i vore Hierter, vi bede dig, at du vil forst din Hellig Aand lade denne Sæd blive ide i os, og bevar os fra den onde Fiende, an saaer ikke Klinte der iblandt. Bevar a kiødelig Troghed, og hielp os i allehaande eller, inatil vi blive evindeligt salige, ved samme din elskelige Søn Jesum Christum Herre, som med dig lever og regierer i Aands Eenighed, een sand Gud fra Evig til Evighed, Amen.

ved Mose i Elfen og i Hædet. Og de aade alle den samme aandelige Mod, og drak alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte med dem: og Klippen var Christus. Men Gud havde ikke Behagelighed til de fleste af dem; thi de ere nedfagne i Orfen.

Evang. Matth. 20 C. 1 V.

Ethi Dimmertiges Rige lignes ved en Huusbonde, som udgik tidlig om Morgen, at leie Arbeidere i sin Vingaard; og der han blev forligt med Arbeiderne om en Penge til Daglon, da sendte han dem hen i sin Vingaard. Eiden gik han ud ved den tredje Time, og saae andre staae ledige paa Torvet, og saade til dem: Gaaer I ogsaa hen i Vingaarden, og hvad ret er vil jeg give eder; og de gik derhen. Han gik atter ud ved den fjerde og niende Time, og gjorde ligesaa. Men ved den ellefte Time gik han ud, og fandt andre staae ledige, og sagde til dem: Hvi staae I her den ganske Dag ledige? De sagde til ham: Fordi ingen leiede os. Da sagde han til dem: Gaaer I ogsaa hen i Vingaarden, og hvad ret er, det Puller I faae. Der det blev nu Aften, sagde Vingaardens Herren til sin Foged: Kald Arbeiderne frem, og giv dem deres Løn, og begynd paa de sidste indtil de første. Da komme de, som vare leiede ved den ellefte Time, og fik hver sin Penge. Og der de første komme, mente de, at de skulde faae mere; men de fik ogsaa hver sin Penge. Og der de fik den, knurrede de imod Huusbonden, og sagde: Disse sidste have illsun arbeidet en Time, og du haver gjort dem lige med os, som have baaret Dagens Byrde og Hæde. Men han svarede, og sagde til een af dem: Min Ven! jeg giver dig ikke Uret, er du

forligt med mig om en Penge? Tag da hvad du er, og gaa bort; men jeg vil give denne sidste, ligesom dig. Eller, haver jeg ikke Magt til at gjøre med mit, hvad jeg vil? eller er dit Die ondt, fordi jeg er god? Saa skulle de sidste blive de første, og de første de sidste; thi Mange ere faldede, men Saa ere udvalgte.

Søndag Sexagesima.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver formædelt din Søn, Christum Jesum, saadet dit hellige Ord iblandt os. Vi bede dig, at du vil med din Hellig Aand saa berede vore Hjerter, at vi samme dit Ord med tilbørlig Glid og Andagt kunde høre, glemme det i gode Hjerter, og bære Frukt deraf i Laalmodighed, paa det vi skulle ikke hænge ved Synden, men med din Hielp dempe den, og i allehaande Forsølgelser trøste os ved din Naade og evige Hielp, formædelt den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, en sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 2 Cor. 12 C. 2 V.

Jeg kiender et Menneske i Christo, for fior: ten Aar siden, (hvad heller han var i Legemet, veed jeg ikke, eller han var uden Legemet, det veed jeg og ikke, Gud veed det). Saa: dan een, som var henrykt ind i den tredie Himmel. Og jeg kiender det samme Mens: neste (hvad heller han var i Legemet, eller uden Legemet, veed jeg ikke: Gud veed det.) Hvorledes han blev henrykt ind i Paradis, og hørte usigelige Ord, hvilke intet Mennes: ke kan udsige. Af dette samme vil jeg rose mig, men af mig selv vil jeg ikke rose mig uden af min Skrøbelighed; dog dersom jeg ville rose mig, blev jeg derfor ikke daarlig: thi jeg vil sige Sandhed. Men jeg hold

mig detsfra, paa det at ingen skal tænke høiere om mig, end som han seer hos mig, eller hører af mig. Og at jeg skal ikke ophøre mig af de høie Aabendarelsjer, da er mig givet en Væl i Røddet, den Satans Engel, som mig skal slaa ned Røve, paa det jeg ikke skal ophøre mig. For hvilket jeg formanede Herren tre Gange, at han maatte vige fra mig; men han sagde til mig: Lad dig roie med min Naade, thi min Kraft fuldkommes i Skrøbelighed. Derfor vil jeg helst rose mig af mine Skrøbeligheder, paa det at Christi Kraft maa boe i mig.

Evang. Luc. 8 C. 4 V.

Som der var nu meget Folk tilfammen, endog de, som af Stæderne vare reusle til ham; da sagde han ved en Lignelse: Der gik en Sædemand ud at saae sin Sæd, og i det han saæde, faldt noget hos Veien, og blev bortstraadt, og Aeglene under Himlen aade det op. Og noget faldt paa en Klippe, og saasnart det vorte op, vildnede det, fordi det havde ikke Rødder. Og noget faldt midt iblandt Tørne, og Tørnene vorte op med, og kvalte det. Og noget faldt i god Jord, og det vorte op og bar hundrede fold Frugt. Der han det sagde, raabte han: Hør, som haver Øren at høre med, han hør! Da spurgte hans Disciple ham ad, og sagde: Hvad Lignelse skal dette være? Og han sagde: Eder er det givet, at vide Guds Røges Hemmeligheder; men de andre i Lignelser, at de Seende skulle dog ikke see, og de Hørende dog ikke forstaae. Men dette er Lignelsen: Sæden er Guds Ord. Da de, som ere hos Veien, ere de, som det høre, derefter kommer Djevelen, og tager Ordet af deres Hjerter, paa det de ikke troe og blive salige. Og de paa Klippene ere de, som paa Guds Ord troe med Glæde, naar

Høre; men disse have ingen Røe, som troe en Tiid, og de falde fra i Fristelsens Tiid. I det, som faldt iblandt Torne ere de, i det høre og gaae bort, og qvæles af te Livs Omhyggelighed, Riigdom og Mylder, og bære ingen Frugt til Fuldminenhed. Men det, som faldt i god Ord, ere de, som høre Ordet og bevare det i smukt og godt Hierte, og bære Frugt i Taalmodighed.

Fastelavns Søndag.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som aabenbarede dig med den Hellig Aand og al Naade hos din kære Sønns Daab, som over lagte paa sig alle vore Synder, og viiste med din Røst til ham, at vi formedelst ham alle have Naade og Syndernes Forladelse: bede dig, behold os i Troen til dig. Og erdi vi ere ogsaa døbte efter din Befaling, din kære Sønns Exempel, da styrk vor Troe med din Hellig Aand, og hjælp os til det evige og Salighed ved den samme din elskelige søn Jesum Christum vor Herre, som med dig er og regierer i Hellig Aands Eenighed, een tid Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Pet. 3 C. 18 V.

Hi og Christus selv leed engang for Synder: den Retfærdige for de Uretfærdige: paa det han derved maatte føre os til Ud, han, som blev dødgiort efter Rigt, men levendegiort efter Aanden? i hvilke han gif bort, og prædikede for Mænd, som vare i Forvaringen, hvilke fordomme troede, der Guds Langmodighed forstode engang udi Noe Tiid, da Arken imidlertid blev bereed, i hvilken faa, det er otte iele, bleve frelst i Vandet. Til hvilket og Naben nu svarer, som givr os salige. Ikke i Ureenligheds Borttagelse paa Riddet, i en god Samvittigheds Vagt med Gud, i edelst Jesu Christi Opstandelse, hv

fen, efter at han er ordfaren i Himmelet, er nu hos Guds høire Haand, hvor Englene og de Vældige, og Krafterne ere ham underdanige.

Evang. Matth. 3 C. 12 V.

Maa den Tid kom Jesus af Galilæa til Jordan til Johannem, at han vilde døbes af ham; men Johannes formeente ham det høit, og sagde: Jeg haver vel behøvet at døbes af dig, og du kommer til mig? Jesus svarede, og sagde til ham: Lad det nu saa være, thi saa bør det os at fuldkomme al Rensfærdighed. Da tilstøbede han ham. Og der Jesus var nu døbt, stæde han strax op af Vandet: og see, da aabnedes Himmelen over ham, og han saae Guds Vand forened, som en Due, og komme over ham. Og see: der kom en Røst ned af Himmelen, som sagde: denne er min Søn, den elskelige, i hvilken jeg haver min Velbehagelighed.

Forste Søndag i Fasten.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, efterdi den ættelige Fjende, Kædet og altid berester Aaer, og som en broende Røbe aaser omkring os, og søger, at han kan erstatte os; at du for din Søn Jesu Christi Døds og Fines Skold vil med din Helligs Vands Naade komme os til Hjelp, og ved dit Ord styrke vore Dierter, paa det vor Fjende ikke faaer Vraak over os; men at vi altid kunne forblive i din Naade, og worde evindelig salige, ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Fæder, som med dig lever og regierer i Helligs Vands Enighed, een sand Gud fra Ewighed og til Ewighed, Amen

Epistel. 2 Cor. 6 C. 1 V.

Derfor, som Guds Medarbeidere, forman-
ne vi og eder, at I ikke tage Guds Naade
de forgieves. Thi saa siger han: Jeg behøver
de dig i den behagelige Tid, og hiold dig
paa Salighedens Dag: se! nu er den tid

dagelige Tid, see nu er Salighedens Dag som ikke i nogen Ting give nogen Forarselse, paa det vort Embede skal ikke lastes, men bevise os selv i alle Ting som Gudnære, i megen Taalmodighed, i Trængsel, i Nød, i Angest, i Slag, i Fængsel, i Dødsangst, i Arbejde, i Uarbaagenhed, i Faste, i Uro, i Videnkab, i Langmodighed, i Udvillighed, i den Hellig Aand, i ustrømmelig Kjærlighed, i Sandheds Ord, i Gudnæst, formedelst Ketsfærdighedens Baabel, som staaer paa den høire og venstre Side, velsigne og Bannere, formedelst ondt Rygte og ondskabsfuldt Rygte. Som Bedrager, og dog sande: som ubekiendte, og dog bekiendte: som der døe, og see, vi leve: som de, der er i Sæde, og dog ikke ihjelslagne: som bedrøvede, men dog altid glade: som fattige, men dog gjøre mange rige: som de, der have alt, og eie dog alting.

Evang. Matth. 4 C. 1 V.

Ja blev Jesus bortført af Aanden i Ørken, for at fristes af Dievelen. Og da han havde fastet i fyrre Dage og fyrre Nætter, hungrede han omflider. Da Friesten gik til ham, og sagde: Er du Guds Søn, da sig, at disse Stene blive Brød. Men han svarede, og sagde: Der staaer skrevet: Mennesket lever ikke af Brød allene, men af hvert Ord, som gaaer ud af Guds Mund. Da tog Dievelen ham med sig til den hellige Stad, og satte ham paa Tegen af Templet, og saade til ham: Er du Guds Søn, da lad dig falde ned, thi der er skrevet: Han skal give sine Engle Befaling om dig, at de skulle bære dig paa Hænderne, paa det du ikke skal støde din Fod paa nogen Steen. Da sagde Jesus til ham: Staaer atter skrevet: Du skal ikke friste din Gud. Da tog Dievelen ham

med sig op paa et saare høit Bierg, og viste ham alle Verdens Riger og deres Herligheder, og sagde til ham: Alt dette vil jeg give dig, om du falder ned og tilbeder mig. Da sagde Jesus til ham: Vrig bort fra mig, Satan! thi der staar skrevet: Du skal ikke bede Herren din Gud, og tiene ham alene. Saa forlod Dævelen ham; og see, da komme Englene frem og tjente ham.

Anden Søndag i Fasten.

Collect. Læder os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedelsk din Helligs Hånd skaffe vore Fæder, og gøre os visse i Troen og Haabet paa din Naade og Barmhertighed, paa det, at endog vi have Marianne til os troge paa vor Samvittighed, Sønders og Uvisheds Døgne, at vi alligevel med den Ensomme Lunde kunne bære hart ved din Naade, og i al vor Nød og Tristelse finde Hjælp og Redning hos dig ved den samme din elskelige Søn Jesus Christus vor Herre, som med dig lever og regerer i Helligs Hånd Egenhed, en sand Gud fra Ewighed og til Ewighed, Amen.

Epistel. 1 Thess. 4 C. 1 V.

Saa bede vi eder fremdeles, kære Brødre! og formant eder i den Herre Jesus, at ligesom I have nu ankommet af os, hvorefter I skulle vandre og være Gud behagelige, I da maatte blive jo mere og mere derved fuldkomne; thi I vide, hoordanne Gud vi gave eder formedelsk den Herre Jesus. Thi dette er Guds Vilje, nemlig eders Helliggjørelse, og at I skulle slippe Horene, og enhver af eder skal vide at bevare sit Kari Helliggjørelse og Ære, ikke i Begierligheder og ondt Lyster, som Hedningerne, der ikke kende Gud, og at ingen skal undertrykke, eller forfordele sin Broder i nogen Handel; thi Herren er Hovner over alt dette, som I og tilforn have sagt og vidnet for ed

ordi at Gud falde os ikke til Ureenhed, en til Herlighed.

Evang. Matth. 15 C. 21 V.

Ja gik Jesus ud derfra, og drog bort imod Tyri og Sidons Egne; og see en Cana: eist Kvinde kom ud af de samme Grændse, og raabte efter ham, og sagde: Al Herre, du Davids Søn, forbarme dig over mig! min Daatter plages ilde af Dievelen. Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadde hans Disciple frem, bade ham, og sagde: Til dig dog af med hende; thi hun raaber efter os. Han svarede og sagde: Jeg er ikke sendt uden til de fortabte Gaar af Israhels Huus. Da kom hun og tilbød ham, og sagde: Herre, hielp mig! Han svarede og sagde: det er ikke smukt, at man tager Brødt fra Børnene, og fæster det for Hunde. Men hun sagde: Ja, Herre! for iaa Hunde de dog af de Smuler, som falde af deres Herres Bord. Da svarede Jesus, og sagde til hende: O Kvinde! din Troe er stor, dig og dine, ligesom du vil; og hendes Daatter blev frisk fra den samme Time.

Tredie Søndag i Faste.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som blev for lod din kiære Søn, vor Herre Jesum Kristus, vorde et Menneſte, at han skulle hindre Dievelens Tyrannie og befri os fra den ondes Tyrannie; vi bede dig forst for saadan naadig Hielp, og derfor bede vi dig, at du vil i alle Giffelser adelig komme os til Hielp, vogte os fra fiendelig Trugthed, og med din Hellig Aand naadig bevare os ved dit Ord og din sande Tro, at vi kunne indtil Enden blive friede fra den ondes Fiende, og ved den samme din elige Søn Jesum Kristus, vor Herre, blive endelig salige; han, som med dig lever og regerer i Hellig Aands Eenighed; een sandt fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Eph 5 C. 1 V.

Saa værre nu Guds Efterfølgere, som elskelige Børn, og vandrer i Kierlighed, ligesom Christus elskte os, og gav sig selv hen for os til en Gave og Elags Offer, Gud til en sød Lugt. Men Horerle og al Ureenlighed eller Gierlighed, lader end ikke nævnes engang blandt eder, som det bør de Hellige. Ikke heller stemme Ord og gæffeligg Snal, eller Ektenn, som eder ikke sømmer, men meget mere i afslæsse. Thi dert skule I vide, at ingen Ektornere eller Ureen, eller Gierlig (hvilken er en Afguds Tyrker) haver Ord i Christo og Guds Rige. Lader ingent forsøre eder med forsængeligt Ord; thi for saadanne Ting komnter Guds Brede over Bantroens Børn. Derfor værter ikke I et Stalbrødre; thi I vare ved fordmærkhet, men nu ere I et lys i Herren. Vandrer da som Iosers Børn. Thi Mandens Frugt er udi al Godhed og Retsfærdighed og Sandhed.

Evang. Luc. 11 C. 14 V.

Da han drev en Dievel ud, og han var stum; og det stede, der Diepelen var udfaren, da talede den Stumme, og Folket forundrede sig. Men nogle af dem sagde: Han driver Dieble ud ved Beelzebub, den overste blandt Dieblene; men de andre fristede ham, og begierede et Tegn af ham fra Himmelen. Men som han fornaa deres Tanke, sagde han til dem: Hørr Rige, som vorder ueens med sig selv, bliver rde, og et Hus, som er adskilt imod sig selv, falder. Er da Satan og ueens med sig selv, hvorledes skal hans Rige blide bestandigt, efterdi I kae, at jeg uddriver Dieble ved Beelzebub? og om jeg uddriver Dieble ved Beelzebub, ved hvem uddriver da eders Børn dem? derfor skule I

være eders Dommere. Men dersom jeg nder driver Dieble ved Guds Finger, da er jo Guds Rige kommen til eder. Naar som en stærkt Bevæbnet bevarer sit Pallads, da bliver det, han haver, med Fred; men kommer der een over ham, som er stærkere end han, og overvinder ham, da tager han hans fulde Rustning, som han forlod sig paa, og bytter Kobet. Hvo som ikke er med mig, han er imod mig, og hvo som ikke samler med mig, han adspreder. Naar den urene Mand udfarer af et Menneske, da vandrer han igiennem tørre Stæder, og søger Hvile, og naar han den ikke finder, siger han; Jeg vil vende om igien til mit Huus, som jeg gik ud af. Og naar han kommer, da finder han det feiet med Roste og vel prydet. Saa gaar er han bort, og tager syv andre Mander til sig, som ere arrigere end han selv, og naar de komme ind, boe de der, og det sidste bliver værre med det samme Menneske end det første. Men det begav sig, der han det sagde, opløstede en Kvinde iblandt Folket Kysten, og sagde til ham: Saligt er det Liv, som har dig, og de Brøste, som du diede; men han sagde: Ja! salige ere de, som høre Guds Ord, og bevare det.

Midfaste Søndag.

Collect Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som haver formædelt din Søn i Orken rigeligen bispiset fem tusinde Mænd, foruden Qvinde og Børn, med fem Brød og to Fiske; Vi bede dig, vær os saa naadelig hos os med din Bønselighed! Bevar os fra Gierrighed og Sorg for timelig Væring, at vi først kunne adspørge dit Rike og din Retfærdighed, og at vi kunne fornemme dine faderlige Gaver i alle de Ting, som høre til Liv og Siel, ved din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og riger i Hellig Mands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Gal. 4 C. 21 V.

Siger mia I, som ville være under Loven, hører I ikke Loven? Thi der staaer skrevet, at Abraham havde to Sønner, den ene af Tjenestegvinden, den anden af den Fri; dog den, som var af Tjenestegvinden han var født efter Kødets, men den af den Fri er født formædelsst Forfættelsen; hvilke Ord betegne noget andet. Thi disse Mødre ere de to Testamenter, det ene af Sina: Bierg, som fører til Trældom, hvilket er Ugat. Thi det Ugat er Sina: Bierg i Arabia, og kommer overens med Jerusalem, som nu er, og er i Trældom med sine Børn; men det Jerusalem, som er oven til, det er den Fri, som er alles døres Moder. Thi der staaer skrevet: vær glad, du Ufrugtsommelige; du som ikke føder, udbrød og raab du, som ikke er i Barnsød; thi den Enkeltes Børn ere mange flere end dens, som haver Mand. Men vi, kære Brødre! ere Forfættelsens Børn efter Isaa; da ligesom paa den Tid den, som var født efter Kødets, forfulgte den, som var født efter Aanden, saa gaaer det og nu til. Men hvad staaer Kristus? Udskød Tjenestegvinden og hendes Søn; thi Tjenestegvindens Søn skal ikke arve med den fri Kvindes Søn. Saa ere vi nu, kære Brødre! ikke Tjenestegvindens Børn, men den fri Kvindes.

Evangel. Job. 6 C. 1 V.

Derefter soer Jesus bort over den Galilauske Sø, som ellers kaldes Tiberiadis Sø; og meget Folk fulgte ham, fordi de saae hans Tegne, som han gjorde paa de Sæer. Men Jesus gif hen op paa et Bierg, og satte sig der med sine Disciple. Og det var nær Naaste Jødernes Høitid. Der Jesus nu oplestede sine Pine, og saae, at det var

om meget Folt til ham, sagde han til Philippum: Hvor k  be vi Brød, at disse kunne   de? Men han sagde det, for at forsøge ham, thi han vidste selv, hvad han vilde   re. Philippus svarede ham: Brød for to hundrede Penge er ikke nok til dem, at enhver af dem tager noget lidet. En anden af hans Disciple, som var Andreas, Simonis letri Br  der, siger til ham: Her er en liden Dreng, som haver fem Bygbr  d og to m  ae Fiske, men hvad er det iblandt saa mange? Da sagde Jesus: Stikker Foltet il   de; thi der var meget Græs på den Sted. Og der satte sig ned hen ved fem tusinde Mænd i Tallet. Og Jesus tog Brødene, og takkede, og gav sine Disciple dem, men Disciplene deelte dem igien ud til dem, som havde sat sig ned; deslige også af de sm  ae Fiske saa meget, som de vilde. Der de nu vare n  tte, siger han til sine Disciple: Sænker tilsammen de overblevne   vninger, at der intet spildes. Da samtede de dem tilsammen, og fyldte tolv Kurve med   vninger af de fem Bygbr  d, som vare levne tilovers for dem, som havde   det. Der Menneskene nu saae det Tegn, som Jesus havde gjort, sagde de: Denne er visselig en Prophet, som skal komme til Verden. Som Jesus da mærkede, at de ville komme, og tage ham med Magt, at de kunde giøre ham til Konge, vigede han atter op på hierget selv allene.

Mariae Bebudelses Dag.

Collect. Fader os alle bede:

Dalms  gtige Gud! du, som af din usigelige Naade vilde, at din Søn skulde annamme menneskelig Natur på sig af den hellige Jomfrue Maria efter den Engleste Hilsens Bebudelse, giv os naadelig, at vor syndige Unders  telse kan blive reen af hans hellige Unders  telse, formedelst den samme din elskelige   

Jesum Christum, vor Herre, som med dig se-
der og regierer i Høi- og Lønds Røigbed, een
sand Gud i en Røigbed og i en Røigbed, Amen.
Lectien. Esaiæ 7 C. 10 V.

Og Herren talede ydermere til Achas, og
sagde: Begier dig et Tegn af Herren
din Gud, og begier det enten i det Dybe her
neden til, eller i det Høie her oven til; men
Achaz sagde: Jeg vil intet begiere, at jeg
ikke skal friste Herren. Da sagde han: Na
vel, saa horer I af Davids Hus: Er det
eder for lidet, at I besvære Folket, at I ogsaa
ville besvære min Gud? Derfor skal
Herren selv give eder et Tegn: See, en Jom-
frue er frugtommelig, og skal føde en Søn,
hans Navn skal kaldes Immanuel, han skal
øde Smør og Honning, indtil han forstaaer
at forkaste det Onde, og udvælge det Gode.

Evang. Luc. 1 C. 26 V.

Men i den siette Maaned blev Gabriel
Engel udsendt af Gud til en Stad i
Galilæa, som hedder Nazareth, til en Jom-
frue, som var trolovet en Mand ved Navn
Joseph af Davids Hus, og Jomfruen heds-
te Maria. Og der Engelen kom ind til hende,
sagde han: Hil være dig, du Benaadede!
Herren er med dig, du velsignede itlandte
Qvinderne! Men der hun saae ham, forfæ-
dedes hun over hans Tale, og tænkte ved sig
selv: Hvad for en Hilsen dette skulle være,
Da Engelen sagde til hende: Frygt dig ikke,
Maria! thi du har fundet Naade hos Gud.
See, du skal undfange i Livet, og føde en
Søn, hans Navn skal du kalde Jesus; han
skal blive stor, og kaldes den Høiestes Søn;
og Gud Herren skal give ham Davids sin
Faders Stool. Da han skal regiere, som
en Konge over Jakob's Hus evindelig; og
der skal ikke være Ende paa hans Røigbed.

Da sagde Maria til Engelen: Hvorledes skal det gaae til, efterdi jeg veed af ingen Mand? Og Engelen svarede, og saadeti hende: den Hellig Aand skal komme over dig, og den Høiestes Kraft skal overstaae dig: derfor skal og det Hellige, som skal fødes af dig, kaldes Guds Søn. Na see! Elisabeth, din Frænte, er ogsaa frugtsommelig med en Søn i hendes Alderdom, og denne er den flette Maaned for hende, som ellers siges ufrugtsommelig; thi hos Gud er ingen Ting umuelig. Og Maria sagde: See! jeg er Herrens Tjenerinde, mig stee ligesom du haaber sagt. Og Engelen stiltes fra hende.

Palme: Søndag.

Collett. Ladet os alle bede:

S almægtige, evige Gud! som haver for medelst din elskelige Sønns Manddom givet alle Mennesker Ydmygheds Exempel, og ladet ham lide Pine og Død paa Korset for vore Synder: giv os naadelig, at vi i en ret Troe dette kunde kiende, og vogte os fra Synden, og ved en kristelig Aalmodighed blive deelagtige i hans hellige Pines og Døds Belæerninger, for medelst den samme din elskelige Søn, vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Philip. 25 V.

S hi og det samme Sind være i eder, som og var i Christo Jesu. Hvilken, der han var i Guds Skikkelse, holdt det ikke for et Røb at være Gud liig, men han fornedrede sig selv, i det han tog en Tjeners Skikkelse paa sig, og blev liig andre Mennesker, saa at han og blev funden i sin Skikkelse som et Menneske. Han fornedrede sig selv og blev lydig indtil Døden, ja til Døden paa Korset. Derfor haver og Gud høit ophøiet ham, og haver givet ham et Navn, som er over alle Navne: at i Jesu Navn stulle alle Kn

niesse. Ligesaa og Kalken, efter at han havde holdet Nadveren, og sagde: denne Kalk er det ny Testamente i mit Blod, som bliver udgydet for eder.

Paaske-Dag.

Collect. Fader os alle bede:

Herr Gud, himmelske Fader i du, som har givet din Søn for vore Synders Fuld, og opvakt ham for vor Retfærdigheds Fuld: Vi bede dig, giv os din Helligaånd, som kan høre og regiere os efter din Vilje, og vaaðelia bevare os i en sand Tro, vaaðe os fra alle Synder, og efter dette Liv opvække os til det evige Liv, formedelsk den samme din elskelige Søn, Jesus Kristus vor Herre, som med dig lever og regierer i Helligaåndens Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Cor. 5 C. 7 V.

Derfor udrenser den gamle Saurden, paa det I kunne være en ny Deo, ligesom I ere usprede; thi Christus vor Paaske er ofret for os. Derfor lader os holde Høitid, ikke med den gamle Saurden, ei heller med Ondskab og Skalkheds Saurden, men Reenheds og Sandheds usprede Brød.

Evang. Marc. 16 C. 1 V.

Dag der Sabbaten var forgangen, da stode Maria Magdalena, og Maria Jacobi Moder, og Salome, dyrebare Emøer, at de vilde komme og salve ham. Og de kom til Graven paa den første Dag illgen meget aarlig, der Solen gik op. Og de sagde til hverandre: Hvo skal belte os Stenen fra Døren paa Graven? Men som de saae derhen, da bleve de baer, at Stenen var afvekslet, thi den var meget stor. Og de gik ind i Graven, og saae en ung Person sidde ved den høire Side, som havde et langt hvidt Klæde paa, og de bleve forfærdede: men han sagde til dem: Forsærdes ikke, I lede efter

Jesum af Nazareth, som var forsfæstet; han er opstanden, han er ikke her. Seer I det, hvor de lagde ham. Men gaaer bort, og siger hans Disciple og Peder, at han gaaer hen for eder til Galilæam; der skulle I see ham, ligesom han haver sagt eder.

Anden Paaske-Dag.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som aabenbarede din Søn for de to Disciple, som gik til Emaus, vi bede dig, du ville formedelst dit Ord og din Hellig Aand ogsaa oplyse vore Hjerter, at vi kunne blive stærke og stadige i Troen, og blive hart ved dit Ord, gierne tale derom, og det fittig handle: paa det at, om vi end, efter Christi Exempel skulle lide meget Ondt her paa Jorden, vi dog kunde have en vis Troe af dit Ord, og beholde den, indtil vi blive efter dette Liv opvakte til det evige Liv, formedelst den samme din Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Lectien, Ap. G. 10 C. 34 V.

Da oplod Peder sin Mund, og sagde: Nu befinder jeg i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer, men hvo som ham frngter og gjør Ret, han er ham behagelig iblandt alle haande Folk. Thi hvad den Tale angaaer, som han udsendte til Israels Børn, der han lod forkynde Fred ved Jesum Christum, (han er en Herre over alting, da vide I selv hvad som er steet over det ganste jødiske Land, og begyndtes i Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede: anlangens de Jesum af Nazareth, hvorledes Gud salbede ham med den Hellig Aand og Kraft, hvilken som drog omkring og gjorde vel, og helbredede alle, som vare overvældede af Dievelen; thi Gud var med ham; og vi ere Tioner til alt det, som han haver gjort

baa

baade i Jede'and og ndi Jerusalemi, hvulke de søge ihuel omfider, og hangde paa et Træ. Denne samme orvakte Gud paa den tredie Dag, og lod ham aabenbares, dog ikke alt Folket, men os, som tilforn vare de berstakkede Vidner af Gud, vi som aade og drak med ham, efter at han opstod fra de Døde.

Evang. Luc. 24 C. 11 V.

Og see! to af dem gik samme Dag til en Bøe, som var trehundredogtysker langt fra Jerusalemi, hvis Navn var Emmaus. Og de talede med hverandre om alle disse Ting, som vare skeet. Og det begav sig, der de saa talede, og bespurgte sig med hverandre, som Jesus og selv nær til dem, og vandrede med dem; men deres Fime holdtes til, at de kiendte ham ikke. Da sagde han til dem: Hvad er det for en Tale, som I handle imellem eder paa Veien? og hvise I saa bedrøvede ud? Men een af dem, som heed Cleophas, svarede, og saade til ham: Er du rene fremmed ndi Jerusalemi, og veed ikke hvad som i disse Dage er skeet derudi? Han sagde til dem: Hvad er det! de sagde til ham: Det er om Jesu af Nazareth, som var en Mand, en Herret magtig ndi Gjerninger og Ord, for Gud og alle Folk, hvorledes de pyperste Præster og vore Overster have antwortet ham hen til Dødens Dom, og forsfølet ham, da vi haabede, at han havde været den, som skulde have forløst Israels. Og over alt dette, er det i Dag den tredie Dag, siden det skeede; der have og nogle af vore Kvinder forsførdet os, som vare aarle hos Graven. Og der de sandt ikke hans Legeme, som de og sagde, at de ogsaa have seet et Opn af Enale, hvulke sagde, at han lever. Og nogle af dem, som vare med os, gik bort til Graven, og sandt det, ligesom Kvindens

ne have sagt, men ham saae de ikke. Da sagde han til dem: O! I Daarer og Seenshiertede til at troe alt det, som Propheterne have sagt: Burde det ikke Christum at lide dette, og saa indgaae til sin Herlighed? Og han begyndte fra Mose og alle Propheterne, og udlagde for dem i alle Skrifter alt det, som var skrevet om ham. Og der de komme nær til Byen, som de gik til, da lod han, som han vilde gaae længere; men de nødde ham til, og sagde: Blev hos os, thi det stunder til Aften og Dagen helder. Og han gik ind at blive hos dem. Og det stede, som han sad med dem til Bords, tog han Brødet, takkede, brød det, og gav dem det. Da bleve deres Dine aabne og de kiendte ham; og han blev usynlig for dem. Og de sagde til hverandre: Brændte ikke vore Hierter i os, der han talede med os paa Veien, og der han oplod os Skrifterne? Og de stode op i den samme Time, og vendte til Jerusalem igien, og fandt de Elleve forsamlede, og dem, som vare hos dem, som sagde: Herren er visselig opstanden, og seet af Simon. Og de fortalte dem, hvad som var skeet paa Veien, og hvorledes han blev kiendt af dem, i det han brød Brødet.

Første Sondag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig for din usigelige Naade, at du haver formædelt din Søn, os til Krost og Syndernes Forladelse, indsat det hellige Evangelium, og de høibærdige Sacramenter: vi bede dig, giv din Hellig Aand i vore Hierter, at vi kunne af Hjertet troe dit Ord, og ved de hellige Sacramenter Dag fra Dag styrke vor Troe, indtil vi blive evindeligt salige formædelt Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, og Gud fra Evighed og til Evighed. Amen

Epistel. 1 Job. 5 C. 4 V.

Thi alt det, som er sødt af Gud, overvinder Verden, og denne er den Eyer, som har overvunden Verden, nemlig vor Tre. Thi hvo er den, som overvinder Verden, uden i den, som troer, at Jesus er Guds Søn? Denne er den Jesus Christus, som er kommen med Vand og Blod, ikke med Vand alene, men med Vand og Blod; og Vanden er den, som vidner derom; thi Vanden er Sandhed. Thi de ere Tre, som vidne i Himmelen, Faderen, Ordet og den Hellig Vanden, og disse Tre ere Eet; og de ere Tre, som vidne paa Jorden, Vanden og Vand og Blod, og disse Tre ere Eet. Den som nu sammene Menneskenes Vidnesbyrd, da er jo Guds Vidnesbyrd større; og dette er det Guds Vidnesbyrd, som han vidnede om sin Søn. Hvo som troer paa Guds Søn, han haver dette Vidnesbyrd i sig selv. Hvo som ikke troer Gud, han gjør ham til en Løgn; thi han troer ikke det Vidnesbyrd, som Gud haver vidnet om sin Søn. Da dette er det Vidnesbyrd, at Gud haver givet os det evige Liv; og dette Liv er i hans Søn. Hvo som haver Sønnen, han haver Livet; hvo som ikke haver Guds Søn, han haver ikke Livet.

Evangel. Job. 20 C. 19 V.

Den samme Dag ad Aften, som var den første Dag i Ugen, da Dørene vare tilslutte, der som Disciplene vare forsamlede af Frygt for Jøderne, da kom Jesus, og stod midt iblandt dem, og sagde til dem: Fred være med eder! Og som han det sagde, viste han dem sine Hænder og sin Side; og Disciplene bleve glade, at de soog Herren. Da saade Jesus attet til dem: Fred være med eder! ligesom Faderen udsendte mig, saa sender jeg og eder. Og der han det sagde

blæste han paa dem, og sagde til dem: Vns
nammer den Hellig Aand! hvilke som helst
J forlade, deres Synder, dem ere de forlad-
ne; og hvilke som helst J beholde dem, dem
ere de beholdne. Men Thomas, een af de
tolv, som kaldes Tvilling, var ikke hos dem,
der Jesus kom. Derfor sagde de andre Dis-
ciple til ham: Vi have seet Herren. Men
han sagde til dem: Uden jeg faaer seet Nags-
legabene i hans Hænder og stikker min Fins-
ger i Naglegabene, og stikker min Haand i
hans Side, da troer jeg det slet intet. Og
otte Dage derefter vare atter hans Disciple
derinde, og Thomas med dem. Da kom Je-
sus, der Dørene var tillukte, og stod midt
iblandt dem, og sagde: Fred være med eder!
Derefter siger han til Thomas: Ræk din
Finger hid, og see mine Hænder, og ræk din
Haand hid, og stik den i min Side, og vær
ikke vantro, men troe. Da svarede Thomas,
og sagde til ham: Min Herre og min Gud!
Jesus sagde til ham: fordi du saae mig,
Thomas! da troede du; men salige ere de,
som ikke have seet, og dog troe. Jesus gior
de vel og mange andre Tegn for sine Discip-
le, som ikke ere skrevne i denne Bog; men
disse ere skrevne, at J skulle troe, at Jesu
er Christus den Guds Søn, og at J, som
troe, skulle have Livet i hans Navn.

Anden Søndag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som af
din faderlige Godhed haver kommet os
elendige Mennesker ihu, og sat din kiære Søn
til en Hørde over os, ikke allene at føde os
med sit Ord, men ogsaa at befri os imod
Synden, Døden og Djevlen: Vi bede dig,
giv os formedelst din Hellig Aand, at ligesom
denne Hørde kiender os, og tager sig af
os, og holder os til ham, og lader sig

Køst hos ham, og af Hjertet efterfølge hans Køl,
og blive til evig Tid salte formædelt den samme
din Søn Jesum Christum vor Herre, som med
dig lever og regierer i Hellig Aands Fenhed,
en sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Petr. 2 C. 2 V.

Efterdi Christus har og lidt for os, og
efterladt os et Exempel, at I skulle efter-
følge hans Fodspor. Hvilken ikke gjorde
Synd, der blev og ikke fandt Svigt i hans
Mund: hvilken ikke strændede i Aen, der han
blev oversteendet, og ikke truede der han
leed, men overgav det til ham, som dommer
Retsfærdigen. Hvilken selv bar vore Synder
paa sit Legeme paa Træet, paa det vi skulle
bæ fra Synden, og leve i Retsfærdighed,
formædelt hans Gaar I ere blevne helbre-
dede. Thi I vare som vildefarne Gaar,
men I ere nu omvendte til eders Siels
Hyrde og Biskop.

Evangel. Job. 10 C. 11 V.

Jeg er den gode Hyrde, den gode Hyrde
sætter sit Liv til for Gaarene; men den,
som er en Leiesvend, og ingen ret Hyrde,
hvilken Gaarene ikke egentlig tilbøer, seer
Ulven komme, og forlader Gaarene og flyr,
og Ulven rover dem og adspredet Gaarene;
men Leiesvenden flyr, thi han er en Leies-
vend, og han bær ingen Omfarg for Gaare-
ne. Jeg er den gode Hyrde, og kender min-
ne Gaar, og jeg kendes af mine. Ligesom
min Fader kender mig, saa kender jeg og
Faderen, og jeg sætter mit Liv til for Gaare-
ne. Iaa haver end andre Gaar, som ikke ere
af denne Stie, de samme bør jeg ogsaa søe
hid, og de skulle høre min Køl, og der skal
blive een Hiord og een Hyrde.

Tredie Søndag efter Paaske.

Collector. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som
din faderlige Gødded holder os, V

Børn, under Kiset her paa Jorden, paa det
 i skulle være din eenbaarne Søn lige baade i
 Kædselse og dernæst i Herlighed. Vi bede dig:
 Trøst os i Tristelse og under Korset med din
 Hellig Hand, at vi ikke falde ud i Mishaab;
 men at vi skadelig forlade os paa denne din
 Søns Forjættelse, at Pinen skal ikke være en
 iden Stund, og du skal efterfølge evig Glæde;
 saa det vi kunne i Laalmodighed med dette
 Haab overvinde al Ulykke, og saa endelig blive
 til evig Tid salige, ved den samme din Søn,
 vor Herre Jesum Christum, som med dig lever
 og regierer i Hellig Hands Genighed, een sand
 Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. I Pet. 2 C. II V.

J Elskelige! jeg formaner eder, som Frem-
 mede og Udvændinge, at I holde eder fra
 fiendelige Begieringer, som stride imod Sie-
 len, i det I have eders gode Omgiengelse
 iblandt Hedningerne: At de, i det de tale
 ilde paa eder, som Misbædere, kunne af de
 gode Sierninger, som de see hos eder, prise
 Gud paa Besøgelsens Dag. Saa værder da
 al menneskelig Forordning underdanig for
 Herrens Skuld, være sig en Konge, som
 den Overste, eller Hovedmand, som de, der
 udsendes af ham til Hevn over Misbædere,
 men dem til Lob som giøre Godt; thi saa er
 det Guds Villie, at I, med at giøre det God-
 de, skulle tilstoppe de daarlige Menneskers
 Banvittighed, som de, der ere Frie; dog ikke
 som de, der have Friheden til Ondskabss
 Skul, men som Guds Tienere. Været alle,
 elsker Brødrene, frygter Gud, ærer Kongen.
 I Tienere, være eders Herrer underdanige
 med al Frygt, ikke alleneste de gode og milde,
 men ogsaa de haarde; thi det er Naade, ders
 som nogen fordrager Sorg for sin Samvit-
 tigheds Skuld til Gud, naar han lider Uret.
 Thi hvad er det for en Kæds, dersom I ta-
 le det, naar I blive slagte for eders Er-

deres Skjold? Men de som I gjøre vel, og da taale det, naar I lide derfor, det er Naade hos Gud.

Læs. Job. 16 C. 16 V.

Om en liden Stund da skulle I ikke see mig, og aften om en liden Stund da skulle I see mig; thi jeg gaar til Faderen. Da sagde nogle af hans Disciple til hverandre: Hvad er dette, som han siger til os: Om en liden Stund skulle I ikke see mig, og aften om en liden Stund da skulle I see mig; og: thi jeg gaar til Faderen? Da sagde de: hvad er dette, som han siger: Om en liden Stund? vi vide ikke hvad han saier. Da mærkede Jesus, at de vilde spørge ham ad, og han sagde til dem: Derom spørge I iblandte hverandre, at jeg sagde: Om en liden Stund skulle I ikke see mig, og aften om en liden Stund da skulle I see mig. Sandelig, sandelig, I skal glæde sig; og I skulle være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal omvendes til Glæde. En Kvinde, naar hun fødter, da har hun Bedrøvelse, thi hendes Time er kommen, men naar hun har født Barnet, da tænker hun ikke mere paa den Nød, for den Glædes Skjold, at et Menneske er født til Verden. Saa have I vel nu ogsaa Bedrøvelse; men jeg vil see eder igien og eders Pietsker skal glæde sig, og der skal ingen tage eders Glæde fra eder.

Almindelig Bede. Dag

paa fjerde Fredag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

O naadige Gud barmhertige fure Fader! du som er meget rund til at forlade, og gjerne vil forbarme dig over alle dem, som gjøre en sand Poenitentie for Synden: Vi bede dig hiertelig, alætteliche fromme Fader! forlad os alle vore Synden, og giv os din Naade, at vi alle, som paafalle dig Naad

maae i Dag og hver Dag træde fra al Uretfærdighed og al Synd, og af vort gandske Hierte saaledes omvendes til dig, at vi dagligen ved din Aands Kraft maae findes retskafne i din Troe og Løbighed, altid opfyldte med de rette Poenitentses og Omvendelses Frugter, paa det at, naar vi saaledes i en ret Troe og Tillid søge og paakalde dig, vi da maae finde dig, som en naadig Gud og Fader, og i al vor Unliggende forsøke os om din naadige Hielp med Velsignelse baade til Liv og Siel, indtil vi omsider af din Naade maae blive ewindelig salige, formedelsk din kære Søn, vor Herre og Frelser Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enhed, een sand Gud fra Ewigbed og til Ewigbed, Amen!

Lectien. Ps. 55 L. 6 V.

Søger Herren, medens han findes, falder paa ham, den Stund han er nær. Den Ugudelige forlade sin Vej, og den Uretfærdige sine Tanker, og han omvende sig til Herren; saa skal han forbarme sig over ham; og til vor Gud, thi han er meget rund til at forlade.

Texten til Tolvprædiken i Riøbstederne
Ps. 67. 2 V.

Gud være os naadig, og velsigne os! Han lade sit Ansigt lyse hos os, Sela! At vi maae kiende din Vej paa Jorden, og din Salighed iblandt alle Hedninger. Folkene skulle prise dig, o Gud! ja alle Folk skulle prise dig. Folkene skulle glæde og fryde sig; thi du skal dømme Folket med Ret, og regiere Folket paa Jorden, Sela! Folkene skulle prise dig, o Gud! ja alle Folk skulle prise dig. Landet har givet sin Grøde, og Gud, vor Gud skal velsigne os, og alle Jordens Ender skulle frygte ham. Texten til Aftensang. Matth. 3 L. 8 V.

Saa gjør da Frugter, som høre til Omvendelse. Da tænker ikke, at I vilge ved eder selv: Vi have Abraham til

der; thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Born endog af disse Stene. Og nu ligger Treen allerede ved Roden af Træerne; derfor skal hvert Træ, som ikke bær god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.

Fjerde Søndag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som for medelst din Søn lærde os din Hellig Sandhed, at han vil straffe Verden for Synd, Uretfærdighed og Dom. Vi bede dig, og alle dine Hjerter, at vi kunne behende dine Gøder, ved Troen til Christus komme til den evige Retfærdighed, og behøve den evige Trøst i al vor Nød og Trængsel, at Christus være en Værre over Dødsen, Døden og alting; og at han vil med sin Naade hjælpe os af al Uretfærdighed og gøre os evindeligt salige, for medelst den samme din Søn Jesus Christum vor Herre, som med dig levet og regierer i Hellig Sandts Enhed, een sand Gud fra Ewighed og til Ewighed. Amen!

Evangel. Joh. 1 C. 7 V.

Al god Gave og al fuldkommen Gave er her oven fra, som kommer ned fra Føfenes Fader, hos hvilken er ingen Ombytelse, eller Forvendelses Skynge. Han føder os efter sin Villie for medelst Sandheds Ord, at vi skulle være den første Græde af hans Creature. Saa være da, mine kære Brødre! ethvert Menneske snart til at høre, men langsom til at tale, og langsom til Brede; thi en Mands Brede gør ikke det, som ret er for Gud. Derfor afslæger al Ureenhed og al Ondskab Overflødighed, og med Sagtnodighed annammer Ordet, som er indplanteret i eder, hvilket er mægtigt til at gøre eders Sieler salige.

Evangel. Joh. 16 C. 5 V.

Men nu gaaer jeg hen til den, idem mig afsendte, og maen af edet spørger mig: Hvor gaaer du hen? Men fordi jeg haver talt disse Ting til eder, da er I...

Hierte forrigfuldt; men jeg siger eder Sandhed: Det er eder godt, at jeg gaaer bort! thi gaaer jeg ikke bort, da kommer Trosteren ikke til eder; men gaaer jeg bort, da vil jeg sende ham til eder. Og naar han kommer, da skal han overbevise Verden om Synd, og om Retfærdighed og om Dom. Om Synd, at de troe ikke paa mig; om Retfærdighed, at jeg gaaer til min Fader, og I see mig ikke mere; men om Dom, at denne Verdens Fyrste er dømt. Jeg haver endnu meget at sige eder, men nu kunne I ikke bære det; men naar han, den Sandheds Aand, kommer, han skal ledsage eder til al Sandhed: thi han skal ikke tale af sig selv; men hvad somhelst han hører, det skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder. Den same skal forklare mig; thi han skal tage det af mit, og forkynde eder. Alt, hvad Faderen haver, det er mit, derfor sagde jeg: Han skal tage det af mit og forkynder eder.

Femte Sondag efter Paaske.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du som for medelt din Son tilfagde os, at alt hvad vi bede om i hans Navn, det vil du give os. Vi bede dig, behold os ved dit Ord, og giv os din Hellig Aand, som kan styre og regiere os efter din Villie! Bevar os fra Djevelens Rige, fra falsk Lærdom og vrange Guds Tjenester! Bevar ogsaa vort Liv og Levet fra al Ulykke! Giv os din Velsignelse og Fred, at vi kunne indi alle Maader befinde din naadige Hielp, og baade her og der til evig Tild love og prise dig, som vor naadige Fader, ved vor Herre Jesus Christus, din Son, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Jak. 1 C. 22 V.

Men vorder Ordet's Giorere og ikke Giorere allene, med hvilket I bedrøgt er

seld; thi dersom nogen hører Ordet, og ikke gjør bekefter, van er ligesom en Mand, der bestuer sit naturlige Ansigt i et Speil; thi han betragte glæde på seld, og gik bort, og strax glemte, hvordan han var. Men den, som ligger ind i Frihedens fuldkomne Lov, og bliver ved derudi, saadan een, som ikke er en forglemmelig Tilhører, men en ret Hører i Gjerningen, saadan een, siger jeg, skal blive salig i sin Gjerning. Dersom nogen iblandt eder synes at han dyrker Gud og han ikke tæmmer sin Tunge, men forføret sit eget Hjerter, hans Guds Dyrelse er for småcelig; thi en teen og ubesmittet Guds Dyrelse for Gud og Faderen er denne: at besøge de Faderløse og Enker i deres Trængsel, og holde sig ubesvittet fra Verden.

Evangel. Job. 16 C. 23 V.

Sandelig, sandelig jeg siger eder: At hvad som helst I bede Faderen om i mit Navn, det skal han give eder. Hidindtil have I ikke bedet om noget i mit Navn: Derfor, saa skulle I faae, at eders Glæde maae være fuldkommen. Dette haver jeg talt til eder ved Tegneller; men den Tid skal komme, da jeg ikke skal tale mere med eder ved Tegneller, men frit ud forkynde eder om min Fader. Naar den samme Dag skulle I bede i mit Navn; dog jeg siger eder ikke, at jeg vil bede Faderen for eder; thi Faderen elsker eder, efterdi I have elsket mig, og troet at jeg er udkommen af Gud. Jeg udkom fra Faderen, og kom til Verden: Jeg forlader Verden igien, og gaar til Faderen.

Christi Himmelfarts-Dag.

Collector. Fader et alle bede:

D Jesus Christus! du almægtige Guds Son, som er bekefter alle mere paa Jorden end og elendig; men Gæder hos din Faders Naade, og er en Herre over alting. Amen

at du vil sende os din Hellig Aand, og os fromme Kirke Tjenere, og bevare os, styre og forhindre Djevelen og alle Apter paa Jorden, opholde dit Rige vældigt indtil alle dine Fiender komme under dine Fødder at ligge, og at vi over Synden, Døden og Djevelen beholde Seiersvinding for med dig, som med Gud Fader lever og regierer i alle Aands Færdighed, een sand Gud færdighed og til Ewigheid, Amen!

Le. tien. Ap. G. I L. I V.

Den første Tale gjorde jeg, o Theophile! om alt det, Jesus begyndte baade at tale og lære indtil den Dag, han blev optagen, efter at han havde givet Apostlerne, som han havde udvalgt,) Befalning ved den Hellig Aand: for hvilke han og, efter at han havde lidt, fremviesde sig selv levende med mange useilbare Beviisninger, da han lod sig see af dem i fyrretive Dage, og talte med dem om de Ting, som høre til hans Rige. Og der han var forsamlet med dem, befalede han dem, at de skulde ikke vige fra Jerusaleem, men bide efter Faderens Forsætelse, hvilken I, sagde han, have hørt af mig. Thi Johannes døbte vel med Vand, men I skal døbes med den Hellig Aand ikke mange Dage efter disse Dage. De derfor, som var sammen, spurgde ham ad, og sagde: Herre! vil du paa denne Tid oprette et nyt Folk for Israel igien? Men han sagde til dem: Eder bør det ikke at vide Tider, eller Tegn, hvilke Faderen haver sat i sin egen Agt; men I skal annamme den Hellig Aands Kraft, som skal komme over eder, og I skal være mine Vidner baade i Jerusaleem og gandske Judæa og Samaria og indtil Jordens Ende. Og der han dette havde sagt, blev han optagen, da de saae der paa en Sky tog ham bort fra deres Syn. Medens de saa stirrede mod Himlen, kom en Mandskara og stode for dem, og de gik ind i Mæssa

dem i hvide Klæder, hvilké og sagde: I Mænd af Galilæa! hvi staae I saa og see op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme, ligesom I have seet ham optage til Himmelen.

Evang. Marc. 16 C. 14 V.

Paa des sidste aabenbaredes han for de Elievere, der de sadde til Bords, og berøpdede dem deres Vantro og Hjertes Naardhed, at de havde ikke troet dem, som havde seet ham opstaaen. Og han sagde til dem: Gaaet bort i al Verden, og prædiket Evangelium for alle Creature: Hvo som troer og bliver døbt, han skal blive salig, men hvo som ikke troer, han skal blive fordømt; men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skal de udbringe Dæmle, de skal tale med nye Tunger, de skal bortsage Slanger, og dersom de drukke nogen Förgift, da skal det ikke skade dem; paa de Egge skal de legge deres Hænder, og det skal blive bedre med dem. Da nu Herren havde saa talt med dem, blev han optagen til Himmelen, og satte sig hos Gudé høire Haand. Men de gik ud og prædikede allevegne; og Herren arbejdede med dem, og stabsfæstede Ordet med følgende Tegn.

Siette Sondag efter Paaske.

Collect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver formædelsk din Vælsig Vord sat os til at høre Vidnesbyrd om din tiens Son vor Herre Jesus Christus. Vi bede dig, efterdit Vordem ikke lade os i de disse Vidnesbyrd, og derfor fortæller os paa alle Ender, at du vil give os Genmodighed og Kræft, at vi ikke skulle forsvage os af Forlet, men blive fast ved dit Vidnesbyrd, og at vi kunne os tid blive fundne i din Forsamling som kender dig og din Son, til saa længe vi blive evigt salige, tid den samme din Son, Jesus

ristum, vor Herre, som med dig lever og re-
rer i Hellig Aands Evighed, een sand Gud
i Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Pet. 4 C. 7 V.

Saa værder nu ædru og vaagne til Bøn-
nen; men haver for alle Ting en hestig
erlighed til hverandre; thi Kierlighed
il skule Syndernes Mangfoldighed.
aner hverandre gierne Huus uden Ruur.
Jesom enhver af eder haver annammet
Naadegave, saa tiener hverandre ders-
om, som gode Husholdere over Guds ad-
lige Naade. Dersom nogen taler, han
e, som Guds Ord; dersom noaen tiener,
n tiene, som af den Formue, hvilken Gud
er. Paa det at Gud maae prises i alle
ng formedelst Jesum Christum, hvilken
re Vre og Magt i al Evighed! Amen.

Ang. Joh. 15 C. 26 V. og 16 C. 1 V.
Naar Trøsteren kommer, hvilken jeg skal
sende eder fra Faderen. den Sandheds-
and, som udgaar fra Faderen, han skal
me om mig; og I skal ogsaa vidne, thi
ere med mig fra Begyndelsen; dette har
jeg talet til eder, at I skal ikke forarges.
skal udelukke eder af Synagogerne, ja
id skal komme, at ho: som ihieslaer
r, han skal mene at han gjør Gud en
eneste dermed; og disse Ting skal de ders-
giøre eder, fordi de hverken kiende min-
der eller mig; men jeg haver talet dette
eder, paa det, naar den Tid kommer, I
skulle komme det ihu, at jeg sagde eder
; men jeg sagde eder ikke dette af Be-
ydelsen, fordi jeg var hos eder.

Første Pintse-Dag.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Jesu Christe! du almægtige Guds
Søn! vi bede dig, at du vil formedelst di
give din Hellig Aand i vore Hjærter.
kan styre og regiere os efter din V. V.

troste os i allehaande Tristesse og Ulykke, og
 sevhage os i din Sandhed imod al Miltarselle,
 paa det vi kunne blive bestandige i Troen, for-
 fremmed i Lierlighed og alle gode Gjerninger,
 og med et vist Haab til din Naade, som du
 haver med din Død forberedt os, blive evig-
 lig salige, du som regierer med din Fæ-
 og den Hellig Mand een sand Gud fra Konged-
 og til Konged, Amen.

Lection. Ap. Glern. 2 C. 3 V.

Der Pintse, Festens Dag fuldkommes
 des vare de alle eendragtigen tilsam-
 men, og der stede hasteligen Fod af Him-
 melen, ligesom af et veldig drivende Vædr,
 og opspilde det gandske Huns der, som de
 sadde; og der saaes Tunger af dem adskille,
 ligesom af Jyd, og han satte sig paa en høi
 af dem. Da bleve de alle fulde af den Hel-
 lig Mand, og begyndte at tale med andre
 Tungemaal eftersom Manden gav dem al
 udfige. Og der vare Jøder boende i Jeru-
 salem, gudtrættige Mand, af allehaande
 Folk, som ere under Himmelen. Der denne
 Naest stede som Almuen tilammen, og blev
 forvirret, efterdi enhver hørte dem tale med
 sit eget Maal. Og de forfærdedes alle, for-
 undrede sig, og sagde til hverandre: Hør
 ere ikke alle disse, som tale, Galilæer? hørs
 ledes høre vi dem hver paa vort eget Maal,
 som vi ere sadde ndi: Parter og Meder og
 Elamiter, og vi, som hør i Mesopotamien,
 i Judæa og Capadocia, Pontus og Asa,
 Throgia og Pamphilia, Egypten og de
 Libæe Egne, som ligger hos Eptenen, og
 Udlændinge af Rom, Jøder og Jøderes
 Tilhængere, Greker og Araber: vi høre
 dem tale Guds store og underlige Ting
 med vore Tungemaal.

Evang. Job. 14 C. 23 V.

Jesus svarede og sagde til ham: Døt
 nogen efter mig, da skal han ha-

mit Ord, og min Fader skal elste ham, og vi skal komme til ham og gjøre Boelig hos ham; men hvo mig ikke elster, holder ikke mine Ord; og det Ord, som I høre, er ikke mit, men Faderens, som mig har ver udsendt. Dette haver jeg talet til eder medens jeg forblev hos eder; men Trøsteren den Hellig Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære eder alle Ting, og minde eder paa alt det, som jeg sagde eder. Fred lader jeg eder, min Fred giver jeg eder. Jeg giver eder den ikke, som Verden giver. Eders Hjerte forfærdes ikke! I have hørt, at jeg sagde til eder: Jeg gaaer bort, og kommer til eder igien. Havde I mig tier, da glædede I eder, at jeg sagde: Jeg gaaer til Faderen; thi Faderen er større end jeg; og nu haver jeg sagt eder det, førend det skeer, at, naar det er skeet, I da skulle troe. Jeg skal herefter ikke tale meget mere med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og haver slet intet i mig. Men at Verden skal kiende, at jeg elster Faderen, og at jeg gjør saa, som Faderen haver befaleet mig. Staaer op, lader os gaae derfra.

Anden Pintse-Dag.

Collect Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som af din faderlige Kierlighed til os haver givet os din Son, at vi skulle troe paa ham, og ved ham blive salige: vi bede dig, giv os din Hellig Aand i vore Hjærter, at vi kunne blive varagtige i saadan Troe indtil Enden, og saaledes worde evindeligt salige, ved den samme din elskelige Son Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed. Amen

Lectien. Ap Giern. 10 C. 42 V.

Og han hød os at prædike for Folket, og at vidne, at han er den, af Gud bestemt.

Leve, Levendes og Dødes Dommer. Denne gibe ogsaa alle: Propheter det Vidnesbyrd, at hver den, som troer paa ham, skal ved hans Navn b. komme Syndernes Forladelse. Der Petrus endnu talte disse Ord, faldt den Hellig Aand paa alle dem, som hørte Ordet, og de Troende, som vare af Omstjørtelsen, saa mange, som vare komne med Petrus, bleve meget forfærdede deraf, at den Hellig Aands Gave blev og udstødt over Hedningerne; thi de hørte, at de talte med andre Tungemaal, og prisede Gud. Da svarede Peter: Kan og nogen forbyde Vandet, at disse skulle ikke blive døbt, som have anrømt den Hellig Aand, ligesom ogsaa vi? Og han befalede, at døbe dem i Herrens Navn.

Evang. Job. 3 C. 10 V.

Shi saa elste Gud Verden, at han gav sin eenbaarne Søn, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv; thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, at han skulle domme Verden, men at Verden skulle blive salig ved ham. Hvo, som troer paa ham, dømmes ikke. men hvo, som ikke troer, er allerede dømt, fordi han ikke troede paa Guds eenbaarne Søns Navn. Og denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden; men Menneskene elskede mere Mørket end Lyset, fordi deres Gierninger vare onde; thi hvo, som gjør ilde, hader Lyset, og kommer ikke til Lyset, at hans Gierninger skulle ikke straffes; men hvo, som gjør Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gierninger skulle blive aabenbaret, efterdi de ere gjort i Gud.

Hellig Trefoldigheds Fæst.

Collect. Lad os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader i os arme Syndere betiende, at der er intet Gode

i vor Natur, og at vi af os selv doe og forderves i Synden, efterdi, hvad som er født af Blodet, det er Blod, og kan ikke see Guds Rige. Men vi bede dig, vær os naadig og barmhertig, og for din Søn Jesu Christi Skyld send din Helliga Hand i vore Bønner, og gør vore Bønner stærk af os, at vi kunne visseligen troe fornædelt Christum Guds enes Fortædelse, som os er tilføjet i Daaben; og at vi maae vore dagligen i Kierlighed til vor Næste, og i andre gode Gjerninger, indtil vi blive evindelig salige ved den samme din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Helliga Lands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel Rom. II C. 33 V.

O Rigsdoms Døb paa Guds Vilddom og Kundskab! hvor urandsagelige ere hans Domme og hans Veie usporlige! thi hvo haver kiendt Herrens Sind? eller hvo var hans Raadgiver? eller hvo gav ham noget tilforn, at ham skal betales igjen? thi af ham, og ved ham, og til ham ere alle Ting: ham være Ære i Evighed! Amen.

Evang. Joh. 3 C. 1 V.

Og der var et Menneske af Pharisæerne, som heed Nicodemus, den Overste iblandt Jøderne. Denne kom til Jesum om Natten, og sagde til ham: Mester! vi vide, at du er en Lærer kommen af Gud; thi ingen kan gjøre de Ting, som du gjør, uden Gud er med ham. Jesus svarede, og sagde til ham: Sandelig, sandelig, jeg siger dig: uden nogen bliver født paa nye, kan han ikke see Guds Rige. Nicodemus siger til ham: Hvorledes kan et Menneske fødes, som er gammelt? Kan han og anden Gang gaae ind i sin Moders Liv og fødes? Jesus svarede: Sandelig, sandelig, jeg siger dig: uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme i Guds Rige. Hvad som er født

Riødet, er Riød, og hvad som er født af Vanden, er Vand. Lad dig det ikke forundre, at jeg sagde til dig: Jeg skulle fødes paa nye: Været blæser, hvorhen det vil, og du høret vel det i Eufen, men du ved ikke hvorfra det kommer, og hvor det farer hen: saa er jo hver den, som er født af Vanden. Nicodemus svarede og sagde til ham: Hvorledes kan dette ske? Jesus svarede og sagde til ham: Er du en Lærer i Israel, og ved ikke det? Sandelig, sandelig, jeg siger dig: Vi tale det, vi vide, og vidne det, vi have set; men jeg annamme ikke stort Vidnesbyrd; og troe jeg ikke, naar jeg siger eder de jordiske Ting, hvorledes skulle jeg troe, om jeg sagde eder de himmelske Ting? thi ingen kan fare op til Himmelen, uden den, som hid nedfoer fra Himmelen: det er Menneskens Søn, som er i Himmelen; og ligesom Moses opbødde Elangen i Ørken, saa skal og Menneskens Søn erhoies, paa det at hver den, som troer paa ham, skal ikke fortabes, men have et evigt Liv.

Første Søndag efter Trinitatis.

Collect. Ladet os alle bede:

O Herre Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil formedle os din Hellig Aand saa store og rene vore Bøtter, at vi ikke, som den røde Mand, foruden Bragt høre dit Ord, og saa omgaaet med de timelige Ting, at vi becoer forglette det Ewige; men, at vi gerne og mildelig eller vor Formae hjælpe arme Mennesker, og ikke besmitte os med Hoffædighed eller Graadserie; og om vi blive betogte med Afort og Uvæle, at vi da ikke falde i Udskaad, men sætte alt vort Haab til din faderlige Barm og Naade, at vi med en Gudske Modighed i Kroen kunne overvinde alting ved din Søn Iesum Christum vor Herre, som nu i dig coer og rener i Hellig Aand Omhed, een sand Gud fra Ewiget og til Ewiget, Amen.

Epistel. 1 Joh. 4 C. 16 V.

Gud er Kierlighed, og hvo, som bliver i Kierlighed, bliver i Gud og Gud i ham. Derved er Kierlighed fuldkommen hos os, at vi maae have Frimodighed paa Dommens Dag; thi, ligesom han er, saa ere og vi i denne Verden. Der er ingen Frygt i Kierlighed, men den fuldkomne Kierlighed driver Frygten ud; thi Frygt haver Pine; men hvo som frygter, er ikke fuldkommen i Kierlighed. Vi elste ham, fordi han elste os først. Dersom nogen siger: Jeg elsker Gud, og haader sin Broder, han er en Løgner; thi den, som ikke elsker sin Broder, som han haver seet, hvorledes kan han elste Gud, som han ikke haver seet? Og dette Bud have vi af ham, at hvo, som elsker Gud, skal og elste sin Broder.

Evang. Luc. 16 C. 19 V.

Og der var et riigt Menneſte, han flædte ſig med Purpur og koſtelige Linflæder, og levede hver Dag herligen og i Glæde; men der var en fattig ved Navn Lazarus, ſom var lagt for hans Dør fuld af Saar, og begierede at mættes af de Smuler, ſom faldt af den Riges Bord; men Hundene kom og ſlukkede hans Saar. Da hændte det ſig, at den fattige døde, og blev af Englene henbaaren i Abrahams Skød; men den Rige døde ogſaa, og blev begravet; og der han opløſtede ſine Pine i Helvede, der han var i Pinen, ſaae han Abraham langt borte, og Lazarus i hans Skød. Da raabte han, og ſagde: Fader Abraham! forbarme dig over mig, og ſend Lazarum, at han dyppe det Yderſte af ſin Finger i Vand, og lædſter min Tunge; thi jeg lider ſtor Pine i denne Lue. Men Abraham ſagde: Betænk Søn, at du haver annammet det Gode i din Livstid, og Lazarus herimod

hader annammet det Onde; men nu bliver han truffet, og du pines; og over alt dette er imellem os og eder et stort svælgem de Dyd befæstet, saa at de, som vilde fare derfra ned til eder, kunne ikke: ikke heller kunne de, som der ere, fare derfra hidover til os. Da sagde han: Saa beder jeg dig, Fader! at du sender ham til min Faders Hus, thi jeg haver endnu fem Brødre, at han kan vidne dette for dem, paa det de ikke skulle ogsaa komme i denne Pines Ereb. Abraham sagde til ham: De have Mosen og Profheterne, lad dem høre dem; da sagde han: Men, Fader Abraham! men dersom een af de Døde gif hen til dem, da omvendte de sig; men han sagde til ham: Høre de ikke Mosen og Profheterne, da troe de ikke heller, om nogen opstod fra de Døde.

Anden Sondag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle Lede:

D Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver ladet os falde til det evige Livs Naadid ved dit beklae Ord, og bede dig at du vil formedels din Hellig Aand opvække vore Hjerter, at vi ikke høre dit Ord forgiroet, men at vi maatte rettelg bestikke os til saadant Naadid, og ikke lade os so blindre af nogen verdslig Hander, formedels din kiere Son, Jesus Christus vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Fenhed, een sand Gud sea Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Joh. 13 C. 13 V.

Forundrer eder ikke, mine kiere Brødre! om Verden haver eder: Vi vide, at vi ere overaanane fra Døden til Livet, thi vi elste vore Brødre. Hvo som ikke elster sin Broder, bliver i Døden. Hver den, som haver sin Broder er en Manddraber, og I vide, at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende hos sig. Derpaa have vi kendt Guds Kierlighed, at han lod sit Liv for os. Derfor ere vi ogsaa skyldige, at lade vor

vore Brødre; men den, som have
 le Værdens Guds, og seer sin Broder
 e nødtørstig, og luffer sit Hjerte t
 ham, hvorledes bliver Guds Kierlig
 i ham? Mine Børn lille! lader os ikk
 med Ord, eller Tungen, men me
 rningen og med Sandhed.

Evang. Luc. 14 C. 16 V.

Da sagde han til ham: Der var et Met
 neste, som gjorde en stor Madvere, o
 mange dertil. Og han udsendte si
 ner paa Madverens Time, at sige d
 me: Kommer, thi nu er det altsamme
 ed. Men de begyndte alle eendragteli
 at undskyldte sig. Den første sagde t
 i: jeg kjøbte mig en Åger, og nu maa
 endelig ud at bese den; jeg beder dig
 mig undskyldt. Og en anden sagde
 kjøbte fem Par Oxen, og jeg gaaer n
 at prøve dem: jeg beder dig, hav mi
 skyldt. Og en anden sagde: Jeg tog e
 fru, og derfor kan jeg ikke komme. O
 Tiener kom igien, og sagde sin Herr
 da blev Huuskonden bred, og sagde t
 Tiener: Gaf strax ud paa Stadens Stra
 og Gader, og før hid ind Fattige o
 blinge, og Halte og Blinde. Og Tiene
 sagde: Herre! det er gjort som du bef
 og der er endnu Rum. Da sagde He
 til Tjeneren: Saa gik da ud til alfar
 og Gierder, og nød dem til at komm
 nd, paa det mit Huus kan blive fuldt
 i jeg siger eder, at ingen af de Mænd
 vare budne, skal smage min Madvere
 Die Søndag efter Trinitatis

Collect. Fader os alle bede:

ere Gud, himmelske Fader! vi ere alle
 desværre! ligesom vildfarende Saar,
 formede af Satan og vort eget Sv
 ladet os føre fra den rette Veg.
 ia, vær os naadig! forlad os alle

Gønder for den Eend Jesu Christi Skød:
 og opbød sine Hjerter fornødt i sin Heds
 Haand, at vi blive hørt i det Ord, og med
 en ret Ånger og en fast Troe blive voragte
 i den christen Kirke indtil Enden, indtil vi
 blive evindeligt salige ved vor Herre Jesus
 Christum den Eend, som med dig lever og
 regierer i Helligs Lands Enighed, een sand
 Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Pet. 5 C. 6 V.

Gaa ydn og er edet under Guds vældige
 Haand, at han maade orboie eder i sin
 Tiid. Kaster al eders Sorg paa ham; thi
 han sørger for eder. Væter ædrue og væn
 ger; thi eders Modstander Djævelen gaar
 omkring ligesom en brændende Løve, og sø
 ger, hvem han kan opsluge. Staaer ham
 mod, faste i Troen, viderde, at de samme
 Prøvelser gaae eders Brødre over, som ere i
 Verden. Men al Naadens Gud, som kaldte
 os til sin evige Herlighed i Christo Jesu,
 han skal fuldkommneligen berede, styr
 ke, befæste og grundfæste eder, som lide
 en liden Tiid. Ham være Ære og Magt i
 al Evighed! Amen.

Evang. Luc. 15 C. 1 V.

Og alle Toldere og Søndere holdte sig nær
 til ham for at høre ham. Op Pharise
 sæerne og de Skriftsloge knurrede, og sagde:
 Denne annammer Søndere, og æder med
 dem. Da talte han denne Lignelse til dem,
 og sagde: Hvilket Menneske idlands eder,
 som havde hundrede Kæer, og haver mistet
 eet af dem, forlader ikke dem og halvfemten
 findstige i Orken, og gaar bort efter det
 tabte, indtil han det finder? Og naar han
 haver fundet det, legæer han det paa sine
 Ælskbre med Glæde. Og naar han kommer
 hjem, kalder han sine Venner og Naboer til
 sammen, og siger til dem: Glæder eder mit
 mig; thi jeg haver fundet mit Kæer, som

Jeg siger eder: Saa skal der og være
 ede i Himmelen over een Synder, som
 vender sig, mere end over ni og halvfems
 retstige Retsfærdige, som ikke have Om-
 vendelse behov. Eller hvilken Kvinde er,
 som har ti Penge, og ikke tænder et Lys,
 hun mister een af dem, og frier Huset og
 er med Fliid, indtil hun finder den? Og
 når hun har fundet den, falder hun sine
 ninder og Naboerster tilsammen, og si-
 : Glæder eder med mig, thi jeg har fundet
 min Penge, som jeg tabte. Ligesaa siger
 eder, skal der være Glæde for Guds Engle
 over en Synder, som gjør Omvendelse.
 erde Tøndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! som er barm-
 hjertig, og sagde os til ned Christum, at
 vil ikke dømme eller straffe os, men naad-
 g forlade os alle vore Synder, og gien-
 ge, hvad os er fornødent baade til Liv og
 : vi bede dig, at du vil formædelsk din
 ig Aand gjøre saadan Trofasthed til din
 omhiertighed vis og fast i vore Nøder, og
 e os at gjøre iligemaade imod vor Mætte,
 oi ingen domme eller fordomme, men hvor-
 ind gierne forlade og tilgive, og dømme
 e os selv, og saligen leve i den Tugt, ved
 tiere Son, Jesum Christum vor Herre,
 med dig lever og regierer i Hellig Aands
 riighed; een sand Gud fra Evighed og til
 ghed, Amen!

Epistel. Rom. 8 C. 18 V.

Thi jeg slutter, at denne Tids Lidelser ere
 ikke værd at lidenes med den Herlighed,
 i skal anbenbares paa os; thi Creaturets
 hyggelige Forlængsel venter efter Guds
 rns Aabenbarrelse, efterdi Creaturet er
 verkast Forfængelighed, ikke med An-
 men for hans Skyld, som gav det
 Forfængelighed, i Haab, at Creat-
 skal og blive fri fra den Forfængel-

hebs Trældom til Guds Børns Herlighed
Friede; thi vi vide, at alle Creaturer stillet
tillsammen og lider tilammen her i merre
indtil denne Time, ja ikke det all-neste, men
dassaa vi selv, som have Glands og
Grøde, vi selv, siger jeg, sukke i os selv, for
ventede Børnens Udlaarelse formidels
vor Legemes Freløsning.

Evang. Luc. 6 c. 36 v.

Saa værre og barmhertige, ligesom
eders Fader og er barmhertig; og
dommer ikke, saa skulle I og ikke dommes,
fordømmet ikke, saa skulle I ikke fordom-
mes: forlader, saa skal og eder forlades. giv
der, saa skal og eder gives. En god frugt,
Fruddet og overflødig Mæde skal man ge-
de i eders Elend, thi med den sanne Mo-
d, som I maale med, skal eder i den ma-
les. Men han sagde dem en Parabel: Kan
en Blind pise en anden Blind Veien?
Monne de ikke begge skulle falde i Graven?
Discipelen er ikke over sin Mester; men om
hver Discipel, som er fuldkommen, skal være
som hans Mester. Hvad seer du Skæben,
som er i din Broders Die, men Vielsen, som
er i dit eget Die, bliver du ikke bær. Eller
hvorledes kan du sige til din Broder: hold
stille Broder! se du vil drage Skæben af dit
Die; du, som selv ikke seer Vielsen i dit eget
Die? Du Dienst! drag først Vielsen af
dit Die, og da kan du se til, at udbrage
Skæben, som er i din Broders Die.

Femte Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bøde:

D Jesu Christe! du lærende Guds Son!
som haver givet os dit heilige Ord og
os med allehaande legemlige Bestemmelser
benådet, vi bekiende os, at være værdige og
at annamme alt saadant, og have det værd
fortient; men vi bede dig, at du vil

igesom Fæder, vorre Sønner, og gibe Lykke
Salighed i vort Rald, paa det vi kuune
dig opholde og bestierne baade timelig
vig, og dig saa prise og love evindeligen:
som lever og regierer med Fader og Hellig-
d, een sand Gud fra Evighed og til Evig-
Amen!

Epistel. 1 Pet. 3 C. 8 V.

Men endelig være alle ligesindede, med-
lidige, kiertlige mod Brødrene, barm-
hertige, venlige. Betaler ikke Ondt med
Ondt, eller Skjends: Ord med Skjends:
Orde, men velsigner derimod, vidende, at J
skaldede dertil, at J skulle arbeide Velsigs-
te; thi den, som har Lyst til at leve, og
gode Dage, skal stille sin Tunge fra Ondt,
sine Læber, at de ikke tale Eviig. Han
der sig fra Ondt og gøre Godt, han søge
og efterfølge den. Thi Verdens Dine
over de Retsfærdige, og hans Øren til
Guds Bøn; men Herrens Ansigt er imod
den, som gøre Ondt; og hvo er den, som
stand: eder, dersom J efterfølger det Godt.
Dersom J og maane lide for Retsfærdigs
Skjold, ere J dog salige; men frygter
sømt de frygte, og forfærdes ikke; men
trøster den Herre Gud i eders Hjertter.

Evang. Luc. 5 C. 1 V.

Da det begav sig, der Folket trængte sig til
ham at høre Guds Ord, da stod han
den Æge Genesareth, og saae to Skibe
ved Bredden af Søen. Men Fiskerne
kom udgaaende af dem og toede deres Garn.
Da han traadde i et af Skibene, som var
Simons, og bad ham, at han skulle legge
sibet ud fra Landet. Da han satte sig
og lærde Folket af Skibet. Men der
lod af at tale, sagde han til Simon:
Gaa ud paa Dybet, og kaster eders Garn
for at drage en Dræt. Da svarede

mon, og sagde til ham: Væster I vi have arbeidet den gandske Nat og sit intet, dog raa du Ord vil jeg udføste Gainer. Og der de det havde gjort, fik de en stor Hæd Riste, saa at deres Barn brast i 5 pffer. Og de vundede ad deres Staldbrodre, som vare i det andet Skib, at de skulde komme at biele dem at drage. Og de komne, og spilde begge Skibene fulde, saa at de nær sank. Der Simon Petrus saae det, faldt han ned for Jesu Knae, og sagde: Herrel gaa ud fra mig, thi jeg er et sondigt Menneske; thi ham var kommen en Rædsel paa, og alle dem, som var med ham, for denne Følges dræt, som de havde gjort tilsammen: de seligste og Jakobum og Johannea, Zebedæ Søner, som vare Simons Staldbrodre. Men Jesus sagde til Simon: Frygt ikke; thi fra nu af skal du fange Mennesker. Og der de havde ført Skibene til Landet, forlode de alting, og fulgte ham.

Siette Sondag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelste Fader! vi bekrænde at vi ere, bekrættel at vi og elendige Søndere, og at der er intet godt i os! thi vore Hjerter, Aand og Blod ere af Synden saa forgiftede, at vi aldrig her i Verden kunne være foruden ond Lust og Begiering. Derfor, kære Fader! bede vi dig, forlad os saadan Synd, og lad den gode Aand saaltes tenne vore Brøster, at vi kunne have Lust og Kierlighed til dit Ord; og holde os berøst, og saa blive af den Naade evindeligt salige, ved vor Herre Jesum Christum, som med dig lever og regerer i den h. Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Rom. 6 C. 3 V.

Vide I alle, at vi, saa mange som ere døbt til Jesum Christum, vi ere døbt til

Død? Thi vi ere begravne med ham
Daaben til Døden, at, ligesom Christus
vakt fra de Døde ved Faderens Herlig-
saa Stulle og vi vandre udi et nyt Leo-

Og dersom vi ere plantede med ham
hans Døds Liighed, saa skal vi og væ-
ter hans Opstandelses Liighed. Efterdi
tte vide, at vort gamle Menneske er
fæstet med ham, paa det at Syndens
me skal blive til intet, at vi ikke mere
e tiene Synden; thi hvo som er død, er
erdiggjort fra Synden. Og ere vi nu

med Christo, da troe vi at vi og skulle
med ham, efterdi vi vide, at Kristus,
er opvakt fra de Døde, dør og ikke mer
og Døden skal ikke mere herske over
; thi det han døde, døde han engang
Synden; men at han lever, det lever
for Gud. Ligesaa slutte og I, at I ere
døde for Synden, men leve dog for
i Christo Jesu vor Herre.

Evang. Matth. 5 C. 20 V.

i jeg siger eder: Uden eders Retfærdigs-
hed overgaaer de Striftfloges og Phas-
is Retfærdighed, da komme I ingen-
e i Himmeriges Rige. I have hørt, at
er sagt af de Gamle: Du skal ikke ihjels-
; thi hvo som ihjelslaaer, skal være
ig for Dommen; men jeg siger eder, at
den, som er vred paa sin Broder uden
, skal være skyldig for Dommen, og hvo
siger til sin Broder Raka! skal være
ig for Raadet, og hvo som siger du
re! skal være skyldig til Helvedes Flo-
or, naar du ofrer din Gave paa Alteret,
u kommer det ihu, at din Broder haver
t imod dig, saa lad blive din Gave der
Alteret, og gaf hen, og forlig dig for
sin Broder: kom saa igjen og ofre!

ved Jesum Christum din Søn vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed os, amen sandt Gud tea Enighed og til Enighed Amen!

Epistel. Rom 8 C. 12 V.

Derfor, Brødre! ere vi ikke Riødet skyldige, at leve efter Riødet; thi dersom I leve efter Riødet, skal I døe, men bøde I Regem. is Bierninger formedelst Aanden, skal I leve. I di saa mange, som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn; thi I ankommede ikke en Trælthoms Aand til overmætte Frygt, men I ankommede en sønlig Ulaastels Aand, ved hvilken vi raade: Abba Fader. Den samme Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn, og ere vi da Børn, saa ere vi os Arvinger, det er, Guds Arvinge og Christi Medarvinger; at om vi ellers lide med ham, vi og skulle herliggiorde med ham.

Evang. Matth. 7 C. 15 V.

Men vogter eder for de falske Popheter, som komme til eder i Gaareklæder, men indoores ere de glubende Ulve: paderes Frugter skulle I kiende dem. Kan man og plukke Vindruer af Torne, eller Bæen af Tibstær? Saa bær og ethvert godt Træ gode Frugter; men et raudent Træ bær onde Frugter. Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter, og et raudent Træ kan ikke bære gode Frugter. Hvert Træ, som ikke bær god Frugt, afskugges og kastes i Ilden. Derfor skal I kiende dem af deres Frugter. Ikke enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal komme ind i Himlens rikes Rige, men den, der gior min Faders Vilie, som er i Himlene.

Niende Søndag efter Trinitatis

Collect Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelte Fader! du som bær rigsligen gives os din Be sigelse om daglige Gode, vi bede dig, bær os til

bed, og opvælt vore Hjerter, at vi af d
 iffighede gierne dele med arme Menneſker
 i det vi kunne ſindes tre Huusholde
 r dine Gaver, og aldrig fattes din Raade
 a Tid, naar vi afſættes fra denne Huushol
 og ſhulle komme for din Dom, ved v
 re Jeſum Chriſtum din Gen, ſom med d
 er og regierer i Hellig Aands Frøighed, e
 id Gud fra Evighed og til Evighed, Amen

Epiftel. 1 Cor. 10 C. 6 V

Men dette er ſteet os til Exempel, at
 ſhulle ikke have Lyſt til det Ond
 eſum og de havde Lyſt. Bliber i
 e Afgudsdyrkere, ſom nogle af den
 n ſkrevet ſtaaer: Folket ſatte ſig ned
 e og drikke, og ſtode op at lege. Lad
 en heller bedrive Horerie, ſom nog
 andt dem bedreve Horerie, og faldt p
 i Dag tre og tve Tusinde. Eder os
 ller friſte Chriſtum, ligesom nogle af de
 tte ham, og bl-ve ødelagde af Gla
 r. Knurrer og ikke, liarſom og nogle
 m fuurrede, og bleve ødelagde af Forb
 ren. Men alt dette ſtede dem til Exe
 l, og er ſkrevet os til Advarſel, til hi
 erdens ſidſte Tider ere komne. Derro
 o ſom tyffes, at han ſtaaer, ſee vel i
 han ikke falder; eder er endnu ingen G
 lſe paaſommen uden menneſkelig; m
 ud er trofaſt, ſom ſkal ikke lade eder f
 s over eders Formue; men han ſkal
 ore en Udgang paa Triſtelsen, ſaa at
 t kan taale.

Evang. Lue. 16 C. 1 V.

Men han ſagde og til ſine Diſciple: t
 var e-riigt Menneſke, ſom havde
 uufoged, og den ſamme blev beſørt f
 m, at han forødde hans Guds. Da t
 ldede ham, og ſagde til ham: hvik
 dette om dig? Gjør Regnſkab fo
 uſholdnina: thi du kan ikke læns

Hundfoged. Da sagde Hundfogeden ved sig selv: Hvad skal jeg giere, eftertømmen Herre tager Hundholdningen fra mig? Jeg formaaer ikke at grave, og jeg skammaer mig ved at trægle. Jeg ved vel, hvad jeg vil giere, at de skulle tage mig i deres Hus, naar jeg bliver sat af fra Hundholdninger. Saa kaldede han frem for sig hvert og een af sin Herres Skoldnære, og sagde til den første: Hvor meget er du min Herre sk. skyldig? Han sagde: Hundrede Gode Dine; men han sagde til ham: Tag dit Brev, sæt dit halsbånd, og skriv halvredieskriftsbreve. Derpaa sagde han til en anden: End du, hvor meget er du skyldig? Han sagde: Hundrede Gode Dine; men han sagde til ham: Tag dit Brev og skriv firestykket. Og Herren lovede den uretfærdige Hundfoged, at han gjorde sandheden; thi denne Verdens Drenge ere klogere end Josafs Varnim: og deres Elægt. Saa siger jeg eder: Giv eder Memorial af den uretfærdige Memnon ved det, naar I engang skal i det, de da skal komme eders i de evige Velger.

Tiende Sondag efter Trinitatis.

Collect. Fader og alle bede:

Almægtige evige Gud! du, som haver som medels din Hæder Hans adhenbare og fundatore os det Ord om din kære Son Jesus Christus. Vi bede dig, opvæk i vore Drenge, at vi det altsammen kunne anstaa, og ikke lade det hen i Hæder, eller gøre det uanstaa. som et Folk, de vantro Jøder, gjorde, og at det vi kunne leve i din Fægt og som end bagefter i Troen til din Barmhjertighed, og evigt blive salige, som medels din Son Jesus Christus vor Drenge, som med dig som og regerer i Hellig Hans Fægt, og som Gud sig Fægt og i Fægt Amen!

Epistel. 1 Cor. 12 G. 2 V.

Ivide, at I vare forlump Hæderer i Hæder til de dumske Mænd

m J bleve førte; derfor kundgør jeg, at ingen, som taler ved Guds Aand, er Jesum en forbandet Ting, og at ingen kan kalde Jesum en Herre, uden ved Hellig Aand. Nu er der vel Forstiel Maade: Gaver, men Aanden er den ene. Og der er Forstiel paa Tienester, Herren er den samme. Og der er Forstiel paa kraftige Gierninger, men det er samme Gud, som virker alting i alle. I gives enhver Aandens Aabenbarelse, som er nyttigt. Thi een gives ved den Viisdoms Ord, og en anden Kundskab Ord efter den samme Aand. En anden Troen ved den samme Aand. En anden Maade: Gaver til at helbrede ved den samme Aand. En anden Magt til at gøre store Gierninger. Og en anden Propheet. En anden at gøre Forstiel paa Aandens. En anden at tale adskillige Slags gemaal. Og en anden at udlægge Tungeaal. Men alt dette virker krafteligen ved den samme Aand, som uddeler til hver besynderligen, eftersom han vil.

Evang. Luc. 19 C. 41 D.

der han kom nær til, og saae Staden, græd han over den, og sagde: O! at du vidste, ja endog paa denne din Dag, som tiener til din Fred; men nu er det t for dine Dine; thi den Tiid skal komme over dig, at dine Fiender skal kaste en op omkring dig, belegge dig rundt omkring og trænge dig allevegne, og de lægge dig slet øde og dine Børn i dig, ikke lade Steen paa Steen i dig, fordi de iendte ikke din Besøgelses Tid. Og gik i Templen, og begyndte at uddrive som derudi folgte og fiskte, og saad m: Det er skrevet: mit Hus er et B; men I have gjort det til en Rø

fulde. Og han lærde daglig i Terte. Men de opprørske Præster, og Skriftefogde Første iblandt Folket sagte efter at komme ham, og de fandt ikke, I vil skulle gøre ham; thi alt Folket hørte ved ham, og herre ham.

Elleve Søndag efter Trinité

Collect. Fæder os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi bede at du vil formædlest din Helig Ånd gøre os revere os, at vi ikke skulle forurolige vore Synder, og blive holme og: men vi gøre idelig Penitentie, og Dag fra bedre os og eters troste os allemede det at du vil være os naadig, og forlade os Synder, og gøre os evindeligt salige, os elskelige Son, Jesus Christum vor D som med dig lever og regierer i Helig H Verighed, een sand Gud fra Evighed i Evighed, Amen!

Epistel. 1 Cor. 15 C. 1 D.

Men jeg kundgør eder, Brødre! Evangelium, som jeg forkyndede, hvilket I og annammede, udi hvilket I have staaet hidindtil: formædlest hvilk og blive salige, dersom I beholde, hvad Naade jeg haver forkyndet Evangelium: uden saa er, at I have forgiebes; thi jeg overantvordede al det første det, som og jeg annammede Christus er død for vore Synder efter Skerme, og at han blev begravet, og at opstod tredie Dag efter Skifterne, og han blev seet af Kerpas, derefter af de 2 derefter blev han seet af mere end femti brede Brødre paa engang, af hvilke der endnu ere til, men nogle ere og henfor Derefter blev han seet af Jacobus, og af alle Apostler; men sidst efter dem af han og seet af mig, som af et utidigt For thi jeg er den ringeste iblandt Apostlene jeg som er ikke værdig at kaldes en

fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed, men af Guds Naade er jeg det, som jeg er, og hans Naade, som var uddeelt til mig, haver dog ikke været forgiøves.

Evang. Luc. 18. C. 9 V.

Men Jesus sagde og til nogle, som dristes de paa sig selv, at de vare retfærdige, og foragte de andre, denne Lignelse: Der gik to Mennesker op til Templet at bede, den ene var en Phariseer, den anden en Tolder. Phariseeren stod for sig selv og bad saaledes: Jeg takker dig, Gud! at jeg er ikke som andre Mennesker, Røvere, Uretfærdige, Hoertarle, eller og som denne Tolder. Jeg faster to Gange om Ugen, og giver Tisnde af alt det jeg eier. Men Tolderen stod langt borte, og vilde end ikke opløste sine Bøne til Himmelen, men han slog paa sit Bryst, og sagde: Gud vær mig Synders naadig! Jeg siger eder: denne gik retfærdig ned i sit Huus fremfor den anden: thi hvo sig selv ophøier, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies.

Løste Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Almægtigste evige Gud! du, som alting haver skabt, vi takke dig, at du haver givet os et sundt Regjeme, og haver naadeligen bevaret vore Lunger, Øren og andre Lemmer fra den onde Fiende: Vi bede dig, giv os din Naade, at vi besunderligen bruge vore Øren og Lunger retteligen, at vi med vore Øren flittigen høre dit Ord, og det vel mærke, og med vore Lunger prise og heromme din Naade, paa det ingen skal forføres af vore Lunger, men at hver Mand kunde forbedres deraf, ved din kære Son Jesus Christum vor Herre, som med dig lever og regierer Hellig Aands Geniæbed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. 2 Cor. 3 C. 4 V.

Saa dan Fortrøstning have vi til Gud

formædelt Christum, ikke at vi ere dygtige af os selv til at betænke noget, som af os selv; men vor Dygtighed er af Gud, hvilken og gjorde os dygtige til at være det nye Testaments Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi Bogstavens ihjelslaar, men Aanden gør levende. Derfor nu Aandens Tjeneste i Bogstaven, som var indgravet i Stene, Reede med saadan Herlighed, at Israels Børn kunde ikke see stadig saa Moses Ansigt for hans Ansigtets Herlighedsskold, som dog skulde affalles, og skulde ikke Aandens Tjeneste meget mere være i Herlighed? thi var Jordmunnens Tjeneste herlig, da er langt mere Aandsdygtigheds Tjeneste overflodig i Herlighed.

Evang. Marc. 7 C. 13 V.

Og der han gik ud af Tøri og Eldons Egne, da kom han til det Galilæiske Døb, midt igiennem de ti Elæders Egne, og der førte en Døb til ham, som besværligen kunde tale, og de bade ham, at han vilde lægge sin Haand paa ham; og han tog ham for sig selv afslædt fra Folket, og lagde sin Fingre i hans Øren, og spyttede og rørte ved hans Tunge, og saae op til Himmelen, sukkede, og sagde til ham: Ephata! det er, lad dig op! og strax aabnedes hans Øren, og hans Tunges Saand løbnedes, og han talte ret. Og Jesus bad dem, at de skulde ingen sige det; men jo mere han forbad dem, jo mere kundgjorde de det. Og de forundrede sig overmaade, og sagde: Han gjorde det altsammen: de Døve gjorde han hørende, og de Taaløse talende.

Trettende Cond. efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi sølle os af vor ganske Døds Grund, at du fader ladet os leve i evigt Liv. Amen

i vi kunne høre dit hellige Evangelium
 hvilket du haver ladet os kende din fader
 e Villie, og see din Søn Christum Jesum
 bede din grundløse Barmhertighed, at se
 naadeligen lade os behotte dit hellig
 ds Løs, og vore Hjerter saa regiere for
 belst din Hellig Aand, at vi aldrig fal
 fra, men blive hørt derved, og endelige
 ve salige formedelst den samme din elsk
 e Søn, Jesum Christum vor Herre, som
 dig lever og regierer i Hellig Aands
 hed, een sand Gud fra Ewigbed og
 lighed, Amen.

Epistel. Gal. 3 C. 15 V.

kiære Brødre! jeg vil tale efter mennest
 lig Viis: Givr dog ingen et Menneste
 kamente til intet, naar det er stadfæste
 er sætter noget dertil. Nu ere jo For
 telferne tilsagde Abraham og han
 ed. Han siger ikke: Og hans Sæde, som
 mange, men som om een: og din Sæl
 ilken er Christus. Saa siger jeg og dert
 det Testamente, som er tilforn stadfæst
 Gud paa Christum, kan Loven, som ble
 ven fire hundrede og tredive Aar derefter
 e rygge, at den skulle gjøre Forjættelse
 intet. Thi dersom Urven er af Loven
 er den ikke af Forjættelsen; men Gu
 d Abraham den af Naade formedel
 rjættelsen. Hvad skal da Loven? de
 o lagt dertil for Overtrædelsens Skyld
 til den Sæd kom, som Forjættelsen va
 et. Og den blev beskikket af Englene ve
 æglerens Haand. Nu er en Mægler isl
 eeneste Mægler; men Gud er een. Er d
 ven imod Guds Forjættelser? det vær
 gt fra! thi havde nogen Lov været g
 t, som kunne gjøre levende, da var Re
 dighed sandelig af Loven; men Stril
 indsluttede alle Ting under Synd, e
 rjættelsen ved Troen til Jesum Christus
 de gives alle dem, som troe.

at jeg kan atke et evigt Liv? W
til ham: Hvad staaer der skrevet
hvortledes løser du? Han svarede
Du skal elske Herren din Gud
ste Hierte, af din gandske Siel,
Magt, og af dit gandske Sind,
ste ligesom dig selv. Da sagde han
du svarede ret, gjør det, saa
Men han vilde gjøre sig selv
sagde til Jesus: hvo er da min
svarede Jesus ydermere, og sagde
neste gik ned fra Jerusalem til
faldt iblandt Røvere, hvilke
og sloge ham ilde, og gik bort,
Ligge halvdød. Men ved en
en Præst den samme Dey ned,
saae ham, gik han ham forbi;
saa er Levit, der han var nær
kom han og saae ham, og gik
Men en Samaritaner styre og
og der han saa ham, panted
ham. Da han gik til ham for

iblandt Røvere? Han sagde: Den, som gjorde Barmhertighed mod ham. Da sagde Jesus til ham: Gaa gaa bort, og gør du ligesaa.

Fiortende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, din milde Fader! du, som har vor formædelt dit salige Ord og bellige Daab naadeligen hjulpet os alle, som troe, af den forfærdelige Spedalskhed, som er Synden, og bevise os dagligen din nådige Hjælp i alt det, som os er nødvendigt: Vi bede dig, opvæk vort Hjerte formædelt din Hellig Aand, at vi aldrig forglemme saadanne Begieringer, men at vi leve ibeligen i din Føgt, og udi en ret Tillid paa din Barmhertighed altid takke og prise dig med et taknemmeligt Hjerte, ved din fiere Søn, vor Herre Jesus Christum, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Enighed, een sand Gud fr.: Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Gal. 5 C. 16 V.

Men jeg siger: Omgaaes i Aanden, og I skal ikke fuldkomme Kjødets Begieringer; thi Kjødets begierer imod Aanden og Aanden imod Kjødets. Men disse ere satte tvært imod hverandre, at I ikke skal gøre hvad I vil. Derfor I vil af Aanden, ere I ikke under Loven; men Kjødets Begieringer ere aabenbare, som: Hoer, Skærvænet, Urenhed, Ufrøst-
hed, Afspandier, Erolldom, Sjævnstak, Riv, Brede, Trætte, Evedragt, Partier, Had, Mord, Druffenstak, Graadserie, og saas-
dant deslige: om hvilke jeg siger eder til-
førn, ligesom I, og før harer sagt eder,
at de, som saadant gøre, skulle ikke arve
Guds Rige. Men Aandens Føgt er
Kierlighed, Glæde, Fred, Sammodighed,
Fromhed, Godhed, Troe, og lignet mere er
I a G, lene under

Naadelighed. Jund sandans er Eoven
tte: thi hvilke, som hore Ebriskum id,
de fors æste Klostet med sine Lyfter og
Begerligheder.

Evang. Luc. 17 C. 11 R.

Og det begav sig, der Jesus reiste til Je-
rusalem, drog han midt igjennem
Samaritanen og Galilæam. Og, som han kom
til en Bye, mødte ham en spedalste Mand,
som lode lange borte; og de opløstede
Kløften, og sagde: Jesu, Mester! forban-
me dig over os! Og, der han saae dem,
sagde han til dem: Gaaer bort og betør-
eder for Præsterne. Da det skede, der de
gik bort, bleve de rensede. Men een af
dem, der han saae, at han var bleven
fark, vendte tilbage, og vruede Gud med
hoy Røst; og han kaldt saa sig: Jeg ned
for hans Fødder, og takkede ham; og den
samme var en Samaritan. Da svarede
Jesus, og sagde: Blev de ikke alle Ti
rensende? hvor ere da de Nu? Er der ellers
ingen sunden, som vendte tilbage igjen,
for at give Gud Æren, uden denne Frem-
mede? Og han saade til ham: Staa op,
gaf bort, din Troe haver frelst dig.

Femtende Sønd. efter Trinitatis.

Evangelium og alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi talke
for alle dine Belærminger, at du vi
givet os Liv og Levnet, og naadelig opbyggel-
se og bær til Døds. Nu bede vi dig, for ikke
din Almagt fra os, men bevare os for
Eghed, saa det vi kunde alene tiene dig, elsk
og bære hart ved dig, at vi ikke bejante os
med. Naadelig Hørdet og Arminius Læ-
nede: men at vi satte alt vort Haab, Tro
og Tillid paa din Naade, ved Jesu Christi
din Son vor Herre, som med dig lever og vi-
vår i Helligs Aands Genighed, een sand Gud
nu af disse tre

Eptistel. Gal. 5 c. 25 v. og 6 c. 1 v.

Dersom vi leve i Aanden, da lader os vandre i Aanden. Lader os ikke være begierligs efter forføngelig Være, at vi byde Trods til hverandre, og misunde hverandre. Brødre! dersom et Menneske bliver overilet af nogen Brødt, da hjælper saadant een til rette igjen med en sagtnodig Aand, I! som ere aandelige; og see til dig selv at du og ikke bliver fristet. Drager Byrden med hverandre, og opfylder saaledes Christi Lov. Thi dersom nogen mener, at han er noget, endog han er intet, han bedrager sig selv. Men enhver prøve sin egen Gierning, og da skal han have Løds hos sig selv allene, og ikke hos en anden; thi enhver skal bære sin egen Byrde. Men den, som bliver underviist i Ordet, skal dele allehaande G. ot med den, som ham underviser. Særer ikke vild, Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saaer, det skal han og høste. Hv, som saaer for sit Riid, skal høste Fordervelse af Riidet, men hv, som saaer for Aanden, han skal høste det evige Liv af Aanden. Lader os gjøre Godt, og ikke blive trætte; thi vi skal og høste i sin Tid, dersom vi ikke blive forsagte. Gaa lader os da, den Stund vi have Tid, gjøre Godt imod alle, men allermeest imod Troens egne Folf.

Evang. Matth. 6 c. 24 v.

Ningen kan tiene to Herrer; thi han skal enten have den ene, og elske den anden, eller han skal holde sig til den ene, og foragte den anden: I kunne ikke tiene Gud og Mammon. Derfor siger jeg eder: I søger ikke for eders Liv, hvad I skal æde og hvad I skal drikke; ikke heller for eders Klæder, hvad I skal iføre eder. Er ikke Liv meer end Maden? og Klegemet mere end Klæderne? Seer til Fuglene under

Naadelighed. Imd saadant er Loven ikke; thi hvilke, som hore Christum til, de fors æfte Klobet med sine Lyfter og Begierligheder.

Evang. Luc. 17 C. 11 V.

Og det begav sig, der Jesus reiste til Jerusaleim, drog han indt igjennem Samarien og Galilæam. Og, som han kom til en By, mødte ham et spædalt Mand, som stode langt borte; og de velsigtede Møsten, og sagde: Jesu, Mester! forbarsk mig over os! Og, der han saae dem, sagde han til dem: Gaaer bort og bered eder for Præsterne. Og det skede, der de gik bort, bleve de rensede. Men een af dem, der han saae, at han var bleven farsk, vendte tilbage, og prisede Gud med høj Røst; og han kaldt paa sig sig ned for hans Fodder, og takkede ham; og den samme var en Samaritan. Da svarede Jesus, og saade: Blev de ikke alle Rensede? hvor ere da de R? Er der ellers ingen sunden, som vendte tilbage igjen, for at give Gud Æren, uden denne Fremmede? Og han saade til ham: Staa op, gik bort, din Troe haver frelst dig.

Femtende Sønd. efter Trinitatis.

Col. 1. Lad os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for alle dine Velgærminger, at du har givet os Liv og Færd, og naadelig oplyst os her til Dags. Nu bede vi dig, tra ikke din Velsignelse fra os, men beværk fra Guds Rigdom, paa det vi kunde alene frelse dig, og hauge hørt ved dig, at vi ikke beklagte os over sandelig Anger og Wammens Anger; men at vi vilte alt vort Dags, Trøst og Trøst paa din Naade, ved Jesus Christus din Son vor Herre, som med dig lever og riger i Hellig Aands Enighed, een sand Gud naar den Hellig Aands Enighed, Amen
nu af disse tre

Epistel. Gal. 5 c. 25 V. og 6 c. 1 V.

Dersom vi leve i Manden, da lader os vandre i Manden. Lader os ikke være begierligs efter forføngelig Ære, at vi byde Trods til hverandre, og misunde hverandre. Brødre! dersom et Menneske bliver overilet af nogen Brødt, da hjælper saadan een til reite igien med en sagtnodig Mand, I! som ere aandelige; og see til dig selv at du og ikke bliver fristet. Drager Byrden med hverandre, og opfylder saaledes Christi Lob. Thi dersom nogen mener, at han er noget, endog han er intet, han bedrager sig selv. Men enhver prøve sin egen Gierning, og da skal han have Løns hos sig selv allene, og ikke hos en anden; thi enhver skal bære sin egen Byrde. Men den, som bliver undervist i Ordet, skal dele allehaande Gode med den, som ham underviser. Siger ikke vild, Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saer, det skal han og høste. Hvoo, som saer for sit Riid, skal høste Fordøvelse af Riidet, men hvoo, som saer for Manden, han skal høste det evige Liv af Manden. Lader os giøre Godt, og ikke blive trætte; thi vi skal og høste i sin Tiid, dersom vi ikke blive forsagte. Gaa lader os da, den Stund vi have Tiid, giøre Godt imod alle, men allermeest imod Troens egne Folf.

Evang. Matth. 6 c. 24 V.

Ingen kan tieae to Herter; thi han skal enten have den een, og elske den anden, eller han skal holde sig til den een, og foragte den anden: I kunne ikke tieae Gud og Mammon. Derfor siger jeg eder: I søger ikke for eders Liv, hvad I skal øde og hvad I skal drifte; ikke heller for eders Legemer, hvad I skal iføre eder. Er ikke Liv meer end Maden? og Legemet mere Klæderne? Seer til Faglens under

Naadelighed. Jund saadant er Leden
ikke; thi vilke, som hore Christum til,
de kors æfte Klødet med sine Lyster og
Begierligheder.

Evang. Luc. 17 C. 11 V.

Og det begav sig, der Jesus reisde til Je-
rusalem, drog han midt igjennem
Samarien og Galilæam. Og, som han kom
til en Bye, mødte ham en spedalste Mand,
som stode langt borte; og de orlojstede
Køsten, og sagde: Jesu, Mester! forbarsk
me dig over os! Og, der han saae dem,
sagde han til dem: Gaaer bort og bærer
eder for Præsterne. Og det stode, der de
gik bort, bleve de rensede. Men een af
dem, der han saae, at han var bleven
fark, vendte tilbage, og prisede Gud med
høj Røst; og han kaldt paa sig: Høst ned
for hans Fødder, og kastede ham; og den
samme var en Samaritan. Da svarede
Jesus, og saade: Blev de ikke alle re-
nset? hvor ere da de nu? Er der ellers
ingen sunden, som vendte tilbage igjen,
for at give Gud Æren, uden denne Frem-
mede? Og han sagde til ham: Staa op,
gik bort, din Troe haver frelst dig.

Femtende Sønd. efter Trinitatis.

En et. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vil takke sig
for alle dine Velgerninger, at du har
givet os Liv og Levnet, og naadelig oplyst
os med dit Lys. Nu bede vi dig, tra ikke
din Velsignelse fra os, men bevares fra Guds
Rygbed, saa det vi kunde ahene høre dig, elsk
og høre hert ved dig, at vi ikke beklæmte os
med Naadelig Høder og Kammerens Be-
nekte; men at vi vatte alt vor Haab, Trost
og Trøst paa din Raade, ved Jesus Christum
din Son vor Herre som med dig lever og
raar i Helligs Mandes Genighed, een sand Gud
nu af disse tre

stel. Gal. 5. 25 V. og 6. 1. I
 dersom vi leve i Aanden, da lader os va
 dre i Aanden. Lader os ikke væ
 derlige efter forføngelig Være, at
 e Trods til hverandre, og misunde hve
 re. Brødre! dersom et Menneske bliv
 illet af nogen Brødt, da hjælper saad.
 til rette igjen med en sagtnodig Aar
 som ere aandelige; og see til dig selv
 og ikke bliver fristet. Drager Brød
 og hverandre, og opfylder saaledes Ch
 os. Thi dersom nogen mener, at han
 et, endog han er intet, han bedrager
 . Men enhver prøve sin egen Gierni
 da skal han have Noes hos sig selv alle
 ikke hos en anden; thi enhver skal ha
 egen Byrde. Men den, som bliver
 vist i Ordet, skal dele allehaande G.
 den, som ham underviser. Saver i
 , Gud lader sig ikke spotte; thi hvad
 nneste saer, det skal han og høste. Vi
 saer for sit Riid, skal høste Fordere
 af Riidet, men hvo, som saer for A
 , han skal høste det evige Liv af Aand
 er os giøre Godt, og ikke blive træ
 vi skal og høste i sin Tiid, dersom vi i
 e forsagte. Gaa lader os da, den Stra
 have Tiid, giøre Godt imod alle, n
 rmeest imod Troens egne Folf.

Evang. Matth. 6. 24 V.

ingen kan tiene to Herter; thi han s
 enten have den ene, og elske den
 , eller han skal holde sig til den ene,
 agte den anden: I kunne ikke tiene G
 Mammon. Derfor siger jeg eder: E
 ikke for eders Liv, hvad I skal øde
 id I skal drille; ikke heller for eders
 ier, hvad I skal isøre eder. Er ikke
 r end Mæden? og Legemet mer
 berne? Gaaer til Englene und

Maadelighed. Imid saadant er Loben ikke; thi vilke, som høre Christum til, de fors ægte Klødet med sine Lyfter og Begierligheder.

Evang. Luc. 17 C. 11 V.

Det begav sig, der Jesus reiste til Jerusalem, drog han midt igiennem Samarien og Galilæam. Da, som han leu til en Bø, mødte ham et spædalt Mand, som Røde langt borte; og de vristede Møsten, og sagde: Jesu, Mester! forbart me dig over os! Og, der han saae dem, sagde han til dem: Gaaer bort og bærer eder for Præsterne. Og det Røde, der de gik bort, bleve de rensede. Men een af dem, der han saae, at han var bleven far, vendte tilbage, og priiede Gud med høj Røst; og han kaldt paa sig: Gå ned for hans Fødder, og takkede ham; og den samme var en Samaritan. Da svarede Jesus, og saade: Blev de ikke alle rensede? hvor ere da de Nu? Er der efter ingen funden, som vendte tilbage igjen, for at give Gud Æren; uden denne Fremmede? Og han sagde til ham: Staae op, gå bort, din Troe haver frelst dig.

Femtende Sønd. efter Trinitatis.

Col. et. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader, vi takke dig for alle dine Velgerninger, at du vi givet os Liv og Levet, og maadelig oplyst os her til Dags. Nu bede vi dig, at du ikke din Afgjætte fra os, men bevare os fra Guds Rigdom, paa det vi kunde afhente frelse dig, og bruge godt ved dig, at vi ikke beklagte os af din Maadelig Mønder og Mammors Røst: men at vi sætte alt vort Haab, Trøst og Trøst paa din Naade, ved Jesus Christum din Son vor Herre, som med dig leve og regner i alle tider. Amen.

stel. Gal. 5 C. 25 V. og 6 C. 1 V.
 dersom vi leve i Aanden, da lader os vandre i Aanden. Lader os ikke være erligg efter forføngelig Være, at vi trods til hverandre, og misunde hverandre. Brødre! dersom et Menneske bliver ilet af nogen Brødt, da hjælper saadart til rette igien med en sagtnodig Aand, som ere aandelige; og see til dig selv at du ikke bliver fristet. Drager Brøder hverandre, og opfylder saaledes Christi lov. Thi dersom nogen mener, at han er et, endog han er intet, han bedrager sig. Men enhver prøve sin egen Gierning, da skal han have Løst hos sig selv allene ikke hos en anden; thi enhver skal bære egen Byrde. Men den, som bliver unykt i Ordet, skal dele allehaande Gode med den, som ham underviser. Siger ikke, Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saer, det skal han og høste. Hvo saer for sit Rød, skal høste Fordersel af Rødet, men hvo, som saer for Aanden, han skal høste det evige Liv af Aanden, og gøre Godt, og ikke blive trætte vi skal og høste i sin Tid, dersom vi ikke forsagte. Gaa lader os da, den Strid have Tid, gøre Godt imod alle, men mest imod Troens egne Følk.

Evang. Matth. 6 C. 24 V.
 ingen kan tiene to Herrer; thi han enten have den ene, og elste den anden, eller han skal holde sig til den ene, og agte den anden: I kunne ikke tiene Gud og Mammon. Derfor siger jeg eder: Hvis I ikke for eders Liv, hvad I skal øde og øde I skal drille; ikke heller for eders Lier, hvad I skal afgøre eder. Er ikke I end Mæden? og Legemet mere værdt end Løden? Gaaer til Qualene under

melen, de saae ikke, de haae ikke, og sanke ikke i Løden: dog forre eders himmelske Fader dem alliaevsel. Er I ikke meget mere end de? Men hvo er iblandt eder, som kan lægge en Aien til sin Vext, alligvel at han b'synter sig derfor? Og hvi sørge I for Klæderne? betragter Lillierne paa Marken, hvorledes de voxe: de arbeide ikke, de sove de og ikke; men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var sauklædt, som en af dem. Klæder da Gud det Stærk saa paa Marken, som er i Dag og i Morgen kastede: Dønen: Skulle han ikke meget mere klæde eder? O I lider' Irende! derfor skal I ikke sørge og sige: Hvad skulle vi æde? eller hvad skal vi drikke? eller hvormed skulle vi klæde os, (efter alt saadant søge Hedinnaerne;) thi eders himmelske Fader veed, at I have alt dette behov. Men søer først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skal alt saadant tillægges eder. Sørger derfor ikke for den anden Morgen; thi den Dag i Morgen skal sørge for sig selv. Enhver Dag haver nok i sin egen Plage.

Sextende Sønd. efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! du, som har os kaldet om Guds b'nde et Mennekke, at han søk med sin Død skulle betale for vore Sander, og siden teche os til den evige Leve: Vi bede dig, behold os i dette Raad, at vi ikke tvivle derpaa, at hvem vor Herre Christus har opvakt en Enkel Son istum med et Ord, at han rigemaade vil opvække os paa Domsdag, og gøre os evig salige, holden med dig lever og regierer i Dellig Mandes Gernighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel Eph. 3 C. 13 V.

Derfor beder jeg, at I ikke mistroes over mine Trængsler, som jeg lide for ed

ket er eder en Vre. For den Skyld
er jeg mine Knæe for vor Herres Jesu
Kristi Fader, af hvilken al Faderlighed
er i Himlene og paa Jorden, at han
gibe eder efter sin Herligheds Rigdom
I kan blive styrkede med Kraft ved han
id i det indvortes Menneſte, at Christus
Troen maae boe i eders Hjerter, og
ledes maae blive rodfæstede og grund
fædte i Kierlighed, paa det I tilfulde kun
begribe-med alle de Hellige, hvilket de
det Brede, og det Lange, og det Dybe, o
Høie, og kiende den Christi Kierlighed
overgaae Forstanden, paa det I kun
pldes til al Guds Gylde. Med den, for
flødigt gjør over alt det, som vi bede
forſtaaer, efter den Kraft som virker i os
at være Vre i Menigheden ved Kristus
um til alle Slægter i al Ewigheid, Amen

Evang. Luc. 7 C. 11 V.

g det begav sig Dagen derefter, at Jesu
gik til en Stad, som heed Nain, og de
mange af hans Disciple med ham og m
Folk. Og der han kom nær til Staden
ten, ſee! da blev en Død udbaaren, for
sin Moders eeneste Søn, og hun var e
ke, og meget Folk af Staden gik me
de. Og der Herren ſaae hende, ynkede
hiertelig over hende, og ſagde til hende
æd ikke. Og han traadde til og rørte ve
aren, (og de, som bare, ſtode ſtille.) D
ſagde: Du unge Dreng! jeg ſiger dig
te op! Og den Døde reyste ſig op og b
idte at tale, og han gav hans Moder
u. Men der kom en Rædsel paa dem a
og de priſede Gud, og ſagde: Der er vi
g en ſtor Prophet opreist iblandt os.
d haver beſøgt ſit Folk. Og denne
ham rygtedes i det gandske Judæ
det omliggende Land.

Syttende Sønd. efter Trinitatis.

E. Lect. Lader os alle bede:

Herre Gud, himmelke Fader! vi bede dig, at du vil formeðest din Hellig Mand saa store og rejsere os, at vi kunne altid holde os i din Tryk, og ikke være hoffærdige, men med ganke Dierte høre og ankomme til Ord, og retteligen belianore Sabbats-Dag, saa det vi kunne osaa formeðest dit Ord blive belagierte; Saa at vi sætte os vor Fortroaling og Daab paa din Son Jesum Christum, at han er alene vor Redning, og Gienløser, og dernæst at vi rette og bedre vort Fænet efter dit Ords Lovelle; og at vi taat os vare for al Forargelse, indtil vi blive evindeligt salige ved din Naade i Christi, som med dig lever og regner i Hellig Lands Enighed, een sand Gud fra Ewig og til Ewig. Amen!

Epistel. Eph. 4 C. i V.

Saa formaner jeg eder, jeg som er fangen i Herren, at I vill' singades vorens lig efter det Kald, som I ere kaldede med, med al Nidrigbed, Sægtmodighed og Fargmodighed, at fordrage hverandre i Kierlighed, og stræbe med al Glid at beholde Mandens Enighed i Fredens Bånd; thi der er ifflun et Legeme og een Mand, ligesom I ere kaldede til et Haab i eders Kald: Een Herre, een Troe, een Daab, een Gud og alles Fader, som er over alle, og ved alle, og i eder alle.

Evang. Luc. 14 C. i V.

Og det begab sig, der Jesus kom i en af de største Phariseers Huse paa en Sabbat at æde Brød, da toge de vare paa ham; og see! der var et vattersottigt Menneſte for ham. Og Jesus svarede og talade til de Lovkyndige og Phariseer, og sagde: Er det vel tilladt at helbrede om Sabbaten? men de taug stille. Og han tog paa ham og helbredede ham, og lod ham gaar. Da var svarede og til dem: Hver er Mand

eder, hvis Dyr eller Asen falder i en Brønd, og han ikke strax drager det op om Eids Dags Dagen? Og de kunde ikke give ham Svar igien. Men han sagde en Eignelse til Bisterne, der han mærkede, hvorledes de udvalgte de øverste Stæder, og sagde til dem: Naar du bliver buden af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst, at ikke maa: See en hæderligere end du skal være buden af ham. Saa kommer da den, der indbød dig og ham, og siger til dig: Giv denne Rum; og da maae du med Blusel sidde nedderst. Men naar du er buden, da gaa bort, og sæt dig nedderst, paa det, naar han da kommer, som dig indbød, at han skal sige til dig: Ven! sid bedre op! Saa haver du Ære for dem, som sidde med dig til Bords, thi hvo sig selv ophøyer, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøyes.

Attende Søndag efter Trinitatis.

Collect Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi ere jo arme elendige Syndere, din Villie vide vi; men vi ere saa skrøbelige, at vi den ikke kunne fuldkomme; thi Rind og Blod i os er for stærkt, saa vil og den arvelge Fiende Djævelen ei heller lade os tilfreds. Derfor bede vi dig, at du vil udgøde din Hellig Aand i vore Hjerter, at vi med en stærk Troe kunne bære hart ved din Søn Jesum Christum, og troste os ved hans Pine og Død, og troe Syndernes Forladelse formædelt ham, og leve saa et heligt Levnet i Lydighed her paa Jorden efter din Villie, indtil vi ved din Naade kunne saligen bortdøe af denne elendige Verden, ved den samme din Søn Jesum Christum, vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed. Amen.

Epistel. I Cor. I C. 4 V.

Jeg takker min Gud altid paa eders Begjærne for den Guds Naade, som eder lever i Christo Jesu, at I lydi ham

giorte rige i alle Ting, i al Tale og Skab, ligesom det Vidnesbyrd om I sig er kleren stadfæstet i eder, saa at I kan fattes eder paa nogen Maade: Men som forbeholdt vor Herres Jesu Christi bønne, hvilken og skal stadfæste indtil Enden, at I skal være ustraffet paa vor Herres Jesu Christi Dag.

Evang. Matth. 22 4. 34 V.

Der Pharisæerne hørte, at Jesus havde sluppet Munden paa Sadduceer da forsamlede de dem, og een af den Fødsyndig, spurgte og fristede ham, sagde: Mester! hvilket er det store Bøden? men Jesus sagde til ham: Du elsk Herren din Gud af gandske Hjerter af gandske Evne og af gandske Guds; I er det første og store Bud. Det andet ligesom dette: du skal elske din Næste, som dig selv. Udi disse to to Bud hænge Loven og Profeterne. Men der Pharisæerne vare tilhæmmen, spurgte Jesus ad, og saade: Hvad tolkes eder om Esau? hvortil En er han? De sagde: David. Han sagde til dem: Hvorledes kaldet David ham i Anden en Herre, naar saa siger: Herren sagde til min Herre: Sæt dig hos min høire Haand, i jeg lægger dine Fiender til dine Fod. Guds Rammes. Efterdi David da kaldet ham en Herre, hvorledes er han da hans En? Og ingen kunde svare ham et Ord der turde og ingen ydermere spørge I ad om noget efter den Dag.

Rittende Sønd. efter Trinitatis

Collect. Fader os alle bede:

Dalmægtige evige Gud! du, som for helst din Son Christus Jesum i sandelig bluspet det verdslige Me bødte til sig og Giel, at bede din grødsamphængighed, var os ogsaa naad

ad os alle vore Synder, og regier os med
Hellig And at vi ikke selv give Mars
Sygdom eller anden Miskde; men beh
i din Bøgt, og stork os med din Naad
vi saa blive fri baade fra rimelig og er
de og Straf, formedelst din Søn Jesu
istum vor Herre, som med dig lever
erer i Hellig Andes Eenighed, een sa
fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel. Eph. 4 C. 12 V.

aa vider da, at I skulle aflægge det gar
le Minneske efter den første Omgie
e, som forderves formedelst de bedrag
Enster, men at I derimod skulle fo
s i eders Sindes And, og iføre eder d
Menneske, som er skabt efter Gud i Re
nighed og sand Hellighed. Derfor a
rer Løgn og taler Sandhed hver me
Næste, efterdi vi ere Lemmer med hve
re. Bliver vrede og synder ikke
r Solen ikke gaae ned over eders Br
giver og ikke Dievelen Rum. Hv
haver stiaalet, han stiele ikke mere
heller arbejde og gjøre noget God
Hænderne, paa det at han kan hav
reddele den Rødtørstige.

Evang. Matth. 9 C. 1 V.

i traadde Jesus i Skibet, og foer over
og kom til sin Stad; og see! de førde
kerkbrøden til ham, som laae paa et
g. Der Jesus saae nuderens Troe, sagde
til den Verkbrødne: Vær frimodig,
! dine Synder ere dig forladne. Og
nogle iblandt de Strikflogte sagde ved
selv: Denne besvotter Gud. Der Jes
aae deres Tanke, sagde han: Hvi
! I saa ondt i eders Hjerter? thi
et er lettere at sige: dine Synder er
rladne, eller at sige: staae op og vo
men at I skal vide, at Mennesk
iaver Magt paa Jorden at for

Ønderne, sagde han til den Berøbrne: Staa op, tag din Seng op, og gaar hiet til dit Hus. Og han fæd op og gif hiet til sit Hus. Der folket det saae, forundrede de dem, og præfede Gud, som hadde givet Menneskene saadan Magt.

Tyvende Sondag efter Trinitatid.

Collect Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fa er I vi tolle sig for din store Barmhertighed og Naade, at du haer ladet os komme til dit salige Land og glædelige Brud, og ved din Son frelser os alle vore Ønder. Men efterdi her er dagligen Stridelse, Sorargelse og Fare saarlunde, og vi ere af os selv saa Svælgelige og meget tilbøjelige til Synden, saa bære vi na, at du vil forredelst din Hellig Land naadelig bevare os, at vi ikke falde; men om vi falde og besmitte saa vor Brud. Alædson, hyllet din Son Jesus Christus haer stert os, da hielt os naadeligen men, og leed os i Smætt og Kvælle, og bebrød os i Troen til din Barmhertighed, at vi ikke falde til evig Lid. ved vor Herre Jesus Christum, som med sig lever og reiser i Hellig Land Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel Ephes. 5 C. 15 V.

Derfor seer til, hvorledes I skal omgaes daerligen, ikke som Uuse, men som Vise, og kieber den bekenlige Tid; thi Dagens ere onde. Derfor bliver ikke usars standige, men vider, hvad der er Herrens Villie; og drifter eder ikke dru'ne af Wiin, i hvilket er Overdaandighed, men bliver fuds af Landen, og taler hverandre til med Psalmer og Lobsange og aandelige Viser: sunger og leger for Herren i eders Hjerter. Og siger altid Gud og Faderen Tak for alting i vor Herres Jesu Christi Navn, og varer hverandre underdanige i Guds Tro.

Evangel. Matth. 23 C. 1 V.

Jesus svarede og talte alle ved Lige

til dem, og sagde: Himmeriges Rige liges ved et Menneske, som var en Konge, som gjorde sin Sønns Bryllup, og han udsendte sine Tjenere, at de skulde kalde de Budne til Bryllup, men de vilde ikke komme. Han udsendte atter andre Tjenere, og sagde: Siger de Budne, see! jeg haver beredt mit Maaltid, mine Oxen og mit fæde Læg er slagtet, og alting er rede, kommer til Bryllup. Men de foragtede det og gik hen, den ene paa sin Alger, den anden til sit Røbmandskab; men de andre grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjel sloge dem. Der Kongen det hørde, blev han vred og Toffede en Hær ud og ødelagde disse Mandbrabere, og satte Ild paa deres Stad. Da sagde han til sine Tjenere: Brylluppet er forberedt, men de Budne vare det ikke værd: gaar derfor hen ud paa de alfare Veie, og byder til Bryllup hvem I finde. Saa gik de samme Tjenere ud paa Veiene, og samlede tilfammen alle dem de fandt onde og gode; og Bordene bleve alle fulde. Men da Kongen kom ind at beseie Gæsterne, saae han der et Menneske, som havde ikke iført Bryllups Klædningen. Og han sagde til ham: Ven! hvorledes er du kommen hid ind, og ikke haver Bryllups Klædningen paa? men han taug stille. Da sagde Kongen til sine Tjenere: Binder Hænder og Fødder paa ham, tager ham bort, og kaster ham hen ud i det yderste Mørke, der skal være Graad og Lænders Gnidsel; thi mange ere faldede, men faa ere udvalgte.

En og Tyvende Søndag efter Trinitatis.

Collect. Fader os alle bede:

Almægtige ewige Gud! du, som formædelsfuld din Son haver tilfagt os Syndernes forladelse, Retfærdighed og det ewige

vi bede dig, at du vil med din Hellig A
opvække vore Hjerter, at vi med vore dag
Bønner i alle Trængselse søge at naa til
hans barm, og formædelse en fast Troe til
Bønhjælp og Ord kunne faae let at høre
og endelig disse salige, ved din Son,
Dette Jesus Christus, som med dig
og regerer i Helliga Aandens Enhed,
sand Gud fra Ewiged og til Ewiged, Amen

Epistel. Eph. 6 C. 10 V.

Affersøst, mine Bredre! vær stærk
Herren og i hans Smykkes Mægt
er eder udi Guds fulde Harnis, paa de
kan bestaae mod Dævelens hidsige Ang
thi vi have ikke alene Strid imod Rist
Blod, men endog mod Forfælsningen
Verde, mod Verdens Herrer, som regir
i denne Verdens Mægt, med de onde Aa
under Himmelen. For den Skyld ta
Guds fulde Harnis paa, paa det I kan
re mægtige til at imod staae paa den o
Dag, og staae, naar I have udrettet alt
vel. Saa staaer nu omgjordede om et
Fender med Sandhed, og iførte med I
færdigheds Panter; og vær iførte i
Fodderne med Fredens Evangelii Færl
hed. Men for alle Ting, antager I en
Skjold, med hvilket I skal kunne udst
alle den Ondes gloende Pile: og tage e
lighedens Hielm og Aandens Sværd, i
er Guds Ord.

Evang. Joh. 4 C. 46 V.

Da der var en kongelig Mand, hvis
laa i Capernaum; der denne hør
at Jesus var kommen af Judæa til Galil
gik han til ham, og bad ham, at han
komme ned, og helbrede hans Søn, thi
laa for Døden. Da sagde Jesus til de
Derfor I ikke iee Tegn og underlige
tinger, vil I ikke troe. Den kongelige
sagde til ham: Ditt barn er død

ser. Jesus sagde til ham: Gaf bort, din søn lever. Og Menneſket troede det Ord, om Jesus sagde til ham, og gif bort. Og om han gif ned, mødte hans Tienere ham, og forkyndede ham, og sagde: Dit Barn lever. Da udsurgte han den Time af dem, paa hvilken det var bleven bedre med ham, og de sagde til ham: I Gaar ved en lyvende Time forlod Faderen ham. Da mærkede Faderen, at det var ved den samme Time, paa hvilken Jesus havde sagt til ham: Din Søn lever. Og han søgte selv og alt hans Hus.

Alle Helgens Dag.

Collect. Fader os alle bede:

Dalmægtige, evige Gud! som vil befælgte gjøre alle dine Udvalgte og Eftelinge i din sønbaarne og elskelige Søn Jesu Kristus, lad os efterfølge deres Troe, Haab og Kjærlighed, at vi og med dem kunne blive salige, formædelft den samme din Søn, vor herre Jesum Kristus, som med dig levede og regierer i Hæll og Aands Enighed, en sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Lectien, Mat. 7 1. 1 V.

Dg derefter saae jeg fire Engle staae paa Jordens fire Hjørner, som holdte Jordens fire Binde, paa det ingen Bind skulde læse over Jorden eller over Havet eller over noget Træ; og jeg saae en anden Engel opstige fra Solens Opgang, som havde en levende Guds Segl, og han raabte med stor Røst til de fire Engle, hvilket det var ibet at staae Jorden og Havet, sagende: Iader ikke Jorden eller Havet eller Træerne, indtil vi saae beseglet over Guds Tienere i deres Pander. Og jeg hørte deres Svar, om bleve beseglede; og de vare hundrede og fyrgetyve tusinde beseglede af Israels Børns Slægter; af Juda Slægt og tusinde beseglede; af Rubens Slægt

tusinde beseglede; af Sabs Elægt tolv tusinde beseglede; af Aßers Elægt tolv tusinde beseglede; af Rephebalims Elægt tolv tusinde beseglede; af Manasse Elægt tolv tusinde beseglede; af Simeons Elægt tolv tusinde beseglede; af Levi Elægt tolv tusinde beseglede; af Isakbars Elægt tolv tusinde beseglede; af Sedulons Elægt tolv tusinde beseglede; af Josephs Elægt tolv tusinde beseglede; af Benjamin Elægt tolv tusinde beseglede. Derefter saae jeg, og see en stor Skare, hvilken ingen kunde tælle, af alle Hedninger, og Elægter og Folk og Ungemaal, som stode for Stolen og for Lammet, klædte med hvide lange Klæder, og der vare Palmegrene i deres Hænder. De raabte med stor Røst, og sagde: Salighed være vor Gud, som sidder paa Stolen og Lammet. Og alle Engle stode omkring Stolen, og de Elde, og de fire Dyr, og de faldt ned for Stolen, paa deres Ansigter, og tilbade Gud, og sagde: Amen! Velstand og Ære, og Rigdom, og Tak, og Ære, og Kraft, og Styrke være vor Gud fra Evighed og til Evighed! Amen.

Evang. Matth. 5 C. 1 V.

Men der Jesus saae Folket, steg han op paa Bierget; og der han havde sat sig, til hans Disciple til ham. Da opled han sin Mund, lærde dem, og sagde: Salige ere de fattige i Aanden, thi Dimmeriges Rige er deres; salige ere de, som sørge, thi de skal blive trøstet; salige ere de Sættmodige, thi de skal arve Jorden; salige ere de, som hungrer og tørste efter Retsfærdighed, thi de skal mættes; salige ere de Barmhertige, thi de skal saae Barmhertighed; salige ere de Røme af Hjertet, thi de skal see Gud; salige ere de Fredsommelige, thi de skal kalde Guds Børn; salige ere de, som lide Fø

te for Retfærdigheds Skyld, thi Him-
 liges Rige er deres; salige ere I, naar
 man bespottet og forfølger eder, og taler
 haande Ondt om eder for min Skyld,
 lyver det. Glæder og fryder eder, thi
 ert Løn skal være stor i Himmelen; thi
 I have saa forfulgt Profheterne, som
 har lidet for eder.

10 og tyvende Tond. efter Trinit.

Collect. Fader os alle bede:

almægtigste, evige Gud! vi bekiende os
 at være arme Syndere, og at være højt
 frevne i dit Register; men vi takke dig af
 idste Hjerte, at du haver taget saadan
 lnd fra os, og lagt den paa din kære Søn,
 sum Christum, og haver ladet ham betale
 for: Vi bede dig, at du vil naadeligen op-
 de os i Troen, og regiere os saa med din
 lla Mand her paa Jorden, at vi kunne leve
 er din Villie, og gierne bevise vor Mæste
 Kierlighed, Tieneste og Hielp; og at vi
 tatte imodstaae al Brede, Hastighed og Hævn,
 a det vi skulle ikke opvække din Brede over
 men at vi maae altid have en naadig Fader
 i dig, ved Jesum Christum vor Herre. som med
 lever og regierer i Hellig Mands Eenighed,
 i sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Epistel Phil. 1 C. 6 V.

Jeg er forfæret om det samme, at den,
 som haver begyndt en god Gierning i
 er, skal og fuldførme den indtil Jesu
 hrifti Dag. Ligesom det er billigt for mig
 : tænke dette omi eder alle, efterdi jeg haver
 er i mit Hjerte, baade i dette mit Fængsel,
 avel som i mit Forsvar og Evangelii Be-
 æftelse; eder alle, siger jeg, som ere deelags-
 ge med mig i Naaden; thi Gud er mit Bids-
 e, hvorledes jeg længes efter eder alle i Jesu
 hrifti inderlige Kierlighed; og dette beder
 g af Gud, at eders Kierlighed maae endnu
 lise jo mere og mere overflødig i Run-
 ab, og allehaande Fornemmelse, at I

prøve hvad som bedst er, paa det I i
være opvigte og uden F. tægt, i
Christi Dag, foldte med Herredags
Frugter, som stee ved Jesum Christi
Gud til Være og Lov.

Evang. Matth. 18 C. 23 V.

Derfor er Himmeriges Rige ligesom et
Menneske, som var en Konge, som
holde Regnskab med sine Tjenere; og
han begyndte at reyn, kom een for ham
som var ham ti tusinde Skoldig. Men
han nu ikke havde at betale med, da
hans Herre ham at sælge, og hans Hu
og Børn, og alt det han havde, og Skol
at betales. Da kaldte Tjeneren ned og til
ham, og sagde: Herre har Taalmodig
med mig, jeg vil betale dig det altsammen
og Herren pusedes herte'ig over sin
Tjener, gav ham løs og forlod ham
den. Men saa gik den samme Tjener hen
og fandt een af sine Medtjenere, som
ham hundrede Penge skoldig, og han
sat paa ham og ville quæle ham, og sag
Betal mig det du er mig skoldig. Da
hans Medtjener ned for hans Gædder, og
ham, og sagde: Har Taalmodighed
mig, jeg vil betale dig det altsammen; men
han vilde ikke, men gik bort og kastede
i Gængsel, indtil han betalte det han
skoldig. Der hans Medtjenere nu saae
som stee var, bleve de saare bedrøvede
de komme, og aabenbarede for deres H
alt det, som stee var. Da kaldte hans H
ham for sig, og sagde: Du onde Tjener
Hielden forlod jeg dig, fordi du had m
skulde du ikke ogsaa have forbarmet
over din Medtjener, ligesom jeg og ha
forbarmet mig over dig? Og hans H
blev vred, og antvorbende ham dem, som
ne, indtil han betalte altsammen de

er ham Alldig. Saa skal og min himmelske Fader gjøre inod eder, om I ikke forlade eders Hjerter hver sin Broder hans Brost. re og tyvende Sønd. est. Trinit.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud, himmelske Fader! vi takke dig, at du haver hidtil givet os Fred, og naalig bevaret os fra Krig og fremmed Herib: Vi bede dig, giv os fremdeles din Naade, at vi kunne leve i din Froyt og efter din Villie, og ingen Marsag give til Krig eller anden Straf. Regier og styr vor Dyrighed, de ikke forhindre den Lydgatighed, som dig er, men at de den samme forfremme, at vi naatte have desmere Rokke og Velsignelse under deres Regimenter, ved vor Herre Jesum Kristum, din Son, som med dig lever og regerer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud a Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Phil. 3 C. 17 V.

Bærer tilsammen mine Efterfølgere, fiere Brødre! og giver Algt paa dem, som ia omgaaes, ligesom I have os til et Exempel; thi mange omgaaes, hvilke jeg over ofte sagt eder, og endnu med grædende Taarer, at være Christi Korsens Fiender, hvis Ende er Fordervelsen, hvis Gud er deres Bug, og hvis Være er i deres Skiendsel, som tragte efter de jordiske Ting; men vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi ogsaa forvente Frelseren, den Herre Jesum Christum, hvilken som skal forvandle vort ringe Legeme, at det maae worde lige likket efter hans ærefulde Legeme, efter en Kraft, ved hvilken han og kan gjøre sig selv alle Ting underdanige.

Evang. Matth. 22 C. 15 V.

Da gik Phariseerne hen, og holdt Raad, hvorledes de kunde gribe Jesum i hans Tale. Og de sendte deres Disciple til ham med de Herodianer, og sagde: Mester! vi bede, at du er sandrue, og lærer Guds V.

rettelig, og du sætter om ingen, thi du agter ikke Menneskens Klædelse; sig os derfor: Hvad søges dig? Er det tilladt at give Keiseren Skat, eller ei? Men der Jesus mærkede deres Skalkhed, sagde han: I Dienstkælle! hví frøle I mig? Lader mig see Statens Mønt! Og de rakte ham en Penge. Og han sagde til dem: Hvil Billede og Overkrift er dette? De sagde til ham: Keiserens. Da saade han til dem: Saa giver Keiseren det, Keiserens er, og Guds det, Guds er. Der de det hørte, forundrede de sig, og forlode ham, og gik borte.

Fjerde og tyvende Send. est. Trin.

Collect. Lader os alle høre:

Dalmagtige ev og evigt du, som harer formædelig din Gøn tilladt os Gøndernes Fortælle og Befrielse fra den evige Død, vi bede dig, fork os med din Hellig Haand, at vi evigt kunne være i Livet til din Naade ved Kristus, og beholde et fastigt Haab og Trøst, at vi ikke skulle døe, men selig leve, og ved Dømsdag blive opvakte igen til det evige Liv og Salighed, ved vor Herre Jesus Kristus din Gøn, som med dig lever og regerer i Hellig Haands Enhed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Coloss. 1 C. 9 V.

Derfor lade vi os ikke af fra den Dag vi hørte det, at bede og begiere, at I maatte opfoldes med hans Villes Kundskab i al aandelig Visdom og Forstand, at I kunne vandre værdeligen for Herren til al Behagelighed, og være frugtbare i al god Gjerning, og være i Guds Kundsab, styrkede efter hans Herligheds Styrke i al Taalmodighed og Langmodighed med Glæde, og høre Faderen Lof, som gjorde os dygtige til de Helliges Værdet i Lof, som friede os af Mørkets Magt, og overførte os i Avelstunge Gøns Rige, i hvort

have Forløsning formedelst hans Blod, men er Syndernes Forlædelse.

Evang. Matth. 9 C. 18 V.

Der Jesus dette talede med dem, see! da kom der en Øverste og tilbad ham, og sagde: Min Datter er ret nu død; men kom og læg din Haand paa hende, saa bliver hun levende. Og Jesus stod op, og fulgte efter ham og hans Disciple ligesaa. Og se! en Kvinde, som havde tolv Aar haft Blodspot, gik bag til ham og rørte ved Skinkens af hans Klædebon; thi hun sagde ved sig selv: Kunde jeg ikkun røre ved hans Klædebon, da blev jeg helbredet. Da vendte Jesus sig om, og saa hende, og sagde: Vær roslig, min Datter! din Troe har hjulpet dig. Og Kvinden blev helbredet fra den samme Stund. Og der Jesus nu kom til den Øverstes Hus, og saa Viberne og Folkets Bulder, sagde han til dem: Vis jer! thi Pigen er ikke død, men hun sover. Og de beløe ham. Men der Folket var udsprent, gik han ind og tog hende ved Haanden; da stod Pigen op. Og dette begyndte at undgiorde i det samme gandske Land.

Fem og tyvende Sønd. efter Trin.

Collect. Fader os alle bede:

Herre Gud Himmelske Fader! vi takke dig hierteligen, at du haver hjulpet os fornødest dit Ord af den græffelige Varedoms. Vilsofarelse, og haver fortalt os til dit Naades os: vi bede dig, at du vil naadeligen beholde os i samme Løb, og bevare os fra al Vilsofarelse og Kietterie, og giv os din Naade, at vi ikke blive utaknemmelige som Jøderne, ikke eller foragte eller forfølge dit Ord; men at vi med vort gandske Hierte maatte ankomme et, og deraf bedre vort Levnet, og sætte al vor Lid paa din Naade og din kiere Gødetieneste, han, som med dig lever og regier i Hellig Aands Eenighed, een sand Gødetieneste og til Evighed, Amen.

Epistel. 1 Thess. 4 C. 13 V.

Men jeg vil og ikke, tiere Brødre! da for eder om dem, som sove, paa de skulde ikke sørge ligesom de andre, der har intet Haab; thi dersom vi troe, at Jesu Død og opstanden, saa skal og Gud for Hensøvede ved Jesum frem med ham; dette sigte vi eder eiser Herrens Ord, at som leve og overblive til Herrens Tilkomme, skal ikke forekomme de Hensøvede thi Herren skal komme ned af Himlen med et Anspraak, med Over Engels og med Guds Basun, og de Døde i Christ skal først opstaae; derefter skal vi, som og overblive, lykkes tillige bort med de Elskede, at møde Herren i Luster, og skal vi altid være med Herren; de troster hverandre med disse Ord.

Evangel. Matth. 24 C. 15 V.

Derfor naar I nu see Udeleggelsens berøggelighed, som er sagt ved Profeten Daniel, at den staar i den he Stad: Hvo som det læser, give Alar paa; da gaa paa Biergene, hvo som er i Judæa, og hvo som er paa Taget, ikke ned at hente noget af sit Huus, hvo som er paa Ugeren, vende ikke bage og hente sine Klæden. Væde Jer sammenlige! og dem, som give Die den Tid! men heder, at eders Flugt ei ske om Vinteren, ei heller om Sæten; thi da skal der blive saa stor en Træsel, som der ikke haver været fra Verdens Begyndelse hidindtil, og skal ikke blive; og dersom disse Dage ikke blive fortede, da blev intet Menneske fremmen for de Udbalgtes Skuld skulde de forforktes; dersom nogen da gaaer til See! her er Christus, eller der, da ske ikke troe; thi der skal opstaae falsk

g falske Propheter, og de skulle giøre store
 tegn og underlige Gierninger, at de Uds-
 algte skulle ogsaa forføres, om det var
 uligt. See, jeg haver nu tilforn sagt
 der det, derfor, dersom de sige til eder:
 se! han er i Ørken, da gaaer ikke hen-
 d: see! han er i Kammeret, da troer ikke;
 hi ligesom Lynet udgaaer af Østen og
 kinner indtil Vesten, saa skal og Mennes-
 kens Søn Tilkommelse være. Hvor
 som Afsædet er, der forsamles Ørnene.
 Sex og tyvende Sønd. efter Trin.

Collect. Lader os alle bede:

D almeægtige, evige og barmhiertige Gud!
 du som formedelst din elskelige Søn, vor
 herre og Frelser Jesum Christum, haver op-
 rettet Naadens Rig- for os, at vi skulle troe
 ore Synders Forladelse her i din hellige Kir-
 ke, ligesom du og selv er en Gud, der ikke vil
 nogen Synders Død, men at han skal om-
 ende sig og leve; vi bede dig, at du vil forla-
 se os naadeligen alle vore Synder formedelst
 en samme din Søn Jesum Christum vor
 herre, som med dig lever og regierer i Hellig-
 lands Eenighed, een sand Gud fra Evighed
 og til Evighed, Amen!

Epistel. 1 Th. 5. C. 12 v.

Men vi bede eder, Brødre! at I ville fiens-
 de dem, som arbeide iblandt eder, og
 re eders Forstandere i Herren, og formane
 ber; agter dem overmaade høit i Aierlig-
 hed for deres Gierningers Skyld, og værer
 redsommelige iblandt eder selv. Saa fors-
 naue vi eder, Brødre! paaminder de Ustif-
 telige, trøster de Kleimodige, kommer de
 Skrøbelige til Hielp, værer langmodige
 mod alle. Seer til, at ingen betaler nogen
 Ondt med Ondt; men legger eder altid efter
 det Gode baade indhyrdes, saa og imod alle.
 Bærer altid glade! beder uden Afslætte,
 ifter Gud i alle Ting! thi det er Guds Vil-
 i Christo Jesu til eder. Afslutter:

Alanden, foragter ikke Prophetier! prædike alle Ting, og beholdet det Gode; flygte det onde Elin! Og han selv, den Fredens Guds bønnede eder aldeles; og gid eders gaaende Land, Siel og Legeme maa beoares ustrøffelig i vor Herres Jesu Christi Tilkomme.
Evang. Matth. 13 C. 25 D.

Paa den samme Tid svarede Jesus, sagde: Jeg priser dig Fader over Himlen og Jorden, at du haver skult de for de Visse og Kloge, og aabnbaret for de Umyndige. Ja Fader! thi det er saa behageligt for dig. Alle Ting ere overgivne af min Fader, og ingen kender Sonnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sonnen, og den, som vil aabnbare. Kommer hid mig alle I, som arbeide og ere besværede jeg vil vederbørge eder. Læer mit Vord paa eder og lærer af mig; thi jeg er smodig og ydmyg af Hiertet, saa I skulde finde Hvile for eders Sieler; thi mit Vord er gavnligt, og min Byrde er let.

Syn og trybende Sønd. est. Tri

Collect Fader os alle bede:

D barmhertige, evige Gud, himmelske Fader! vi bede dig, at du vil opvække os, vi med al Gid kunne vandre kristeligen i gode Sierninger, og altid beskyttes af Naade, og befendes i al Gudelighed, ved Herre Jesum Christum, som med dig lever regierer i Hellig Naade Færdighed, een Gud fra Færdighed og til Evigheds, Amen.

Epistel. 2 Pet. 1 C. 19 D.

Derfor vil jeg ikke forsømme at minde eder altid paa disse Ting, alligeve I vide sligt, og ere styrkede i den nærværende Sandhed; thi jeg agter det tilbørlig opvække og paaminde eder, saalænge jeg i dette Vordum, jeg, som seer, at dette Vordum. Afslæggelse er saa snart forby

den, ligesom ogsaa vor Herre Jesus Christus haver aabenbaret mig. Men jeg vil endog altid giøre min Fliid, at I skulle have dette i Huskommelse efter min Afgang; thi vi ere efterfulgte ikke klogelig opdigtede Fabler, der vi kundgjorde eder vor Herres Jesu Kraft og Tilkommelse; men vi have selv seet hans store Herlighed, thi han fik Fæder og Være af Gud Fader, der saadan en Røst stede til ham af den høie Herlighed: denne er min Søn den elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed. Og vi gjorde denne Røst, som kom af Himmelen, der vi vare med ham paa det hellige Bierg.

Evang. Matth. 17 C. 1 V.

Dg sex Dage derefter tog Jesus Peter og Jakob og hans Broder Johannes til sig, og førte dem for sig selv hen paa et høit Bierg. Og han blev forvandlet for dem, og hans Ansigt skinnede som Solen, og hans Klæder bleve hvide som et Lys. Og see! da aabenbaredes Moses og Elias for dem, som talede med ham. Da svarede Peter, og sagde til Jesum: Herre! her er godt for os at være, vil du, da ville vi giøre tre Boliger, dig een, Moses een og Elias een. Der han endnu talte, see! da overstyggede en klar Sky dem, og see! en Røst hørtes af Skyen, som sagde: Denne er min Søn, den elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed, hører Ham! Der Disciplene hørte det, faldt de paa deres Ansigt, og bleve saare forfærdede. Men Jesus traadde frem, rørte ved dem, og sagde: Staaer op, og frøgtet ikke. Og der de opløste deres Dine, saae de ingen uden Jesum allene. Og der de gik ned af Bierget, bad Jesus dem, og sagde: I skal ingen sige denne Syn, førend Menneskets Søn er opstanden fra de Døde.

Ugentlig og Maanedes Bededag

Collect. Fader os alle bede:

Derre Jesu Christe! du som tilfagde os at hvad vi bede om i din Naam, det os os gives: saa bedest du af Hjertet, at du os give os din Helligs Lands Naade, at vi kunne vide, hvad vi skulle begjære og bede om, i hvorledes vi med en Kædig Troe skulle bede i din Naam, paa det vi i alt det, vi bede om, kun søge Guds, vor fædre Faders, Lov og Ære vor Nattes Vilde og Forbedring og vor egen Salighed; du, som med Faderen og den Helligs Ånd lever og regierer een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Eller:

D barmhertige Gud, himmelske Fader! lærde du formædelt din Søn Christum befalede os at bede, og vil tilbedet Mand og Gæsthed, da bede vi dig, at du os din Forsættelse vil give os Maanedes og Værens Naad, at vi kunne med et gudslyst Herte en ret Tænk paa kalde dig for vor egen, alle Værens Nød, paa det at, naar vi i din Forsættelse Skid blive berøste, vi skulle elske, prise og ære dig, som en naad Gud og Fader, formædelt din fædre Søn, i Derre Jesum Christum, som med dig lever og regierer i Helligs Lands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Eller:

D almevættelige Gud! du som ikke forsmæde Elendiges Gul og Graad, og i foragter de bedrøvede Priesters Begierin see dog naadelig til vor Nød, hvilken vi i vor store Nød høre frem for dig, og berøst naadelig, at de, som baade af Menneisk og Djevlelsens er os med, kan blive til intet, efter din Barmhertigheds Naad forsvind at vi saa kunne frelles af alle Brøst og alme fælde og prise dig i din Meenigh for medelt Jesum Christum din Søn, i med dig lever og regierer i Helligs Lands Enighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Eller:

Dalmsøtiagte, evige Gud, som er een af vor Tilflugt og Styrke, vi bede dig, at du vil værdes til at høre din Kristen Kirkes gudelige Bøn, og unde os, at hvad vi eftersøge din Villie retteligen bede, det maa os aadeligen gives formedelt din Bøn, vor erre Gium Eternum, som med dig lever og regierer i Trilling Rands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Epistel. Jak. 5 C. 16 V.

Beslender Overtrædelserne for hverandre, og beder for hverandre, at I kan rages. Den Retsfærdiges Bøn formaaer meget, naar den er alvorlig. Elias var et Kjennefte, lige Vilkaar undergiden, som, og han bad en Bøn, at det skulde ikke regne, og det regnede ikke paa Jorden i tre ar og sex Maaneder; men han bad atter igen, og Himlen gav Regn og Jorden bar Frugt. Brodre! dersom nogen iblandt jer er faren vild fra Sandheden, og nogen omvender ham, den vide, at hos som omvender en Synder fra sin Veps Wildfarelse, han skal frelse en Siel fra Døden, og skule Syndernes Mangfoldighed.

Evang. Luc. 11 C. 1 V.

Jeg det begav sig, der Jesus var paa et Sted og bad, at een af hans Discipler gik til ham, der han lod af: Herre! lær os at bede, som Johannes og lærte sine Discipler. Da sagde han til dem: Naar I bede, og sige: Fader vor, du som er i Himlene! helpe det worde dit Rige! Tilkomme dit Rige! I see din Villie, som i Himlen saa og paa Jorden! Giv os hver Dag vort daglige Brød! Og forlad os vor Skyld, som vi ogsaa forlade vore Skyldnere! og led os ikke i Fristelse, men frels os fra det Onde!

Vor Herres Jesu Christi Lidelses Historie.

Det var de hårde stunger forlangen, og Jesus ben ud citter sin Erboane om den Dal Kedron til Chieberger, og han Disciple fulgte ham efter. Da Jesus saad til dem: I Kule alle i denne Nat forargede paa mig; thi der staar Skrevet: I sa skal Kaa Dorden, og Gaarene stulle afviedes; og efterat jeg opstaar, da vil jeg gaar hen sa eder i Galilea. Peter svarede, og sagde til ham: Derom de og alle forargede dem og dig, saa vil jeg dog aldrig forargede dig. Jesus sagde til ham: Saaetlig naar jeg dig: Dag og i denne Nat, forend Hanen gaar i Gaaet, skal du fornærge mig tre Gange; men han talde end pdermere: Ja, derom jeg o stulle doe med dig, da vil jeg ikke nægt dig. Sige det samme sagde og alle Disciplen. Da kom Jesus med dem til en Have, som het Gethsemane, der var en Urtrægaard, der og Jesus ind, og hans Disciple; men Judas, som han fornæbde, vidste og den Sted; thi Jesus forsamlede sig ofte der med sine Disciple. Da sagde Jesus til dem: Eder eder her saa lange jeg gaar bort, og beeter. Og han tog Peter, og Jakob og Hans, de to Zebedæ Sonner, til sig, og bearn'e at bedrøvet Kule og bære, og saade til dem: Min Guder vedrøvet indtil Døden bliver her, og gaar med mig; beeter, paa det I stulle ikke falde i Fristelse.

Da han stedd sig fra dem ved et Steenstall, o faldt paa Knæ ned paa Jorden og sig Anstige og bad at denne Stund maatte gaar over, og det var mueligt, og sagde: Abba! min Gader alt ng er dig mueligt: tag denne Kaa bære fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil. Og han kom til sine Disciple, og laante det forende, og han sagde til Peter: Simon! se her du? kunde du ikke vange en Lime med mig? vaager og beeter, at I stulle ikke falde i Fristelse: Manden er vilig, men Legemet e frødeligt. Unden Wang gik han alier hen og sagde: Min Gader! du vil ikke min-

at denne Kall kom gaae fra mig, uden jeg skal
brulle den, da see din Vilie! og han kom, og
sandt dem efter sovende; thi deres G-ns v-er
fulde af E-ns, og de vilde ikke haad de lovede
ham. Og han lod dem blive, og g- f- atter ten,
og bad tredje Gang, og kaldte de sande L-ns:
Bader! vil du, da tog denne Kall fra mig,
men dog see ikke min, men din Vilie!

Da aabenbarodes en Eng- af Himmelen for
ham, og stredte ham; og det kom, at det kom
fridde med Døden, og bad inderlig, da blev
hans Bødd, som Blod-Dræder, der rulle
paa Jorden.

Og han stod op af G-ns, og kom til sine
Disciple, og sandt dem sovende af Vedrørlig,
og kaldte til dem: ah! vilde I nu sove og t- l-?
hvi sove I? det er nat; see, Stunden er kom-
men, at Menne-ens Son skal ansvortes hen i
G-ns Hænder; Naar ey, lader os gaae;
see! den, min forrader, er hart hen; lever,
at I ikke salde ubi Trælle. Da st- r, som
han endnu kaldte, see, da kom Judas, An af
de Kold, frem; der han havde nu- get E-ns
til sig, med de opperle Træster og C-ns. 9.
F-ns og de R-ns for G-ns, L-ns
K-ns; og han gif for dem, og kom de-ten
med Blud, Kamper, Sværd, og med St-nger.
Da forraderen havde givet dem et K-ns, og
sagt: hvilken jeg tr-ker, den er det, griber ham
og forer ham værtigen.

Der Jesus nu vilde alt det, som skulde v-ers
komme, gif han ud, da kaldte til dem: Hvem
lede I efter? De lovede ham: Jesus af Naz-
areth. Jesus siger til dem: Det er jeg. Men
Judas, som ham forrader, lod og lod dem.
Der Jesus sagde nu til dem: det er jeg, v-erds
de tilbage, og f- l- til Jorden. Da spurgte han
dem atter ud: Hvem lede I efter? De kaldte:
Jesus af Nazareth. Jesus svarede: Jeg kaldte
eder, at det er jeg; lede I efter mig, da kaldes
dette gaae: saa det at det Ord skulde fuld-
komme, hvilket han kaldte: Jeg vilde ing- n af
dem, som du havde givet mig. Og Judas
holdt sig til Jesus af f- l- ham, og st- r tr-der
de han frem til ham, og kaldte: Vil v-er dig,
Maddi! og kyss ham. Jesus sagde til ham:
min Ven! hvorfor er du kommen? Judas
1000

raader du Menneskens Søn med et Kød? De traadte de frem, og lagde Hænderne paa Jesum, og grebe ham.

Og der de, som vare omkring ham, saae hvad der vilde ske, sagde de til ham: Vil du have Skjæb med Sværd? Da havde Simon Petrus et Sværd, og drog det ud, og stog efter den øverste Præsts Svend, og hua det hovre Værelse ham, og den Svend heed Malchus. Da saae Jesus, og saade: Fader dem dog mere så langt; og sagde til Fader: Skil dit Sværd: Valgen, thi hvis iom tager Sværdet, han skal omkomme med Sværd. Eller mener du, at jeg ikke kunde bede min Fader, at han afskaffede mig mere end tolv Skotte Engle? Skal jeg ikke bibringe den Kalk, som min Fader gav mig? men hvorledes vilde Skriften fuldkommes? det skal altsaa gaae til. Og han rørte ved hans Øre og læste ham. Paa den Tid sagde Jesus til de øverste Præster og Hovedsmændene for Tempelen, og de Jødiske, som vare komne til ham: I ere udgaaene, ligesom til en Kober, med Sværd og med Stænger, at fange mig; have I i dag daaligren siddet hos eder, og have I læst Tempelen, og I laade ikke en Haand paa mig, men dette er eders Lure og Norkhedens Maalet paa det Skriften skal fuldkommes. Men det er altsammen sket, at Propheternes Skrift skal fuldkommes. Da forlode alle Disciplene ham og flyede.

Og der var en ung Karl, som fulgte hær efter, han var klædt med et Linflæde paa sine bare Fødder, og de unge Karle grebe ham, men han slap Linflædet, og flyede nogen fridum.

Men Elaren og den øverste Hovedsmand og Jødernes Tjenere toge Jesum, og bandt ham og forde ham først til Annas, han var Caiophs Svoger, som var det Aar øverste Præst. Men det var Caiophas som raader Jøderne, det er godt at et Menneske døde for Folket.

Og de forde Jesum til Caiophas den øverste Præst, det er, den øverste Bispe for Præsterne der, som alle de øverste Præster og Jødiske og Skrifstloge vare forsamlede. Men Simon Petrus fulgte Jesum langt efter, og en anden Discipel, indtil den øverste Præst og

amme Discipel var bekiendt med den ypperste Præst; og gik ind med Jesu i den ypperste Præstes Gæstgæstgæst, men Peder stod uden for Døren. Da gik den anden Discipel, som var bekiendt med den ypperste Præst, hen ind, og talede med Dørbogterstuen, og skaffede Peder ind.

Men Svendene og Tjenerne stode, og havde gjort en Kulb-Ild der nedre midt i Salen, og varmede sig, thi det var koldt. Og Peder stod hos dem, og varmede sig, paa det han kunde see hvad Ende det vilde faae. Men den ypperste Præstes Pige, som tog vate paa Døren, saae Peder sidde ved Kølset, der han varmede sig, og skirrede paa ham, og sagde til ham: Og du var med Jesu af Galilæa? er du ikke og een af dette Menneskes Disciple? Da nægtede han det for dem alle, og sagde: Nvinde! jeg er ikke, jeg kiender ham ikke, jeg veed og ikke hvad I siger.

Men den ypperste Præst spurgte Jesum om hans Disciple, og om hans Lærdom. Jesus svarede ham: Jeg haver talet aabenbarligen for Verden, jeg lærde altid udi Skolen og i Tempelen, der som alle Jøderne komme tilsammen, og jeg haver intet talet i Løndom. Hvi spør du mig herom? spørg dem ad, som have hørt, hvad jeg talede til dem, see, de vide, hvad jeg haver sagt. Som han det talede, gav en af Tjenerne, som der stode hos, Jesum en Kindheft, og sagde: Skal du saa svare den ypperste Præst? Jesus svarede ham: haver jeg talet ilde, da beviis det at det er ondt; men haver jeg talet ret, hvi slaaer du mig? Men Simon Petrus stod i Forgaarden, og varmede sig, og en liden Stund efter den første Nægtelse, som han gik ud i Forgaarden, gik Hanen. Og en anden Pige saae ham, og begyndte atter at sige til dem, som der stode hos: Denne var ogsaa med Jesu af Nazareth. Da sagde de til ham: er du ikke een af hans Disciple? Og en anden sagde: du er een af dem. Og han nægtede atter, og svær dertil, og sagde: Menneske! jeg er ikke, og jeg kiender ikke det Menneske. Og noget derefter ved en Stund, stadsfæstede en anden med dem, som omkringsstode, og sagde: Sandelig, du er een af dem, thi du er en Galilæer, og dit Maal ræber dig. Een af den ypperste Præstes Svende, hvis Vende Peder havde

de bugget. Dret af, siger: Saae jeg dig
 i den Gaarden hos ham? Da beundte de
 forbande sig, og svarede: Jeg kender det
 ikke ikke, den I tale om.

Da strax der han endnu talte, gik I
 anden Gang. Da Herren vendte sig, og
 saa Peter. Og i dertil talte saa Herren
 som han sagde til ham: Forend Hanen
 to Maae, skal du fornægte mig tre G.
 Da Peter gik hen ud, og græd bitterlig.
 De ypperste Præster og de Aldste og det
 de K. o. søgte falske Vidnebyrd med I
 saa det de kunde fremme ham til døde,
 kunde intet; og altsigdel at der gik i
 falske Vidner frem, saa komne deres M.
 byrd dog ikke over eet. Da det Aldste
 der op, og traadte to falske Vidner frem
 sagde falsk Vidne imod ham, og sagde: Vi
 de hørt, at han sagde: jeg kan og vil
 bygge den Guds Tempel, som er gjort
 Hænder, og inden tre Dage bruge en a
 som ikke er gjort med Hænder. Da deret
 nebyrd komne ikke endnu overens. O
 ypperste Præst stod op iblandt dem, og lo
 Jesu ad, og sagde: Svares du intet ti
 I, om disse vidne med dig? men Jesus
 stille og svarede intet.

Da iurateden ypperste Præst ham afte
 og sagde til ham: Er du Christus den G.
 medes Son? Jeg besvare dig ved den le
 Gud, at du siger os, om du er Christus
 Son? Jesus saade: Du siger det, je
 dog siger jeg eder: Nu beretter skal det si
 Kulle see Menniskens Son sidde hos Afs
 højre Haand, og komme i Himmels G.
 Da sendtes den ypperste Præst sine K.
 og sagde: Han bespottet Gud, hvad ho
 langer Vidnebyrd behov? see nu have I
 hans Guds-Bespottelse, hvad-selles i
 De fordomte ham alde, og sagde: O.
 Fjælsk af dø.

Men de Mænd, som holdte Jesum, be
 sedte ham, og spottede i hans Ansigt, og
 ham med knyttede Næver; men nogle
 Kulle hans Ansigt, og søge ham i Ans.
 (besonderlig Lærerne) og sagde: Saa
 Christus! hvo er den, der dig sag? og
 andre Bespottelser, som de sagde imod

Om Morgenen forsamledes alle de ni
Præster, Skriftefogede og Folkeskolelærere
i det gamle Raad, og holdt et Raad
derom, at de kunde slaa ham ihjel. De
kom ham hen op for deres Raad, og sagde
: Kristus? siig os det. Han sagde til
: Siger jeg eder det, da troe I ikke; men
: og jeg eder, da svare I ikke, og lade jer
: af mig løse. Derfor, nu herefter skal Jeres
: Gud Son sidde hos Guds Kraftens højre
: Hånd. Da sagde de alle: Er du da Galilæer?
Han sagde til dem: I siige det; thi jeg er.
Da sagde de: Hvad have vi længer Tilbehov
: af dig? vi have det selv hørt af hans Mund.
Og den gamle Hov stod op, og bandt ham,
og førte ham bunden fra Caiphas til
: Domhuset, og antvordede Landsherren Pontius
: Pilatus ham og det var aarh. 30.

De Jøder, som ham forraadede, sagde de
: han var forbømt til Døden, da angrede han
: dem, og han bar de tredive Solv-Penge til
: dem, og de gav dem til de Præster og Skriftefogede
: igen, og sagde: Gjørde ilde, at jeg forraadede udstøttede.

De sagde: Hvad kommer det os ved
: dertil. Da han fik de Solv-Penge
: i Hænde, stundede sig derfra, gik bort, og
: gav dem selv, og brast midt i dem, og hans Indvælt
: blev afsløret. Men de øverste Præster og
: Skriftefogede, og sagde: Det kommer sig ikke
: an at sætte dem i Guds Kiste, thi det er
: uret. Saa holdte de et Raad, og købte
: Solvpenge og uretfærdige Løn en Pottemagers
: Ager, til at jorde Pilgrimme ud, og det er
: kundgjort for alle dem, som høre i Jerusalem,
: saa at den samme Ager kaldes på
: Maal Hakeldama, det er, en Blod-Age
: på denne Dag. Da er fuldkommen sagt
: er ved Profeten Jeremias, da han siger:
: De have taget tredive Solv-Penge, der den
: Solgte blev betalt med, hvorefter I købte af
: Israels Børn, og have givet dem for en
: Pottemagers Ager, som Herren har sagt
: mig.

Om Tiden gik ikke i Domhuset, paa den
: første et stort Tæppe, men maatte sætte sig
: på Gulvet. Da gik Pilatus ud til dem, og
: sagde: Høret I noget imod dette Menneske?

De drøgede, og sagde til ham: Var denne en Vilkræder, da havde vi ikke antrovet i ham. Da sagde Pilatus til dem: Eaa tog I ham hen, og dømmet ham efter eders Ret. Da saade Jyderne til ham: Vi tør ingen Bede: paa det at Jesu Ord skulle fuldkomme som han sagde, der han gav tilsende, at den Død han skulle døe.

Da de øpperste Præster og Rådte begyndte at fløge hart paa ham, og sagde: Du skulde du, at han afvender Folket, og fortæller os give Keiseren Gælder, og siger, han er Kristus, en Kænge. Da gik Pilatus ind i den Dombuie, og kaldede Jesum, og sagde til ham: Er du Jøde-Kænge? Jesus svarede, skæmt for ham: Taler du det af dig selv, eller af de andre, sagde de det om mig? Pilatus svarede: Er jeg en Jøde, dit Folk og de øpperste Præster antordede dig mig: hvad haver du givet Jesus svarede: mit Rige er ikke af denne Verden, var mit Rige af denne Verden, da skulde mine Tjenere skide derfor, at jeg skulle ikke brydes Jøderne, men nu er mit Rige ikke dets. Da sagde Pilatus til ham: Eaa er du alligevel en Kænge? Jesus svarede: du siger i jeg er en Kænge; jeg er dertil født, og i den i Verden, at jeg skal viene Sandhed, hvo som er af Sandhed, han hører min Røst. Pilatus siger til ham: hvad er Sandhed?

Da der han dette sagde, gik han ud til Tolkene, og siger til dem: jeg finder ingen Si i dette Menneske. Da der de øpperste Præster og Rådte fløede paa ham, da svarede han in. Da spurgte Pilatus ham atter ad, og sagde: Er der du intet? see, hvor hart de anklage dig! hører du ikke? og han svarede ham et Ord, saa at Landsherren og forundrede saare.

Men de holdte ved, og sagde: han haver vort Folket dermed, at han haver lært til bid i alt det jødiske Land, og begyndt i Galilæa.

Men der Pilatus hørte Galilæa, spurgte han, om han var af Galilæa? og der han hørte, at han var under Herodes Overblik, sendte han ham til Herodes, som var ogsaa i Jerusalem i de samme Dage.

Der Herodis saae Jesum, blev han meget glad; thi han havde gierne længe siden seet ham, fordi han havde hørt meget om ham, og haabede at skulle see Regn af ham. Da han purgte ham i mange Maader, men han svarede ham intet. Og de ypperste Præster og Skriftskloge stode og klagede hart paa ham. Men Herodes med sine Hoffinder foragtede og bespottede ham, hængte et hvidt Klæde om ham, og sendte ham til Pilatus i gien. Paa den Dag bleve Pilatus og Herodes Venner med hverandre; thi de vare for hverandres Giender.

Men Pilatus kaldede de ypperste Præster og Overste og Folket tilsammen, og sagde til dem: I have ført dette Menneſke til mig, som den, der afvender Folket, og see, jeg haver forført ham for eder, og finder ineen af de Sager hos dette Menneſke, som I skulde ham for, Herodes ikke heller; thi jeg sendte eder til ham, og see, man haver intet ført ham paa, som han bør at døe for. Derfor vil jeg straffe ham og lade ham løs.

Men paa Høitiden skulde Landsherren, efter Høitidens Sædvane, give Folket een Fange løs, hvilken de begierede; og han havde paa den Tid en Fange, en besynderlig for andre, en Misdæder og en Morder, som heed Barrabas, hvilken som med de Oprørre var kast i Fængsel, som havde gjort et Mord i et Oprør udi Staden. Og Folket gik op, og bad, at han vilde giøre, som han plejede. Og der de vare forsamlede, sagde Pilatus til dem: I have en Sædvane, at jeg skal give eder een løs om Paaſten; hvilken vilde I, at jeg skal give eder løs, Barrabam, eller Jesum, Jøde-Konge, som kaldes Christus? thi han vidste vel, at de ypperste Præster havde antvordet ham hen af Had.

Og der (Pilatus) han sad paa Domstolen, rikkede hans Hustru Gud til ham, og lod ham sige: Besatte dig intet med denne Retsfærdige, jeg haver lidt meget i Dag udi Drømme for hans Skyld.

Men de ypperste Præster og de Eldste toge Folket med Ord, at de skulde bede om Barrabam, og aflive Jesum. Da svarede Landsherren, og sagde til dem: hvilken vilde I, og skal give eder løs af disse to? Da raabte de

at han vilde forstaaes, og deres og
Præsters Skrig fik Overhaand.

Da tog Pilatus Jesum, og lod
ham, men Landsi rrens Stridmar
sum til sig i Domhuset, og forsamle
den gandske Skare; og de førde h
hængde en Purpur-Raabe om ham,
en Tørnekrone, og satte den paa h
og et Rør i hans høire Haand, og b
erne for ham, og spottede ham, og
hille ham, og sagde: Hvil være, du
Konge! og de gare ham Kindhefte,
tede paa ham, og toge Røret, og slog
ved dermed, og faldt paa Knæ, og til

Da gik Pilatus ud iglen, og sag
Seer, jeg leder ham hid ud til eder,
vide, at jeg finder ingen Skuld med h
gik Jesus ud, og bar en Tørnekron
purklæde. Og han siger til dem:
Menneske! Der de ypperste Præster
saae ham, raabte de, og sagde:
forstaae ham! Pilatus siger til de
ham hen, og forstaaer ham, thi je

kte Pilatus paa, hvorledes han kunde lade
n løs. Men Jøderne raable, og sagde:
er du denne løs, da er du ikke Kænskerens Ven;
hvo sta giør til Konge, han er imod Kænskeren.
Der Pilatus hørde det Ord, ledde han Jesu
ud, og satte sig paa Domstolen, paa det
ed som kaldes Greeniaat, men paa Ebraisk
bbatha. Og det var Beredelsens Dag i Paa-
ved den siette Time, og han siger til Jøderne
: Geer, det er eders Konge. Men de raabte
: Bort, bort med ham, forsfæst ham! Pilatus
siger til dem: Skal jeg forsfæste eders Konge?
De hyperste Præster svarede: vi have ingen
Konge, uden Kænskeren.

Der Pilatus saae, at han besaffede intet,
n at der blev et meget stort Bulder, vilde
n dog gjøre Folket fuldest, og Pilatus dømte
at deres Begiering skulde see. Da tog han
ind, og toede Hænderne for Folket, og sagde:
Jeg er uskyldig i denne Kænskerdige's Blod,
er I til. Da svarede det gandske Folk, og
sagde: Hans Blod komme over os og over
re Børn!

Da gav han dem Barrabam løs, som var
i Fængsel for Oprørs og Mords Skyld, om-
ilken de bade. Men Jesus lod han budstyre
og besvære, og gav ham paa efter deres
Alie og Begiering at forsfæste.

Da toge Stridsmændene Jesus og førde
in af Purpuret, og førde ham i sine egne
æder, og førde ham bort, at de skulde forsfæ-
ste ham, og han bar sit Kors. Og der de
ud, fandt de et Menneske, der gik frem,
n heed Simon af Cyrene, som kom af Mar-
ti, hvilken der var Alexandri og Ruffi Sader,
in tvingede de til, at han bar hans Kors;
de lagde Korset paa ham, og han bar det
ter Jesus.

Og der fulgte en stor Hov Mænd og Drinder
ter ham, som onkelig klagede og begrædte
im. Men Jesus vendte sig om til dem, og
sagde: I Døtre af Jerusalem! græder ikke
er mig, men græder over eder selv og over
ers Børn; Thi see, den Tid skal komme, i
vilken man skal sige: Salige ere de Ufrugts-
melige, og de Liv, som ikke fødte, og den
usk, som ikke gav Die. Da Rulle de b
900

ved den høyre og den anden ved
Side, og Jesum midt imellem. Den
fuldkomne, som siger: Han
iblandt Misdædere. Og det var
die Tine, der de forðættede ham.
sagde: Gader! forlad dem, thi
hvad de giøre.

Da Krev Pilatus en Overkri-
kans Hoved, hvad Skuld man ge
Marsagen til hans Død, og satte
set, og der var skrevet: Jesus af Na-
de-Konge. Denne Overkrist læst
der; thi Steden var nær hos
Jesus er forðætt. Og den var
Ebraisk, Græsk og Latin Maal
Jødernes høpperste Præster til Pila-
iske Jøde-Konge, men at han sa
Jøde-Konge. Pilatus svarede: I
det Krev jeg.

Da Stridsmændene, der de h-
ket Jesum, toge de hans Klæder
fire Parter af, hver Stridsmand
til og i Kiortelen; men Kiortelen

om han havde tier, da siger han til sin Moder :
 Kvinde! see, det er din Son. Derefter siger
 han til Discipelen: See, det er din Moder.
 Da fra den Time tog Discipelen hende til sig.

Men de, som der gik frem, bespottede ham
 og røbede deres Hovder, og sagde: Eli dig!
 hvor denlig nedbryder du Templen, og opbyg-
 ger det i tre Dage! hielp dig nu selv: Er du
 Guds Son, da stieg hid ned af Korset. Lige-
 saa spottede ogsaa de ypperste Præster ham
 blandt hverandre, med de Skriftekluge og Ælde-
 ste og Folket, og sagde: Han haver hyløst andre,
 og kan ikke hielp sig selv: Er han Kristus og
 Israels Konge, den Guds Udvalgte, da hielp
 han sig selv, og stige nu ned af Korset, saa
 vi see derpaa, saa ville vi tree ham: han for-
 tod sig paa Gud, han frelste ham nu, om han
 haver Lust til ham! thi han sagde: Jeg er
 Guds Son. Ligesaa forhaanede ogsaa Ro-
 berne ham, som vare forfæstede med ham.
 Der bespottede og Striidsmændene ham, traad-
 de til ham, bar ham Edike, og sagde: Er
 du Jøde-Konge, da hielp dig selv. Men een
 af Misdaenderne, som vare forfæstede med ham,
 bespottede ham, og sagde: Er du Kristus,
 da hielp dig selv og os. Da svarede den an-
 den, straffede ham, og sagde: Brøgtter du dig
 ogsaa ikke for Gud, du, som dog er i lige For-
 dømmelse? og sandelig, vi ere tilbørligen der-
 adi; thi vi saae det vore Gierninger forskol-
 dede, men denne handlede intet uskikkelig;
 og han sagde til Jesum: Herre! tænk paa mig,
 naar du kommer i dit Rige! Og Jesus saade til
 ham: Sandelig jeg siger dig, i Dag skal du
 være med mig i Paradiis. Og der det var
 ved den fiette Time, blev et Mørke over det
 gancke Land, indtil ved den niende Time, og
 Solen mistede sit Skin; og ved den niende
 Time raabte Jesus høyt, og sagde: Eli, Eli,
 Lama Asabthani! det er udlagt: Min Gud!
 min Gud! hvorfor haver du forladt mig? Og
 nogle, som der stode hos, der de det hørde,
 sagde de: See, han kalder paa Elias. Der-
 efter, som Jesus nu vidste, at alting var nu
 fuldkommet, at Skriften skulde fuldkommes,
 siger han: Mig tørster. Der stod et Kar fuld-
 af Edike, og fraa det tog een af dem en Svamp

Swamp, og solgte den med Adile og Isen, og sat den paa et Kær, og holdt ham det til Tiden, og gav ham Drille, og saade riedt de andre: Hold! lader os see, om Elias kommer og tager ham med. Der Julius havde nu taadt Eddiken, sagde han: Det er fuldkommen. Og Julius raadte atter paa, og saade: Gader! nu betaler min Raad i de Hænder; og som han det saade, brøde han Hæderet, og udgav nu Mænd. Da set Forpanger i Tempelen røbede i to Steder, fra det øverste til det nederste, og Jorden brød de, og Elemeus brød sender, og Brødene lode sig op, og der skede mange Helgenes Legemer op, som lærer, og ginge af Brødene efter hans Opstandelse, og komme i den helige Skid, og aabenbarede for mange. Men Hovedsmanden, som stod derhos trest over fra ham, og de, som vare hos ham, og bevarede Jesum, der de saage, at han udgav Manden med taadant Raab, og saae det Jøde Kæde, og hørte der skede, da forstøvedes de saage, og risede Gud, og sagde: Gandelig, denne var et retfærdigt Drenge og Guds Son. Da ad det Folk, som der var hos, og saae til, der de larede, som skede, skede de fra for deres Brød, og vendte tilbage igen. Da alle hans Helkanger skedelangt hørte, og mange Mænd, som efterfulgte ham af Galilæa, og saae alt dette, blande hvilke var Maria Magdalena, og Maria den lille Jakobs og Josephs Moder, og Salome Sebedai Berns Moder, som og havde efterfulgt og kendt ham, der han var i Galilæa, og mange andre, som vare gaaende op til Jerusalem med ham.

Men Jøderne, efterdi det var Beredelsens Dag, at deres Legemer ikke skulle blive paa Jorret Sabbaten over, thi den samme Sabbat Dag var stor, da både de Pilatum, at deres Veen maatte brødes, og saages af. Da komme Stridsmændene, og brød Benene paa den første og anden, som vare forstøffede med ham. Men der de komme til Jesum, og saae, at han var allerede død, brød de ikke hans Veen. Men een af Stridsmændene aabnede hans Side med et Spyd, og strax gik der Blod og Vand ud. Og den, som det haver seet, har vidneet det, og hans Værdsord er sandt.

en samme veed, at han siger Sandhed, paa det I og skulle troe. Thi dette skede, at Skrifterne skulle fuldkommes: I skulle ikke senderbrøde tegt Værn paa ham. Da alter siger en anden Skrift: De skulle see, i hvilken de svinge.

Men derefter om Aftenen, efterdi det var Beredelses-Dagen, hvilken der er for Sabbaten, da kom en raa Mand, Joseph af Toderne's Stad Arimathea, en god, retfærdig og ærlig Raadmand, der ikke havde samvittigt i deres Raad og Handel, hvilken som og ventede Brøds Rige, som var een af Jesu Disciple, dog lønlig, thi han frygtede sig for Jøderne: han dristede sig til, og gik ind til Pilatum, og bad ham, at han maatte tage Jesu Legeme af. Da forundrede Pilatus sig, at han var allerede død. Og han kaldede Hovedsmanden, og spurgte ham ad, om han havde været længe død. Og der han formærkte det af Hovedsmanden, da gav han Joseph Jesu Legeme, og beføel, at man skulle antvorpe ham det. Og Joseph købte et Lintlæde. Der kom ogsaa Nicodemus, som før var kommen til Jesum om Nat-ten, og bar Myrte og Aloes sammenblandede ved hundrede Pund. Da toge de Jesu Legeme, som var nedtaget, og salvede det med dyrebare Salve, og svøbte det i et reent Lintlæde, og bundede det med linnede Klæder, som Jøderne plejede at begrave. Der var ogsaa hos paa den Sted, som han blev forstæft, en Utegnard, og i Urtegaarden en nye Grav, som var Josephs, hvilken han havde ladet hugge i en Steen, i hvilken der var aldrig nogen lagt, der lagde de Jesum hen for Jødernes Beredelses-Dags Skrid, og Sabbaten gik paa, efterdi at Graven var nær, og de veltede en stor Steen for Døren paa Graven, og gik bort. Men Maria Magdale-na var der, og den anden Maria Josefs, de satte sig tvært over fra Graven med de andre Kvinder, som vare komne med ham af Galila-æa, og saac til, hvorthen, og hvortledes hans Legeme blev lagt. Og de vendte dem tilbage, og betøbede dyrebare Urter og Salve, og Sab-baten over vare de stille efter Loven. Den an- den Dag, som følger efter Beredelsens Dag, kom de ypperste Præster og Phariseer ee- røstseligen til Pilatum, og sagde: Herre,

Taksigelse for Jesu Christi

Wæder Hjerre, Vund og Runges
 all. r. kiereste Kællser, Herre I
 Priis, Lov og Tak for de mange
 Titler og Værker, som du af
 mig og min Forløsning fra Saa-
 dens Wagt og Fordømmelse paa
 har udfæstet. Besynderlig siger
 derlig Tak for din bittre og smert-
 der dit Hjerte brast, og din Siel
 fra dit heilige Legeme. Jeg beder
 mig din bittre og haarde Døds Skol-
 blodige Saares Skold, at du vil lad
 din Døds og Saares Frugt og Virk-
 derved bekommer mine Synders
 omfader maae nyde det ewige Liv, de
 og Glæde, og at jeg maae med dig
 og al ond Lyst, og leve i dig all-
 naar min Siel er rensset og afstø-
 dit Blod af alle sine Synder, jeg da
 og ubesmittet maae stilles fra Ver-
 med dig i al Evighed blive foren-
 allersødeste Kællere! med Faderen o

deraf til dit Navns Ære formedelst Jesum
Kristum din Søn, som haver tilfagt os sin
i Aand, at han skal føre os i al Sandhed og
se vore Hjerter med sit guddommelige Glin-
klæthed, Amen!

Bøn, naar man kommer i Kirken.
mægtige Gud, Fader, Søn og Hellig Aand,
som nådelig haver lovet, at du vil lade
finde i dit Huus dem til Trøst, som der for-
les i Troens, Kjærligheds og din Tjenestes-
ghed: jeg beder dig, forleen mig, at jeg
te vende mit Hjerte fra al verdslig og utidlig
sorg, Indfald og Tanke, og til dig alene,
det jeg maae paakalde dig i denne Menig-
i Aand og Sandhed, og ikke alene med
anden, men og med Hjertet og i en værdig
agt bede om det, som mig kan være nyttigt
min Salighed, og dig i Sandhed takkeligt,
lidende paa mine Sierninger eller For-
æfte, efterdi jeg er en unyttig Tjenere, men
adende mig paa din Barmhertigheds Kijs-
, og din elskelige Søns uendelige Fortjeneste.
leen mig, o Gud og Herre! at jeg vdm-
a maae høre dit Ord, og med saadan Frygt
Andagt, som om jeg hørte det af dig selv.
mig blive i dig, og bliv du i mig, som i din
ipel her paa Jorden, indtil jeg dig i det evige
usalem og himmelske Tempel suidkommelig
te besidde, Amen!

nnen, som læses førend Gudstie-
nesten angaaer.

Herre! jeg er indkommen i dette dit Huus, at
høre, hvad du Gud Fader min Skaber, du
e Jesu min Tressere, du værdige Hellig Aand,
og Død min Trøstermand vil tale til mig.
e! oplad nu saa edes ved din Hellig Aand
Jesu Christi Skyld mit Hjerte, at jeg kan
rædiken lære, at sørge for mine Synder, og
roe i Liv og Død paa Jesum, og hver Dag i
Altid Liv og Levnet mig forbedre; det høre
onbøre Gud ved Jesum Christum! Amen.
ader Vor, c

Bøn, naar Præsten gaaer i Præ-
dikestolen.

Jeg beder dig, Kiære Herre Gud! at du vil for-
ne mig din Helligaand, at jeg maae begribe
dit

dit helige Ord med sin rette Forstand, og ikke det alene høre, læse og anstaa i mit Hjerte, men endog bevare det, da, Gud! til Fod og Hæ, og mig til Forbedring, Trost og Troens Styrkelse, at jeg saaledes kan af din Naade være en god Hjer og Jorde, i trofast din guddommelige Ord magt salde, trofast, vort, og være frugt i Aalmodighed, til det evige L., Amen!

Bønnen efter Litaniet.

D almagtigste Gud! som harer foret dine Bønder, at dersom deres Sin er ere end blodrige, da skulle de da have frelse! og at, ville de lyde dig, da skulle de have Panders Vode; vi bede dig, o naadige Fader! forlad os alle vore blodige Synder, og giv os din helige Naad, at vi kunde afstaae det Onde, og gøre det Gode; led da alle over os som led, at vi monste befri os fra vore Fjender og allehaande Nød og Fare, og mude dine Gaver og Velgerninger, dig til Fod og Hæ, ved din hære Son Jesum Christum vor Herre, Amen!

En anden:

D almagtigste Gud! som er altid mild og misundelig af din guddommelige Natur til at forlade Søndene; værds nu til at anstaa me vore idmøge Bønner, at vi arnde Vennor, som bundne ere med vore Synder og Ondskabss Baand, maae snart igen løses af dem, for nedelst din store Mildhed og Barmhertighed, Amen!

Collect efter Altarens Sacramente!

Annammelse.

M i takke dig, Herre, almagtigste evige Gud, at du med disse salige Gaver harer os og berøget; nu blee vi din Barmhertighed, at du lader os disse samme Gaver ret bekomme til det Trods Styrkelse paa dig og til en bragende Sielighed imellem os som indbrødes, for din Søn Jesu Christi vor Herres Guld, Amen!

En Collect at lase efter Prædiken,
naar der er ingen, som gaar til
Guds Word.

D Herre Gud, almagtigste Fader! vi takke for denne din saldelige Velgerning.

du af din store Naade og Barmhertighed har givet os dit hellige og salige Ord, ved hvilket du ogsaa her hos os forsamler din kristen Kirke; vi bede dig ydmygtigen, giv os den Hellig Aand, at vi med tarnevmelige Hjætte maatte det annamme, og skille os deres. og stedse og altid være og forreminnes i den kristelige Troe, Haab og Kjærlighed, og saa endelig blive salige, ved din elskelige Søn Jesum Christum vor Herre, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen.

Collect efter Brudevielsen.

Dalmægtige evige Gud, allerkiereste Fader! du, som selv haver saa skiftet det, at Mand og Kvinde skulle være et Liv, og haver stadfæst denne samme Tilhøbsføielse med din gæddommelige Betsignelse: vi bede dig for din store Barmhertigheds Skyld, at give denne Brudegom med sin Brud Naade, Lykke og Salighed baade til Liv og Siel; og giv dem Naade til at tiene dig trofgen, og at leve tilsammen i en samdrægtig Kjærlighed, og altid at giøre efter dit hellige Bud og Befaling, saa at de maae findes paa den yderste Dag at være rette Christne, dine kiere Børn med din kiere Søn Jesu Christo, som med dig lever og regierer i Hellig Aands Eenighed, een sand Gud fra Evighed og til Evighed, Amen!

Collect og Bøn i Fasten og paa Langfredag.

Vi takke dig, Gud Fader! at du haver givet os din eenbaarne Søn Jesum Christum, saa det at alle de, som troe paa ham, ikke skulle fortabes, men have det evige Liv. Vi takke dig, Jesu Christe! at du haver baaren paa dit hellige Legem alle vore Synder, og med dit Blod afsluttet alle vore Overtrædelser. Vi takke dig, du værdige Hellig Aand! at du haver givet os vore Hjætte denne Troe, at vi intet andet vide til Salighed, end den korsfæstede Jesum Christum. Giv os, o Gud! din Naade, at vi fuldkommelig troe, at alle vore Synder ere os for Jesu Christi Pines og Døds Skyld forladne, og at din Hellig Aand saaledes oplys os, at vi trofgen ved Jesu Døds Kraft afstaar os selv, og aldrig slippe Jesum, af vore Hjætte

førend vi see ham klarliggen i det evige Liv. Det bede vi alle i vor Herres Jesu Navn, Amen!
Bønnen, efter Gudstjenesten er endt.

Herre! jeg takke dig af mit ganckte Hjerte, at du haver lært mig, hvad du vil at jeg skal troe og gøre: hjælp mig nu, min Gud! ved din Hellig Hand for Jesu Christi Skyld, at jeg maae bevare dit Ord i et reent Hjerte, deraf i Areen styrkes, og i et heligt Leven forbedres, og mig derved i Liv og Død troste, Amen!
Fader vor 26.

Bønner, som er forordnet at læses
efter Prædiken til Høimæsse paa
Søndage og Helligdage.

Almægtige evige Gud, barmhjertige, fierskader! vi takke dig af inderste Hjerte, at du haver ladet dit klare Evangelii Lys skinne for os, da vi sadde i Mørket og Dødens Skygge, dit herlige og brydbare Ord er endog denne Dag talet til os. Vi have hørt, hvorledes du i det tilbyder os alle din Guds vor Fjellers Velgierninger, i Sonnens Velgierninger din Naade, ved din Naade Syndernes Forladelse, Retfærdighed og evig Salighed. Himmelske Fader! vil du endnu handle med os, der saa ofte have været dine Bud ulydige? vil du endnu falde paa os, der findes saa uvillige til at komme, endstaaet os tilbydes Livet og Overflodigt? Ja, Herre! du lader ikke af at gøre Vel imod os, endstaaet vi ikke lade af at gøre Gode imod dig og imod os selv. Vi have ofte taget din Naade forgiøves, dog tilbyder du os den, og kundgør i dit Ord, at hver Time vi leve, er en Deel af Naadens Tid, og henhører til Saliggjorelsens Dag. Skulle vi da selv modvilligen faae i Sind at misbruge Tiden, og forspilde den i Evidet? Herre! din gode Hand følger

te til vore Hjerter hørt Ord af dem, vi
 ne Dag have hørt, og herefter, saalænge
 e Dage vare, skulle høre! Det virke i vos
 Hjerter Troen til dig, Foragt for Verden,
 raade efter Himmelen! det dæmpe, hvad
 dt der boer i os, og gjøre vor villige Aand
 Dieblig villigere til at tiene, takke og tils
 e dig i Aand og Sandhed. Du store Lys
 es Fader! flyt ingensinde din Lysestage
 os, lad os aldrig findes i deres Tal, der
 e mere Mørket end Lysen, men hi-lp, at
 maae stedse med Andagt nærme os dit
 us, høre dit dyrebare Ord og bruge de af
 indstiftede hviiværdige Sacramenter!
 Lærere efter dit eget Hjerter, der kunne
 e din Meenighed med Kundskab og For
 id, samt opbygge saavel med Læbnet som
 dom! Giv Tilhørerne Agtsomhed at
 e Ordet, og Lydighed at efterleve, hvad
 høre, saa de maa pryde din og vor
 lfers Lærdomme i alle Stykker! Vi
 fe dig ogsaa, fiere himmelske Fader!
 du saa naabelig har aabnet Troens
 r for saa mange Hedninger, som hidt
 til ikke have kiendt dig; og som din
 lvede, vores allernaadigste Konge og
 re, bærer saa ivrig en Omfarg for
 te dit Værk, saa velsigne du Kongen din
 ere derfor her i Tiden og hifset i Evige
 ! Befordre fremdeles selv, o barmhierz
 Gud! dette dit Værk; lad dit Ord boe
 lig i al Viisdom hos dem, som bruges
 til, arbeid selv med dem, at Hedningerne
 alle uoplyste Christne ved dit Ords Præ
 en maae blive omvendte fra Mørket til
 et, fra Satans Magt til Gud, til at faae
 vebendelse og Syndernes Forladelse, samt
 edeel med dem, som blive helliggjorte

ved Troen til Jesum Christum. Giar altid
 vel imod vor allernaadigste A-befønge og
 Berte, Kong Frederik den Tiette! dine Vel-
 signelser formæles hver Dag og hver Time
 over Hans Majestæt, saa han stode nyder
 og Prober paa din faderlige Kierlighed, og
 seer sig ledsaget til alle sit Hoi i Kongens
 Embeds Forretninger ved din Hånd, der
 Piernet ved din høire Haand, samt regieret
 af dig, som han og alle Konger ved dia re-
 giere! Vær du Hans og dine Kienders Aem-
 de, og giv os lydige Hjerter at være Ham
 lydige og troe, ligesom du haver givet Ham
 Hjerter at være dig lydige og troe! Hav din
 Haand, dit Ord og dit Hjerter uophørligen
 hos Hendes Majestæt Dronningen Maria
 Sophia Frederica, saa Hendes Majestæt,
 hver Trin hun gaaer, finder hvorledes hun
 ledsages af din a'mægtige Haand, raad-
 ses af dit alseende Ord, og elses af dit fa-
 derlige Hjerter! Din Varetægt ledsage
 Deres Kongelige Høiheder Kronprinde-
 sse Caroline og Prindsess Wilhelmine
 Marie. Bestierne Deres Høiheder Prinds-
 serne Christian Frederik og Frederik Ber-
 dinand, samt de Kongelige Prindsesser.
 Bedrøvels din Høist i Deres Hjerter,
 og lad Dem jævnliken finde, at saadan
 din Hjælp, der overgaaer alle Ting, er nyttig
 til alle Ting! vær selv et Gierde og en glos-
 ende Munt om det aandske Kongelige Arves-
 kund! Du, som har boet og hidindtil bestier
 met det, siar, at det bliver ved indtil Tiden
 ombydes med Evighed! Undervis Hans
 Kongelige Majestæts Raad og Bienter,
 lad dem i alle Deres Forretninger aldrig sø-
 ge deres Eget, men i it og dia Salvedes! saa
 fremmes din Vre, saa bliver Kongens og
 Underfaatternes Bedste deres veneste Vre-
 værte! Ubrust Hans Kongelige Majestæt

krigsmagt til Lands og Vands! giv dem
 Hjærter at tiene troligen, samt naar Tid
 er, at fægte mandeligen; lad dem stedse saa
 være, og tiene dig, som de, der kunde leve
 og døe forsikrede, at du altid er med dem;
 hi hvor kan da være imod dem?

(Her kan paa de Steder, hvor det er brugeligt, ogsaa bedes for ethvert Steds Her-
 skab og Patron saaledes, som det tiifor-
 sket er).

Forbarms dig over den gandske Christens-
 ed! velsign især disse Riger og Lande, hvert
 Sted i Rigerne, hvert Hus i Stederne,
 hver Siel i Husene. Fortørnes ei, at vi dine
 værdige Børn trylle saa meget af dig;
 men hvor skulle saa store Syndere, som vi,
 naae hen; uden til saa inderlig en Forbar-
 melse som du? O alle Barmhertighedens Gæ-
 der! vær os arme Syndere naadig! snuble
 ei, da hold os, at vi ikke falde: falde vi, da
 reis os, at vi ikke blive liggende! Vi have
 syndet, vi synde dagligen, men for din syns-
 eløse Sønns Skyld glem vore Synder, og
 lem aldrig at bevise os Naade! Lad ingen
 fiende forurolige disse Lande! skeer det, da
 vær du vor Bestiermer og deres Fiende!
 Bevar os fra Pestilentse og smitsomme Syn-
 der! giv enhver af os sin bestikkede Deel,
 men især et nåisomt Hierte med hvad du bes-
 tikker ham! Enfsaliggjøre de Handlende!
 Beskyt de Søfarende! forfremme hver ærs-
 og Vands Hænders Gierninger! Bevar
 Digerne og Dæmningerne i Kongens
 Rarstlande, samt giv Velsignelse ved Biergs-
 værkerne i Norge, deres Drikt til bestandig
 nykke, Fremgang og Velsignelse! Antag
 ig alle Enker! værge alle Faderløse! forlad
 aldrig nogen af de Forladte! indfind dig hos
 Enges Seng! annam de i Troen Dødens
 sidste Suf, og deelagtiggjør deres Sieler

ham maae erlange Troens Gave
Liv, din Naades Gave i Jesu Christus
Herre! Amen i Jesu Navn, Amen

Fredags Bøn efter Præd

Du gode og barmhiertige Gud
som haver ladet os elendige
komme til dit hellige Ords rette
vi bede dig yndmygeligen, hielp, at
din Naade kunde ret betænke, og
re Synder, hvormed vi daglige
baade timelig og evig Straf, for
Søns Jesu Christi Skyld. O Her
os vore mangfoldige Synder, so
Hyflerie, Hoffart, Sierrighed, Ho
Mid, Løbsagtighed og andre flere
gaae, for samme din Søns Je
Skyld, og giv os din Naade, at vi
stedse beslutte os paa en sand Tro
og Taknemmelighed imod dig f

hjælp tu dem, naar Tid er, at de dig love
 og prise for saadan din naadige Hielt, og
 vi med alle fromme Christne derover os tuns
 ne glæde og fryde, og altid os om samme
 din Naade forsikre udi al Gienbordighed,
 Ulykke og Fare os tilkomme kan. O tiere
 Gud og Fader! bevar naad-ligen vor aller-
 naadigste Herre og Arvefonge Konge Frederik
 den Siette, længe og vel til dit allerhels-
 ligste Navns Ære, og disse Rigers Bedste og
 evige Salighed. Gud velsigne og bevare
 Hans hoi Gemal, Hendes Majestæt Dron-
 ning Maria Sophia Frederica! Deres Kon-
 geelige Høiheder Kronprindsesse Caroline
 og Prindsesse Vilhelmine Maria; Deres
 Høiheder Prindserne Christian Frederik og
 Frederik Ferdinand, samt de øvrige Konges-
 lige Prindsesser og det gandske Kongelige
 Arvehuus i din sande Frygt og Fremgang
 for dit hellige Navns Skyld! Gud være li-
 gelædes med samtlige Hans Kongelige Ma-
 jestæts Raad, samt menige Ridderstab og
 Adelskab, og alle, som nogen hoi Bestilling
 eller Embede have at forestaae og betiene,
 til en sand Gudeligheds Forfremmelse og
 disse Rigers rette Velsignelse i alle Maader!
 Gud mildeligen afvend endnu fra disse Ri-
 ger og Lande Krig og Blodstyrning, Pestil-
 entse og brad Død, Hunger og Dyrtd,
 Storm og Uveir, Vandflod og Jldsvaade,
 at vi og for saadan faderlig Naade maae
 ove og prise dit hellige Navn. O Gud, und-
 os af din store Naade og Barmhiertighed,
 at vi med hverandre maae leve under din
 Naade og Bestielse et gudsfrygtigt, ro-
 iat og ærligt Liv og Levnet, paa det at al-
 ling iblandt os maae ret anstilles og forre-
 ed, dit allerhelligste Navn til Lob, Pris og
 Ære, og os til timelig og evig Velsæd.

617. Bøn paa Nytaarsdag.

Hvilket und og Tienk os Gud Fader af Hævede for din kiære Søn Jesu Christi Skold, som med dig og den Hellig Mand lever og regierer, een sand Gud i Evighed, Amen.

Karlige Kirkebønner, som læses af Prædikestolen paa bestemte Tider.

- Bøn paa Nytaarsdag.

Da mange og barmhiertige Gud og Fader! vi takke dig ydmygelig og hjertelig for dine store Velgierninger, som du baader nu og ellers altid, og besunderlig i det forgangne Aar haver bevirket, og overalt, at du haver ladet os komme til den smukke evangeliske Kundskab om dig og din Søn, Gud og Mand tillige, og hvorledes han er bleven os et Menneske, og haver for os beformet det hellige, elskelige og trostætte Jesu Navn med al Sønd, Sorrow og Trængsel. Vi bede dig underligt, giv os til en vis Nytaarsaave ham ret at kiende og finde for al vor Dukkdom, Retsfærdighed, Hellighed og Freløsning, i det han er din Hæder, os Glands og faderlige udtrykte Billede! Lad os finde ham i vore Hjerter at bære sig ved Troen, som vort Lyk og Liv, med Gæde og Gavn, vort Smykke og Krone, vor Herlighed og Salighed, saasom han er alene vor Fred og Fjend, vor Hyrde og Hærrer, vor Præst og Konge og alt det, som vi skal have godt af. Lad ham altid komme til os og stæse være hos os! lad ham kysse os med sin Munds Kys, som vor Hjertes Brudgom, til at finde derhos, hvor sed du er, du kiære Fader! med ham og din Hellig Mand, at han maae tale i os alt hvad forundt er til din Ære og vor Salighed, da komme vor Fornuft, vort Rind og Blod, samt alle Kiøer og Sværmere, ja al Verden til at

at vi holde hart ved dine Ord, som er en
 gte for vore Fødder, og et Lyk for vore
 tier, til en klar Oplysning om alle de
 ng, som vi bør at vide til vor evige Sal
 hed. Dertil lad os, o naadige Fader! al
 beholde og betænke det rette Jesu Navn
 et uistkaarne Hjertes og Brystes, som
 n allerpyperste Edelsteen og Perle, en
 : Paradises evige Rose, og det himmelske
 anna med al god behagelig Smag og
 st, at vi dagligen derved kunne bekomme
 n guddommelige Trøst af den rette Viis
 ms Kilde ved Retfærdighedens Soel, og
 Verdens Lyk med al ret Lydsagning og
 ielp i al Elendighed! Lad det dyrebare og
 de Jesu Navn være vor rette Hjertes
 kat og Velsignelse imod al Nød og Fare,
 dersom det visse harer udi sig alt det,
 r Godt er til Liv og Siel, og os elendige
 dennester kan tiene til Salighed! vi hede
 yndere, hans Navn er en Frelser af al
 ynd: vi ere Verdens og Elendighedens
 ørn, han er den elskelige Søn med Naade
 . Lyk salighed: vi vare under Dødens og
 yrdommens Magt, han er bleven Livets
 i Salighedens Herre. Saa und os da, o
 erte Fader! at dette din Søn Jesu Navn
 tid slænger os, læger os, spiser os, oplyser
 i, helliggør os, styrker og befrugter os
 os alle vore Fiender: at dette Jesu Navn
 nykker og bepryder os, ja kroner os om
 ver med Fryd og Glæde i det evige Liv;
 vi saaledes udi samme Jesu Navn kan
 ide alle Ting til Fornødenhed, efter
 m det var dig saa behageligt at al
 iidsdoms Skat, ja end al Guddoms Enk
 skulde boe i ham os til Salighed, saa
 t at alle Ting, aandelige og legemlige
 ide saaledes velsignes os i Jesu Navn

tilværende Weninger med respekt
Ords Tienere og den menige sande
dom. Bevar, o naadige Fader! i
Herres Jesu Navn vor Christen
vor Allernaadigste Arveherre og
Kong Frederik den Siette, med
Gemahl, Hendes Majestæt Dron
ria Sophia Frederica! Deres
Høiheder Kronprindsesse Car
Prindsesse Wilhelmine Maria; D
heder Prindserne Christian Freder
derik Ferdinand, og de øvrige
Prindsesser, samt det gandske Kon
behuus og Forbandle, Indenlands
lands, at de med alle andre Christ
og Herrer maae giøre Vortene o
høie og vide, at denne Wrens R
saadant sit Navn og Nytaarsg
komme herind, dem og deres Un
tilværende Weninger med respekt

lyst have, og takke ham hjertelig derfor
Jesu Navn; thi hans Naade varer evindelig;
paa det hans Godhed og Barmhiertig-
hed, som er besattet udi samme Jesu Navn
en ret og god Nytaarsgave for alle dem,
som det ved Troen annamme ville, kan søls-
te os alle vort Elves Dage, og vi kunde
leve stedse i Herrens Hus, ham at love
og takke derfor udi al Evighed, Amen!
Bøn paa den almindelige Bededag
fjerde Fredag efter Paaste.

O evige og almægtige Gud, barmhiertige
milde Fader! vi dine affaldne Børn
komme nu med den forlorne Søn igien til
dit Hus, og af vor gandske Siel og Hierte
erise din overflødige Godhed, som du Tiid
for Tiid, Aar efter Aar, saa faderligen
over beviist imod os indtil denne Dag.
Iornemmelig, at du af blot Naade og Mis-
kundhed har givet os dit hellige og saligs-
jørende Ords rene Lærdom, hvormed du
adnu saa rigelig bespiser vore hungrige
Siele, som med det rette himmelske Brød og
Manna. Du har desforuden velsignet
os med alt Godt paa Legemets Vegne,
og saa gandske faderlig befriet os og dette
ort fiære Fædreneland fra adskillige
ore Lande, Plager, som os ellers kunde
ændet og vederfaret. For hvilket alt-
ammen, og hvis du ellers enten alle i
almindelighed eller enhver af os i Sær-
elesthed af faderlig Fromhed beviist har
er, du, vor Gud! og dit allerhelligste Navn
ære velsignet og hællobet af os evindelig-
g! Herre! dine Sierninger ere store for
os; vi tale derom, endog vi ikke kunde tælle
dem; vi forkynde dine Velgierninger imod
os, og glæde os, at du saa vel hjælper os
Deri! ah! hvad ere vi, o Gud! at du tænker
paa os? og hvad ere vore Sierninger, o

derif den Eiette, formeer Han
me i din Frygt, og ophold Ha
ge med Retfærdighed. Bes
Majestæt imod alle sine Uvenne
eller aabenbare, og gjør dem t
som raadslaae imod Ham! Vi
Hierte fast til dit Hierte, at Ha
maae søge din Ære, som din T
tid sørge for din sande Kirkes
som dens rette Forsvar og Foster
Herre! lad Kongen leve, og ve
over alle Hans Fædre. Forleen
stæt et langvarigt og lykfsaligt
og giv at han maae blive gamm
gode Dage. Gjør Mistundhed i
Majestæt Dronningen, og lad
giæring altid være for dig! Op
Majestæt med Glæde, og giv,
Herre maae altid alæde sig i di

paa den almind. Bededag. 61

ikke have Mangel paa noget Godt, sa
ie Dem med allehaande Belskænelse
mmelste gode Ting i Christo Jesu vo
! Lad intet Ondt nogenstinde ramm
intet Godt nogenstinde fattes Dem
fient Deres Kongelige Høihebeder al
ode, du deler med dine Børn i denn
har giemt til dem, dig frygte, i det
mende Verden! Det gaudste Konge
rvehuus staae fast, som din Grund
er har denne Besejling: Herren tien
ne. Lad det være som Huset, grund
paa en Klippe, mod hvilket hverken
vinde eller Vandfloder formaaer no.
byg det selv, store Gud! og lad det bli
idelig for dit Ansigt! Belsign Hans
lige Majestæts Raad, og giv at de i
ing maae følge dine Raad, til din
og Landenes Bedste! Belsigne illi
de og bestierme Hans Kongelige
kæts Krigsmagt baade til Land
ands, saavel i disse Tider, som
altid. Vær du selv en Skjold og
for alle dem imod alle deres Mod
re, og giv dem Iydgagte Hiert
at frygte dit Navn, trofaste Hiert
tiene redelig, frimodige Hiert
de mandelig, naar Tid er, og eenis
rter til at staae alle, som een Mand,
frygte. Lad dem være aarbaagne til
ns og Landets Bedste, og lad en ha
od ikke overfalde dem. Befael dine
Engle at leyre sig omkring det aands
id, og bortvend naadelig fra os alle
iente Plager, Krig og Blods Ustørt
Hunger og dyr Tid, Stormvær,
Rød og Vands Raade, Pestilente o
farlige og smitsomme Syger, samt
lykke baade til Liv og Siel! tilh
i din faderlige Godhed til al

af det papistiske Kængsel og Mørke, og lod
 saa mildelig igien erlændes dit sande
 Ewangelii Lys ved din tro Tiener Dett.
 Morten Luther, og andre, som ham retfer-
 deligen havde efterfulgt i dit hellige og sæ-
 ge Ord, saavel i disse Riger og Lande, som
 ander steds vide og brede her omkring. De
 er jo sonderligen os alle dyk for, o naadige
 Fader. thi det er alt din Barmhertighed,
 vor Gud og Herre! at vi ikke stes bleve i
 Maade enkomne og odeløst i vore Synder
 og Bilsfærlser, og det er jo din undsiagte
 Godhed, at du soledes vilke er din befest
 os med dit klare Ewangelii Lys til tro og E-
 lighed i denne vore Verdens Tid, og for din
 Sønns ærefulde Tilkommeelse til den eders
 Dag. Al! hvad vore diudistørste Blinden
 i alle Støtter! hvilket vi da først kunde ha-
 de og ret stierne paa, da vi kom til dit sande
 Lys loien, som enden saa naadelsaen ind
 for os, at føre vore Fødder i alle Besvæ-
 ger jo mere og mere paa Fredens Vej, at
 vi skulle saa rone dia med Trost og Lys.
 Hlashed og Retsfærdighed alle vore Lirer
 Dage. Lovt vore Gud, som lod os ikke læ-
 ger vore nu'er Mærbedene Maat, og i de-
 ne og vore Fienders Snare og Garm! Bør-
 deret vore Peter, som sendte os sin Lys
 af det Hæle, og drog os af saa meget Vand.
 Herren vor Guds Navn være velkignet der
 for i Ewigheid! Saa sender eder for Herre
 alle Land, forger ham Ære og Pris til evig
 berømmelse og lover saadan hans Godhed til
 evig Tid, ja enhver sige for sig: Min Gud
 nu love Herren, og alt det i mig er, hans
 hellige Navn, og min Vland glæde sig for
 indetlig ud i Gud min Frelser! thi han ha-
 ver gjort mig saa store Guds ved sin Mær-
 kethed, og for sit hellige Navns Ære!
 Gud gide mig sin Naade derud, at

Nipt maae findes ham taknemmelig alle mi-
 ne Livers Dage! Vader os fremdeles alle her-
 de, at den gode Gud vil bekræfte det, som
 han saa naadelig har begyndt, og til nu
 over to hundrede Aar handthævet haver saa
 underlig for sin hellige Kirkes og Nærlig-
 heds Skyld, at han vil endnu saaledes mil-
 delig bevare os sit hellige Ord og de hvi-
 værdige Sacramenter i deres rette Meening
 og Brug, og begave sit Ords Tjenere dertil
 med sin gode Naad, som kan altid føre dem
 paa ret Vej. O kiære Fader! bevar og be-
 skjerm endnu fremdeles vor allernaadigste
 Herre og Arvefonge, Kong Frederik den
 Tienite under din Naades gode og faste Bes-
 skjættelse imod al Bedragerie, List og U-
 lykke, med sine Riger og Lande, udi hvilken
 den christne Kirke saa vel bekyndes og for-
 fremmes, dit allerhelligste Navn rettelig til-
 evig Lov, Pris og Ære! Hendes Majestæt
 Dronningen hvile under den Høieligs Bes-
 skjærmelse, og forblive under den Allmægt-
 igheds Varetægt. Lov din Fred, o Gud, over
 Deres Kongelige Høiheder Kronprindsesse
 Caroline og Prindsesse Vilhelmine Maria;
 lad Dem vove og tiltage udi Alder, Rids-
 dom og Naade hos Gud og Menneſker! Bes-
 skjerm Deres Høiheder Prindserne Chris-
 tian Frederik og Frederik Ferdinand, samt
 de Kongelige Prindsesser, og det gandske
 Kongelige Arvehus og Forbænde, og und
 dem dagligen at forfremmes i din sande
 Tægt! Den store Raadsengel raadfore
 altid hans Kongelige Majestæts hviſe
 Raad med menige Ridderſkab og Adelskab,
 og hver som hoi Embeder eller nogen spæ-
 derlig Bestilling haver at forestaae, at al-
 ting maae ſtee den christen Kirke til Gode,
 og disse Riger og Lande til Velfærd og Ro-
 lighed. O kierte kiære Fader, forlad os naa-

624 Confirmationebønnen.

delig alle vore Synder, bevar os alle tid i din sande Tro, og med en god Samvittighed, at man kan tale, tale og giøre alt, hvad dit hellige Ord kan komme til Nytte, og at hver for sig til vore Sielers evige Salighed. Deres ord os Gud alle sin Højgaand for sin Christi Trold, Amen.

Confirmationebønnen.

For dit Ord, alvidende Gud! et da ra det hellige Ord igientages, som har Daaben været anlagt paa vore Bæne; men er af Ungdoms Daarlighed hidindtil alt for ofte blevet overtraadt. O Herre! du har hørt vore Fædres Betændelse; men ogsaa prøvet vore Datters Forsætter. Forbarm dig over os, formedels Jesum Christum din Son, vor Frelse, i hvem du engang har satet os til Naade, og har Medlidende med vore Svagheder. Alender er villig; men Fiedet er Strebelygt. Saa gjerne vi ogsaa vilde hve det Gode og giøre det Gode, men vi dog sinat for, at Synden, som bær i vores forvævede Natur, skal vinde Seer, da saae Vil en sanaan i sine Tilfælde. Vi maae falbe og fordæves, dersom ikke din rædse Kraft befæster vore Trin paa den stribte Vej, som vi nu have at vandre paa igient i en syndig Verden, hvor der er idel Trædskab og Forsættelse.

Men du, Herre! er naaig og barmhertig, lagmodig, mildmodig og trofast. Du har forladt dem, som fæle dig; men efter dit naaderige Tilfægt vil du selv vandre med dem, og ingen kunde slippe dem. Hvad skulde vi frygte for, naar du, vor Gud den Allmægtige, vil være med os; thi hvo kan da vandre os imod? Og at du visseligen er rigtig Barmhertighed, har du klarligen

Dagen i dine mange Velgierninger
 os; thi de ere flere, end at vi kunde ops
 e, og større end at vi noksom kunde statts
 dem. Med dyb Ydmygelse erkiende vi
 lv at være uendeligen ringere end alle
 istundheder og al den Trofasthed, som
 beviist fra vort første Aandedræt ind
 nne Time. Maatte kun ikke vore Læber
 for urene, til at frembære et værdigt
 ffer for din Raadethrone. Men i den
 es Jesu Christi Navn vilte vi love og
 dig. Han er vor Talsmand og Forber
 For hans Skyld vilde du høre os, som
 fiere Børn, med faderlig Velbehag.
 u være da, vor Gud! hvitideligen lovet
 riset for den store Raade, som os er ve
 ret, frem for mange tusinde af vore
 dre paa Jorden, at vi ere fødte og ops
 ne i et christeligt Land, hvor evangelisk
 stendom retteligen forplantes efter dit
 s Underviisning, og at vi allerede fra
 este Barndom ere indlemmede ved den
 je Daab i din Søn, vor Frelseres,
 derige, til Synds Forladelse og Salig
 at erlange ved Troen paa ham. Tak
 dig, Herre! fordi du haver sørget for,
 de os oplyse af dit Ord om dine Raads
 inger over os, og ført os til Kundskab
 alle de dyrebare Sandheder, som høre
 tiikdom og Gudsfrygtighed. Vi takke
 for de gode Formaninger, som ere os
 e af vore Forældre og Lærere, for den
 og Attraae, som din Aand haver ops
 i vor Siel, til at tragte efter Kersførs
 ed, for alle de Ørster og Forbønner,
 for vores Skyld opsendes til dig i dens
 ristelige Forsamling. O Fader! vi ha
 a meget at takke dig for, og fortien
 saa lidt deraf, eller meget mere, vi e

Dertil aldeles uærdige; thi fra Ungdom af have dig vi, ligesom andre, påsat paa det, som er ondt, og derfor skulde vi langt mere fortjene at bortskedes fra dit Røsn, og at under'afes din Brede, til evig Fordømmelse. Men af Naade haver du fraret os, gjort vel imod os til Legeme og Siel, og tidligst bedet os med overflodig Belsignelse af himmelske gode Ting i Jesu Christo. Ja vi maae sange med Fred om din Godhed, og kundgiøre din Forbarmelse fra Dag til Dag: thi den er stor og ubegribelig.

Men at vi altid maae vise os taknemmelige imod dig, paa en værdig Naade, thi med Ord alene, men i Gjerning og Sandhed, saa vilde du fremdeles være tilstede hos os med din kraftige Siel, og fuldse det Gode, som i os er begrundt. Giv os Etidighed i vore redelige Forsætter, og Omhyggelighed til at bevise af den Troestab, som dine indig Tienere maae beslutte sig paa, for at erpde din Rørdom i alle Ting. Lad da saliggjørende Naade, som er os kundgiort til Forløsning og Helliggjørelse, saaledes røre og opvære os, at vi forlæge Uandelighed og de lødelige Begieringer; men lægge Bind paa et christeligt Levnet i al Gudsfryghed, og ære dig, som Dyrefælt, saavel i vort Legeme, som i vor Aand; thi Deane bære dig til.

Moligen lovede vi, at vill' forlæge Dievelen, og alt hans Væsen, og alle hans Gjerninger. Sielp os, Herre! at vi ikke maae findes troelsse, naar Vrede skal aflægges i påkommende Feikelse. Forbud, at vor Saligheds Fjende skulde faae Maat til at fange os i sine Snarer, enten ved Velsk, Hidsmodighed, Gierrighed, eller ved andre velskkelige Riids Indre, som ere de Vanden, der skaffe ham Giet over Vantroens Dør.

F os op ved kraftige Mindelser i Samvittigheds-
 jorden, til at bortdrive de urene Tanker,
 de syndige Begieringer, som anfalde bort-
 ind uformodentligen. Giv Wiisdom til at
 afslaa de onde Menneskers forargelige Ex-
 empler. Giv Styrke og Frimodighed til at
 afstaae deres Forsørelse. Lad din Frelse
 være os nær, medens vi kalde paa dig, og
 vore Sukke, og bevar os fra Fordærvelse.
 Men for alting gjør os buelige, ved din
 nådes medvirkende Naadefraft formædelst
 det, til at rense os selv alt mere og mere
 Syndes Besmittelse, baade paa Legem
 Siel, at vi maae vandre før dit Ansigt i
 ijskelig Retfærdighed uden Anstød, og væ-
 re fyldte med Retfærdigheds Frugter, som
 ved Jesum Christum, dig til Ære og Lov.
 Vi lovede fremdeles, at ville troe af gan-
 si Hjerter paa dig, vor allerhædseste Gud, Fa-
 der, Søn og Helligaand, som alle Tre ere
 i Væsen og Værdighed. Ach! lær os
 til Frimodighed i vor Troe, ret at indse
 og skønne paa, hvor det er trøsteligt for
 svage Syndere, at vi tør henvende os til Hers-
 ken vor Gud, som til en medlidende Fader,
 som har elsket os saa inderligen, at han for
 os Skyld vilde hengive sin eneste Søn i
 i forsmædeligste Død, og af en lige for-
 rømmende Kierlighed har villet sende os sin
 Helligaand, som og er Sønnens Aand, til
 styrke og lede os frem paa den rette Vej,
 som fører til evig Saliggjærelse. Men lige-
 som vi nu have antaget Sandheden paa
 grund af dit Ord, saa vilde du skedse forles-
 se os Kraft og Evne til at omgaaes derefter
 i Frimodighed og Kierlighed uden Skræmt, som
 er de rette Troens Frugter. Lad det, at vi
 kalde dig Fader, altid minde os om den
 Fæderlighed og Ærbødighed, vi som gode Børn
 have

75
til at følge dem i Oprigtighed.
saa nærme os til dit salige Naade
at annamme vor Frelseres aller
Egeme og Blod under Brød og
en Forriktning om vore Synder
se, da vilde du indgyde i vore Hi
gerfuld Veemodighed over alle v
ler og Feil, men opvække tillige en
trøstning paa den Retfærdighed
mer af levende Troe paa din Es
ser, ved hvem vi have Fred med
delt hans Lidelse og Død; og at
Kierlighed til ham maae blive saa
fæstet, at hverken Røds Begie
Dineles Lust, eller Livets Over
skal faae Magt over os til at stik
ter fra hans Samfund og Foreen
det, Herre! ved din Naade, at vi
re maatte forned til Righed med

Giv endeligen, at ogsaa den gode Befiendelse, som er' aflagt i Dag, maae være vel signet med de rigeste Frugter, til Kongens Glæde, at han maae fryde sig over gudsrigtige Undersaatter, som ere hans troeste Tienere: og til Landets Besserd, at det maae blomstre ved fromme Borgers Bindstibelihood og Dyd, som ere de bedste Midler til Lyksaligheds Forfremmelse. Gjør vel imod Kongen og Folket, efter din grundløse Mistundhed, mod det Kongelige Huus, og mod alle dem, som enten her eller andensteds påkalde dig, efter din store Barmhiertighed. Dit Ord werde forplantet iblandt os uforsalstet og reent indtil Dagens Ende; og aldrig maatte der savnes Vederqvægelse og Trøst af dine hellige Sacramenter. Men naar vi saa have stridet den gode Strid, og fuldkommenet vor Løb, og bevaret vor Troe i et reent Hierte, samt udrettet den Gierning, som ved dit Forsyn var os anbefalet, da vilde du stienke os, Herre! efter de givne Forjættelser, den uforkrænkkelige Retfærdigheds Krone, som er henlagt hos dig i Himlen til alle dem, der haver frydet sig i Haabet, om Jesu Christi herlige Tilkommelse, Amen.

Bønner for og efter Skriftemaal og Alterens Sacramentes Brug.

Om sand Bedring og Poenitente.

O helige, retfærdige og barmhiertige Gud! jeg klager for dig med et angers fuldt, sønderknuset og sønderslaget Hierte og forknuset Aand mine Overtrædelser og Misgierninger. O Herre! hvor mange ere mine Synder? som Sand i Havet; de gaae over mit Hoved, og de ere blevene mig f

tunge, som en tung Byrde. Hvor
 kun Misgjerning, at den stiger op
 Himmelen, og raaber: Vil du regi
 trætte med mig, saa kan jeg ikke svare
 til tusinde. Eya! hvilken en ureen!
 Klump er jeg, fornedelst den oprind
 ligs dødelige Kergift baade til H
 Siel forderver! se! jeg er født af H
 Cød, og min Moder har undfanget i
 Synd! fra Hovedet og indtil Fodsmaal
 intet sunde og heelt paa mig. Herre
 vil finde en reen der, som ingen er? Al
 er dog en ond Kvist af et forgiftigt
 alle mine Kræfter ere fordervede, min
 Sand formasket, min Villie mod di
 grenstridig: jeg kender dig ikke ret, j
 kke dig ikke af Hjertet, jeg sætter ikke
 Love og Tilid til dig ganske. Al mit
 tes Tankers Raafund er ond op af Ung
 men hver Dag. Ligesom en Rilde
 fra Vand fra sig, saa udspringer Sv
 af mit Hjerte: deraf udgaaer Foragt,
 Hæstelse, Hofmodighed, Løgn, Vargie
 hed, Ulydighed, Fiendskab, Brede, L
 gierrighed, Utaalmodighed, Utaal og
 færdighed, Uretfærdighed og adskillig
 Løst, over hvilke Støffer du, o du reise
 ge Gud! har selv affaaetommen, a
 som saadanne Ting gjøre, skal ikke
 Guds Rige. O min Gud! Elsket
 Agienløst! jeg flaaer for dig, at jeg e
 skabt efter dit Billede, men det Billede
 jeg dog fiendelig tabt og mist. O, min
 re og min Gud! min Elendighed er i
 større, end jeg den nok kan klage, eller
 sælle. Jeg er en Nederstaaelighed ud
 mit Væsen og i alle mine Gierninger.
 min Uretfærdighed er som et besmuer
 de. og jeg forvisner i mine Synder, i
 Igjærninger føre mig bort, som

Herre! jeg har misbrugt alle dine Vel-
 linger. Jeg er, o Herre! falden fra din
 de hen i den evige Brede, fra Salighe-
 ordømmelsen, fra Livet til den evig
 , fra Himmelen til Helvede. O Herre
 den forlorne Søn, som saa skændeli-
 Overdaadighed ødt og forkommet
 s og Gode! jeg er ikke længere værd a-
 s din Søn; jeg var værd, at du skulde
 de mig af dit Huus, og aldrig mer
 ige og annamme mig igien. Jeg er de-
 er, som er dig, min Herre! ti tusind
 d skyldig, og har ikke i al Evighed a-
 e med; jeg er det Menneske, som falsk
 dt Købere, de afførde mig, og hersøbed
 det deilige Guds Billede, og have mig
 ganste paa Legem og Siel saargiort
 tet Menneske mig kan læge og helbrede
 for hielp du mig, min Gud og Herre
 u mig af denne min Nød, thi Menne-
 i Hielt er Forsængelighed, og ingen
 m her nyttig. Ombend du mig, Herre
 bliver jeg ombendt, læg du mig, saa
 r jeg lægt, frels du mig, saa bliver jeg
 , thi du er min Roes. O Herre! hv-
 orandre det onde Hierte, og skabe e-
 gien? du Herre allene, du trofaste Guds-
 i gode Gierninger! Hvo kan hele o-
 de vederstyggelige og dybe Synder-
 e? du Herre! og dit Ord som læger al

Tag bort det onde Steen-Hierte, og
 i mig et nyt Hierte, og giv mig en ny
 land. Forkast mig ikke fra dit Ansigt
 g ikke din Hellig Aand fra mig! Trøst
 igien med din Hielp og med en frimod-
 land ophold mig. Jeg er det fortabte
 , dersom du ikke opleder mig, saa fal-
 ld evindelig, og bliver evig fort-
 rig den Bedrøvelse, som er efter

thi den gjør Omvendelse til Salighed, man ikke fortryder, og at mit Hjerte bli formædelt Troen beredt til at annanime Trøst og Syndernes Forladelse. Giv en sonderknuset Mand, et anærsuld og derflager Hjerte. Gud mit Hoved Mand, og mine Dine vare en Straads Ri at jeg mine Synder hiertelig kunde begræ med Petro og med Maria Magdalena min Herre og min Gud! om jeg endli kunde græde baade Dag og Nat, da fa jeg endda ikke noksom begræde min E diathed, ikke noksom beklage mine Syr ikke noksom udsukke for min Ulofighed Managtighed. O! hvor skal jeg hen fra Mand, og hvor skal jeg fløe bort fra dig? din høre Haand skal dog finde i paa alle Steder, og holde mig, hvor faer. Jeg kan og veed stet intet mere, det eneste: Fader! jeg har syndet i Himmelen og for dig, og er ikke vø at kaldes din Søn. Jeg har fersv min sønlige Trihed, jeg har formæd min Udydiathed ladet af og forgæmt være din Søn, og har mist og tabt sønlig Retthæd. Men jeg troer de at du har ikke endnu forgæmt og la af at være min Fader, thi din Bar hiertighed er stor, og varer fra Ewig til Ewig. Derfor fordarne dig o ung, og see ikke til mine Synder, men din uendelige og ewige Naade og Bar hiertighed, for din kære Søn Jesu Chr Skuld. Amen!

Om Syndernes Forladelse.

D hellige og retfærdige Gud! en Gud, som ikke behager det uandelige Væsen, som bader den Ugudeliges Siel, og er den Fiende, som er Misglernings Mær giere ilde: Du som har Vedersvæge

Blodgierrige og Falske, du som fors
dem som tale Løgn, og den, som er
liber ikke for dig. Du som har alvor-
ret, at ville straffe dine hellige Buds-
brædere: Du har jo gjort mig til et af-
fæar, som du føder, og kaldte mig til
alles Arvedeel, forløste mig med din
Søns dyrebare Blod, og har ladet
øre dit Ord og vide din Villie, derfor
jeg billig elste dig over alle Ting, af
Hjerte, Siel og Sind, og fremstille
egeme til et levende, helligt og velbes-
t Løffet, og tiene dig alle Livets Da-
g Hellighed og Retfærdighed, og ikke
mig efter denne Verden, men fors-
e mig formedelft mit Sinds Fornæls-
Men jeg har, desværre! været ulovdig,
ikke frygtet og elstet dig, har vel vist
Villie, men mig ikke skiftet derefter.
ar af mit Riids og Blods fordervede
Tab, syndige Art og Natur, Verdens
gælse og Dievelens Tilskyndelse,
din Lov i mange Maader gruelig
t og mig forseet, hvormed jeg dia, min-
er og mit Livs Opholdere! har til-
og Straf opirret. Derfor har du og
il rette ikke forstaaet mig, men med
aand rørt og revset mig, hvilken Straf-
vælselse jeg har vel fortient, og noksom
dig Uarsag dertil; saadant kender jeg,
kender det af Hjertet. Du er retfær-
i maae skamme os, ja skamme maae
ig i mit Hjerte, efterdi du seer ind i de
e Binkler og Braer, randsager
et og prøver Kyrrer. O Herre! gaf ikke
om med din Tiener, thi din Brede er
g, som du truer Syndere med. Der-
i vil tilregne Sunden, Herre! hvofar
de bestandig? O al Barmhertighed

Fader! og al Trøstens Gud! hos hvilken der er megen Naade og Barmhiertighed, du som er ganske naadig af stor Taalmodighed, hvis Gudhed Himmelen og Jorden er fuld af: tænk paa din Barmhiertighed, som har været fra Verdens Begyndelse, og udflet alle mine Misgjerninger, formedelsk din store og ubegribelige Gudhed og overflodige Naade. Og efterdi jeg har intet, hvor paa jeg mig kan dristelig forlade, hvormed jeg for din Domstol kan bestaae, paa det jeg ikke skal blive til Ellemme, uden alene din Kiære Son Jesum Christum og hans store Værdispyld og Fortjeneste, hvormed han mig fra Synden frelst og forløst har. Saa fører jeg da ham, i hvilken du har god Behagelighed, frem for dig, og stiller ham dig for Dine, som en Vider og Talsmand imellem dig og mig for din strænge Dom. See til ham, Kiære Fader! hvorledes han har ladet sig saargjøre for mine Synders Skyld; see til hans uskyldige igiennemslungne Hænder, som have arbejdet for mig; see til hans igiennemslungne Fødder, som for mig haver gaaet saa mangen tung og bitter Gang. See, hvor pinligt han er paa sit hellige Legem for mine Synders Skyld plaget og slagen; vær mig naadig, og lad mig ende godt af hans Lidelse. Fortryk mig og formedelsk den Vands Kraft, at jeg bliver et nyt Væsen, og har Lyst til dine Bud, at jeg paa det indvortes Væsen bliver ved din Vord stærk i Troen, Kiærlighed, Haabet, Vdmyghed, Taalmodighed og Taalmodighed: paa det at Christus kan boe i mig formedelsk Troen, leve i mig formedelsk Kiærlighed, styrke mig formedelsk Haabet, saa jeg aldrig bliver til Ellemme, men opholdes til det evige Liv,

og efter Skriftmaal.

En anden til Guds Søn om E
dernes Forladelse.

Herre Jesu Christe, min evige v
Præst, Talsmand, Midlere og
Jesse! hvor trolig har du søgt efter de
abte Faar, kaldet Syndere til Poenite
edet paa Korset for Overtrædere og
om har gjort ilde, og derved forliget o
redsstillet din Faders Hjerter, træde
ndnu frem for alle bødserdige Syn
r deres Talsmand hos din himmelske
er, og afbeder den Straf, de have for
g ere skyldige udi. See! jeg er af N
en Bredens Barn, al mit Hjertes Tan
laafund er slet ond hver Dag, jeg veed
nig boer intet Godt, Villien har jeg v
t gjøre det Gode, men Kraft og Styrk
uldfomme det finder jeg ikke. Thi det G
om jeg vil, det gjør jeg ikke, desværre!
et Onde, som jeg ikke vil, det gjør
Herre! jeg kan ikke merke, hvortidt jeg
er, forlad mig min lønlige og uditte
Brøst. Mine Synder gaae over mit H
g de ere blevene mig alt for tunge, s
aare tung Byrde. Men, Herre Jesu
te! du har taget dem fra mig og be
nem, forlad mig Overtrædelsen og
Synden. Min Igjentsere, min Fr
nand, min Talsmand, min trygge Vil
og Nødhielpere! forbarne dig over mi
ig allene har jeg min Tilflugt. Va
min Talsmand paa den yderste Dor
Dag, saa jeg ikke tør frygte mig for, at
den forstræffelige Røst og Tale: Vige
mig alle, som gjøre Synd og Ondsta
fiendte eder aldrig. Men du, Herre!
der mit Hjerte, hvor hart det er af G
besværet og beklemmt, besligeste, hvor f
og sønderslaget det er af Gorrig og W
eg ofrer dia det besvorenat med dit

det vil du ikke forsmætte. Fuldkom paa mig
 din trøstende Hjættelse, som siger, at an-
 de, som troe paa dig, ikke skal fortabes,
 men have det evige Liv. O Herre, jeg troer,
 hjælp min Vantro: lad mig ikke omkomme
 og forderves i mine Synder, og lad Straf-
 fen ikke blive evindelig over mig! Straffen
 ligger jo paa dig, du har lidt den, paa det du
 skulle nøde Fred, og ved dine Saar have af-
 faaet Lægedom. Derpaa vil jeg mig forlæ-
 de udi Troen, og haabe og forvente Troens
 Gade og den evige Salighed, Amen!

Talsigelse efter Skitsemaalet.

Du naadige, barmhertige Gud og Fader!
 jeg siger dig af mit Hjertes Grund-
 Liv og Tak, at du haver forladt mig arme
 Synder alle mine Synder, og paa nye
 igen tilsagt mig det evige Liv, og dermed
 annammet mig til Naade. Jeg beder dig
 hjertelig, giv mig din Hellig Aand, og sæt
 i mig et reent Hjerte, at jeg skadeløst troer,
 at alle mine Synder ere mig ved Christum
 forladne. Forleen mig og, du trofaste Gud!
 at jeg derefter bedre kunde forføre mig for
 Synden, og blive den jo mere og mere
 fiendt, og derimod anstille min Væie og
 Levet efter din Væie, at jeg maatte blive
 from, og berre mit Levet: hvortil du, o gode
 Gud! naadelig vil hjælpe mig med din
 Hellig Aands kraftige Bistand, for din lie-
 ste Søn Jesu Christi Skyld, Amen.

Dette skee altsammen til min Siels Sal-
 ighed, og til din evige Ære, Pris og Ære,
 du som er endnu saa rig, mægtig, god, naad-
 ig og barmhertig, som du haver været af
 Ewighed, og bliver til evig Tid! Amen.

Talsigelse for den hellige Nadveres
 Indvielse.

D naadefulde, færlige, gode og venlige
 Herre Jesu Christe! hvilken stor G

og efter Herrens Nadvere. 63.

har du os formedelst den helliges Indstiftelse bevist, i hvilken du dit eget hellige Legeme og Blod spildt vedrækker! Hvad kan trøsteligere sagt, end disse Ord: Hvo som æder mig og drikker mit Blod, han bliver i mig og jeg i ham? Hvad kan dog være trøsteligere, end at blive udi Christo? Hvad kan være mere og glædeligere, end at du, Herre i os? Hvad kan Døden eller Dievelen os, naar vi blive i dig, og du i os? Herre Christe! ere vi sikre og trygge Ulykke. O min Gud og min Herre, er jeg, at du vil give mig dig selv til at drikke? Jeg er ifkun Jord og Aske, fende og ureent Kar, og dog værdigt at lægge saa ædelt et Eiggendefæ ud derpaa kan jeg kiende din store Kierlighed, at du giver mig saa stort og saa dyrt et Kierligheds Pant, som kan ikke løsrøre enten i Himmelen eller paa Jorden. Hvor herligt og stort et Vidnesbyrd din Igiensløsning giver du mig udi den Nadvere! nemlig dit Blod, hvilket du udgør paa Jorden om vor Igiensløsning og endstviint den hellig Aand vel ogsaa et Vidnesbyrd i vore Hierter, saa vilde vi desmindre og desforuden give os til at drikke dit Blod, hvilket vi raaber i vore Hierter, hvorved du vilde komme vor svage og skrøbelige til Hielp. Thi om dit Ord end os vil styrke i Troen, saa bliver dog Troen idda fraftigere, naar vi betænke, at dette er mit Legeme, som er givet for os; dette er mit Blod, som er udgivet til Vndernes Forsadelse. Hvi da, mit Hierte? hvi er du saa

Døden og Fordømmelsen i din Herrens og Igienløjere er jo død for dig har jo givet dig sit eget bellige Leges Blod til et Pant og Forsikring derpaa baade har frelst og forløst dig, saa hiertelig elsker dig, og saaledes kæntes sig med dig, at hverken Død eller Helvæde dig fra ham skille og afvenden Gud og min Herrelær mig at se, med hoved for et ydmygt Hjerte i annamme dette ædle Liggendefæ! Ælrene kommer til al Nøden og Sild Elendige og Sættige kommer til den jeg Spøndere til Naadens Kilde, jeg til den rette Løge, jeg Hungrige og ge til det rette himmelske Brød, og vandelige Livens Kilde; men du, du belligste! kommer til den Uhellige. O nogen Tid hørt saa underlig en Rier at alle Herrens Herre kommer til en Bællere og Liggere, og at saadant et og elendigt Menneske skal have Him og Jordens Herre til sin Eiendom mig dog, o Herre! aldrig nogen i glemme denne din Rierlighed; la uden Ufladelse have din Vine, Lide Død i min Husommelse, paa det m derved kan paa aandelig og himmelsk de, og til det evige Liv blive spiset, læd vederqvarget; thi udi din Vine og Dø det, som kan vederqvarge min Siel, og efter den kan hungre og tørste. O Herre! mit Hjerte formedelst en sand vende Troe og en sand Poenitentie, i bed og Ydmyghed, til at annamme sig dette store og dyrebare Liggendefæ gesom Moses og Salomon beredde sig Tabernakel og Tempel, som i den skulde sættes udi, saa bered Herre! mit Hjerte til din Løve

lv, der er den aandelige Naadestoel, vil
ære og høre udi. Smyk og pyd min Siel
led Andægtighed, med Troen, med Rier-
ghed og Ydmyghed, og med et stadigt
haab. Forsøg og styrk i mig alle aandelige
laver; thi hvorledes kan min Troe bedre
live bestyrket, end naar Syndernes Forlas-
else mig ved Christi Blod bliver beseglet,
og i mit Hierte indskrevet? Hvorledes kan
Kierlighed til Gud og min Næste bedre i
mig formeres og forøges, end at min Herre
Christus formedelt sit Legeme og Blod
mig med sig og med alle retfærdige og sande
Christne foreener, og gjør af os et Legeme?
Hvorledes kan du, o kære og gode Herre!
bedre styrke og bekræfte mit Haab, end at
du mig spiser med en udsædlig Spise til
et evige Liv? O min Herre og min Gud!
og beder dig ydmygelig, at, efterdi du er
levet mit Kød og Blod, du da ville værre
lige at unde og give mig alt det, som dig
kan være tæffeligt og behageligt. Lad din
Bille være min Bille, hvad dig er imod,
id og mig være imod. Lad mig og frems-
eles formedelt din Kraft blive stedse jo
illigere og stærkere til at være taalmodig i
Trængsel og Bedrøvelse, til at være yd-
myg, naar jeg foragtes og forhaanes, til
at være styrig og bestandig i Kierlighed, til
at være andægtig i Bønnen, paa det jeg din
Kraft i mit Liv og Levnet, og din Tgjenløb-
ings Frugt i min Troe altid maatte frugts-
arlig befinde, Amen!

Søn, førend man gaaer til Herrens
Nadvere.

Herre Jesu Christe, min Siels troe Hys-
te! du som har sagt: Jeg er Livets
brød, hvo som æder af mig, han skal ikke
hungre, og hvo som troer paa mig, han skal
ikke tørste evindeligt; jeg kommer til dig,

beder dig ydmungelig, du vilse mig formel-
 delst en sand Troe berede, og giøre mig til en
 værdig Gæst til dette himmelske Maaltid.
 Du vilse føde mig dit arme Faaar i denne
 Dag paa din grønne Egn, og lede mig til
 Livets Vand; du vilse for dit Navns Ets
 vederqvæge min Siel, og føre mig paa Jer
 færdigheds Stier: du vilse giøre mig af
 Naadig værdig til dit Bord og himmelske
 Maaltid, og din Kierligheds og Naades
 Røst øren fuld for mig istienke. Jeg arme
 Faaar kommer til din Gode, til din Erne,
 til dit Livets Brød, og til de Levendes
 Wandfæder. O sande, søde himmelske Brød!
 opvæk udi mig en aandelig Hunger og be-
 lig Tørst, saa at jeg striger efter dig, som
 en Hiort striger efter det ferske Vand.
 For alting lad mig hiertelig angre og for-
 tryde mine Syndet, og ifør mig Troens rette
 Byllustskædnina, ved hvilken jeg kan fatte
 og nyde din hellige Fortieneste, og at jeg
 samme Klædehon maa fast beholde og beva-
 re, at jeg ikke skal blive en uværdig Gæst.
 Liv mig et ydmungt og forlig'ligt Hjerte
 imod min Næste, og at jeg gierne tilgiver og
 forlader, hvad nogen kunde have gjort mig
 imod. Dyrk og udryd al Vatterheds og
 Fjend Tads Rod af mit Hjerte, og plant
 dermod i min Siel Kierlighed og Barm-
 hertighed, at jeg i dig kan elske min Næste
 og alle Mennesker. Jeg kommer, Herre i
 til dig, beladt med megen stor Ureenhed:
 vord'nes mig at rense og reengjøre. O min
 Herre! du har jo selv sagt: De Stærke
 og Nærste have Lægen ikke behov, men de
 Enge, og de som have Onde. Ach! jeg
 er saa syg, jeg behøver dig, som min him-
 melske Siel Læge. Du har sagt: Kom-
 mer til mig, alle I som arbeide og ere be-
 sværede, alle I, som ere syge og plag

vil vederbyrge eder. O Herre! jeg kom
beladt med mange Synder, tag væk
mig, lette mig naadeligen af den store
unge Byrde. Jeg kommer som en Kreen,
se mig; som en Blind, oplys mig; som
Fattig og Elendig, gjør mig riig paa
Gode; som en Fortabt, opsig mig; som
fordømt, gjør mig salig. O Jesu! min
ls ypperligste og allerkiereſte Brude
, lad mig lade af at have Behagelighed
mig selv, og at hykle for mig selv. Ans
n mig til dig, ja udi dia, og afvænd mig
t fra mig selv; thi udi dig bekoanner jeg
and Frihed, uden dig er jeg aldeles ufri
en Træl, udi dig lever jeg, i mig selv døer
, udi dig er jeg retfærdig, i mig selv er
ligesom idel Synd, og med al Uretviis
, Skam og Skiendsel beladen, udi dig
eg salig, i mig selv er jeg idel Fordøms
se. O min himmelske Læge! jeg fører dig
en død Siel, gjør du den levende; en syg
svag Siel, gjør du den sund igien: er
te, som er tømt af alle retsindige og
stelige Dyder, opfyld du det med din
ade, med din Ånd, med din Kierlighed,
, din Ydmyghed, og med din Taalmo
jed. O søde Livsens Brød! spis mig til
evige Liv, saa at jeg i Ewighed ikke hung
eller tørster. I dig har jeg fuldkom
i nok, du est mig alting, bliv du evindel
udi mig, og lad mig blive evindel
efter dit Ord og Forjættelses Lydelse:
, som æder mit Kød, og drikker mit
d, han bliver i mig, og jeg i ham, og jeg
opvække ham paa den yderste Dag,
en!

er du gaaer hen til Sacramentet,
da siig:

Herre! foren mig med dig efter dit Lofte
te og Tilføen og virk i mig alle gode

eller døer, maae have Dyrkjængelse
 o Herre! at du hos mig og i mig
 hos dig og i dig maae blive evinde
 fædse med dig øde og driske, em
 og sørge, men Ufædelse paa dig i
 i denne Tros maae herske, og
 vderste Dag aladelig opstaae, og
 til den evige Fred og Glæde, Alt

Daglige Morgens og Aften

Morgenbøn om Søndag

Ebige Fader! vi takke dig af inder
 te, at du denne Nat har f
 haand over os, bevaret os fra En
 værget al Vinfte fra os. Lad os i
 denne Dag i din Frgt og under din
 nelse. Du har skiftet den til dit Na
 komnelse og dit Ords Betragtning
 din Ekpld, o Herre! men at vi skul
 dig, og i din Sandhed bevares til
 Liv. Herre! uden dig kan vi intet gic
 os da din Mand, der kan aabne vo
 at vi maae see de herlige Ting i din
 oplade vore Hjerter, at vi maae agt
 Ord, der tales, og lyde dem til vor
 Saliggjærelse. Du vil ikke en E
 Død, men at han skal omvende sig
 Sid vi da ville betænke, hvad der i
 vor Fred, og arbeide paa at følge d
 og blive overflødige i din Kund
 Kierlighed. Alt! styrk os i din Tor
 og lad os altid omgaaes i hans Li
 Lad os smage og see, hvor god du er,
 meget Gode du har giemt til dem,
 frygte, og troe aabenbarligen paa
 Menneffens Børn. Herre! vi er
 din Son, bevar os som dine fra
 Din Frgt være for vore Pine

g din Naade følge os, og din Magt denne Dag bevare os, og alle vore. Herre! hør os vor Jesu Skyld og din uendelige Kierlighedss Skyld, Amen!

Aften-Bøn om Søndagen.

Himmelste Fader! Tak og evig Ære være dig for al den Naade, du denne din egen Dag har vist os: os, som du kjøbte ved din Søns Blod, og nu har ladet høre hans alige Evangelium. Herre! du veed alle Ting, og det er ikke skult for dig med hvad Indagt vi have hørt dit Ord, og med hvad Forsæt vi vil vandre efter din Villie. Du har villet forsamle os til dig: Ak! at vi ikke havde været din Kæst gienstridige. Du har villet berede os til din og din Søns Samfund: Ak! at vi havde givet dig vore Hjerter, og været dig og ham lydige. Herre, vor Fader i Christo! vi bønne os for dig, og i din Søns Troe bekiende al vor Skibssløshed, og afbede den for hans Skyld. Si vilde, ja vi vilde ved din Mands Kraft bevare dit Ord i et reent Hjerter og bære Frugt deraf i Taalmodighed. Du udrette i os for din Kierlighedss Skyld baade at vilde, og at udrette det efter din Velbehagelighed. Du styrke vor Forstand til at see din Menneskelighed, og vort Hjerter til at elske dig alle vore Dage. Din Mand berede os til dine Tienere og til at være dit Eiendoms folk, der er saare nidkiert til gode Gieringer. Saa vilde vi, Herre! ophøre dit Tavn, og forkynde dine Guldkommenheder, og, som har faldet os fra Mørket til dit lyslige Lys. Ja! du mægtige Gud og al barmhiertigheds Fader! bevar du os stedse dit Ord og din Kirke. Lad Kongen og alle re og det ganske Land være velsignede.

dig. Vi ere dine, Herre! i din Eens, bed os denne Næt, som dine. Hør os for J. Christi Skyld, Amen!

Morgen-Bøn om Mandagen.

Herre! din Ristundhed er hver Morg
npe over os, thi det er dig, der gav
livet, og din Naade er det, som endnu
varet os det. Du drog os af Moders
og strøg ved den hellige Daad indlemm
os som din Eens Forløse i hans Naade
ge. Du vaagede over os i vor Barnde
og endog fra de første Aar af har aab
baret dia for os som vor Fader i Eder
Din Ristundhed har fulgt os, og din
har beskyttet os. Du har afvendt fra
mange Ulykker; og af de Fæder, som vi
komne i, har du udfriet os. Du saae os
naar vi snublede, og vate nær ved at fa
fra din Kierlighed; og Herre! du redd
os. Ja! dine Begierninger ere flere, e
vi kan tælle dem, og du har forbarmet os
paa det vi maatte ære og frygte dig. I
Fader! fold os med en levende Erkiende
af din Kierlighed, at vi kunde elske dig, i
har elsket os først, og ære dig med vor
geme og vor Land, thi de ere dine. I
denne Dag være helliget til din Tjenest
og til de Gierninger, du haver givet os
Verden at giøre. Bevar os fra at sy
imod dig, som saa har elsket os. Lad
Land udruste os med Wiisdom og Kre
at vi hver Dag maatte blive dueligere
din Ære og vor egen og Medmennesk
Lyksalighed. Herre! ved din Belsign
udrettes alle Ting; den bede vi om, den b
de vi for din Eens Skyld, i hvilken du
belsigne alle Trønde paa Jorden. Vi
for os, du Faderens enbaarne Eens

blive i din Troe og Kierlighed alle
 dage. Lad os og alle vore med de
 id være tegnede for dit Ansigt ti
 ! Hør os for din evige Kierlighed
 Amen!

Aften-Bøn om Mandagen.

! i dig leve, ere og røres vi, af din
 and have vi alle Ting, og ved din
 er det, at vi ende denne Dag, og nu
 give os til Hvile. Vor Siel prise dig
 og alt hvad i os er opfyldt dig; til
 allene god og hellig, og dig være Vær
 Kraft! Af, Fader! du gjør din Naad
 flodig mod os; vi ville skionne den
 og være overflødige i al Taksigelse
 aldrig saaledes nyde dine Velgiel
 , at vi skulle glæde os ved det Gode d
 og glemme dig, hvorfra al god o
 nmen Gave kommer; da maatte d
 ne os, og væmmes ved at gjøre o
 Nei, Fader! er din Barmhiertiche
 dag nye over os, saa være og vor Tak
 elighed hver Dag nye, hver Dag og
 I din Priis og din Kierlighed. Oph
 dit Ords guddommelige Kraft vi
 nd til at see, og vort Hierte til at fo
 e din mægtige Naade over os, saa
 Runde maatte fyldes med din Priis
 e Siele blive sprige, til din Gierning
 du vor Land villia, og styrk den til
 nde vort Ridses Skræbelighed, po
 maatte være dine Elskelige og bli
 elsknede alle vore Dage. Ja! Her
 du som har elsket os, og givet dig se
 r os, styrk for din Døds Skyld vi
 at vi altid maatte ihukomme dig,
 a, som er død og opstanden for os;
 denne Nat sove under din Være

og med'alt dine, hvad vi en vi lede ill
 bse, hore dig til. Dit Die være ever
 os og alle vore og det hele Folt til den
 Gode! Am-n.

Morgens-Bøn om Tirsdagen.

Almægtige Gud, Himmels og Jordens
 Herre! vi ene ringere end al den M
 sundhed og Trøstlighed du haver v
 ind os. Du vaager ever os, naar vi sove
 og naar vi vaage er det din Trøst, som be
 varer os, og dit Die, der giver Raad for
 os. Ved dia af dig og til dig ere alle Tia,
 og dig være Vret al Evighed! Du g
 at vi leve, og at din milde Haand ann
 me vi alt til dette Lids Medlidenhed.
 Du bevare vor Sundhed, og folder vor
 Hjertter med Glæde. Alt hvad Gode vi ha
 ve, er af din Haand, og du giver os, endes
 paa Jorden, frødefulde Dage. Sundhed
 og Trøst er af dig, Raad og Erle
 kommer fra din Haand. Ja, Herre! Tid
 og Leiligheder bestemmer du. Du vil, og
 alt skal lofses: Du vil, og alt forgaar.
 Na, mægtige Gud! af dig hænge vi, og ved
 dig bestaaer al vor Følsomhed. I din
 Haand overgive vi nu os og alt, hvad du ha
 ver givet os. Bevare os dine egne Gaver og
 g v os den Glæde af dem, som er dig behagi
 g. Lad os altid finde os i at være dine, og
 saae under dig, thi du, Herre! kan redde og
 lofseliggjøre os, og ikke vi selv. Bevare os
 denne Dag fra alt det, som du ved at kande
 skede os. Lad din Haand være med vor Haand
 til at tænke, tale, og handle vel: saa skal du
 os, Herre! velsigne os, og lade vor Gjerning
 vel lofses for os. Belæst os i din Eers
 Samfund, at vi maae holde fast ved ham,
 vor Frelser og vor Talsmand hos dig,
 og omfide, naar han aabendores, da kom
 med Glæde til vor Lov ved Dagens End

Herre! hør os for hans Skyld, og forbar
me dig over Kongen, Folket, og alle vore!
Amen.

Aften - Bøn om Tirsdagen.

Du allene salige og mægtige Gud! vore
Dage forgaae som en Skygge, og alle
Ting om os forandres; men du bliver den
samme, og hos dig er ingen Omvæltelse.
Din Barmhertighed og Trofasthed er ends
nu den samme, som den haver været fra evig
Tid. Derfor, Herre! leve vi, og have ved
din Raade ogsaa seet Ende paa denne Dag.
Ja! dig være evig Ære, at vi kiende dig,
du Evige og Uforanderlige! du, som er
vore Sielers faste Haab, og vor visse Deel i
Livet. Du er vor Gud fra vor Barndom
af, og indtil nu have vi dig, og eies af
dig. Alt andet forgaaer og forandres.
Ungdom og Styrke flygter bort, Mennes
kene døe, og vore Venner selv ere og un
der Forsængeligheds Lov: det, som af
Verden glædede os for, fornøier os om
en liden Tid ikke mere: Magt, Ære, Gunst
og alt, hvad vore Hierter kunde helde til,
er ustadigt og en saare uviss Eiendom. Her
re! hvad have vi da, som ikke er forgænges
ligt? Jo! vi have dig, du, som er vor Hjer
tes Klippe og vor Deel evindelig. Fær os
da, Fader! at sætte alt vort Haab paa dig:
du, som gjorde Himmel og Jord, og holder
Love evindelig. Oplys vore Dine, at vi
stedse maae see alle jordiske Tings Ustadi
ghed, og vor egen Forgængelighed, paa det
vi ikke skulle sette vore Hierter til det
Uvisse og forlade dig, du levende Gud!
Forklar du for os, at denne Verdens Skif
telse forgaaer og alle dens Lyster; men du
bliver, og den, som gjør din Villie, bliver
og evindelig. Na, Herre! du kiender os

Imorgen: Den om Vns
Herre! vor Skaber og alle Ting
styrer; du, som skabte De
heide og Matten til de Levendes
Jorden, har nu vidergaaet, t
ved Sønnen, og fordrer nu os,
re, frem til vor Gierning i det
der givet os. Du sagde til
Stamfader, at han i sit Ans
skulde æde sit Brød, og du ha
viise Forsyn anordnet for enhv
nestens Børn, hvor det bør ham
Du fordrer, at vi, som dine T
være flittig og troe, og dine
sage, om vi opfylde vort Kal
det Gode, du giver os Værn
hed til. Den store Dag kommer
gøre Regnskab, enhver for sit
faae enhver; eftersom vi have
Maa eller Guds Gud. Amen!

Kunde bruge vor Siel og Legeme, vore Kræfter og al vor Formue til din Ære, til vore kiere Medmenneſkers Nytte og vort eget ſande Gode. Ach! Wiſdoms Land! gib os Forſtand og Klogſkab! gib os Næderlighed og Duellighed! Dan os til gode, og gør os til nyttige Menneſter i Verden. Ja! du Herre Jeſu! i hvilken al Veliſghede er, velsign du Kongen, Landet og alle vore! Velsigne du os denne Dag, og al vor Gierning! Herre! vor Bøn komme for dit Anſigt i Jeſu Navn! Amen.

Aften: Bøn om Onsdagen

Herre! al Wiſdom og Kundſkab er i dig! De forbigangne Ting randsager du! alt hvad ſom er og ſkeer, beſtuer du, og det Tilkommande er aabenbaret for dine Øine. Vi ende denne Dag, og ofre dit herlige Navn vor ydmøge Tak i Chriſto Jeſu for al den Naade du haver viiſt os. Vi begibe os nu til Hvile, men vide ikke, hvad os kan vederfares. Herre! du veed vore Dags Tak, og af dig er beſtemt, hvad vor Lod i Livet ſkal være. Du beſtuer den Glæde og Sorg, den Medgang og Modgang, der efter din Villie ſkal møde os. O Fader! vi kiende ikke, hvad os ſkal hændes; men du kiender det, og i din Haand ere vi ſikre. Vær med os, og din Søn bede for os, ſaa kan intet ſkade os; din Ånd lyſe for os, og vidne med vor Ånd, at vi ere dine, ſaa ſkal Mørket ſelv blive lyſt for os, og intet ſkal ſtille os fra din Kierlighed i Chriſto Jeſu vor Herre. Ja, Fader! paa dig vælte vi al vor Omhøve for de Dage, vi ikke ſee: du har befalet os det, og ſelv kan vi ikke ſtøre vor Vej; thi vi kan ikke randsage, hvad det beſte i alle Ting er for os. Vi nam du os under dine Bingers Støng

underviis du os om den Vej, vi skal gaa paa, og giv du Raad over os med dit Vi. Vær du vor Ungdoms Fader, og forlad os ikke, om vi skal opleve den svage Alderdom. Men, Fader! lad os altid søge dit Ansigt og din Betsærdighed; thi saa skal al andre, os nyttige Ting, tilfalde os. Lad os hver Dag at haabe paa dig, og vær dig troe! og lad os hende at takke, og barsom anvende dine Døge, at vi maa komme Visdom i Hjertet. Nu, Herre, vi lægge os til Hvile i dit Navn, og du vake over os og alle vore. Hør os, Herre, for Jesu Skyld! Amen.

Morgen. Den om Torsdagen.

Herre, vor Fader i Christo Jesu! vi takke bared for dit Ansigt at tilbede dig, og takke din Kjærlighed for alle dine Velgjøninger, ja ogsaa derfor, at vi under din Barmhertiche have hvilet tryggeligen. I dit Navn begynde vi Dagen, og med Tiltraad paa din Naade over os i Christo vilde ikke frygte. Vel vide vi, at vi leve i en on Verden, og selv ere svage: vort eget Hjerte er bedrageligt, og Forsørerne ere mange. Ach, Herre! forlad os ikke, og overgiv os aldrig til os selv; thi saa falde vi, og blive til Rod enten for Syndens Bedragerie, eller Synderes Evigesuldhed og Ondskab. O du, vor Frelser og Faldmand! beed du for os, som hifset for dine Disciple, at vi, som ere i Verden, maae bevares for Verden og de forkrænkkelige Lyster i Verden. Og du vil, thi du elsker os, og har fritløst os fra det Onde i Verden. Men ach! at vi selv vilde, selv vilde vaage og bede, at vi ikke skulde falde i Fristelse. O du, som virker os haade at ville og udrette alt efter din Velbehagelighed, du opvakte vore Hjerte til at engaaes værligen i Verden, og

holde os ubesluttet fra dens forderbelige Lyster. Vabne du bore Dine, at vi maae see alle de Strikter, man sætter for os, og gysse for den Afgrund man vil styrte os i. Lad din den gode Vland bevare os fra Verdens Vland, at vi maae staae ubevægelige, og engang faae Vro med dine Hellige. O Herre! giv os Vidsdom og Frimodighed til at skielne mellem Onde og Gode, Lyst og Mod til at følge Sandhed og elske den, Had og Sindss Styrke mod Hyllerie og alt, hvad du hader. Dine Dine see og prøve Menneskens Børn. Ach, Herre! aabentur os hver Tanke og Lyst i os, som er dig misshagelig, og leed os paa den evige Vel. Vær du dens ne Dag med os, og lad vort Hjerte være retskaffent med dig. Herre! din Mislundshed hvile over Kongen, Landet og alle vore! Hør os for Jesu Skyld! Amen.

Aften-Bøn om Torsdagen.

Herre! det er din Naade, at vi leve, og endnu denne Dag har annammet af dig saa meget Godt. Vi takke dig, og oplys dit Navn, at du elsker os og bliver ved at giøre os vel, som dog have Synd og feile i mange Stykker. Men, Herre! hos dig er Forladelse, og i din Søn har du beredet for os, som træe paa dig og frygte dig, en uudtømmelig Naade: Kilde. Saa elskede du Menneskene, at du ikke allene slakte dem i dit Vilvede, men og, de de ved Synden bleve dine Fiender, forligde ved din Søn Verden med dig selv, og os dit Naades Evangelium, og tilbød alle Vidsdom, Retfærdighed, Helliggiør og Gienløsning. Ja, Herre! hvor t du Syndere, og gjør din Godhed og modighed stor imod dine Foragtere, er din Lyst, at de omvende sig, og alle

vilde omvende dem, og forlade dem deres Overtrædelse. Du hører os, dine søge Børn, og opholder os, at vi ikke skal falde, og blive liggende. Men, Herre! har du saa elsket os, da vi vare dine Fjender, og bliver du endnu ved, da vi ere strøbelige, at styre os med megen Slaansel, da har og vi at elske vore Fædre, og tilgive dem, ligesom du og har tilgivet os. Herre! giv os at være barmhertig, ligesom og du er barmhertig. Det end være i os, som og var i Christo, at vi kunne være kjerlia funde de mod alle Mennesker, udnytte af Piættet, som ikke vedetvæge Ondt med Ondt, men fordrage hverandre, og dog med Visdom og Standhaftighed modstaae det Onde i Verden. O du Gædheds og Kjerlighedens Land! udgød din Kjerlighed i vore Siæle, at vi kunne være dine Børn; saa vide vi, at vi ere fødte af dig, og kan med fuld Tillid i Christo haave al Raade her oven af. Saa skal og denne Nat og alle vore Livs Timer være velsignede af dig, og lofsalige for os. Herre! din Fred være med Kongen, med os og alle vore og derhede Land. Hør os, vor Gud, for Jesu Skyld! Amen.

Morgen-Bøn om Fredagen.

Sige Gud, du allene Mægtige! som gior i Himmelen og paa Jorden alt, hvad du vil, under din Besskermelse have vi sovet, i Tillid til din Opboldelse og Velsignelse paa vi en ny Dag. Dersom du ikke hør Huset, da arbeide de forgievet, som der derpaa; dersom du ikke bevarer Staden, vaage Vægterne forgievet. Her dig, gior alle Ting foruden Hielp ved dig, dig allene tilhører evig Pris. Derfor hoi vi re Siæle til at bestue din Magt, som alle Ting ved dit Kræftes Ord og til tænke dit Herredomme, som vi

fatter alle Verdenen, og byder over de mægtigste Aander i Himmelen. Dit Rige er evigt, og vi ere udsødelige, stedse skal vi leve under dit Scepter. Ach, Herre! lad en hellig Rødsel betage vore Hjerter for at synde mod dig, der kan knuse os som Leret, og i Evigheden fordærve os. Men at elskes af dig, og i din eenbaarne Søn være dine Børn, lad det være vor Omhu i Tiden, og vor salige Ende i Evigheden. Al Magt og Vælde, hvad er det mod din? al jordist Høihed, hvad er det mod din Herlighed, du Kongernes Konge og Herrernes Herre? Du ophøier og nedtrykker, hvem du vil; Magten er din, af dig have Jordens Fyrster alt, og naar du vil, forvandler du dem igien til deres Støv, og gjør dem lige ved de usleske af deres Undersaatter. Herre! lad os da nydnyge os under din vældige Haand, og være dine hellige Befalinger underdanige, og altid tænke, at vi have intet, uden hvad vi have annanumet. Men, Herre! du veed, at vi skal gjøre Regnskab for de Fortrin, du haver givet os, den Ansæelse, du imellem vore Brødre haver betroet os. Ach! giv os din gode Aand, Viisdom og Styrkes og din Frygtes Aand, at vi denno Dag maatte ændre værdelighen i vort Rald, og med Glæde gjøre din Gierning. Herre! hør vor Bøn, og velsigne Kongen, os, alle vore og det hele Folk. Hør os i Jesu Navn! Amen.

Aften-Bøn om Fredagen.

Herre! vi have atter endet en Dag af vor Tid, og ere komne Evigheden og det ubevægelige Rige nærmere. For dig tilbede vi, du, som haver allene Udsødelighed: dig fre vi vore Hjerter af, og i din vældige Haand befale vi igien baade vore Legemer og Sieler. Herre! lad os, hvad enten

vaage eller sove, leve eller døe, være
 paa det, naar Livets Aften kommer,
 Skal fordres frem at gøre Regnskab,
 Kunde findes i din Sons Samfund,
 de staaende, uden at bestemmes. I
 bestikket for alle Mennesker afgang
 og derefter er Dommen. Lad os de
 Dag komme os selv, og undersøg
 Hjerte, paa det vi ikke skulde vandre
 det uviste, og emsder faae Deel med
 retne, som samle i Mørket, og ikke
 hørhen de aare. Hver Dag være
 Regnskabs Dag, saa skal den sidste b
 gen pørfalde os. saa skal vi hver De
 din Raade holde os i Troe og Aier
 beredte til vor Afsteed fra Verden og
 gang i Eviigheden. O du Herre Jesu
 har bragt Liv og Ufortrængelighed i
 formedelst dit Evangelium, lad dit O
 de sidste Ting altid kunne for vore
 og blive i vore Hjertes til at virke i
 hellia Forsigtighed og frimodig E
 frøgt. Du har ved din Død og Opsta
 betaget Døden og Eviigheden den
 Skræk og Bitterhed. Bekræft du os
 Troe og Lydighed, at vi ubevægelig
 din Samfund, kunde leve dig og dø.
 Giv du os ved din mægtige Styrke, a
 ge vel Raadens Dag, at gøre Gode
 dens vi have Tid, og vandre i alle
 ikke som de Uvise, men som de Vise
 Herre! glo du os at ville! giv du os c
 rette! Du vil, thi du har elsket os.
 ville vi kun selv, hvad som tiener ti
 Fred. Nu, herlige Frelser! lad os i
 din Fred, og opvagne til din
 Hør os for Kongen og alle vore s
 hele Land! Hør os for din Farsen
 Skuld! Amen.

Morgen-Bøn om Løverdagen.

Herre, vor Gud og Fader i Christo Jesu!

dig være Tak og evig Ære, at du og
næ Nat har været Soel og Skjold over

Du bliver ikke træt af at gjøre vel imod
thi fra Moders Liv af og indtil denne
g har du forbarmet dig over os mere,

en Fader kan forbarme sig over sine
søn. Og vi have dog syndet imod dig,

som din Villie, og hver Dag ere vi den-
ned os selv om Overtrædelser. O Herre

lad os alle vore Synder! o Fader! til

os i din Søn, vor Broder. Vær os

idig! og forkast os ikke fra dit Ansigt

tag ikke din Hellig Aand fra os. Ophold

os, og forsg du os i Troen, at vi

mt med megen Svaghed, dog oprigti-

maatte tiene dig alle vore Dage. Beva-

for at falde fra din Samfund, og igiet-

nne under Mørkhedens Magt og Syn-

is Trældom. Ach Fader! du som har el-

os først, og indtil denne Dag med me-

Missundhed ført os, skulde vi falde a-

dig, blive Dievelens Slaver og din

nder? Skulde vi, Herre! for at nyd

ndens uret og korte Glæde, tabe vo-

el i Jesu, vor Rod i Evigheden, og din

æstige Velsignelse? Nei, Fader! vi vi-

de i dig og i din Søn! o styrk vor svag-

nd, og opliv du vore matte Kræfter

ed du for os, evige Ypperste Præst! a-

maae blive dine, og stedse tiendes son-

ne. Send os din gode Aand, der ma-

ne for os om din Kierlighed og vo-

llighed i din Samfund. Herre! vi er

for dig, velsigne os og vor Gierning-

ne Dag til din Ære. Velsigne Kon-

te, alle vore og det hele Folk! Hør os

Jesu Skyld, Amen.

Du elskere os da vi laae i vor
der en evig Bredes Dom, og
forstode at anraabe om din
Raade. Du gav os din Søn
sig hen for os i Lidelse og Dø
ikke denne din Miskundhed; m
dit Ord, og deri aabenbarede
vare, og hvad du af Raade ho
os, og vilde gjøre os til. Din
de for os, og kaldte os fra Gr
velen. Vi vare afmægtige, i
fatte de Ting, som herde ham
os opladte Dine, og styrkede
og lyde. Alf, Fader! hvor ofte
vasket, og været nær ved at k
Gud og eneste Saliggjører!
dog har din Raade ikke vasket
lighed ikke overgivet os. He
takke dig, vi ville ophøre dit
vor Klippe og vor Deel evinde
godt er det at holde sig nær ti
din Gienfærd! Alene den

Mørkhedens Magt og Mørkhedens Gier-
ninger! Bevar os for Jesu Skyld, Amen.
Siertesuk at bede efter hver Morgen-
og Aftenbøn.

D Jesu Christe! vær mig arme Synder
naadig og barmhiertig, forlad mig alle
mine Synder, und mig Ulykke og Naad,
Viisdom og god Forstand. Bevar mig fra
al Ulykke. O Gud! tag aldrig din Hellig
Aand fra mig, regier mit Hierte, bevar
min Tunge, frie mine Hænder fra det On-
de, lad alle mine Tanker og Jdrætter kom-
me, o Gud! dig til Lov, Priis og Ære,
mig og min Næste til Nytte og Bilsfærd,
og det for din Søn Jesu Christi Skyld,
som med dig lever og regierer, een sand
Gud fra Ewigbed og til ewig Tid, Amen.

Fader vær ic.

Velsignelsen.

Herren velsigne og bevare os! Herren
lade lyse sit Ansigt over os og være
os naadig! Herren løfte sit Varsyn over os
og give os Fred, Amen.

Bønner for Rejsende.

Naar man vil reise.

D Herre Jesu Christe! du som med din
Fader og den Hellig Aand er en al-
mægtig, ewig og levende Gud, du som er
Veien, Sandhed og Livet, og førde i for-
dum Tid Israels Børn tryggelig uden Fæ-
re af Ægypten ind i det forjættede Land
igiennem den vildsomme Orken, og under-
lig viiste dem Veien; du som og ved dine
hellige Engle ledsagede Abrahams Tienere
og den unge Tobiam, at de lykkelig og tryg-
gelig vandrede frem og tilbage; du som og
førde de Viise af Østerlandene for med os

Fare; viis mig naadelig paa
mig ikke skal vederfares n
Forsang eller Forhindring e
eller Liv, paa mit Guds,
Biering. Hielp mig vel a
Erinde, og send mig glad
igien; for dit hellige Navns
lever og bær al Priis, Ære
til evig Tid, Amen!

En Bøn, naar man gaar

D Herre Jesu Christe! du
du omgittes legemlig
stillede med eet eeneste Ord
Disciplers Begiering, den gr
og det brusende Hav: du t
og vandrede paa det flydende
som paa den haarde Jord
Land, og haver stabt alle
Himmelen og paa Jorden og
som er en Herre over alting,
vel i Havet som paa Landet;
vi na have dig af Hjertet. Amen.

som allene bær al Magt og Være til evig Tid. Bønhør os, fiere Herre! for dit Navns Skyld, Amen.

Bøn, naar man er til Skibs i stor Storm og Livsfare.

D hellige Fader! almægtige Herre og evige Gud! du som ikke allene skabte Alt i Begyndelsen, Menneſter til Gavn og Bedste, men og efter vor ſtiendelige Syndes befald ofte bruger det til at straffe Menneſtene med for Synden. Vi arme Syndere, som ere her i dette gruelige Væirlig, Storm og Havsnød, bekiende, at vi have ſaare vel fortient denne Plage, og meget værre, om du vilde handle med os efter din ſtrænge Retſærdighed. Vi bede ydmygelig din Barmhiertighed, at du dog, efter din ſæderlige gode Villie, ville være os nu og altid naadig og barmhiertig, og ved din gudsdommelige Almægtighed og dit kraftige Ord ſtille denne forfærdelige og gruelige Storm og ſvære Væirlig, ſom endnu truer os med Undergang og Ødelæggelse. Besvar os med Skib og Guds, ligesom du beſvarede din Tienere Noe, der den gandske Verden ødelagdes med Vand i din retſærdige Brede. Herre! hielp os, ligesom du hielp dine Disciple den Tid de vare i Havsnød, ellers forderves vi. Er det og din ſæderlige Villie at vor Tid er kommen, at vi ſkulle blive i denne Havsnød, da bede vi, at du naadelig vil bevare og styrke os i en ſtadig Troe til dig, indtil vor ſidſte Vandes dræt, og giv os paa den yderſte Dag en glædelig Opſtandelse og det evige Liv, med alle dine udvalgte Børn. Dig, o Herre Gud! befale vi os med Skib og Guds, Liv, Siel og Aand, og alt det vi have, hvad heller vi leve eller døe, da høre vi dig til. Dig Aa- lov og Tak evindeligt, Amen!

Morgensignelse til Skibs.

Mor Fader! du som er en almægtig Gud og Konge, og med din Nærværelse regierer over Himmelen, Jorden og Havet og alt, hvad der er udi, dig siger jeg L. o. P. ere og Tak, at du mig i denne farlige Nat tryggelig har ladet sove og hvile, saa at jeg formedelsi din Kraft ikke er bleven forstræffet af Nattens Grumhed og af forfærfelige Stormvinde, som mig uforvarende have fundet overkomme og onkasted eller for de gruelige Bølger, som mig sovende har de kunnet erfluge; Thi du er min Tilflugt, du, Allerbeste! er min Tilflugt, saa at mig intet Ondt er vederfaret, og ingen Plage er kommen nær til mig Skib: du har der befaleet dine Engle om mig, at de have baaret mig paa Hænderne, og mit Skib haver ikke stødt paa nogen Grund; du er hos mig i Nød, derfor haver jeg og paa dit Løfte tryggaeligen fundet sove, og nu med Glæde beskue denne skønne Morgen Røde og Dagens Lys. Derfor siger jeg dig, evige Gud og Fader! Lov og Tak, jeg beder, at du vil mig og i denne tilkommende Dag naadelig bevare, at jeg med fuldkommen Fatt i mit Rald lykkelig maae fortfare, og denne Dag foruden al Synd imod min Samvittighed fuldende, paa det du i mig maatte blive, i min bode og din Gienning i mig udrette; giv Naade, at jeg uden al Dødsfare til Liv og Siel bliver bevaret. Jeg overgiver dig i din Forvaring mit Legem og Siel, min Gang og Gæde, min Villie og Vaadslag, min Digten og Trangen, min Udreise og Hjemreise, mit Levens Ende og alt, hvad jeg er og formaar er, du som er en evig Gud og Fader, hyllobet i Himmelen og paa Jorden og Havet, Amen!

Aftenføgnelse til Skibs.

Bliv hos os, Herre! thi Dagen er forløben, og det stunder til Aften, og den mørke Nat kommer, derfor bliver vor Fare stor og sørgelig; thi om du ikke bliver hos os, og med din klare Glands viser os Veien, hvor snart er det da gjort med os! Herre! som aldrig sover eller slummer, forbød naadelig, at vi ikke bruge Natten til Synds og Ondskab's Dække. Giv os Naade, at vi med vor Trøe og Tillid til dig altid maae være vakkere og vaagne, paa det, naar du kommer og banker paa, vi da maae opløste vore Sielers vaagende Dine til dig, og efterdi du saaledes vaager over os paa Sielens Begne, saa lad dig og vort Liv og Guds saaledes være befalet, at du faderlig lader os hvile, og formedelst Sønnen vederqvæges. Derraa kan vi os til Hvile sagte nedlægge, og vore Dine lade slumme; dine hellige Engle, som du Mensnestene tilgode gjør til Binde, hielp os paa vores Reise, og drive lykkelig dette Skib, og efter din naadige Villie ledsage os paa Veien, som vi skulle fare. Og vi ville dig for denne og al anden din Barmhertighed love og prise, og forkynde din Naade om Morgenens, og din Sandhed om Aftenen. Amen!

Takføgnelse efter at man har endt sin Reise til Land eller Vand

O almægtige, evige og naadige Gud, himmelske Fader! du som haver befalet at paakalde dig i al Nød og Modgang, og lovet derhos, at du naadelig vil bønhoøre og redde os, saa at vi derfor skulle takke dig, jeg haver paa denne min lange og farlige Reise været i Fare og Nød, i hvilket jeg haver dog merket din naadige Hjælpsbistand, i det du haver reddet os friet

findes taknemmelig, ikke allene
men og med et christeligt Leve-
gienselse og Kierligheds Beviis
min fattige Næste, dig til Ære og
min Næste til Hielp og Trøst,
et godt Exempel, og mig selv til
Øvelse og en god Samvittigh
min kiere Fader! med din elsk
og den Hellig Aand, stee evig
Taksigelse for denne og alle
gierninger. Amen!

Et sygt Menneskes Bøn
O Herre Jesu Christe! velsigne
gør mig arme Menneske, for
Pine og Død, hvilken du p
lidt haver, og frels mig
Sielens og Legemets Sygdom

O Herre Jesu Christe! sand
Menneske, min eeneste Frelse
liggiser, som haver sagt: Kom
min alle & som arkeidene er

Tugtelse og Renselse med mit syndige
 et vel fortient. Ikke desmindre kom
 jeg til dig, o almægtige og bedste Læ-
 ge og begierer af din Naades og Barm-
 hertigheds Rigdom, at du vil, om det er
 behageligt, og mig til Salighed gavn-
 borttage denne Sygdom fra mig, paa
 jeg med et karst Legeme endnu nogen
 maae forestaae og betiene det mig i
 Verden er betroet og paalagt. Men
 t din Villie, at jeg med Sygdommen
 længere skal prøves og udholde, saa
 mig Taalmodighed dertil, at jeg maae
 mig stikke mig deri. Staa mig bi, og
 aae over mig hvad du vil. Giv og at
 n Pine og Smerte maae tiene mig til
 Siels Sundhed, til min syndige Rens-
 kenselse, og til at fornægte denne Ver-
 g alt hvad derudi er, hvortil Mennes-
 saa sørgelig sætte deres Hjerter.

Herre! om mit Rids end er strøbes
 aa er dog formedelst din Naade min
 villig og bereed til at lide dit faderlis-
 is. O frommeste Fader! som rebser og
 er dine elskelige Børn af Naade, at
 in gaae dem vel, forleen mig, at, lige-
 eg er iblandt deres Tal, som du rebs-
 eg og maae være iblandt deres Tal,
 in med faderlig Omhyggelighed fors-
 , og til den evige Saligheds Arvedeel
 der, Amen!

Om et saligt Endeligt.

Imægtige og barmhiertige Frelsers
 and! jeg beder dig for din bitre Pi-
 Død, lad mig og døe salig og vel i
 ed alle dine Helgene. Bevar mig fra
 og uforsvarende hastig Død, at jeg
 tal overfaldes af Synden, ei heller
 ia den Tid, naar du ikke haver Bes-
 hed til mig: men ald lea med god

Beredelse og med dit hellige Legems Blods Annammelse maae vandre til finde Maade h.3 dig, og blive deelagt den evige Salighed, Amen!

Bønner udi eens Yderste.

O Herre Jesu Christe! mon det ikke skulde see, at jeg kan faae dig alskal jeg ikke snart med Glæde komme at beskue din Herlighed? vil du ikke befrie mig af dette mørke Fængsel? at jeg komme hid, hvor jeg skal love og prise hellige Navn til evig Tid, og ikke være undergiven Døden eller Eegde vil du ikke snart indføre mig til det h. Huus, hvor der er idel Glæde og Vels. O Herre! hvor saare lidfaldige ere dine Liger! min Siel haver en Hjertens Løn og Altraae derefter. O Herre! eet bejeg dig om af Hjertet, det vil du og mig: at jeg maae boe i dit Huus stedse evindeligt, Amen!

O Herre Christe! kom, og forhael længer, hent mig hjem i din Fred! dig, forløs mig af dette Fængsel, paa jeg med Glæde kan love dig. Kom, i Gienløser og Saliggjører! jeg længes Hjertet efter dig, lad mig skue dit Ans. Kom mit Lys og min Salighed! o, før i Siel af dette Fængsel, at den kan love t. O Herre! hvor længe skal jeg løbe i det Jammerdal? Forløs mig, Herre! og mig af dette Elende til den evige Herhed, Amen!

De syv Kong Davids Poenitent Psalmer.

Den 6 Psalme.

O Herre! straf mig ikke udi din og sugt mig ikke i din Grumhed

ng Davids Poenitentse-Ps. 667

r mig naadig, thi jeg er strøbelig.
d mig, Herre! thi mine Been ere
debe, og min Siel er meget forsær;
At! du Herre! hvor længe? Vend
Are! og redde min Siel, hielp mig
n Barmhiertigheds Skyld. Thi
enker ikke paa dig i Døden, hvo vil
dig i Helvede? Jeg er saa træt af
jeg bløder min Seng den gandske
g væder mit Leie med mine grædens
are! Min Skikkelse er falmet af
og er worden gammel, thi jeg haver
allebegne. Viger fra mig alle Mis;
! thi Herren hører min Graad,
hører min Formanelse, Herren
mer min Bøn. Alle mine Fiender
ilive til Skamme, og saare forsær
ende sig tilbage, og snart blive til
ne.

Den 32 Psalme.

g er den, som Overtrædelsen er fors
idt, den hvis Synd er skjult. Sas
det Menneſte, som Herren ikke tils
Misgierninger, og i hvis Aand er
ilskhed. Thi der jeg vilde det tie,
ismægtebe mine Been ved min dags
len. Thi din Haand var. Dag og
ar paa mig, at min Vædske blev fors
til Sommerens Tørke, Sela. Thi
er jeg mine Synder for dig og skjul
mine Misgierninger. Jeg sagde: jeg
ende min Overtrædelse for Herren;
lod du mig min Synds Ondskab,
Derfor skulle alle Helgene tilbede
nte Tid, at, naar der komme store
ib, skulle de ikke rekke til dem. Du
Bestiirmelse, besvar du mig for An
t jeg kan prise dig gandske glad
jeg frelses, Sela. Jeg vil und

vandre; og jeg vil have Naad hos dig mit Die. Været ikke som Heste og Mæ, som ere ikke forstandige, paa hvilke du skal legge Tømmere og Bidsel, naar de vilde til dig. Den Uheldige haver mange Plager, men den, som haaber paa Herren, den skal Miskundhed omgives. Glæder eder i Herren og fryder eder, Delsfærdige! og priser, alle I Fromme.

Den 38 Psalme.

Herre! straf mig ikke i din Vrede, og ræds mig ikke i din Grumhed; thi din Vile stode i mig, og din Haand tryk mig. Der er intet sundt paa mit Legeme for din Truen, og der er ingen Fred i min Been for mine Ender. Thi mine Ender gaar over mit Hoved, og de ere blevene som svare, som en svor Byrde, mine Eaar lugte ilde, og stode med Røde, for min Dødelighed. Jeg gaar kropet og saare medtaget, den ganske Dag gaar jeg bedrøvet. Thi mine Lænder forterres aldeles, og der er intet sundt paa mit Legeme. Det er bleven søgt og saare forstødt; jeg holer for mit Hjertes Melancholien. Herre! al min Begæring er for dig, og mit Suk er ikke slaaet for dig. Mit Hjerte harvet, min Stemme harvet forladt mig, og mine Dines Lyd er ikke hos mig. Mine Venner og Fæder holde sig fra mine Plager, og min Næse traadde langt bort. Da de, som staae omkring mit Siel, sætte Enater for mig, og de som vilde mig Ondt, tale, hvorledes de kunne gjøre mig Skade, og omgaaes mig idel Svug. Men jeg maae være som en Døv, og ikke høre, og som en Dum, der ikke oplader sin Mund. Og jeg maae være som den, der ikke hører, og som ingen Gienstand i sin Mund. Men Herre! jeg bier efter dig, du, Herre, min

bønføre. Thi jeg tænker, at de skulle ikke glæde sig over mig, naar min Fod er, da skulle de storligen rose dem imod mig. Thi jeg er gjort til at lide, og Pine er altid for mig. Thi jeg giver de Misgierninger tilkiende, og sørger mine Synder. Men mine Fiender og ere mægtige, de ere store, som mig uden Skiel. Og de, som gøre mig det for Godt, sætte sig imod mig, fordi efterfølger det Gode. Herre, min Gud! forlad mig ikke, vær ikke langt fra mig. Herre, som er min Salighed, id dig at hielppe mig!

Den 51 Psalme.

Gud! vær mig naadig efter din Miskundhed, afflet mine Synder efter din store Barmhiertighed. Toe mig reen af mine Misgierninger, og gjør mig reen af mine Synder; thi jeg bekiender mine Misgierninger, og mine Synder ere altid for mig. Jeg haver allene syndet imod dig og et ilde for dig, paa det at du skulde besvare Ret i dine Ord, og blive reen, naar bliver dømt. See, jeg er født af syndig Ad, og min Moder haver undfanget mig i Synd. See, du haver Løst til Sandhed, som ligger i Skjul, du lodst mig forse din Wiisdoms Lønlighed. Afsløs mig, Jofop, at jeg bliver reen, toe mig, at bliver sneehvid. Lad mig høre Glæde Fryd, at de Been blive glade, som du er sønderfløget. Skjul dit Ansigt fra mine Synder, og udslæt alle mine Misgierninger. Gud skab et reent Hierte i mig, giv mig en ny wiis Aand. Forkast mig fra dit Ansigt, og tag ikke din Hellighed fra mig. Trøst mig igien med din Lø, og en frimodig Aand opholde mig. Vil lære Overtrædere dine Veie, at

rael haabe paa Herren, thi der er
de og megen Gienlofelse hos ham.
han skal frelse Israel af alle sine E

Den 144 Psalme.

Herre! hør min Bøn, og mærk min
maning, for din Sandheds Eld
bønbar mig for din Retfærdigheds
Skuld. Og gik ikke til Dom med
Tørner, thi der er ingen, som lever,
færdig for dig. Thi Fienden forfølg
min Siel, og nedslaaer mit Fod til J
den, han legger mig ned i Mørket, lig
som de Døde i Verden. Og min L
er bedrevet i mig, mit Hjerte er forrø
t mit Liv. Jeg tænker paa den fr
farne Tid, jeg taler om alle dine nå
dige Gjerninger, og siger om dine Hæ
ders Gjerninger. Jeg udbreder mi
Hænder til dig, min Siel tørster en
dig, som tørt Land, Eela. Herre! h
hør mig snart, min Vand forgaar, s
ikke dit Ansigt for mig, at jeg ikke l
ber, som de, der fare ned i Graven. R
mig aarle høre din Raade, thi jeg ha
ber paa dig: Kundgør mig den Ve
som jeg skal gaae paa; thi mig forl
ges efter dig. Min Gud! frels mig i
mine Fiender! jeg haver Tilflugt til di
Lær mig at gøre efter din Behageligh
thi du er min Gud; lad din gode Na
føre mig paa flet Vej! Herre! vederb
mig for dit Navns Skuld, for min S
af Rød for din Retfærdigheds Skul
og forstørre mine Fiender for din T
sandheds Skuld. Og fordærv alle, so
bedrøve min Siel, thi jeg er din Siem

MAR 18 1970

